

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИЖАЛ

КНИГА ШЕСТА

СВЕЩЕНА
ЛЮБОВ

ДЖ. Р. УОРД СВЕЩЕНА ЛЮБОВ

Част 6 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Надя Баева, 2011

chitanka.info

Посвещава се на ТЕБ.

Ти беше истински джентълмен и облекчение за мен.

Вярвам, че радостта ти отива —

Във всеки случай ти я заслужаваши.

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност към читателите на „Братството на черния кинжал“ и гръмки поздравии към Съкилийничките! За дивана дори няма да отварям дума. Не мога да им сметна бройката вече.

Благодаря много на: Карън Солъм, Кара Сезар, Клер Зайън, Кара Уелш. Благодаря ви, Дорин и Анджи, задето така добре се грижите за мен — благодаря също на Ес-Байт и Венчър за всичко, което вършите, продиктувано от доброто ви сърце!

Както винаги, с благодарност към моя изпълнителен комитет: Сю Графтън, д-р Джесика Андерсън, Бетси Вон и моя Партньор. И с огромно уважение към несравнимата Сюзън Брокман.

На ДЛБ: С УВАЖЕНИЕ, обичам те xxx мама

На НТМ: както винаги с обич и благодарност. Ти си наистина принц сред мъжете.

ПС — има ли нещо, което не можеш да намериш?

На Лъо Ела Скот — стигнахме ли вече? стигнахме ли вече? стигнахме Ли вече?

Реми, автоматичният контрол на скоростта е наш приятел и ние сме нищо без Лъо Съншайн. Обичам те, съкровище.

На Кейли — добре дошла на света, бебче. Имаш невероятна майка — тя е моят Идол и не само защото ме снабдява с продукти за грижа за косата.

На Бъб — благодаря за запоя!

Нищо от това не би било възможно без моя любящ съпруг, който ме съветва, грижи се за мен и ми дава идеи; прекрасната ми майка, която ми е дала толкова обич, че не бих могла да ѝ се отплатя; семейството ми (както на кръвните роднини, така и на осиновените) и моите прескъпи приятели.

О, и на по-добрата половина от Райтър Дог, разбира се.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

аструкс нотрум — Личен телохранител, който се назначава с указ от краля.

атендантки — Избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал — Отлично тренирани вампири воители, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават, огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир — Вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — Основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

двуборство — Конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген — Член на класата на прислужниците в света на вампирите. *Догените* имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

екзиле дубле — Лошият или прокълнат близък; този, който е роден втори.

ерос — Избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници — Жени вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин.

Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на

братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация — Статут, налаган от краля на жена вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

крих — Знак в Древния език, символизиращ достойна смърт.

кръвен роб — Вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж — Уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

лесър — Човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, лесърът трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. Лесърите не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийдайър — Могъща и влиятелна личност.

лийлан — Гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

люлен — Подарък, дар.

мамен — Майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис — Прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (ж.р.) или **налум** (м.р.) — Дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието — Царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — Орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — Зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — Период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — Понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — Настояник на непълнолетен индивид. Има различни степени *попечители*, като най-мощните са назначените за такива на жени вампири в изолация.

преобразяване — Критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — Вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — Най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — Кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — Ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — Акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

ралман — Спасител.

симпат — Един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — Мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — Дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — Дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — Индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

урд — Еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — Вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — Вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ВОИНИТЕ ОТ БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

Рот (Wrath) — *гняв*

Тормент, Топ (Tohrment) — *страдание*

Рейдж (Rhage) — *ярост*

Зейдист, Зи (Zhadist) — *садист*

Вишъс, Ви (Vishous) — *порочен*

Фюри (Phury) — *моц*

ПРОЛОГ

*Двайсет и пет години, три месеца, четири дни,
единайсет часа, осем минути и трийсет
и четири секунди по-рано...*

В действителност времето не се губеше безвъзвратно във вечността. До самата секунда на настоящето то беше податливо и подвижно. Глина, а не бетон.

Нещо, за което Омега беше благодарен. Ако времето беше фиксирано, сега не би държал в ръце новородения си син.

Децата никога не бяха представлявали негова цел. И все пак, в този миг в него нещо се бе променило.

— Майката мъртва ли е? — обърна се той към главния лесър, който беше слязъл по стълбите. Странно, но ако попиташе убиеца коя година е, той би казал хиляда деветстотин осемдесет и трета. И щеше да е прав. Донякъде.

Главният лесър кимна.

— Не издържа раждането.

— Вампирите рядко го преживяват. Това е една от малкото им хубави страни.

И в този случай бе добре дошла. Щеше да е нелюбезно да убие майката, след като му беше послужила така добре.

— Какво да направя с тялото ѝ?

Омега се загледа в сина си, който протегна ръчичка и улови палеца му. Хватката му беше здрава.

— Колко странно.

— Кое?

Затрудняваше се да изрази чувствата си с думи. Може би точно там беше въпросът. Не беше очаквал да чувства каквото и да било.

Синът му трябваше да му служи като защита срещу Пророчеството за Унищожителя, добре пресметнат ход във войната срещу вампирите, стратегия, която да гарантира оцеляването му. Синът му щеше да води битката по нов начин и да избие тази раса от диваци, преди Унищожителя да приключи със съществуването на Омега и от него да не остане нищо.

До този момент планът бе осъществен безпогрешно, като се започне с похищението на жената вампир, осеменена от Омега, и се завърши с появата на бял свят на това ново създание.

Бебето погледна към него и размърда устни. Миришеше сладко, но не защото беше лесър.

Изведнъж Омега почувства, че не му се иска да се отдели от него. Малкото същество в ръцете му беше чудо, живо и дишащо спасение. Омега може и да не беше надарен с акта на сътворението като сестра си, но той беше способен да се възпроизвежда. Не можеше да създаде цяла нова раса, но можеше да остави генетична част от себе си да продължи да съществува занапред.

И го беше направил.

— Господарю? — заговори водачът на лесърите.

Наистина не му се искаше да пуска бебето, но за да проработи планът, синът му трябваше да живее с враговете му, да бъде отгледан от тях като свой. Трябваше да знае езика

им, да познава културата и нравите им.

Синът му трябваше да знае къде живеят, за да може Омега да отиде и да ги избие.

Той си наложи да подаде новороденото на своя главен лесър.

— Остави го пред обществената сграда, която ви забраних да оплячкосате. Увий го и го остави, а когато се върнеш, ще те повикам при мен.

И тогава ще умреши, защото такава е волята ми, довърши наум Омега.

Не можеше да допусне никакво изтичане на информация. Никакви грешки.

Водачът на лесърите се намръщи и това при всеки друг случай би привлякло вниманието на Омега. Слънцето изгря над царевичните поля на Колдуел, щата Ню Йорк. Мекият съскащ звук от горния етаж прерасна в бумтене на всепоглъщащ огън. Миризмата на изгоряло оповести за изпепеляването на женското тяло и кръвта по леглото.

Коеето беше просто чудесно. Акуратността беше много важна и този дом беше съвсем нов, построен специално за раждането на сина му.

— Върви — изкомандва Омега. — Иди и изпълни дълга си.

Главният лесър напусна къщата с бебето в ръце и докато Омега наблюдаваше как вратата се затваря зад тях, изпита копнеж по отрочето си. Определено страдаше за своето момче.

Но утехата за мъката му беше подръка. Омега се издигна във въздуха със силата на волята си и катапултира материалното си тяло, доколкото го имаше, в „настоящото“ в същата тази дневна.

Промяната във времето си личеше по рязкото овехтяване на дома, в който се намираще. Тапетите бяха избледнели и се лющеха на места. Мебелите бяха изтърбушени и протрити от над двайсетгодишна употреба. От искрящо бял таванът беше станал мръсножълт, като че ли с години го бяха одимявали пушачи. Дъските в преддверието се бяха издули по ъглите.

Чу двама представители на човешката раса да се карат в задната част на къщата.

Омега се понесе към мърлявата овехтяла кухня, която блестеше като нова само секунди по-рано.

Когато влезе в помещението, мъжът и жената спряха разправията си и се заковаха на място от шока. Той се захвана с досадната задача да опразни фермерската къща от любопитни очи.

Синът му се завръщаше в лоното си. И нуждата на Омега да го види беше като че ли по-голяма от нуждата да го използва.

Когато злото докосна центъра на гърдите му, той почувства празнота и се замисли за сестра си. Беше дала на света цяла нова раса. Раса, създадена от съчетаването на нейната воля и наличната биология. Беше толкова горда със себе си.

Също и баща им.

Омега започна да избива вампири просто напук на тях двамата, но бързо установи, че се храни от злодеянията си. Баща им, разбира се, не можеше да го спре, защото деянията на Омега — нещо повече, самото му съществуване — беше необходимо, за да уравни се добротата на сестра му.

Балансът трябваше да бъде поддържан. Той беше водещ принцип за сестра му, основание за съществуването на самия Омега и заветът, оставен на баща им от неговия баща. Самите устои на света.

И ето, Скрайб Върджин страдаше, което носеше удовлетворение на Омега. При всяка

смърт, причинена на някого от расата ѝ, тя изпитваше болка и той го знаеше много добре. Братът винаги беше успявал да разбере чувствата на сестра си.

А сега повече от всякога.

Омега си представяше сина си някъде там в света и се тревожеше за момчето.

Надяваше се тези двайсет и няколко години да са били лесни за него. Това изпитваше един добър родител, нали? От родителите се очакваше да са загрижени за потомството си, да го отглеждат и закрилят. Каквато и да е природата ти, добродетелна или греховна, искаш най-доброто за онези, които си създал на този свят.

Беше смайващо за него да открие, че в крайна сметка има нещо общо със сестра си... бе шокиран от мисълта, че и двамата желяеха децата, които бяха създали, да оцелеят и да успеят.

Омега погледна към телата на хората, току-що убити от него.

Естествено, целите им взаимно се изключваха.

„Магьосника се беше завърнал.“

Фюри затвори очи и отпусна глава на таблата на леглото. Какви ги говореше?

Магьосника никога не си беше тръгвал.

Хей, приятел, понякога жестоко ме вбесяваш, лениво проточи мрачният глас в главата му. Ама наистина. След всичко, което преживяхме заедно!

След всичко, което бяха преживели заедно... Това беше съвсем вярно.

Магьосника беше причината Фюри така невъздържано да копнее за червения дим — с постоянното си присъствие в главата му, с вечното натякване какво не е направил, какво е трябвало да направи и какво е можел да направи по-добре.

Трябвало. Могло. Щяло.

Симпатична рима. Истината беше, че един от Черните ездачи от „Властелинът на пръстените“ го тласкаше към червения дим така неумолимо, сякаш мръсникът го бе овързал и хвърлил в багажника на кола.

Всъщност, приятел, ти ще бъдеш предната броня.

Именно.

В съзнанието му Магьосника се явяваше в образа на зъл дух, застанал на сред обширна сива пустош, осеяна с черепи и кости. С изрядния си британски акцент негодникът не допускаше Фюри да забрави никой от провалите си. Неспирното мърморене го караше да пуши отново и отново само за да не отвори шкафа с оръжията си и да не ухапе дулото на някое от тях.

Ти не го спаси. Не спаси и тях. Заради теб над тях надвисна проклетие. Вината е твоя... Вината е твоя...

Фюри се протегна за нова цигара и я запали със златната си запалка.

Той беше това, което на Древния език наричаха екзиле дубле.

Роденият втори. Злият близък.

Идването на Фюри на бял свят три минути след Зейдист и това, че бе преживял раждането си, се бе превърнало в проклетие и бе нарушило завинаги баланса в семейството им. Двама сина, и двамата в добро здраве, беше повече от добър късмет и със сигурност разклащаше равновесието. Само няколко месеца по-късно неговият близък беше отвлечен и продаден в робство. С него беше злоупотребявано под всякаква форма в продължение на цял век.

По лицето, гърба, китките и врата си Зейдист носеше белезите на онази извратена кучка, господарката му. Но белезите в душата му бяха още по-ужасни.

Фюри отвори очи. Това, че бе спасил физически тялото на близка си, не се бе оказало достатъчно. Нужна бе чудотворната поява на Бела, за да бъде възродена душата на Зи, а сега и самата Бела беше в опасност. Ако я изгубеха...

Тогава всичко ще бъде наред и балансът за следващото поколение ще остане непокътнат, обади се Магьосника. Нали не мислиш сериозно, че близъкът ти ще има благословията да се радва на живородено потомство? Ти ще имаш безчет деца. Той няма да има нито едно. Това е пътят към баланса.

О, разбира се, ще му отнема и неговата шелан. Не го ли споменах?

Фюри взе дистанционното и засили арията „Che Gelida Manina“^[1], която звучеше.

Не помогна. Магьосника харесваше Пучини. Призрачният му образ започна да валсира

из полето, покрито със скелети. Ботушите му трошаха всичко, върху което стъпваха. Огромните му ръце се извиваха грациозно. Окъсаната му мантия се вееше като грива на жребец, разтърсил царствена глава.

На фона на необятния хоризонт от бездушна сивота Магъосника валсираше и се смееше.

Абсолютна гадост.

Без да поглежда, Фюри се протегна към нощното шкафче за торбичката си с червен дим и хартийките за свиване на цигари. Не се наложи да преценява разстоянието. Добичето си знае къде мърсува.

Докато Магъосника пригласяше на „Бохеми“, Фюри сви две дебели цигари, за да не прекъсва серията, и запали, зачетен в материалите за преподаване. Димът, който излизаше от устата му, миришеше на кафе и шоколад, но той щеше да го поглъща, дори да вонеше на горяща смет, само за да заглуши Магъосника.

Беше стигнал до етап, когато беше склонен да изпуши цял контейнер с боклук, стига да намереше покой.

Не мога да повярвам, че толкова малко цениш отношенията ни, каза Магъосника.

Фюри се съсредоточи върху рисунката в скута си — тази, върху която работеше от половин час. Огледа я набързо и натопи перото в сребърната мастилница, закрепена върху бедрото му. С плътността и мазния си блясък тушът в нея приличаше на кръвта на враговете му. На хартията обаче цветът му беше наситено червеникавокафяв, а не зловещо черен.

Не би използвал черно, за да изобрази някого, когото обичаше. Щеше да е лоша поличба.

А и в кестенявата коса на Бела проблясваха кичури с абсолютно същия цвят, така че изборът беше подходящ.

Фюри внимателно оформи сянката, хвърляна от съвършения ѝ нос. Нанасяше щрих след щрих с перото, докато не постигна нужната плътност.

Рисуването с туш беше като живота — една грешка и всичко се съсипваше.

По дяволите. Окото на Бела не се беше получило добре.

Изви ръка, за да не размаже неизсъхналото мастило, и се опита да оправи грешката. Оформил долния клепач, като засили скосяването. Нанасяше последователно линиите върху хартията. Но окото все не се получаваше.

Да, не беше както трябва и никой не знаеше това по-добре от него, имайки предвид колко време беше прекарал да я рисува през последните осем месеца.

Магъосника застина в *деми плие*^[2] и отбеляза, че в цялата тази работа с перото и мастилото има нещо откачено. Да рисува бременната шелан на близнака си, моля ви се.

Само един перверзен мръсник би насочил вниманието си към жена, която вече е обвързана с брат му. Но ти все пак го правиш. Сигурно си много горд със себе си, приятел.

Магъосника, който знае защо, винаги говореше с британски акцент.

Фюри всмукна още веднъж и наклони глава, за да провери дали промяна в гледната точка би помогнала. Не. Още не беше добре. Всъщност същото важеше и за косата. По някаква причина беше нарисувал дългата тъмна коса на Бела прибрана в кок, а няколко кичура падаха по страните ѝ. Тя винаги я носеше разпусната.

Нямаше значение. Всякак изглеждаше повече от прекрасно. Останалата част от лицето ѝ беше точно такава, каквото винаги го рисуваше — ясно подчертаните мигли и любящият ѝ поглед, изразяващ топлота и преданост, насочен надясно.

Зейдист винаги сядаше вдясно от нея по време на хранене, така че ръката, с която се биеше, да остава свободна.

Фюри никога не я рисуваше с поглед, устремен към самия него. В което имаше логика. В реалния живот също не привличаше погледа ѝ. Тя беше влюбена в близнака му и това нямаше да се промени въпреки целия му копнеж.

Портретът обхващаше косата, лицето и раменете. Никога не беше рисувал бременната ѝ утроба. Бременните жени вампири никога не бяха изобразявани от шията надолу. Това също носеше лош късмет. И напомняше за най-големия му страх.

Смърт по време на раждане беше често явление.

Фюри прокара пръсти по лицето ѝ, избягвайки носа, където тушът още съхнеше. Беше прелестна дори със сбъркано око, различна прическа и не толкова плътни устни, колкото бяха в действителност.

Тази беше готова. Време беше да започне друга.

Плъзна ръка надолу по листа и започна да рисува бръшлян при линията на рамото ѝ. Първо листо, после стъбло... последваха още листа, извити и преплетени. Те покриха шията ѝ, стъстиха се около брадичката, плъзнаха се към устните ѝ, разпростряха се по страните ѝ.

Перото сновеше между хартията и мастилницата. Бръшлянът я обгърна изцяло. Уви се по линиите, нанесени от писеца, скривайки сърцето му и греха, който се спотайваше там.

Най-трудно му беше да покрие носа ѝ. С него винаги се заемаше накрая, когато повече не можеше да го избягва и усещаше такова парене в дробовете си, сякаш самият той не можеше да диша.

Когато бръшлянът обгърна целия образ, Фюри смачка хартията и я запрати към месинговия кош за боклук в другия край на спалнята.

Кой месец беше... Август ли? Да, август. Което значеше, че... Оставаше ѝ още цяла година от бременността, в случай че успееше да задържи плода. Както повечето жени от расата им, тя вече беше на легло заради опасността от преждевременно раждане.

Угаси цигарата си, посегна за нова и установи, че е изпушил и двете.

Протегна единствения си цял крак, махна от скута си малкия триножник и взе комплекта си за оцеляване — найлонов плик с червен дим, тънък пакет с хартийки и златна запалка. Нужни му бяха секунди да си приготви нова цигара и докато всмукваше от нея, провери запасите си.

По дяволите, бяха намалели. Сериозно намалели.

Вдигането на стоманените капаци от прозорците го успокои. Нощта беше паднала в цялото си мрачно великолепие. Идването ѝ го освобождаваше от капана на къщата, обитавана от Братството... и му даваше възможност да се добере до дилъра си Ривендж.

Размърда десния си крак с липсващата долна част, взе протезата си, закрепил я под коляното и се изправи.

Беше пушил прекалено много и му се струваше, че трябва да си проправя път през въздуха към прозореца, който сякаш бе отдалечен на километри. Но беше приятно. Познатата мъгла го успокояваше. Чувството, че се рее, докато вървеше гол през стаята, му носеше утеха.

Градината сияеше, осветена от френските прозорци на библиотеката.

Точно такава трябва да бъде гледката от един заден прозорец, помисли си той. Всички цветя цъфтяха, дърветата бяха отрупани с круши и ябълки, алеите бяха чисти, чемширът — подрязан.

Не беше като онази, с която беше израснал. Нищо общо нямаше.

Точно под прозореца му чайните рози бяха отрупани с цвят. Пищните им чашки, обагрени във всички цветове на дъгата, се държаха гордо на бодливите стъбла.

Розите отклониха мисълта му към друга жена.

Докато всмукваше отново от цигарата, Фюри извика в съзнанието си образа на онази, която имаше право да рисува... Онази, с която по закон и обичай трябваше да прави много повече от това да я скицира.

Кормия. Неговата Първа избраница.

Сред общо четирийсет.

Как, по дяволите, беше успял да стане Примейл?

Казах ти, отговори Магьосника. Ще имаш безброй деца и всяко от тях ще има удоволствието да се радва на баща, чиято единствена дарба е да предава всички около себе си.

Добре, колкото и гадно да беше копелето, трудно можеше да спори с него по този въпрос. Не се беше свързал с Кормия, както изискваше ритуалът. Не беше ходил от Другата страна, за да се срещне с Директрис. Не беше виждал останалите трийсет и девет, с които трябваше да легне, за да ги оплоди.

Фюри дръпна още по-силно от цигарата си. Всички тези провали се сипеха върху главата му като горещи камъни, заграшани от Магьосника.

Мерникът на Магьосника беше отличен. Но пък той беше добре трениран.

Приятелю, ти си чудесна мишена. Това е всичко.

Поне Кормия не протестираше, задето беше пренебрегнал задълженията си. Не беше искала да става Първа избраница и беше насилена да приеме тази роля. В деня на ритуала я бяха завързали напълно ужасена на церемониалното легло, за да бъде използвана от него като животно.

В мига, щом я видя, у него се пробуди вроденият му инстинкт на спасител. Доведе я в имението на Братството на черния кинжал и я настани в спалнята до своята. Традиция или не, но той за нищо на света нямаше да насили жена и реши, че ако имат време и място, за да се опознаят, би било по-лесно.

Да, но Кормия се затваряше в себе си, докато той беше зает с ежедневното си занимание да се пази да не експлодира. През последните пет месеца изобщо не се бяха доближили един към друг, камо ли пък до легло. Кормия говореше рядко и виждаха очите ѝ само по време на хранене. Ако излезеше от стаята си, то беше, за да отиде в библиотеката за книга.

В дългата си бяла роба тя по-скоро представляваше ухаеща на жасмин сянка, отколкото създание от плът и кръв.

Позорната истина беше, че на него тази ситуация му допадаше. Смяташе, че е наясно със сексуалното обвързване, което прие, като замести Вишъс в ролята на Примейл, но действителността беше много по-стрясаща, отколкото си бе представял. Четирийсет жени. Четирийсет.

Четири нула.

Трябва да си беше загубил ума, когато предложи да замести Ви. Бог му бе свидетел, че единственият му опит да се прости с девствеността си не беше голям купон, въпреки че го беше направил с професионалистка. От друга страна, вероятно именно опитът му да пробва с проститутка беше част от проблема. Но към кого друг можеше да се обърне? Той беше

двестагодишен въздържател без никаква представа за нещата. Как да се просне върху прекрасната и крехка Кормия, да прониква в нея, докато свърши, а после да изтича в Светилището на Избраниците и да се прави на Бил Пакстън в „Голяма любов“^[3]?

Какво, по дяволите, си беше въобразявал?

Фюри тикна цигарата между устните си и отвори прозореца. Ароматният летен въздух нахлу в стаята му и той отново насочи вниманието си към розите. Преди няколко дни беше видял Кормия да държи една от тях. Очевидно я беше взела от букета, поставен от Фриц в дневната на втория етаж. Стоеше до вазата, а между дългите ѝ пръсти имаше бледолилава роза. Беше навела главата си над нея, за да помирише разтворената пъпка. От русата ѝ коса, винаги прибрана в кок, се бяха изплъзнали няколко тънки кичура и се спускаха надолу в нежни къдрици. Също като венчелистчетата на розата.

Подскочи, когато видя, че я наблюдава, върна цветето на мястото му и бързо се прибра в стаята си, като затвори вратата, без да издаде и звук.

Знаеше, че не може да я държи тук вечно. Далече от всичко познато и от това, което тя всъщност беше. А и трябваше да извършат сексуалната церемония. Такава беше сделката, която бе сключил, и такава беше нейната роля, която тя бе готова да изпълни, както сама му обясни, без значение колко е била уплашена в началото.

Погледна към бюрото, където лежеше тежкия златен медальон с размер на голяма писалка. Надписан с най-архаичната версия на Древния език, той беше символът на Примейла — не просто ключ за всички сгради от Другата страна, а визитка на мъжа, за когото бяха отредени Избраниците.

Примейлът олицетворяваше силата на расата.

Днес медальонът отново подаде сигнал, както и предишния ден. Ако Директрис искаше да се срещнат, това чудо започваше да вибрира и от него се очакваше мигом да се затътри там, където се предполагаше, че е домът му — в Светилището. Пренебрегна повикването. Точно както беше направил с предишните две.

Не искаше да чува онова, което вече му беше известно. Скоро се навършваха пет месеца от церемонията за встъпването му в ролята на Примейл.

Замисли се за Кормия, свряна в стаята за гости до неговата спалня, затворена в себе си. Никой не разговаряше с нея. Беше отделена от посестримите си. Той направи опит един-два пъти да общува с нея, но това я плашеше. Кое беше съвсем разбираемо.

Боже, чудеше се как беше издържала през цялото това време, без да полудее. Нужен ѝ беше приятел. Всеки имаше нужда от приятел.

Обаче не всеки заслужава такъв, изтъкна Магьосника.

Фюри се завъртя и тръгна към душа. Спря до кошчето за боклук. Смачканата на топка рисунка се беше разтворила и сред гънките той зърна плетеницата от бръшлян, която беше добавил. За миг си припомни за изображението под нея. В съзнанието му изникнаха кичурите коса, спускащи се по гладките страни. Кичури, накъдрени като розови венчелистчета.

Поклати глава и продължи да върви. Кормия беше прекрасна, но...

Да я желаеш, би било уместно, завърши Магьосника. Но защо да се захващаш с това? Може да съсипе идеалния ти списък с постижения.

А това би било истинска трагедия, нали, приятелю?

Фюри усили музиката на Пучини и влезе под душа.

- [1] Каква студена ръчица (ит.) — ария на Родолфо от операта „Бохеми“ на Джакомо Пучини. — Бел.ред. ↑
- [2] Позиция в балета, прилякване без отделяне на петите от пода. — Бел.ред. ↑
- [3] Американски сериал, в който Бил Пакстън изпълнява ролята на мормон многоженец. — Бел.прев. ↑

Когато капаците се вдигнаха за през нощта, Кормия беше много заета.

Седеше с кръстосани крака върху персийския килим в спалнята си и вадеше грахчета от кристална купа. Зърната бяха твърди като камъчета, когато Фриц ги донесе, но след като покиснаха за кратко, омекнаха достатъчно, че да бъдат използвани.

Хвана едно, посегна вляво от себе си и взе клечка за зъби от малка бяла кутия с надпис на английски „Клечки за зъби Саймън, 500 броя“.

Тя взе грахчето и го заби в края на клечката, после взе друго зрънце и друга клечка и направи същото, за да оформи прав ъгъл. Продължи, докато не се получи квадрат, прераснал след малко в триизмерен куб. Доволна от резултата, се наведе и го прикрепил към един от другите, подобни на него, с което завърши последния ъгъл на четиристенната фигура с диагонал на основата от метър и половина. Сега щеше да продължи нагоре, добавяйки етажи в структурата.

Всички клечки бяха еднакви, идентични късчета дърво. Граховите зърна също бяха еднакви, кръгли и зелени. Напомняха ѝ на мястото, откъдето идваше. Еднаквостта беше важна в непреходното Светилище на Избраниците. Тя беше най-важното нещо.

Тук много малко неща бяха идентични едно с друго.

Видя клечките долу по време на хранене, когато брат Рейдж и брат Бъч ги извадиха от фина сребърна кутийка, преди да напуснат столовата. Една вечер без никаква причина взе няколко, преди да се прибере обратно в стаята си. Сложи една в устата си, но вкусът на сухото дърво не ѝ допадна. Без да знае какво друго да прави с тях, ги подреди на масичката до леглото и оформи с тях различни фигури.

Фриц беше влязъл да почисти и забеляза с какво се занимава. Малко по-късно се върна с купа грах, накиснат в топла вода. Показа ѝ как да го използва. Зърно грах между две клечки. После добави друг сегмент и преди да разбере, се беше получило нещо, което си струваше да се види.

Проектът ѝ растеше и ставаше все по-амбициозен и тя започна да планира предварително всички ъгли и височини, за да намали възможността за грешка. Премести се да работи на пода, където имаше повече пространство.

Наведе се да погледне към чертежа, който бе изработила по-рано, за да се води по него. Следващото ниво щеше да бъде по-малко, също и по-следващото. После щеше да добави кула.

Би било хубаво да използва и цвят, каза си. Но как да го вкара в конструкцията си?

Ах, тези цветове. Пиршество за окото.

Животът тук беше предизвикателство за нея, но това, което направо обожаваше, беше богатството от цветове. В Светилището на Избраниците всичко беше бяло — тревата, дърветата, храмовете, храната и напитките, а също и благочестивите книги.

Тя погледна към свещените текстове с леко чувство на вина. Едва ли можеше да твърди, че ще отдава почит на Скрайб Върджин в малкия си храм от грах и клечки.

Да си угаждаш, не бе цел на Избраниците. Беше светотатство.

Скорошното посещение на Директрис би трябвало да ѝ го напомни.

О, Скрайб Върджин, не искаше да мисли за това.

Изправи се, изчака да премине замайването и отиде до прозореца. Долу растяха рози и тя хвърли поглед към всеки от храстите, за да провери за нови пъпки, опадали листенца и

свежа зеленина.

Времето течеше. Личеше по промяната в растенията. На всеки цвят му бяха нужни три или четири дни да се развие.

Още нещо, с което трябваше да привикне. От Другата страна нямаше време. Имаше ритъм в ритуалите за хранене и къпане, но не и редуване на ден и нощ, нито измерване на часовете или смяна на сезоните. Времето и животът бяха статични също като въздуха, светлината и околния пейзаж.

Тук се наложи да научи, че съществуват минути и часове, дни и седмици, месеци и години. Използваха часовници и календари, за да отмерват хода на времето, и тя сама се научи да ги разчита, както сама бе схванала цикличността на този свят и на живеещите в него.

Един *доген* се появи на терасата. Носеше ножица и голяма червена кофа, доближи се до храстите и започна да ги подрязва.

Замисли се за бялата тревна площ в Светилището. Също и за застиналите бели дървета. И за белите цветя, които винаги цъфтяха. От Другата страна всичко беше замръзнало на правилното място и по тази причина нямаше нужда от подрязване, нито от движение, нито от промяна.

Дишащите неподвижния въздух също бяха като замразени, макар и да се движеха. Бяха живи, но не живееха.

Въпреки това, Избраниците остаряваха. И умираха.

Хвърли поглед през рамо към бюрото с празни чекмеджета. Свитъкът, който Директрис беше дошла да донесе, лежеше на лъскавата му повърхност. Избраницата Амалия в ролята си на Директрис съставяше поздравленията за рождените дни и се беше явила, за да изпълни задължението си.

Ако Кормия беше от Другата страна, щеше да има и церемония. Въпреки че тя нямаше да е предназначена за нея, разбира се. Тези, чийто рожден ден се честваше, не получаваха специално внимание, тъй като от Другата страна не съществуваше индивидът, а само цялото.

Да мислиш за себе си и да мислиш самостоятелно, беше богохулство.

Тя открай време беше тайна грешница. Имаше неблагоприятни мисли, импулси и подбуди. Които не водеха наникъде.

Кормия постави ръка на прозореца. Стъклото, през което се вираше навън, беше съвсем тънко и прозрачно като въздуха. Не представляваше почти никаква преграда. Искаше ѝ се да слезе долу при цветята, но чакаше... и тя не знаеше какво.

Когато дойде тук за първи път, сетивата ѝ бяха претоварени. Имаше толкова неща, които не познаваше. Като например факли, свързани със стената, чийто бутон трябва да натиснеш, за да получиш светлина; уреди за миене на съдове или такива, съхраняващи храната студена; също и предмети, създаващи образи на малък екран. Имаше кутии, които биеха на всеки час, и нещо, което се движеше по пода, за да го почисти.

Съществуваха повече цветове, отколкото бе виждала в съкровищницата със скъпоценните камъни. Имаше и разнообразни миризми — и хубави, и лоши.

Всичко беше толкова различно, както и живеещите тук. Там, откъдето идваше, нямаше мъже, а посестримите ѝ бяха взаимно заменяеми. Всички Избраници носеха еднакви бели роби и прибираха косата си по един и същи начин, на шиите им висяха еднакви перлени огърлици. Движеха се и говореха еднакво и вършеха едни и същи неща по едно и също време. Тук цареше истински хаос. Братята и техните *шелани* бяха облечени в различни дрехи,

говореха и се смееха всеки по свой уникален начин. Харесваха едни храни, а други не. Някои спяха до късно, а други изобщо не спяха. Едни бяха забавни, а други — яростни. Имаше и... красиви.

Една от тях определено беше красива.

Бела беше красива.

Особено в очите на Примейла.

Часовникът започна да бие и Кормия обгърна тялото си с ръце. Храненията бяха истинско наказание. Напомняха ѝ какво щеше да бъде, когато тя и Примейлът се върнат в Светилището.

Би гледал на сестрите ѝ със същото възхищение и наслада.

Като ставаше дума за промени, в началото тя се ужасяваше от Примейла. Сега, пет месеца по-късно, не искаше да го дели с никого.

С тази буйна многоцветна коса, жълти очи и кадифения си тих глас той беше забележителен вампир в разцвета си. Но не беше само това. Той беше въплъщение на всичко, смятано от нея за стойностно. Винаги се интересуваше от останалите, а не от себе си. Когато сядаша на масата за обяд, той единствен проявяваше загриженост към всички, питаше за наранявания и стомашни проблеми, за тревоги — малки и големи. Никога не търсеше внимание за себе си. Не насочваше разговора към нищо, свързано с него самия. Беше безкрайно отзивчив.

Ако имаше трудна задача за изпълнение, винаги бе готов да я поеме. Ако трябваше нещо да се свърши, настояваше той да се захване. Ако Фриц носеше прекалено тежък поднос, Примейлът пръв скачаше от стола си, за да му предложи помощ. От всичко чуто на масата беше разбрала, че е защитник на расата, учител за начинаещите и добър приятел на всички.

С безкористните си добродетели той беше пример за Избраниците, съвършеният Примейл. И някак сред секундите, часовете, дните и месеците от престоя ѝ тук, тя се беше отклонила от пътеката на задълженията си, за да се озове в гъстите дебри на желанието. Сега искаше да бъде с него. Нямахме никакво *трябва, налага се, задължена е*.

Но го желаше само за себе си.

Което я правеше еретичка.

В съседната стая прекрасната музика, която Примейлът винаги слушаше, когато беше там, спря. Значи тръгваше надолу за Първото хранене.

Почукването на вратата я накара да подскочи и да се защура наоколо. Докато наместваше робата около краката си, усети през вратата да прониква миризмата на червен дим.

Примейлът беше дошъл за нея?

Бързо провери кока си и прибра зад ушите си няколко кичура. Когато откряна вратата, успя да хвърли поглед към лицето му, преди да се поклони.

О, прескъпа Скрайб Върджин... Примейлът беше прекалено великолепен, че да се взира в него твърде дълго. Очите му бяха жълти като цитрини, а кожата му имаше топъл златистокафяв тен. Дългата му коса беше прекрасна смесица от нюанси, преминаващи от светлорусо до махагон с медночервеникав оттенък.

Той се поклони набързо — формалност, която тя знаеше, че ненавижда. Правеше го заради нея, защото без значение колко пъти ѝ беше казвал да се откаже от официалностите, тя не можеше да се спре.

— Слушай, мислех си за нещо — заговори той.

При последвалото мълчание тя се разтревожи, че Директрис го е посетила. Всички в Светилището чакаха церемонията да се осъществи и бяха наясно, че това не се е случило. Започваше да изпитва някакво чувство на неотложност, което нямаше нищо общо с привличането. Бремето на традицията натежаваше с всеки изминал ден.

Той прочисти гърло.

— Тук сме от известно време и знам, че промяната не е лесна за теб. Сигурно си малко самотна и може би имаш нужда от компания.

Кормия вдигна ръка към гърлото си. Това беше хубаво. Време беше да бъдат заедно. В началото не се чувстваше готова за него. Но вече беше готова.

— Наистина мисля — продължи той с прекрасния си глас, — че за теб ще е добре да имаш компания.

Тя се поклони ниско.

— Благодаря, Ваша светлост. Съгласна съм.

— Чудесно. Имам някого предвид.

Кормия се изправи бавно. *Някого?*

Джон Матю винаги спеше гол.

Или по-точно, беше започнал да спи гол след преобразяването.

Спестяваше му пране.

Изръмжа, плъзна ръка между краката си и обгърна с длан изключително твърдия си член. Както обикновено, той беше причината за събуждането му. Будилник, толкова надежден, колкото и Биг Бен.

Имаше и бутон за повторно звънене. Ако се погрижеше добре за него, му даваше двайсет минути покой, преди да се втвърди отново. Обикновено ритуалът се повтаряше три пъти, преди да стане от леглото, и още веднъж под душа.

А някога мечтаеше за това.

Фокусирането върху неприятни мисли не помагаше и макар да смяташе, че достигането до оргазъм влошава нещата, да пренебрегне пениса си, също не беше вариант. Когато преди два месеца реши да опита с проучвателна цел, само след дванайсет часа беше така възбуден, че можеше да оправи всичко, изпречило се на пътя му.

Имаше ли такова нещо като антивиагра? Фалуситус омекватис? Ключницилин?

Изтъркаля се по гръб, помести единия си крак настрани, отметна завивките и започна да се потърква. Тази поза беше идеална, но понякога му се налагаше да се претърколи на дясната си страна по средата на оргазъма.

Като претранс винаги мечтаеше да получи ерекция, защото смяташе, че това ще го направи истински мъж. Действителността се оказа различна. Разбира се, с огромното си тяло, с вродените си бойни умения и перманентно еректиралия си член, той развяваше флага на мъжествеността, но само за пред другите.

Вътрешно се чувстваше все така дребен, какъвто се помнеше.

Изви гръбнак и продължи да движи таза си. Боже... усещането беше невероятно. Всеки път му харесваше... стига неговата собствена ръка да вършеше нужното. Единствения път, когато го беше докоснала жена, ерекцията му се стопи по-бързо и от егото.

Така че всъщност той имаше своята антивиагра — друго същество.

Но сега не беше време да преосмисля ужасното си минало. Пенисът му се готвеше да изригне, личеше по вцепенението. В мига, преди да свърши, това чудо изтръпваше, и точно това се случваше в момента, докато ръката му се движеше по влажния ствол.

О, да... Наближаваше... Напрежението в тестисите му беше толкова голямо, че ги чувстваше като опънат кабел. Раздалечи бедрата си, за да действа по-лесно... и сякаш случващото се не беше достатъчно, та и съзнанието му се намеси в дейността.

Не... по дяволите... не отново тя. Моля те, не...

Прекалено късно. Насред оргазма му в ума му изникна образ, който го направи още по-мощен. Образ на жена, облечена в кожени дрехи, с подстригана по мъжки коса и рамене на боксьор.

Хекс.

Джон издиша безшумно, обърна се на една страна и започна да еякулира. Оргазмът продължаваше и продължаваше, а той си представяше как те двамата правят секс в една от баните на клуба, където тя беше шеф на охраната. Тялото му не се успокояваше, докато образът ѝ се въртеше в главата му. Можеше да продължи десет минути, докато буквално не се покриеше с избликващото и чаршафите му не подгизнеха.

Опита се да обуздае мислите си, да им сложи спирачка... но не успя. Продължаваше да еякулира, ръката му се движеше, сърцето му блъскаше лудо, а дъхът му беше накъсан, докато си представяше тях двамата заедно. Добре, че беше роден без гласни струни, иначе цялото имение на Братството би узнало точно с какво се занимава отново и отново.

Нещата започнаха да забавят темпото си едва след като си наложи да отдръпне ръката си. Тялото му започна да се успокоява и той легна на една страна, като дишаше във възглавницата, а потта и други телесни течности съхнеха върху кожата му.

Хубаво събуждане. Добра серия от упражнения. Приятен начин да убие малко време. Но напълно лишен от смисъл.

Без определена причина погледът му взе да блуждае и се спря на нощното шкафче. Ако отвореше чекмеджето, което той никога не правеше, вътре би открил две неща — червена кутия с размера на юмрук и подвързан с кожа стар дневник. В кутията имаше масивен златен пръстен с герба на рода му, определящ го като потомък на воина на Черния кинжал, Дариъс, син на Маркълн. Древното писание съдържаше съкровени мисли на баща му през период от две години. То също му беше дадено като подарък.

Джон никога не си беше слагал пръстена и никога не беше чел написаното. Имаше много причини да ги държи затворени, но главната беше, че не смяташе Дариъс за свой баща. Беше друг брат. Онзи, който бе в неизвестност вече от осем месеца.

Ако някога би носил пръстен, той щеше да е с герба на Тормент, син на Харм. Така щеше да отдаде почит на мъжа, който за един кратък период от време бе означавал толкова много за него.

Но това никога нямаше да се случи. Тор вероятно беше мъртъв, без значение какво твърдеше Рот, а и във всеки случай не му беше роден баща.

Нямаше желание да си разваля настроението, затова се надигна от леглото и се запъти към банята. Душът му помогна да се съвземе. Също и обличането.

Тази вечер нямаха тренировки и той щеше да убие още няколко часа в офиса долу, а после да се срещне с Блей и Куин. Надяваше се да има много писмена работа за вършене. Не изгаряше от нетърпение да се срещне с най-добрите си приятели.

Тримата планираха да отидат в другия край на града... Боже, в някакъв мол.

Идеята беше на Куин. Както и почти всички останали. Според него гардеробът на Джон се нуждаел от внасяне на малко стил.

Джон погледна към джинсите си „Ливайс“ и бялата си тениска. Единственото стилно нещо във външния му вид бяха черните маратонки „Найк еър максис“. Но дори и те не бяха чак толкова стилни.

Може би Куин имаше право и Джон наистина беше невежа по отношение на модата. Но пък кого имаше да впечатлява?

Името, изникнало в съзнанието му, го накара да изругае и той си наложи да се стегне.
Хекс.

Някой почука на вратата му.

— Джон? Вътре ли си?

Джон бързо напъха тениската в джинсите си и се почуди защо ли Фюри го търси. Напредваше с уроците и се справяше добре с тренировките. Може би беше свързано с работата му в офиса.

Джон отвори вратата.

— *Здравей* — изписа на езика на знаците.

— Здравей. Как си? — Джон кимна и се намръщи, когато братът също мина на езика на знаците. — *Чудех се дали би ми направил услуга.*

— *Каквото кажеш.*

— *За Кормия е известно предизвикателство да живее тук. Мисля, че би било чудесно да има с кого да прекарва известно време... Някой въздържан и със здрав разум. Без усложняващи обстоятелства около него. Би ли приел тази чест? Поговори с нея или я разведи из къщата, или... каквото решиш. Бих го сторил сам, но...*

Но е сложно, завърши Джон мислено.

— *Но е сложно* — изписа Фюри с пръсти.

В съзнанието на Джон изникна образът на мълчаливата русокоса Избраница. През последните няколко месеца наблюдаваше внимателно как Фюри и Кормия дори не се поглеждат и се чудеше, както без съмнение и всички останали, дали са довели докрай сделката.

— *Нали не възразяваш?* — попита с жестове Фюри. — *Реших, че може да има някакви въпроси или пък... нещо, за което да иска да поговори с някого.*

Честно казано, Избраницата нямаше вид на някой, който се нуждае от компания. По време на хранене държеше главата си наведена и не обелваше дума, докато поглъщаше само бяла храна. Но щом Фюри го молеше, нима Джон можеше да му откаже? Братът винаги му помагаше при тренировките, отговаряше на въпросите му, нямащи връзка с уроците, и беше така мил към всички, че ти се приискваше да направиш нещо хубаво за него.

— *Разбира се, че не* — отговори Джон. — *За мен ще е удоволствие.*

— *Благодаря* — потупа го доволно по рамото Фюри, сякаш бе запушил пробойна. — *Ще ѝ кажа, че ще се срещнете в библиотеката след Първото хранене.*

Джон погледна облеклото си. Не беше сигурен, че джинсите са подходящи, но в гардероба си имаше само тях.

Може би не беше толкова зле, че с момчетата се канеха да обиколят магазините. Жалко, че не го бяха направили по-рано.

По традиция след въвеждането си в Обществото на лесърите всички се наричаха само с първата буква от фамилията си. Господин Д. би трябвало да стане господин Р. — от Робъртс. Но работата беше там, че когато го привлякоха в редиците си, той използваше името Деланси. Това го беше превърнало в господин Д. и през последните трийсет години го познаваха така.

Но това всъщност не беше важно. Имената никога не бяха означавали нищо.

Господин Д. намали скоростта и се насочи към едно отклонение на шосе 22, но дори след като премина на трета, не можа да направи плавен завой. Фордът приличаше на деветдесетгодишна старица. И сякаш дори миришеше на нафталин и старост.

Селскостопанската зона на Колдуел, щата Ню Йорк, се простираше на осемдесет километра и беше заета с царевични полета и пасища. Докато се подрусваше сред тях, той си даде сметка, че мисли за вили. Беше извършил първото си убийство именно с това земеделско сечиво. В Тексас, на четиринайсетгодишна възраст. Братовчед му, Големия Томи.

Господин Д. истински се гордееше, че това убийство му се беше разминало. Отърва се, защото беше дребен и наглед беззащитен. Големия Томи беше здравеняк с грамадни ръце и гадняр по природа и по тази причина, когато господин Д. беше изтичал с викове и насинено лице при майка си, всички повярваха, че братовчед му отново е изпаднал в смъртоносна ярост и си е заслужил онова, което го бе сполетяло. Ха! Господин Д. беше последвал Големия Томи до обора и здраво го беше вбесил, та да си подсигури подутата устна и насиненото око, които му бяха нужни, за да подкрепят твърденията му за самозащита. После грабна вилата, която беше оставил там предварително, и пристъпи към действие.

Искаше да знае какво чувстваш, когато убиваш човек. С котките и опосумите, които ловеше и измъчваше, не беше лошо, но те не бяха хора.

Задачата се оказа по-трудна, отколкото си мислеше. Във филмите вилата влизаше в човешкото тяло като лъжица в супа, но това беше лъжа. Зъбците така се бяха заклезили в ребрата на Големия Томи, че господин Д. трябваше да настъпи бедрото на братовчед си, за да измъкне вилата. Вторият удар попадна в корема, но вилата пак се заклези. Вероятно в гръбначния стълб. Хайде пак трябваше да го затисне с крак. Когато Големия Томи най-сетне спря да квичи като недоклано прасе, господин Д. дишаше тежко, сякаш сладникавия, изпълнен с прах и сламки въздух на обора не му достигаше.

Все пак не беше пълен провал. Бе успял да се наслади на променящото се изражение върху лицето на братовчед си. Първо по него се четеше гняв, от който господин Д. вече си беше поизпатил. Последва го пълна почуда. После паника и накрая ужас. Докато Големия Томи пъхтеше и кашляше кръв, очите му се изпълниха с неподправен страх, такъв, какъвто майката иска детето ѝ да изпитва от Бог. Господин Д., изгърсакът в семейството, дребосъкът, се почувства висок два метра.

За пръв път усети вкуса на властта и искаше още, но беше дошла полиция, в града бяха тръгнали приказки, така че си наложи да се държи добре. Минаха години, преди да си позволи отново да стори нещо подобно. Работата в местната кланица беше подобрила уменията му с ножа и когато се почувства готов, повтори сценката с Големия Томи — свада в бар с мъж, подобен на булдозер. Вбеси мръсника и после го подлъга в един тъмен ъгъл. Работата свърши една отвертка, и то истинска, а не коктейлът^[1] със същото име.

Беше по-сложно, отколкото с Големия Томи. Веднъж щом започна, господин Д. не можа да се спре. Трудно беше да претендира за самозащита, при положение че тялото беше намушкано седем пъти, а след това замъкнато зад една кола и разчленено като повредена машина.

Уви мъртвото приятелче в найлонов чувал и го отведе на малко пътешествие на север. Използва форда на мъртвия за пътуването и когато тялото започна да мирише, избра някаква височина, минаваща за хълм в земеделската част на Мисисипи, намести колата, така че да се наклони назад, и бутна предната броня. Багажникът и вонящият му товар се забиха в едно дърво. Гледката на взрива беше вълнуваща.

Качи се на стоп до Тенеси и остана в района, като вършеше нископлатена работа срещу подслон и храна. Уби още двама мъже, преди да се запъти към Северна Каролина, където едва не го хванаха в действие.

Жертвите му винаги бяха едри и мускулести мръсници. Така се беше превърнал в лесър. Нападна член на Обществото на лесърите и когато едва не го довърши, убиецът беше така впечатлен, че му предложи да се включи в борбата им с вампирите.

Сделката му се стори добра. Но едва след като се съвзе от „по дяволите, това не може да е истина!“.

След посвещаването си господин Д. се установи в Кънектикът, но се беше преместил в Колдуел преди две години, когато господин Х., тогавашният водач на лесърите, малко беше позатегнал юздите в Обществото.

За трийсет години господин Д. никога не беше викан от Омега.

Но преди два часа всичко се промени.

Поканата дойде под формата на сън, докато спеше, и на господин Д. не му беше нужно кой знае какво добро възпитание, та да се досети, че трябва да се отзове веднага. Но нямаше как да не се зачуди дали ще преживее тази нощ.

Нещата в Обществото на лесърите не вървяха добре. Не и откакто Унищожителя от предсказанията беше започнал да си разиграва коня.

Според чутото от господин Д., Унищожителя беше бивше ченге от човешката раса. Човек с вампирска кръв във вените, обработван от Омега, което бе довело до лоши резултати. И разбира се, Братството на Черния кинжал го беше привлякло и сега го използваше по правилния начин. Те не бяха глупаци.

Убийство, извършено от Унищожителя, не означаваше просто един лесър по-малко.

Пипнеше ли те Унищожителя, той взимаше частта от Омега, намираща се в теб, и я всмукваше в себе си. Така, вместо да постигнеш безкрайното блаженство, което ти обещават при приемането ти в Обществото, свършваш в него. И с унищожението на всеки убиец част от Омега се губеше винаги.

Преди след битка с братята в най-лошия случай отиваш в рая. А сега? Повечето пъти те оставят наполовина мъртъв, докато не дойде Унищожителя, за да те погълне под формата на пепел и да ти отнеме полагащата ти се вечност.

Така че напоследък ситуацията беше напрегната. Омега беше по-зъл от обикновено, лесърите бяха раздразнителни заради постоянното озъртане през рамо и новите членове бяха по-малко от всякога, защото всички бяха заети да пазят собствената си кожа, вместо да търсят свежа кръв.

А и водачите на Обществото непрекъснато се сменяха. Въпреки че това не беше нещо ново.

Господин Д. зави вдясно по второкласен път 149 и продължи пет километра до следващото отклонение, чиято табелка беше повалена вероятно от бейзболна бухалка. Лъкатушешкото шосе беше по-скоро осеян с дупки черен път и му се наложи да намали, ако не искаше вътрешностите му да се превърнат в пихтия. Окачването на колата беше като на трил. Тоест никакво.

Лошото в Обществото на лесърите беше, че винаги ти даваха да караш скапана кола.

Търсеше „Бас Понд Лейн“. Ето я. Извъртя волана, натисна рязко спирачката и едва успя да завие.

Поради липсата на улично осветление отмина мърлявия обрасъл двор, който търсеше, и се наложи да включи таратайката на задна скорост и да се върне. Къщата беше в по-лошо състояние и от форда — мизерна бърлога с продънен покрив, погълната от отровен бръшлян.

Господин Д. остави колата на пътя, защото нямаше алея за паркиране, излезе и намести каубойската си шапка. Къщата му напомняше за някогашния му дом. При вида на подаващата се изолация, изкъртените черचेвета и буренясалата морава отпред, му беше трудно да повярва, че дебелата му майка и неугледният му баща фермер не го чакаха вътре.

Сигурно отдавна вече бяха покойници, помисли си господин Д., докато вървеше. Той беше най-малкото от седемте им деца, а и двамата бяха пушачи.

Мрежата против комари на входната врата почти напълно липсваше, а рамката беше ръждясала. Когато я отвори, тя изквича като заклано прасе, също като Големия Томи, също като вратата у дома. Почука на втората врата, но никой не отвори, така че той свали каубойската си шапка и я блъсна няколко пъти с бедро и рамо, докато бравата не поддаде.

Вътре миришеше на цигарен дим, мухъл и смърт. Първите две миризми бяха стари. Тази на смърт беше прясна и наситена и те подтикваше да потърсиш нещо за убиване, та да се присъединиш към купона.

Миришеше и на още нещо. Сладникавият аромат във въздуха подсказваше, че Омега е бил тук неотдавна. Или той, или някой друг лесър.

С шапката в ръце господин Д. премина през тъмната дневна и влезе в кухнята в дъното. Там откри трупове. Бяха обърнати по корем. Не можеше да определи пола им, защото бяха обезглавени, а нито едно от двете тела не беше облечено в рокля, но кръвта на мястото на главите им се беше смесила и изглеждаше така, все едно се държаха за ръце.

Наистина беше много мила гледка.

Хвърли поглед през стаята към черното петно на стената между старомодния пшенично жълт хладилник и овалната маса, покрита с мушама. То означаваше, че някой от убийците си го е получил, при това не на шега, от ръката на Омега. Очевидно господарят бе уволнил поредния водач.

Господин Д. прекрачи телата и отвори хладилника. Лесърите не ядяха, но той беше любопитен с какво се беше хранила двойката. Още спомени. Имаше отворен пакет колбас „Оскар Майър“, а майонезата им беше на привършване.

Не че някога вече щяха да си правят сандвичи.

Затвори хладилника и се облегна на...

Внезапно температурата в къщата падна с около двацет градуса, като че някой бе завъртял термостата на климатика на степен „Замръзване на задника“. Задухалият вятър прогони покоя на лятната нощ, набирайки такава мощ, че къщата започна да проскърцва.

Омега.

Господин Д. зае стойка мирно, когато входната врата се отвори. Онова, което се появи

в коридора, представляваше подобна на мастило мъгла, неясна и прозрачна, придвижваща се по дъските на пода. Концентрира се пред господин Д. и прие формата на мъжко тяло.

— Господарю — промълви господин Д. и се поклони дълбоко, а черната кръв във вените му забушува едновременно от страх и обич.

Гласът на Омега дойде сякаш от много далеч и отекваше с пукот, все едно бе зареден със статично електричество.

— Назначавам те за водач на лесърите.

На господин Д. му спря дъхът. Това беше най-висша чест, позицията с най-много власт в Обществото на лесърите. Никога дори не беше мечтал за нея. Като нищо можеше и да се задържи известно време на тази длъжност.

— Благодаря...

Омега се придвижи напред и обгърна тялото на господин Д. подобно на наметало от катран. Болка прониза всяка кост от тялото му и той почувства как бива обърнат, лицето му бе притиснато към плота, а шапката изхвърча от ръцете му. Омега пое контрол и се случиха неща, на които господин Д. никога не би се съгласил.

В Обществото не съществуваше такова нещо като съгласие. Имаш право само на едно „да“, когато приемеш да станеш част от него. Нямах контрол върху нищо от случващото се след това.

Като че минаха векове, преди Омега да напусне тялото на господин Д. и да се появи облечен в бяла роба, която го покриваше от глава до пети. С почти женствена грация оправи реверите си, ноктите му се бяха прибрали.

Или може би се бяха износили след цялото това късане и дране.

Изнемощял, господин Д. се облегна на изподраскания плот. Искаше да се облече, но от дрехите му не беше останало много.

— Моментът назрява — произнесе Омега. — Стадият на инкубация приключи. Време е какавидата да се излюпи.

— Да, господарю. — Като че имаше друг отговор. — Как да ви услужа?

— Задачата ти е да ми доведеш този мъж. — Омега повдигна длан и във въздуха се появи трептящ образ.

Господин Д. разгледа добре лицето и безпокойство накара съзнанието му да заработи трескаво. Със сигурност имаше нужда от повече подробности, а не само от този полупрозрачен портрет.

— Къде да го откроя?

— Роден е тук, но живее сред вампирите в Колдуел. — Гласът на Омега като че идваше от научнофантастичен филм, кънтящ и зловещо деформиран. — Преминал е преобразяването преди месеци. Те вярват, че е един от тях.

Да, това със сигурност стесняваше границите.

— Можете да изтрепете другите — каза Омега. — Но той трябва да бъде доведен жив. Ако някой го убие, ти ще си отговорен пред мен.

Омега се облегна настрани и положи длан на тапета, точно до черното петно. Върху избелелите жълти цветя се появи прогорен образ на цивилен вампир.

Омега наклони глава и се втренчи в образа. После с нежна и грациозна ръка погали лицето.

— Той е важен за мен. Открий го и го доведи. Направи го бързо.

Нямаше нужда да добавя „или иначе“.

Когато злото изчезна, господин Д. се наведе и вдигна каубойската си шапка. За щастие не беше повредена или изцапана.

Потърка очи и си каза, че яко е загазил. Мъжки вампир някъде из Колдуел. Все едно да търсиш игла в копа сено.

Взе нож и го използва, за да изреже образа от тапета. Отлепи внимателно парчето хартия и огледа лицето.

Вампирите бяха потайни по две причини: не искаха хората да имат нищо общо с расата им и също така знаеха, че лесърите са по петите им. Въпреки това, излизаха на публични места. Особено наскоро преобразените вампири. Агресивни и безразсъдни, младите се насочваха към местата с лоша репутация в центъра на Колдуел, защото там намираха човешки партньори за секс, сбивания, в които да участват, и всякаква приятна стока за смъркане, пиене или пушене.

В центъра. Щеше да събере група и да тръгнат към баровете там. Дори да не откриеха вампира незабавно, вампирското общество беше малобройно. Някои цивилни със сигурност познаваха жертвата им, а събирането на информация беше силата на господин Д.

Серумът на истината можеше да върви по дяволите. Нужни му бяха само чук и верига и нямаше равен в развързването на езици.

Господин Д. замъкна изтерзаното си тяло на горния етаж и предпазливо се изкъпа в мърлявата баня на мъртвите домакини. Когато свърши, облече гащеризон и риза, които естествено му бяха големи. След като нави ръкавите на ризата и отрязва около десет сантиметра от крачолите, той среса и приглади бялата си коса плътно към черепа. Преди да напусне стаята, си сложи „Олд Спайс“ от шкафчето на мъжа. Миришеше по-скоро на спирт, тъй като флаконът беше престоял известно време, но господин Д. обичаше да бъде на ниво.

Като се върна на долния етаж, взе от кухнята парчето тапет с мъжкото лице върху него. Поглъщаше образа с очи и осъзна, че е възбуден като хрътка преди лов, въпреки че все още изпитваше болка навсякъде.

Хайката беше обявена и той знаеше кои други ще включи. През последните няколко години работеше с група от петима лесъри. Бяха свестни типове. „Свестни“ вероятно беше погрешна дума. Но се сработваше добре с тях и сега от позицията си на водач можеше да им дава заповеди.

На път към входната врата намести шапката си, погледна към мъртъвците и докосна периферията.

До скоро.

Куин влезе в кабинета на баща си в лошо настроение и със сигурност нямаше да си тръгне от там по-весел.

Ето че се започваше. В мига, когато влезе в помещението, баща му пусна едната страна на „Уолстрийт джърнъл“, колкото да притисне кокалчетата на ръката си до устата, после докосна врата си от двете страни. Измърмори няколко думи на Древния език и вестникът отново се озова на мястото си.

— Имаш ли нужда от мен за празненството? — попита Куин.

— Някой от *догени* не ти ли каза?

— Не.

— Поръчах им да ти кажат.

— Значи отговорът е „не“. — Настояваше за отговор по същата причина, поради която изобщо беше задал въпроса, за да ядоса родителя си.

— Не разбирам защо не са те уведомили. — Баща му протегна крака, после отново ги кръстоса. Ръбовете на панталоните му бяха също така изпънати като устните, отпиващи от чашата с шери. — Би трябвало да е достатъчно веднъж като се разпоредиш. Не мисля, че изисквам прекалено много...

— Няма да ми го кажеш лично, така ли?

— ... от тях. Работата на прислугата е повече от ясна. Задачата им е да служат и наистина мразя да се повтарям.

Баща му поклати крака си във въздуха. Мокасините му както винаги бяха „Коул Хаан“ — скъпи, но ненаатрапчиви като аристократичен шепот.

Куин погледна надолу към ботушите си „Ню Рок“. Подметките бяха дебели пет сантиметра при върховете и осем сантиметра при петите.

Черната кожа стигаше до над глезените му. Връзките бяха кръстосани и преминаваха през кръгли хромирани токи.

Някога, когато още му разрешаваха разни неща, преди да стане ясно, че преобразяването няма да излекува недъга му, той беше спестявал с месеци, за да се сдобие с тези невероятни ботуши и ги купи веднага щом можа, след като промяната му настъпи. Сам си беше направил подарък, задето беше преживял преобразяването, защото беше напълно наясно, че не може да очаква нищо от родителите си.

Очите на баща му едва не изскочиха от орбитите си, когато Куин ги беше обул за Първото хранене.

— Има ли още нещо? — прозвуча гласът на баща му иззад „Уолстрийт джърнъл“.

— Не, тръгвам си. Не се тревожи.

Бог му беше свидетел, че и преди го бе изолирал от официалните приеми, но кого всъщност залъгваха? В *глимерата* бяха напълно наясно с малкия му „проблем“, а тези тесногръди сноби бяха като слонове. Никога не забравяха.

— Между другото, братовчед ти Леш има нова работа — промърмори баща му. — В клиниката на Хавърс. Леш иска да стане лекар и стажува там след часовете. — Вестникът се размърда и лицето на баща му се показа за кратко. Бе любопитен пропуск от негова страна, защото Куин долови спотаена тъга в очите му. — Леш е истинска гордост за баща си. Достоен наследник на рода.

Куин хвърли поглед към лявата ръка на баща си. Масивен златен пръстен със знака на рода заемаше цялото пространство между основата и кокалчето на средния пръст.

Всички млади мъже от аристокрацията получаваха такъв, след като преминеха преобразяването, и двамата най-добри приятели на Куин вече имаха своите. Блей го носеше непрекъснато, освен когато се биеше или беше в центъра, и макар Джон Матю да не беше сложил своя, на него също му бяха дали пръстен. И те не бяха единствените, получили блестящата дрънкулка. В тренировъчния им клас в комплекса на Братството обучаващите се един по един преминаваха през промяната и се появяваха с пръстен с печат на пръста си.

Гербът на рода, вграден в двеста и осемдесет грама злато — пет хиляди долара.

Да го получиш от баща си, когато се превърнеш в истински мъж — това нямаше цена.

Преобразяването на Куин беше настъпило преди пет месеца. Спря да чака пръстена си преди четири месеца, три седмици, шест дни и два часа.

Приблизително.

Въпреки търканията между него и баща му, никога не беше допуснал, че няма да получи пръстен. Изненада! Нов начин да го накарат да почувства, че не е един от тях.

Още едно прощумоляване с вестника, този път нетърпеливо, сякаш баща му гонеше муха от хамбургера си. Но баща му, разбира се, не ядеше хамбургери, те бяха за простаците.

— Ще си поговоря с *догена* — заяви баща му.

Куин затвори вратата на излизане и когато пое по коридора, едва не се сблъска с една жена *доген*, излизаща от библиотеката в съседство. Униформената прислужница отскочи назад, целуна кокалчетата на ръката си и докосна вените на врата си.

Докато тя се отдалечаваше, забързано мърморейки същата фраза като баща му, Куин пристъпи към античното огледало, висящо на покритата с копринен тапет стена. Въпреки неравностите по оловното стъкло и тъмните петна в участъците, където рефлектиращото покритие се беше отронило, проблемът му беше очевиден.

Майка му имаше сиви очи. Баща му имаше сиви очи. Брат му и сестра му имаха сиви очи.

Куин имаше едно синьо и едно зелено око.

В рода, то се знаеше, имаше и сини, и зелени очи. Само че не по едно от всеки цвят върху едно и също лице, а отклоненията не бяха присъщи за божествата. Аристокрацията отказваше да има нещо общо с недъзи, а семействата и на двамата му родители не само имаха стабилни позиции в *глимерата*, но също така принадлежаха на два от шестте рода, положили началото ѝ, и баща му беше *лийдайър* на Съвета на принцепсите.

Всички се бяха надявали, че преобразяването ще излекува проблема му, и всеки от двата цвята — син или зелен — беше приемлив. Не се беше получило. След промяната Куин имаше масивно тяло, остри кучешки зъби, копнеж за секс... и едно синьо и едно зелено око.

Каква нощ. Това беше първият и единствен случай, когато баща му си беше изпуснал нервите. Първият и единствен път, когато Куин беше ударен. Оттогава никой в семейството му или от прислугата не го гледаше в очите.

Не си направи труда да се сбогува с майка си, преди да излезе за през нощта. Нито пък с по-големите си брат и сестра.

Беше аутсайдерът в семейството още от рождението си, различен от останалите, обременен с генетичен недостатък. Според ценностната система на расата към жалкото му съществуване беше проявявана милост единствено заради факта, че в семейството бяха налице две нормални здрави деца и заради това, че най-голямото момче, брат му, се смяташе за приемлив за продължаване на рода.

Открай време Куин мислеше, че родителите му е трябвало да се ограничат с две деца. Да се надяваш на три здрави деца, беше като да играеш хазарт със съдбата. Картите бяха раздадени и това не можеше да се промени. Също така обаче не можеше да спре да си мечтае нещата да бяха различни.

Не можеше да му е все едно.

Въпреки че на празненството щяха да присъстват само скучни особи, облечени в дълги рокли и пингвински костюми, той искаше да бъде със семейството си на бала на *глимерата* по случай края на лятото. Щеше му се да стои рамо до рамо с брат си и веднъж в живота му да го зачитат за нещо. Искаше да е облечен като всички останали и да носи златен пръстен и може би дори да потанцува с някоя изискана необвързана жена. Искаше в тази лъскава аристократична тълпа да бъде разпознаван като гражданин, като един от тях. Като мъж, а не като генетичен позор.

Това нямаше да се случи. Според глимерата, той струваше по-малко и от животно. Не беше по-желан за секс и от едно куче. Липсваше му само нашийник, помисли си той и се дематериализира в дома на Блей.

---

[1] Коктейлът „Отвертка“ се приготвя от водка, свеж портокалов сок и натрошен лед. У нас е познат като Скрюдрайвър, което е английската му транскрипция. — Бел.ред. ↑

На изток, в имението на Братството, Кормия чакаше Примейла и който и да беше този, с когото той бе решил тя да прекарва времето си. Докато крачеше между дивана и коженото кресло, чу братята да говорят в преддверието. Обсъждаха предстоящото празненство на глимерата.

Гласът на Рейдж прогърмя:

— Тази сбирщина от егоистични, предубедени безделници с мокасини...

— Я по-кратко с мокасините — намеси се Бъч. — И аз нося такива.

— ... паразитиращи късогледни копелета...

— Кажете си мнението направо, без заобикалки — обади се друг.

— Да си наврат тъпия бал в грозните задници.

Кралят се засмя тихо.

— Добре, че не си дипломат, Холивуд.

— Трябва да ми позволиш да им изпратя съобщение. Или още по-добре звярът у мен да ги посети. Ще го накарам да изравни мястото със земята. Пада им се на тия негодници, след като се отнесоха така с Мариса.

— Знаеш ли — отбеляза Бъч, — винаги съм смятал, че имаш мозък в главата. Въпреки всичко, което другите говорят.

Кормия спря да крачи, когато Примейлът се появи на вратата на библиотеката с чаша порто в ръка. Носеше обичайното си за Първото хранене облекло, когато не му предстоеше тренировка: чифт идеално скроени спортни панталони, тази вечер в кремав цвят, копринена риза, черна, както винаги, и черен колан, чиято тока представляваше удължена златна буква „Н“. Обувките му с тъпи върхове бяха лъснати до блясък и носеха същия знак като колана — „Н“.

„Ерме“^[1] — беше го чувала да споменава по време на едно от храненията.

Косата му беше разпусната и кичурите падаха на вълни върху широките му рамене и по гърба. Миришеше на онова, което братята наричаха афтършейв, а също и на дима с аромат на кафе, носещ се из спалнята му.

Познаваше отлично миризмата на спалнята му. Беше прекарала един ден, легнала до него, и всичко, случило се тогава, беше незабравимо.

Въпреки че сега не беше моментът да си припомня станалото между тях в огромното му легло, докато той спеше. Беше й достатъчно трудно да се намира в компанията му с цяла стая помежду им и присъствието на другите във фойето. А като се замислеше как беше притиснал голото си тяло към нейното...

— Хареса ли ти вечерята? — попита той и отпи от чашата си.

— Да, много. А на вас, Ваша светлост?

Той се канеше да отговори, когато Джон Матю се появи зад него.

Примейлът се обърна към младия мъж и се усмихна.

— Здравей, приятелю. Радвам се, че си тук.

Джон Матю погледна към нея и вдигна ръка за поздрав.

Беше облекчена от избора. Не познаваше Джон повече, отколкото останалите, но той беше тих по време на хранене. Коего правеше размерите му не така застрашителни, както ако беше шумен.

Тя му се поклони.

— Ваша светлост.

Докато се изправяше, се почуди каква я виждаше той. Жена или Избраница?

Ама че странна мисъл.

— Двамата си правете компания. — Яркожълтите очи на Примейла се насочиха към нея. — Тази вечер съм дежурен и ще бъда навън.

Ще се бие, помисли си тя със страх.

Прииска й се да се втурне към него и да го помоли да се пази, но това не беше нейна работа, нали така? Тя беше само негова Първа избраница, а той беше един от стълбовете на расата и едва ли се нуждаеше от нейната загриженост.

Примейлът потупа Джон Матю по рамото, кимна към нея и си тръгна.

Кормия се наклони на една страна, за да го наблюдава как се качва по стълбите.

Походката му беше плавна въпреки липсващия крак и протезата. Беше толкова висок, горд и прекрасен. Стана й неприятно, че ще се завърне чак след часове.

Когато отмести поглед от него, видя, че Джон Матю е застанал до бюрото и взима малък бележник и химикалка. Докато пишеше, държеше хартията близо до гърдите си. Изглеждаше много по-млад, отколкото предполагаша размерите на тялото му, докато се трудеше върху думите си.

Беше го виждала да комуникира с ръце при редките случаи, когато имаше да каже нещо на масата, и предположи, че може би е ням.

Подаде й бележника с гримаса, сякаш не беше много доволен от написаното.

Обичаш ли да четеш? В тази библиотека е пълно с добра литература.

Тя го погледна в очите. Какъв прекрасен син цвят имаха.

— Какъв е проблемът с гласа ви? Ако не възразявате, че питам.

— *Нямам проблем. Дадох обет за мълчание.*

Тя си спомни. Избраницата Лейла й бе казала, че е дал такава клетва.

— Виждам, че използвате ръцете си, за да говорите — каза тя.

— *Американският жестомимичен език.*

— Много изискан начин за общуване.

— *Върши работа.* — Той написа още нещо и пак й подаде бележника. — *Чух, че от Другата страна е много различно. Вярно ли е, че всичко е бяло?*

Тя повдигна полите на робата си, като че да даде пример за това, какво бе там, откъдето идваше.

— Да, белият цвят е единственият, който имаме. — Тя се намръщи. — И единственият, от който се нуждаем.

— *Имате ли електричество?*

— Използваме свещи. И правим всичко на ръка.

— *Звучи старомодно.*

Не беше сигурна какво има предвид той.

— Това лошо ли е?

Той поклати глава.

— *Мисля, че е жестоко.*

Беше чувала да използват тази дума на масата и се чудеше какво общо има тя с очевидно положителната оценка за качеството на нещо.

— Това е всичко, което познавам. — Тя отиде до високите тесни остъклени врати. — Поне досега.

Розите са толкова близо, помисли си тя.

Джон подсвирна и тя погледна през рамо към бележника, който той държеше пред нея.

— *Харесва ли ти тук?* — беше написал. — *И моля, знай, че можеш да ми кажеш, ако не ти харесва. Няма да те съдя.*

Тя докосна робата си с пръсти.

— Чувствам се различна от всички останали. Не мога да участвам в разговори, въпреки че знам езика.

Настъпи дълго мълчание. Когато отново погледна към Джон, той пишеше. Ръката му поспираше от време на време, сякаш той търсеше подходящата дума. Зачерта нещо. После написа друго. След като свърши, ѝ подаде бележника.

— *Познавам това усещане. Тъй като съм ням, много често се чувствам не на място. Положението се подобри след преобразяването ми, но все още се случва. Тук никой не те съди. Всички те харесват и се радваме, че си в къщата.*

Тя прочете написаното два пъти. Не знаеше какво да отговори на последната част. Беше предположила, че я толерират заради това, че е доведена от Примейла.

— Но... Ваша светлост, вие сте приели мълчанието. — Той се изчерви и тя добави: — Извинете. Не е моя работа.

Той написа нещо и после ѝ показа думите си.

— *Роден съм без ларинкс.*

Следващото изречение беше задраскано, но тя успя да го прочете в общи линии. Беше написал нещо като: *Но въпреки това се бия добре и съм умен.*

Тя разбираше причината за това. Избраниците, както и *глимерата*, ценяха физическото съвършенство като доказателство за добра наследственост и сила на расата. Много от тях биха погледнали на мълчанието му като на недъг и дори Избраниците можеха да бъдат жестоки към онези, които смятаха за по-нисши от тях.

Кормия протегна ръка и я положи върху дланта му.

— Мисля, че не всичко трябва да бъде изречено, за да бъде разбрано. И е повече от ясно, че сте способен и силен.

Страните му почервеняха и той наведе глава, за да скрие очите си.

Кормия се усмихна. Изглеждаше сбъркано, че неговата неловкост я караше да се отпусне, но това някак ги сближаваше.

— Откога сте тук? — попита тя.

По лицето му пробягаха емоции и той отново се зае с бележника.

— *От около осем месеца. Прибраха ме, защото нямам семейство. Баща ми беше убит.*

— Съжалявам за загубата ви. Кажете... тук сте, защото ви харесва ли?

Последва дълга пауза. После той започна да пише бавно. Когато ѝ подаде бележника, там се казваше:

— *Не ми харесва нито повече, нито по-малко от всякакъв друг дом.*

— Което означава, че сте не на място също като мен — промърмори тя. — Тук сте, но не съвсем.

Той кимна и се усмихна, с което изложи на показ белите си кучешки зъби.

Кормия не можеше да направи друго, освен да повтори изражението, изписано на красивото му лице.

В Светилището всички бяха като нея. Тук? Никой нямаше нищо общо с нея. Досега.

— *Имаш ли въпроси, които искаш да зададеш?* — написа той. — *За къщата? За прислугата? Фюри предположи, че можеш да искаш да питаш нещо.*

Въпроси... Хрумваха й няколко. Например откога Примейлът е влюбен в Бела? Тя някога изпитвала ли е нещо към него? Някога били ли са заедно?

Насочи вниманието си към книгите.

— В момента нямам въпроси. — Без определена причина добави: — Току-що завърших „Опасни връзки“ на Шодерло дьо Лакло.

— *Направиха филм по нея. Със Сара Мишел Гелар, Райън Филипи и Рийз Уидърспун.*

— Филм ли? И кои са тези хора?

Той писа известно време.

— *Знаеш какво е телевизия, нали? Онази плоскост в помещението с бiliarдната маса. Филмите ги показват на още по-голям екран и хората в тях се наричат актьори. Преструват се на други хора. Тези тримата са актьори. Всъщност всички са актьори — и по телевизията, и във филмите. Поне повечето от тях.*

— Само съм надничала в помещението с бiliarдната маса. Не съм влизала вътре. — Интересно, че се засрами, задето призна колко малко е преживяла. — Онази светеща кутия с образи ли е телевизорът?

— *Точно така. Ако искаш, мога да ти покажа как работи.*

— Да, моля.

Излязоха от библиотеката и се озоваха в искрящото с цветовете на дъгата преддверие на имението. Както винаги Кормия хвърли поглед към тавана, намиращ се три етажа по-нагоре. Сцената, изобразена високо над главите им, представляваше воители, яздещи огромните си коне и готови за битка. Цветовете бяха смайващо ярки, фигурите — величествени и силни, а фонът — наситеносин, с бели облаци.

Един от воините имаше руса коса и тя го разглеждаше винаги когато минеше. Държеше да се убеди, че той е добре, въпреки че това беше нелепо. Фигурите никога не помръдваха. Боят им беше застинал, а не реален.

За разлика от боевете, в които участваше Братството. За разлика от тези, в които участваше Примейлът.

Джон Матю я отведе в боядисана в тъмнозелено стая, намираща се срещу трапезарията. Братята прекарваха много време тук. Често чуваше гласовете им да се носят отвътре, съпроводени с мек потракващ шум, чийто източник не можеше да определи. Джон разкри загадката. Докато минаваше покрай покритата със зелен филц маса, взе една от многото разноцветни топки, лежащи на повърхността й, и я търкулна. Когато се удари в друга подобна, лекото потракване обясни загадъчния звук.

Джон спря пред сивото платно и взе малко черно устройство. Изведнъж там се появи многоцветен образ и от всички посоки се разнесе звук. Кормия подскочи, когато се чу рев и по екрана се понесоха предмети, подобно на куршуми.

Джон задържа натиснат един бутон, докато шумът постепенно заглъхна, и написа в бележника си:

— *Съжалявам, намалих звука. Това е ралито НАСКАР. В автомобилите има хора. Движат се по пистата и най-бързият печели.*

Кормия се доближи и докосна образа колебливо. Напила единствено нещо гладко, подобно на тъкан. Погледна зад екрана. Нямаше нищо, освен стена.

— Невероятно.

Джон кимна и приближи малкото устройство към нея, като го раздвижи нагоре-надолу, за да я насърчи да го вземе. Показа ѝ какво да натисне сред множеството бутони и се отдръпна. Кормия го насочи към движещите се картини и... накара образа да се смени. После пак, и пак. Като че имаше безброй.

— Няма вампири — измърмори тя, когато се появи нова сцена с дневна светлина. — Само за хората ли са?

— *Ние също ги гледаме. Понякога можеш да видиш вампири в някой филм, но обикновено не са добри. Или филмите, или вампирите.*

Кормия бавно седна на дивана пред телевизора, а Джон се настани на едно кресло до нея. Безкрайното разнообразие я увличаше и Джон ѝ описваше с бележки всеки канал. Не знаеше колко дълго са останали заедно, но той не изглеждаше нетърпелив.

Кой ли канал гледаше Примейлът, почуди се тя.

Накрая Джон ѝ показа как да изключи картините. Почервеняла от вълнение, тя погледна към стъклените врати.

— Безопасно ли е навън? — попита.

— *Напълно. Именето е оградено от огромна стена, а и навсякъде има охранителни камери. Още по-хубавото е, че сме изолирани чрез мис. Тук никога не е успял да влезе лесър и никога няма да успее. А катериците и елените са безобидни.*

— Бих се радвала да изляза.

— *А аз с удоволствие ще те придружа.*

Джон тикна бележника под мишница и се приближи до двойните стъклени врати. След като отключи месинговото резе, той отвори широко едното крило с галантен жест.

Нахлулият топъл въздух миришеше различно от този в къщата. Беше наситен. Изпълнен с много аромати и влажна топлина.

Кормия стана от дивана и се приближи към Джон. Струваше ѝ се, че красиво оформените градини, в които така често се беше взирала, се простират на огромно разстояние отвъд терасата. С пъстрите си цветя и отрупаните с пъпки дървета, гледката нямаше нищо общо с монохромната шир на Светилището, но беше съвършена, също толкова прекрасна.

— Днес е денят на моето рождение — заговори тя без определена причина.

Джон се усмихна и плесна с ръце. После написа:

— *Трябваше да ти донеса подарък.*

— Подарък ли?

— *Да, дар. За теб.*

Кормия се наведе навън и погледна нагоре. Небето приличаше на тъмносиня коприна с трепкащи светлилки, маркиращи гънките ѝ.

Удивително, помисли тя. Просто удивително.

— Това е дар.

Пристъпиха заедно навън. Плоските камъни, покриващи терасата, бяха хладни под босите ѝ крака, но въздухът беше топъл като водата във ваната и контрастът ѝ харесваше.

— О... — Тя вдиша дълбоко. — Колко прекрасно.

Не спираше да се озърта, за да огледа всичко — величественото имение, рошавите тъмни върхове на дърветата, простиращата се пред тях ливада, подредените в лехи цветя.

Вятърът я галеше, нежен като дихание, и носеше със себе си аромат, прекалено богат и опияняващ, та да бъде определен.

Джон я остави тя да избере посоката и предпазливите ѝ стъпки ги поведоха към розите.

Когато стигнаха до тях, тя протегна ръка и погали нежните листчета на една вече разцъфнала роза, голяма колкото дланта ѝ. После се наведе и вдъхна уханието ѝ.

Изправи се и се засмя. Без никаква причина. Просто... сякаш сърцето ѝ изведнъж се беше сдобило с криле и пърхаше в гърдите ѝ. Летаргията, измъчвала я през последните няколко месеца, отстъпваше място на свеж порив от енергия.

Беше денят на нейното рождение и тя беше навън.

Хвърли поглед към Джон и откри, че той я наблюдава с лека усмивка на лицето. Той знае, помисли си тя. Знае какво чувствам.

— Искам да тичам.

Той махна с ръка към тревната площ.

Кормия дори не се замисли за опасностите на неизвестността, нито за достойното поведение, което непрестанно трябваше да съпътства Избраниците като белите им роби. Изостави тежкото бреме на благоприличието, повдигна полите на робата си и се понесе бързо, колкото я държаха краката. Стъпалата ѝ потънаха в меката трева, косата ѝ се развя зад гърба, а лицето ѝ беше обляно от топлия въздух. Въпреки че се движеше по земята, свободата в душата ѝ я караше да лети.

---

[1] Hermes (фр.) — Френска модна къща. — Бел.прев. ↑

В центъра на града, в района на клубовете и търговията с наркотици, Фюри се носеше по една пряка на Десета улица. Ботушите му кънтяха тежко по овехтялата настилка, черното му яке плющеше зад него. На около петнайсет метра отпред се движеше лесър и позициите им технически поставяха Фюри в ролята на преследвач. В действителност убиецът не се опитваше да се измъкне. Опитваше се да навлезе достатъчно дълбоко в сенките, така че двамата да могат да се бият, и Фюри беше готов за това.

Правило номер едно във войната между Братството и Обществата на лесърите гласеше: „Без крайности в близост до хората“. Никоя от двете страни нямаше нужда от разпавии.

Това всъщност беше единственото правило.

Сладникавата миризма на бебешка пудра долетя до Фюри. Врагът му оставяше гадна за обонянието следа. Струваше си да изтърпи вонята обаче, защото боят щеше да си го бива. Косата на убиеца, по чиито пети се движеше, беше чисто бяла, което значеше, че отдавна е част от Обществото. По неизвестни причини всички лесъри се депигментираха с времето и губеха индивидуалния цвят на косата, очите и кожата си, колкото повече опит трупаха в преследването и убиването на невинни вампири.

Страхотна сделка. Колкото повече убиваш, толкова повече заприличваш на мъртвец.

Когато заобиколи кофите за боклук и прескочи нещо, за което се надяваше да е купчина парцали, а не мъртъв бездомник, си направи сметката, че след около петдесет метра той и неговият приятел лесърът щяха да получат желаното уединение. Краят на уличката беше задънен и неосветен, ограден от тухлени стени без прозорци и...

Там имаше двама човеци.

Фюри и убиецът спряха в близост до натрапниците. Спазвайки разстояние помежду си, те огледаха ситуацията, а онези вдигнаха глави към тях.

— Махайте се отгук — нареди този отляво.

Добре, очевидно ставаше дума за прекъснатата сделка. Типът отдясно определено беше купувачът, ѝ то не само защото не се опитваше да поеме контрол върху положението. Нещастникът с мърляви панталони очевидно беше неспокоен, с трескав поглед и жълтеникава, покрита с акне кожа. Най-показателно от всичко беше, че насочи вниманието си обратно към джобовете на дилъра, без ни най-малко да се тревожи от вероятността да бъде повален от Фюри или убиеца.

Не, най-голямата му грижа беше да си получи следващата доза и явно се ужасяваше, че може да се наложи да си иде вкъщи без онова, което му бе нужно.

Фюри преглътна мъчително, докато наблюдаваше празния му, стрелкащ се наоколо поглед. Той беше изпитал същата смразяваща паника точно преди да се вдигнат капациите от прозорците на къщата за през нощта.

Дилърът сложи едната си ръка на кръста.

— Казах да изчезвате!

По дяволите. Ако този мръсник извадеше оръжие, щеше да стане голяма каша, защото... Добре, убиецът също посегна към якето си. Фюри изруга и се присъедини към купона, като положи длан върху Зиг Зауера на хълбока си.

Дилърът замръзна на място, явно осъзнал, че всички разполагаха с аксесоари за олово. След кратка преценка на риска вдигна ръце пред себе си.

— Като се замисля, май е по-добре да си тръгвам.

— Правилен избор — изръмжа лесърът.

Наркоманът не сметна идеята за толкова добра.

— Не, не... Трябва ми...

— По-късно. — Дилърът закопча якето си като продавач, затварящ магазина си.

Случи се толкова бързо, че никой не можа да го спре. Най-неочаквано наркоманът извади макетно ножче и с непохватно, повече залагащо на късмет, отколкото на умения движение, преряза гърлото на дилъра. Докато кръвта оплискваше всичко, купувачът претършува магазина, прерови джобовете на якето и напъха в орфваните си джинси целофанените пакетчета. След като набегът приключи, той се изниза като плъх — прегърбен, подтичваш, прекалено доволен от късмета си, че да обръща внимание на истинските убийци, намиращи се на пътя му.

Без съмнение лесърът го остави да си тръгне, за да се разчисти територията и да започне истинският бой.

Фюри не го спря, защото имаше чувството, че гледа в огледало.

Неприкритата радост върху лицето на наркомана беше смразяваща.

Очевидно се беше качил на бързия влак за големия купон и фактът, че беше безплатно, представляваше само малка част от вълнението. Големият му възторг идеше от неочаквано изобилния запас.

Фюри познаваше този сладостен като оргазъм порив. Изпитваше го всеки път, когато се заключеше в спалнята си с голяма торба, пълна с червен дим и нов пакет цигарени хартийки.

Той... завиждаше. Толкова силно...

Дългата стоманена верига го удари странично и се обви около врата му, метална змия с ужасна сила. Лесърът я дръпна към себе си и брънките ѝ прекъснаха всичко — дишане, кръвообращение, глас.

Центърът на тежестта на Фюри се прехвърли от бедрата му към раменете и той се понесе напред, като вдигна ръце, за да не допусне лицето му да се размаже в паважа. Когато се приземи на колене и длани, пред погледа му се озова физиономията на дилъра, от когото се носеше бълбукане като от кафе машина.

Дилърът протегна ръка, а окървавените му устни се размърдаха леко.

— Помогни ми... Помогни ми...

Лесърът заби ботуша си в главата на Фюри, като че риташе футболна топка, и ударът накара света да се завърти наоколо, а Фюри почувства тялото си като пумпал. Озова се право пред дилъра, като спря търкалянето си в тялото на умирация.

Фюри примигна и изпъшка. Светлините на града заличаваха звездите в небето, но не и тези пред погледа му.

Чу до себе си задавено пъхтене и за кратко насочи замъгления си поглед натам. Дилърът беше на път да се срещне с Мрачния жетвар. От втората уста, появила се на гърлото му, се откъсваха последни издихания. Миришеше на кокаин, примесен с хероин, като че самият той употребяваше, а не беше само снабдител.

Това е моят свят, помисли си Фюри. Свят на пакетчета и пачки пари. Прекарваше повече време в тревога за следващата доставка, отколкото дори за мисията на Братството.

Магьосника се яви в главата му, извисил се като Атлас сред полето от кости. *Много си прав, това е твоят свят, твоята сфера на действие. А аз съм твоят крал.*

Лесърът дръпна веригата, с което взе думата на Магьосника и направи звездите пред

погледа на Фюри още по-ярки.

Ако не се върнеше незабавно в играта, задушаването щеше да стане негов най-добър и единствен приятел.

Вдигна ръце към брънките и ги хвана в двата си огромни юмрука, изправи се до седнало положение, така че гърдите му се опряха в коленете и омота стоманеното въже около протезата си. Като напрегна крака си, той притисна частта от веригата, намираща се под тока на ботуша му, и успя да я разхлаби малко, за да може да диша.

Убиецът се наклони назад, все едно караше водни ски, и протезата поддаде на напрежението. Ъгълът на изкуствения му крак се промени. С бързо движение Фюри освободи крака си от веригата, придърпа висящия ѝ край и напрегна с все сила врата и раменете си.

Убиецът полетя към тухлената стена на химическото чистене, а ускорението и тежестта му повдигнаха Фюри от земята.

За части от секундата веригата се разхлаби.

Това беше достатъчно за Фюри да се извърти, да махне проклетото нещо от врата си и да успее да се докопа до кинжала си.

Лесърът беше зашеметен от срещата си със стената, Фюри се възползва от това и го прониза с оръжието си. Стоманеното острие проникна дълбоко в меката, празна вътрешност на лесъра и оттам бликна лъскава черна течност.

Убиецът погледна надолу, объркан, като че някой беше променил правилата на играта и той не беше уведомен. Вдигна белите си ръце в опит да спре изтичането на сладникавата зла кръв, но нямаше как да се пребори с този потоп.

Фюри обърса уста с опакото на ръкава си и усети гъдела на трепетно очакване.

Лесърът хвърли поглед към лицето му и обърканото изражение изчезна. Върху безцветната му физиономия се настани страх.

— Ти си онзи — прошепна убиецът и коленете му поддадоха. — Мъчителят.

Нетърпението на Фюри отиде на заден план.

— Какво?

— Чувал съм... за теб. Първо накълцваш... после убиваш.

Нима се беше сдобил с репутация в Обществото на лесърите? Беше започнал тази касапница с лесърите преди два месеца.

— Откъде знаеш, че съм аз?

— Между другото... Усмихваш се.

Убиецът се строполи на земята, а Фюри осъзна, че се е ухилил зловещо.

Беше трудно да се каже кое бе по-ужасяващо — фактът, че го беше направил, или че не беше забелязал.

Изведнъж зениците на лесъра се стрелнаха наляво.

— Благодаря... мамка му.

Фюри замръзна на място, когато в левия му бъбрек се опря дулото на пистолет, а до ноздрите му достигна свеж талаз от мирис на бебешка пудра.

На не повече от пет пресечки на изток, в личния си кабинет в „Зироу Сам“, Ривендж, известен още като Преподобния, изруга. Мразеше онези, които не умееха да се владеят. Мразеше ги.

Олюляващият се пред бюрото му човек току-що се беше подмокрил. Върху панталоните му се беше появило тъмносиньо кръгло петно.

Изглеждаше, сякаш някой го бе уцелил с мокра гъба.

— О, за бога. — Рив поклати глава към частните си гардове маври, играещи ролята на закачалка за нещастника.

Трез и Ай Ем направиха същите отвратени физиономии като неговата.

Слава богу, каза си Рив, че обувките „Док Мартенс“ на краката на човека играеха ролята на купи за пунш. Нищо не беше протекло.

— Какво съм направил? — изквича мъжът. Височината на гласа му подсказваше, че тестисите му са сериозно смачкани в мокрите боксерки. Още малко и щеше да мине в контраалт. — Нищо не съм...

Рив прекъсна опитите му да отрича.

— Криси се появи с подута устна и синини по лицето. Отново.

— Мислиш, че аз съм го направил? Момичето проституира за теб. Може да е бил всеки...

Трез възрази срещу твърдението му, като сви ръката му в юмрук и го стисна като портокал.

Когато врясъкът от болка на обвиняемия премина в хленчене, Рив небрежно взе в ръка сребърен нож за писма. Беше остър като кинжал и Рив изпробва острието върху показалеца си, а после бързо облиза капката кръв, появила се там.

— Когато кандидатства за работа тук — заговори той, — даде адрес Двайсет и трета улица номер тринайсет-единайсет. Адресът на Криси е същият. Пристигате и си тръгвате заедно. — Рив вдигна ръце, когато другият отвори уста. — Да, наясно съм, че това не е против правилата. Но пръстенът на ръката ти... Почакай, защо се опитваш да я скриеш зад гърба си? Трез, ще му помогнеш ли да сложи дланта си пред мен?

Рив почука с върха на ножа за писма по бюрото си, а Трез избута едрият мъж, като че не тежеше повече от торба с пране. Без никакво усилие просна ръката му пред Рив и я задържа там.

Рив се наведе и прокара върха на ножа по пръстена от гимназията на Колдуел.

— Върху лицето ѝ има странен белег. Когато отначало го видях, се учудих. От този пръстен е, нали? Ударил си я с опакото на ръката, нали? Уцелил си я в лицето с това.

От мъжа течаха слюнка и сополи като вода от пробита гемия. Рив очерта още един кръг около синия камък на пръстена, после прекара острия като бръснач резец по всеки пръст поотделно, от изпъкналите кокалчета до плоската основа на ноктите.

Кокалчетата в основата на показалеца и средния пръст бяха наранени. Бледата кожа отгоре им беше подута и лилава на цвят.

— Явно не си я ударил само с опакото на ръката — измърмори Рив, като още докосваше пръстите на мъжа с ножа за писма.

— Тя си го...

Рив стовари юмрук върху бюрото с такава сила, че телефонът подскочи и слушалката падна от мястото си.

— Да не си *посмял* да завършиш това изречение. — Рив се бореше да не оголи напирашите от устата му кучешки зъби. — Или, бог ми е свидетел, ще се погрижа за топките ти на мига.

Нещастникът напълно загуби жизнеността си, а сигналът свободно на телефона се

смени с едва доловимо бип-бип-бип. Ай Ем, хладнокръвен както винаги, се протегна и постави слушалката на мястото ѝ.

От носа на мъжа се изтъркаля капка пот и падна върху opakото на ръката му, а Рив овладя гнева си.

— Добре. Докъде бяхме стигнали точно преди да си изпросиш кастрация? А, да. Ръце... Говорехме за ръце. Какво ли би правил, ако нямаше две. Не би могъл да караш кола със скоростен лост, например. А ти имаш лост в колата, нали? Да, виждал съм те в онази странна акура. Хубава кола.

Рив постави собствената си ръка върху лъскавото дърво точно до тази на човека и започна да прави сравнения, като посочваше очевидните различия с ножа за писма.

— Моята длан е по-дълга и по-широка от твоята. И пръстите ми са по-дълги. Вените ми са по-изпъкнали. Ти имаш татуировка на... Какво е това в основата на палеца ти? Някакъв вид... китайски символ за сила. Да, моите татуировки са на друго място. Какво още... Кожата ти е по-светла. Мамка му, вие белите момчета наистина трябва да помислите за тена си. Без малко ултравиолетови лъчи приличате на мъртъвци.

Рив вдигна поглед и се замисли за миналото, за майка си и нейната колекция от синини. Беше му отнело много време да въздаде справедливост за нея.

— Знаеш ли коя е най-голямата разлика между нас? — продължи той. — Виж... Моите кокалчета не са наранени от побой върху жена.

С бързо движение той вдигна ножа за писма и го заби така силно, че острието проникна не само в плътта, но и през тиковото дърво на бюрото.

Ръката, която беше пронизал, беше неговата собствена.

Докато човекът крещеше, той не чувстваше нищо.

— Да не си посмял да припаднеш, слабако — изстреля Рив, когато другият завъртя очи. — Ще гледаш внимателно, за да запомниш посланието ми.

Рив вдигна длан, докато тя не се удари в основата на дръжката и освободи ножа от бюрото. Постави ръката си така, че мъжът да може да наблюдава, и започна да движи ножа за писма с неумолима прецизност. Оформи отвор в кожата и костта, превръщайки пробива в малък прозорец. Когато свърши, дръпна острието и го положи внимателно до телефона.

Докато кръвта се стичаше по вътрешната страна на ръкава към лакътя му, той погледна към мъжа през дупката.

— Ще те наблюдавам. Навсякъде. Непрестанно. Появили се с нова синина от „падане под душа“, ще те бележа като календар. Разбираш ли ме?

Мъжът се извъртя настрани и повърна върху крачола на панталона си.

Рив изруга. Трябваше да очаква подобно нещо. Проклет страхливец и побойник на жени.

Хубавото беше, че глупакът с полусмляната паста, стичаща се върху пълните с урина обувки „Док Мартенс“, не знаеше на какво всъщност е способен Рив. Този човек, както и всички останали хора в клуба, нямаше представа, че шефът на „Зироу Сам“ не е просто вампир, но и *симпат*. Сигурно копелето би се надрискало и тогава вече мръсотията щеше да е върховна. От мокрото петно вече беше ясно, че не е почитател на памперсите за възрастни.

— Колата ти сега е моя — заяви Рив и се протегна към телефона, за да набере номера на чистачите. — Приеми го като разплащане плюс лихва и глоба заради парите, които си откраднал от бара ми. Също така си уволнен заради търговия зад гърба ми на моя лична територия. И още нещо. Другия път, като се опиташ да жънеш чужда нива, недей да

отбелязваш пакетчетата със същия орел, какъвто имаш на проклетото си яке. Прави прекалено лесно откриването на дилъра. И както вече казах, по-добре моето момиче да не се явява с нещо повече от счупен нокът или ще те посети. Сега изчезвай от офиса ми и вече никога не идвай в клуба.

Онзи беше изпаднал в такъв шок, че изобщо не се възпротиви, когато беше замъкнат до вратата.

Рив отново удари с окървавения си юмрук по бюрото, за да привлече внимание.

Маврите спряха, а също и товарът им. Човекът беше единственият, хвърлил поглед през рамо, и в него се четеше неподправен ужас.

— Едно. Последно. Нещо. — Рив се усмихна със затворена уста, като остави скрити заострените си кучешки зъби. — Ако Криси напусне, ще приема, че ти си я принудил да го направи, и ще те потърся заради финансовите си загуби. — Рив се наведе напред. — Имай предвид, че не са ми нужни пари, но пък съм садист и се възбуждам, като наранявам хора. Следващия път ще си взема моето от кожата ти, няма просто да се лишиш от портфейла или паркираната пред къщата ти кола. Трез, ключовете?

Мавърът пхна ръка в задния джоб на панталоните марка „Зет Бранд“ и подхвърли ключ на верижка.

— Не се тревожи за прехвърлянето на мое име — каза Рив и го хвана. — Там, където ще се озове акурата ти, няма да има нужда от документи или доказателство за собственост. Довиждане засега.

Вратата се затвори и Рив хвърли поглед към верижката на ключа. На висящия от нея ключодържател беше изписано: „Съни Ню Палц“^[1].

— Какво? — попита, без да вдига поглед.

Гласът на Хекс, разнесъл се от тъмния ъгъл, от който тя винаги наблюдаваше представлението, беше тих.

— Ако го направи отново, искам аз да се заема.

Рив стисна ключа в юмрук и се облегна назад в креслото си. Дори да кажеше „не“, ако Криси отново се появеше пребита, шефът на охраната му вероятно щеше да спретне отплата така или иначе. Хекс не беше като другите служители. Хекс не беше като никого.

Това не беше напълно вярно. Беше като него. Наполовина *симпат*.

Или наполовина социопат в нейния случай.

— Наблюдавай момичето — отговори ѝ той. — Ако този кучи син отново реши да действа с училищния си пръстен, ще хвърляме ези-тура кой да му даде да се разбере.

— Наблюдавам всички момичета. — Хекс отиде до вратата, излъчваща овладяна мощ. Имаше мъжка конструкция, висока и мускулеста, но не беше груба. Въпреки прическата в стил Ани Ленъкс не беше тромава и злобна мъжкарана в стандартната си униформа от черна тениска и черни кожени панталони. Не, Хекс притежаваше смъртоносната елегантност на острието — бърза, решителна, твърда.

И като всеки кинжал обичаше да лее кръв.

— Днес е първият вторник от месеца — отбеляза тя и сложи ръка на дръжката на вратата.

Като че той не знаеше.

— Тръгвам след половин час.

Вратата се отвори и затвори. Шумът от клуба проникна и после заглъхна.

Рив повдигна дланта си. Кървенето беше спряло и раната щеше да се затвори след

около двацет минути. До полунощ нямаше да има и следа от разреза.

Замисли се за мига, в който се беше пробол. Да не чувстваш нищо с тялото си, беше особен вид парализа. Въпреки че можеш да се движиш, не усещаш тежестта на дрехите върху гърба си или дали обувките ти са прекалено стегнати. Дори не чувстваш дали земята под краката ти е неравна или хлъзгава.

Липсваше му тялото му, но или взимаше допамин и се примиряваше със страничните му ефекти, или танцуваше танго с тъмната си страна. А това беше тежка битка, в която не беше сигурен, че може да победи.

Рив взе бастуна си и бавно се изправи от стола. В резултат на постоянното състояние на вцепененост балансът беше трудна работа, а гравитацията не му беше приятелка, така че придвижването до стената му отне повече време от нормалното. Когато стигна там, положи длан на изпъкналия правоъгълник и плоскостта с размерите на врата се отмести в стил „Стар Трек“.

Черната спалня с баня, която се появи иззад нея, беше едно от трите му убежища и по някаква причина тук душът беше най-хубав.

Вероятно защото с размерите си от едва двацет квадратни метра банята можеше да придобие тропическа температура само с пускането на водната струя.

А когато непрекъснато ти е студено, това е сериозно предимство.

Съблече дрехите си и пусна водата, като се обръсна набързо, докато чакаше струята да стане нетърпимо вряла. Докато прекарваше бръснача по страните си, образът на мъжа, виращ се в него от огледалото, беше същият както винаги. Прическа ирокез. Очи с цвят на аметист. Татуировки по гърдите и корема. Дълъг penis, увиснал между краката.

Замисли се къде трябваше да ходи тази вечер и образът се смени, червена мъгла постепенно замени всички цветове пред погледа му. Не беше изненадан. Насилието беше начин да задоволи злата си природа, то беше същото като храната за гладувания. И току-що в офиса си той беше получил само малка вкусна хапка.

При нормални обстоятелства щеше да е време за още допамин. Химическият му спасител държеше под контрол най-тежките му потребности на *симпат*, като ги заместваше с хипотермия, импотентност и вцепененост. Страничните ефекти бяха отвратителни, но трябваше да се направи нужното, а лъжите изискваха да бъдат поддържани.

Също и представянето.

Изнудвачката му държеше на представянето.

Обгърна члена си с ръка, сякаш можеше да го предпази от това, което щеше да му се наложи да върши по-късно, и отиде да провери водата.

Макар парата във въздуха да беше така гъста, че той я усещаше като пяна в гърдите си, водата пак не беше достатъчно гореща. Никога не беше достатъчно.

Потърка очи със свободната си ръка. Продължаваше да вижда в червено, но му харесваше. По-добре да срещне изнудвачката си на равна нога. Зло срещу зло. *Симпат* срещу *симпат*.

Рив пристъпи под струята и водата отми кръвта. Докато сапунисваше кожата си, вече се чувстваше мръсен, абсолютно нечист. Усещането щеше да става още по-лошо до настъпването на зората.

Да... Отлично разбираше защо неговите работещи момичета изпълваха с пара съблекалнята в края на смените си. Уличниците обичаха вряла вода. Сапун и вряла вода. Понякога те и гъбата за баня бяха най-доброто, което получаваш през нощта.

---

[1] Университет в близост до град Нью Йорк. — Бел.ред. ↑

Джон следеше Кормия с очи, докато тя тичаше и се въртеше в кръг по тревата, а бялата ѝ роба се вееше, напомняйки отчасти знаме, отчасти криле. Не знаеше на Избраниците да им е позволено да тичат като волни птички с боси крака и имаше усещането, че тя нарушава правилата.

Ами, браво на нея. И беше приятна гледка за окото. В радостта си тя танцуваше, обгърната от нощта, но не беше част от тъмнината ѝ. Приличаше на светулка, блестящо танцуващо създание на фона на гъстата гора.

Фюри трябва да види това, каза си Джон.

Телефонът му издаде звук и той го извади от джоба си. Съобщението от Куин гласеше: *Можеш ли да накараш Фриц да те докара у Блей? Готови сме.* Отговори веднага: *Да.*

Прибра блекберито и му се прииска да можеше да се дематериализира. Би трябвало да се опита за първи път около две седмици след преобразяването. Блей и Куин нямаха никакъв проблем с появяването и изчезването. А той? Същото беше, както когато започна да тренира и все беше най-бавният, най-слабият, най-лошият във всичко. Беше нужно само да се концентрираш върху това, къде искаш да отидеш, и да си наложиш да се озовеш там. Или поне на теория. А той? Беше прекарал много време със затворени очи и лице, сбръчкано като на шарпей, в опит да тласне молекулите си през стаята, но оставаше все на същото място. Беше чувал, че понякога можело да отнеме година след преобразяването, преди да успееш да го постигнеш, но нищо чудно да беше нещо, което той никога нямаше да е способен да прави.

В такъв случай трябваше да си извади шофьорска книжка. Чувстваше се на дванайсет с постоянните си молби да бъде откаран някъде. Фриц беше чудесен шофьор, но не беше там работата. Джон искаше да бъде мъж, а не товар за някой *доген*.

Кормия направи още един кръг и тръгна обратно към къщата. Спря пред него, а робата ѝ като че искаше да продължи, диплите ѝ се разлюляха, преди да се спуснат около тялото ѝ. Тя дишаше учестено, лицето ѝ беше поруменяло, а на устните ѝ грееше широка усмивка.

С тази руса разпусната коса и порозовели страни тя беше съвършеното момиче на лятото. Можеше да си я представи сред полето, седнала на карирано одеяло, как похапва ябълков пай и отпива от кана с освежителна лимонада... облечена в червено-бели бикини.

Стига, това не беше редно.

— Откритите пространства ми харесват — каза тя.

— *И те те харесват* — написа той и ѝ показа бележката.

— Ще ми се да бях излязла по-рано. — Тя погледна към растящите около терасата рози. Вдигна ръка към шията си и той имаше усещането, че желае да ги докосне, но оковите на въздържаността се затягаха отново.

Той прочисти гърло, за да привлече погледа ѝ.

— *Можеш да откъснеш някоя, ако желаеш* — написа.

— Аз... Мисля да го направя.

Тя се приближи към розите, сякаш бяха сърна, която би се стреснала, с ръце, отпуснати до тялото, босите ѝ крака пристъпваха бавно по плочките. Насочи се право към бледолилавите, пренебрегвайки по-ярките червени и жълти пъпки.

Той започна да пише: *Пази се от бодлите*, когато тя протегна ръка, изохка и я дръпна обратно. На върха на пръста ѝ се появи капка кръв. Бледата светлина на нощта я правеше да

изглежда черна върху бялата ѝ кожа.

Преди да осъзнае какво прави, Джон се наведе и пусна устата си в действие. Засмука бързо и облиза още по-бързо, зашеметен от това, което вършеше и колко прекрасно беше то.

С далечна част на съзнанието си осъзна, че имаше нужда да се нахрани.

По дяволите.

Когато се изправи, тя се взираше в него с широко отворени очи и замръзнало изражение. Два пъти по дяволите.

— *Извинявай* — надраска бързо. — *Не исках да изцана робата ти.*

Лъжец. Искаше да знае какъв е вкусът ѝ.

— Аз...

— *Откъсни си роза, но се пази от бодлите.*

Тя кимна и направи нов опит, отчасти, както той подозираше, защото искаше да получи цветето, и отчасти за да запълни неловкото мълчание, предизвикано от него.

Розата, която си избра, беше съвършена, точно преди да е разцъфнала, със сребристо лилави листчета и потенциал да достигне размерите на грейпфрут.

— Благодаря — каза тя.

Той тъкмо се канеше да отвърне любезно, когато осъзна, че тя говори на растението, а не на него.

Кормия се обърна към него.

— Другите цветя бяха сложени в стъклени домове с вода.

— *Да идем да ти намерим ваза* — написа. — *Така ги наричат тук.*

Тя кимна и пое към френските прозорци, водещи към билиардната зала. Пристъпи през прага и погледна обратно навън.

Очите ѝ се задържаха върху градината, като че беше любовник, когото нямаше да зърне отново.

— *Може пак да излезем някой път* — написа той в бележника си. — *Стига ти да желаеш.*

Бързото ѝ кимване беше утешително за него, като се имаше предвид какво беше направил току-що.

— Бих се радвала.

— *Може да гледаме филм горе в кинозалата.*

— В кинозалата ли?

Той затвори френския прозорец зад гърба им.

— *Помещение, направено специално за гледане на филми.*

— Може ли сега да гледаме един?

Твърдата нотка в гласа ѝ леко промени впечатлението му за нея. Тихият говор и въздържаността може би просто бяха заучени, реши той, а не лични качества.

— *Трябва да излизам. Но може да го направим утре.*

— Добре. Утре след Първото хранене.

Да, смиренното определено не беше нейна лична черта. Кое го караше да се чуди как ли се справяше с ролята си на Избраница.

— *Имам часове, но можем да се срещнем след това.*

— Да. Бих искала да науча повече за всичко тук. — Усмивката ѝ озари билиардната зала като пламтящ огън и докато тя се въртеше наоколо на един крак, му припомни фигурките на балерини в кутиите за бижута.

— *Готов съм да те обучавам* — написа той.

Тя спря, а свободно падащата ѝ коса се полюшна около лицето.

— Благодаря, Джон Матю. Ще бъдете прекрасен учител.

Когато погледна нагоре към него, той по-скоро видя цветовете ѝ, отколкото лицето и тялото ѝ. Тези червени страни и устни, лилавия цвят в ръката ѝ, искрящите бледозелени очи, жълтата като лютиче коса.

Без определена причина се замисли за Хекс. Хекс беше като гръмотевична буря, съставена от отънъци на черното и стоманеносивото, силата ѝ беше овладяна, което не я правеше по-малко смъртоносна. Кормия беше като слънчев ден, окъпан в дъга от светлина и топлина, осъзна той.

Сложи ръка на сърцето си и ѝ се поклони, после си тръгна. На път към стаята си се почуди какво предпочиташе — бурята или слънчевата светлина.

После си припомни, че никоя от тях не беше достъпна за него, така че какво ли значение имаше.

Застанал в пряката, с дулото на деветмилиметровия си пистолет, опряно в черния дроб на брата, господин Д. беше нащрек като котка. Би искал въпросният край на оръжието да се намираше на слепоочието на вампира, но затова беше нужна стълба. Нямаше спор, тези мръсници бяха огромни.

В сравнение с тях братовчед му, Големия Томи, му се струваше не по-висок от кен бира. И също толкова крехък.

— Косата ти е като на момиче — обяви господин Д.

— А ти миришеш на пяна за вана. Аз поне мога да се подстрижа.

— Използвах „Олд спайс“.

— Другия път пробвай нещо по-силно. Конски фъшкии например.

Господин Д. притисна дулото още по-силно.

— Искам те на колене. Ръцете зад гърба. Наведи глава.

Той остана неподвижен, докато братът изпълняваше командата му, без дори да направи опит да използва твърдите си като стомана юмруци. При все женската му грива, вампирът не беше от онези, които би искал да му се измъкнат, и то не само защото пленяването на брат беше подвиг, достоен за вписване в историческите книги. Господин Д. бе хванал гърмяща змия за опашката и го знаеше.

Посягайки към колана за бокса си, той...

Последвалото се случи с времетраенето на едно примигване.

Братът се завъртя на едно коляно и с дланта си блъсна нагоре дулото. Господин Д. натисна спусъка по рефлекс и куршумът полетя безцелно в небето.

Още преди ехото от изстрела да заглъхне, господин Д. лежеше по гръб на земята, замаян и объркан, а каубойската му шапка беше паднала от главата му за пореден път.

Очите на брата бяха мъртви, когато погледна надолу, така безжизнени, че дори яркият им жълт цвят не можеше да промени това. Имаше логика да е така. Никой с капка здрав разум не би предприел такова действие, когато се намира на колене. Освен ако вече не беше мъртъв.

Братът вдигна юмрук над главата му.

Това със сигурност щеше да боли.

Господин Д. реагира бързо, освободи рамото си от хватката и се извъртя на една страна. С рязко движение ритна с двата си крака десния прасец на брата.

Последва звук от счупване и... мили боже, част от крака му отхвърча. Братът се олюля, а панталонът му остана празен от коляното надолу, но нямаше време за чудене. Огромният мръсник се строполи като съборена сграда. Господин Д. пропълзя, за да не бъде затиснат, и после се хвърли върху вампира, убеден, че ако не поемеше инициативата в ръкопашния бой, много скоро щеше да яде собствените си вътрешности. Обви тялото на брата с крак, грабна пълна шепа от педалската му коса и я дръпна назад с всичка сила, като междувременно посегна за ножа си.

Не успя да го извади. Братът се замята като мустанг, скачайки от земята и извисявайки се в пълен ръст. Господин Д. се вкопчи в него с крака и праметна ръка около врата, дебел колкото бедрото му.

Земята се разлюля под тях и — *по дяволите!* — братът се хвърли назад по гръб върху господин Д., сякаш той беше дюшек.

Все едно че върху гърдите му падна гранитна плоча.

За части от секундата господин Д. загуби способност да разсъждава и братът се възползва от това, като се извъртя на една страна и се опря на лакът. Докато господин Д. с пъшкане понечи да се надигне, пред него се появи черен кинжал и братът застана на колене.

Господин Д. зачака пробождането, като си помисли, че се е задържал на лидерската позиция по-малко от три часа и че това си беше жив срам.

Вместо да бъде намушкан в сърцето, господин Д. почувства как ризата му беше измъкната от колана на панталона. Белият му корем проблесна в тъмнината и той погледна нагоре ужасен.

Това беше братът, който обичаше да кълца, преди да убие. Кое то значеше, че не го очаква лесна смърт. Процесът щеше да е дълъг и кървав. Със сигурност не беше Унищожителя, но този мръсник щеше да накара господин Д. да се потруди, преди да се добере до райските порти.

Лесърите може и да бяха мъртви, но изпитваха болка като всеки друг.

Фюри трябваше да успокои дишането си и да намери протезата си, вместо да се прави на Суини Тод^[1] с убицеца дребосък. Боже, разминаването му с куршума, носещ неговото име, би трябвало да го отрезви достатъчно, че да приключи задачата си и да се омете от пряката, преди да се бяха появили още врагове.

Но не. Разкриването на стомаха на лесъра едновременно го смрази до кости и го изпълни с топлина. Беше така оживен, както когато се прибираще в стаята си с торбичка, пълна с червен дим и без други планове за предстоящите десет часа.

Беше същият като наркомана, избягал по-рано, щастлив с печалбата си от лотарията.

Гласът на Магьосника прекъсна радостното му очакване. Сякаш вълнението му беше привлякло призрака като развалено месо. *Тази работа с кълцането е начин да се отличиш, защото да бъдеш обикновен неудачник, е доста банално, нали. Произлизаш от уважавано семейство, но ти ги провали. Така че действай, приятелю.*

Фюри се съсредоточи върху потрепващата кожа, която бе разголил, и позволи усещането за черния кинжал в ръката му и парализиращият ужас на лесъра да нахлуят в него. Съзнанието му се успокои и Фюри се усмихна. Това беше неговият миг. Принадлежеше му.

Щеше да има покой от гласа на Магьосника, докато правеше онова, което желаше да стори на лесъра.

Вършейки това злодеяние, той лекуваше себе си. Макар и само за кратко.

Доближи черния кинжал до кожата на лесъра и...

— *Да не си посмял!*

Фюри погледна през рамо. Близнакът му стоеше в началото на уличката — голяма черна сянка с обръсната глава. Лицето на Зейдист не се виждаше, но не му беше нужно да вижда смръщеното чело, за да му е ясна картината. Ядът прииждаше от него на талази.

Фюри затвори очи и поведе битка с ожесточения си гняв. По дяволите, това си беше обир. Чисто и просто обир.

Набързо си припомни за безбройните случаи, когато Зейдист беше настоявал да бъде пребиван от бой, да бъде удрян, докато лицето му не се покриеше с кръв. И брат му смяташе, че това, което той вършеше с лесъра, е нередно? Убиецът със сигурност беше погубил не малко невинни вампири. Защо това да беше по-лошо, отколкото да молиш родния си брат да те премазва от бой, макар да знаеш, че това го съсипва и не е на себе си с дни след това?

— Махай се оттук — процеди Фюри и стегна хватката си над гърчещия се лесър. — Това си е моя работа. Не твоя.

— Моя работа е и още как. Каза ми, че ще спреш.

— Обърни се и си върви, Зи.

— За да дойде подкрепление и да те премаже ли?

Убиецът в ръцете на Фюри се мъчеше да се освободи. Беше толкова дребен и жилав, че почти успяваше. По дяволите, не, помисли си Фюри. Нямаше да изгуби наградата си. Преди да се усети какво прави, разпра корема на лесъра и прекара кинжала си през вътрешностите му.

Крясъкът на жертвата му беше по-силен от ругатнята на Зейдист, но нито единият, нито другият звук не го развълнува. Беше му дошло до гуша от всичко, включително и от самия него.

Браво, момче, прошепна Магьосника. Точно такъв те харесвам.

В следващата секунда Зейдист беше до него, издърпа кинжала от ръцете му и го хвърли настрана. Лесърът загуби съзнание, а Фюри се изправи на крака, за да се изравни с близнака си.

Проблемът беше, че единият му прасец липсваше.

Опря се тежко на тухлената стена и вероятно изглеждаше като пиян, а това го вбеси още повече.

Зи вдигна протезата му и я подхвърли към него.

— Сложи я на мястото ѝ.

Фюри я хвана с една ръка и се плъзна надолу по хладната неравна стена на сградата на химическото чистене.

По дяволите. Беше съсипан. Наистина съсипан, помисли си. А сега щеше да му се наложи да изтърпи и конското на братята.

Защо Зи не беше минал по друга пряка? Или по същата, но по друго време?

Имаше нужда от това. Защото ако не освободеше част от гнева си, щеше да полудее и щом Зи с неговите мазохистични щуротии не го разбираше... Майната му.

Зи извади кинжала си, заби го в първия лесър и го прати обратно при Омега. Остана загледан в петното от изгорено.

— *Фъшкии от десет коня* — заговори близнакът му на Древния език.

— Новият афършейв на лесърите — измърмори Фюри и потърка очи.

— Мисля, че трябва добре да си помислите — произнесе някой сподавено, с тексаски акцент.

Зейдист се обърна, а Фюри вдигна глава. Дребният лесър се беше добрал до пистолета си и се беше прицелил във Фюри, като в същото време се взираше в Зи.

Отговорът на Зи беше да насочи Зиг Зауера си към убиеца.

— В задънена улица сме — каза онзи и се наведе с пъшкане, за да вдигне каубойската си шапка. Намести я на главата си и после отново притисна стомаха си. — Нали разбираш, ако ме застреляш, ръката ми ще натисне спусъка и аз ще уцеля приятеля ти. — Лесърът пое дълбоко въздух и издаде ново стенание. — Класическа патова ситуация, а нямаме цяла нощ, за да я разрешим. Вече беше произведен един изстрел и не се знае кой го е чул.

Тексаският мръсник беше прав. Центърът на Колдуел не беше като Долината на смъртта при пълнолуние. Имаше и други наоколо и не всички бяха от типа надрусани до крайност човешки същества. Имаше също и ченгета. И цивилни вампири. И лесъри. Пряката, разбира се, беше закътана, но предоставяше само относителна усамотеност.

Начин да се измъкнеш, приятел, обяви Магъосника.

— По дяволите — изруга Фюри.

— Да — измърмори убиецът. — Струва ми се, че точно там ще се озовем всички.

Сякаш в знак на потвърждение отнякъде зазвуча полицейска сирена, която се приближаваше към тях.

Никой не помръдна дори когато патрулната кола зави зад ъгъла и пое с висока скорост в пряката. Да, някой беше чул изстрела, произведен, докато Фюри и подобие то на Джон Уейн се боричкаха, и беше натиснал бутоните на телефона.

Замръзналата жива сценка сред сградите очевидно беше забелязана от полицаите и колата спря с пронизително скърцане на спирачки.

Вратите рязко се отвориха.

— Хвърлете оръжията.

Гласът на лесъра беше мек като нощен въздух през лятото.

— Вие можете да се погрижите за това, нали?

— Предпочитам да ти сричам задника — изръмжа Зи в отговор.

— Хвърлете оръжията или ще стреляме!

Фюри пристъпи към тях и хипнотизира служителите на реда, мъж и жена, до състояние на полусън, като накара стоящия отдясно да влезе в колата и да угаси фаровете.

— Задължен съм ви — каза лесърът и се затътри към края на улицата. Движеше се с гръб към сградата, без да отделя поглед от Зейдист и с дуло, насочено към Фюри. Когато минаваше покрай полицаите, взе от жената пистолета, без съмнение деветмилиметров, като не срещна никаква съпротива.

Убиецът насочи дулото му към Зи. При две заети с оръжие ръце черната му кръв бликна в силна струя от раната.

— Бих ви застрелял и двамата, но тогава игричките ви с контролиране на съзнанието няма да действат върху този перфектен екип, съставен от редиците на най-почтените граждани на Колдуел. Предполагам, ще трябва да се държа прилично.

— За бога. — Зи премести тежестта си върху другия крак, като че нямаше търпение да му се нахвърли.

— Моля те, не споменавай напразно името му — отговори убиецът, вече стигнал до ъгъла, от който се бяха появили полицаите. — Приятна вечер, господа.

Дребосъкът изчезна бързо, без дори да се чуе звук от стъпките му.

Фюри накара ченгетата да се върнат в патрулната си кола и жената се обади в управлението, за да докладва, че при проверката си в пряката не са установили кавги и нарушение на обществения ред. Но липсващият пистолет можеше да предизвика неприятности. Проклет убиец. Каквито и спомени да им внушеше, не можеше да реши проблема с липсващото деветмилиметрово оръжие.

— Дай ѝ твоя пистолет — нареди на Зейдист.

Близнакът му извади пълнителя, докато вървеше към колата. Не избърса оръжието, преди да го пусне в скута на жената. Нямаше нужда. Вампирите не оставяха пръстови отпечатащи, по които да бъдат идентифицирани.

— Ще е късметлийка, ако не полудее след случилото се — каза Зи.

Да. Пистолетът не беше нейният и беше празен. Фюри направи най-доброто, на което беше способен, като ѝ остави спомен как купува ново оръжие и изпразва пълнителя, защото патроните са дефектни. Не беше кой знае какво. Особено като се имаше предвид, че пистолетите на Братството бяха със заличени номера.

Фюри накара полицаия зад волана да върне на заден по улицата. Посока? Към участъка за почивка и кафе.

Когато останаха сами, Зи обърна глава към Фюри и го погледна в очите.

— Непременно ли държиш да се събудиш мъртъв?

Фюри провери протезата си. Беше в изправност. Поне за ежедневна употреба. Беше се разхлабила на мястото, където я закачаше под коляното си. Не беше безопасно да се бие с нея.

Пъхна я в крачола на кожените си панталони, прикачи я и се изправи.

— Отивам си вкъщи.

— Чу ли ме?

— Да, чух те. — Той срещна погледа на близнака си и си помисли, че сигурно му е много трудно да зададе такъв въпрос. Желанието на Зи да умре беше непрекъснато, преди да срещне Бела, а това като че се беше случило вчера.

Зи смръщи вежди над потъмнелите си очи.

— Върви право у дома.

— Да, точно така. Право у дома.

Той се обърна, а Зи попита грубо:

— Не забрави ли нещо?

Фюри се замисли за безбройните случаи, в които беше следвал брат си, решен да го спре да убие себе си или някой друг. Спомни си как не можеше да заспи от тревога дали Зи ще оцелее, защото отказваше да приема кръв от жени вампири и настояваше за човешка кръв. Припомни си и болезнената тъга, която изпитваше всеки път, като погледнеше обезобразеното лице на брат си.

После в съзнанието му изникна нощта, в която беше застанал пред огледалото, отрязва косата си и прекара острие по собственото си чело и страна, за да изглежда като Зи... за да заеме мястото на близнака си и да рискува да се подложи на садистичната мъст на лесъра.

Замисли се за това, как беше прострелял крака си, за да спаси и двама им.

Фюри погледна през рамо.

— Не. Помня всичко. Абсолютно всичко.

Без следа от угризения той се дематериализира и прие отново форма на „Трейд Стрийт“.

Докато стоеше изправен пред „Зироу Сам“, сърцето и съзнанието му крещяха. Като направляван от чужда ръка, той пресече улицата, сякаш беше избран за тази мисия на самоунищожение, потупан по рамото и повикан от кокалестия показалец на зависимостта си.

Не можеше да се противопостави на поканата. По-лошо — не искаше да го направи.

Докато приближаваше главния вход на клуба, краката му — истинският и онзи, изработен от титан — изпълняваха волята на Магьосника. Заведоха го право пред вратата, преминаха през охраната на ВИП зоната, оставиха зад гърба му масите и се отправиха към офиса на Ривендж в дъното.

Маврите кимнаха и единият от тях заговори в часовника си. Докато чакаше, Фюри отлично осъзнаваше, че е част от безкрайна въртележка. Въртеше се като върха на свредел, окопавайки се все по-дълбоко в земята. Колкото по-надолу достигаше, в толкова по-богата жила от отровата проникваше. Онази, оплитаща живота му като паяк и примамваща го още по-дълбоко. Източникът ѝ беше неговата цел, а консумацията — финална дестинация, и достигането на всяко по-ниско ниво беше неговото злокобно насърчение.

Мавърът отдясно кимна и отвори вратата към черната пещера. Именно тук се осъществяваха сделките с онези малки късчета от съкровището на Хадес, опаковани в целофанени пакетчета, и Фюри влезе с трепетно нетърпение.

Ривендж се появи от плъзгащата се врата с проницателен и леко разочарован поглед в аметистовите си очи.

— Вече го свърши? — попита тихо.

Гълтачът на грехове го познаваше прекалено добре, помисли Фюри.

— *Симпат* съм, нали помниш? — Рив бавно отиде до бюрото си, като се подпираше на бастуна. — Гълтач на грехове е такова грозно определение. И не ми е нужна лошата ми страна, за да знам в каква ситуация си. Колко искаш тази вечер?

Мъжът разкопча безупречно скроеното си черно сако и седна в черното си кожено кресло. Късо подстриганата му коса блестеше, все едно току-що излизаше изпод душа. Миришеше добре, на комбинация от „Картие“ за мъже и някакъв билков шампоан.

Фюри се замисли за другия дилър, онзи, който бе умрял в пряката само преди минути, онзи, който бе кървил до смърт, молейки за помощ, която така и не бе дошла. Това, че Ривендж беше облечен в дрехи от Пето Авеню, не променяше същността му.

Фюри огледа себе си. Осъзна, че и неговите дрехи не отговаряха на това, което той представляваше.

По дяволите... Един от кинжалите му липсваше.

Беше го оставил в уличката.

— Обичайното — отговори и извади хиляда долара от джоба си. — Само обичайното.

---

[1] Герой от викторианска мелодрама с бръснар, който избива клиентите си с бръснач и ги превръща в месни пайове заедно със своя съучастничка пекарка. През 1979 г. историята е адаптирана за мюзикъл, а през 2007 г. в игрален филм с участието на Джони Деп в ролята на Суини Тод. — Бел.ред. ↑

На горния етаж, в яркочервената си спалня, Кормия не можеше да се отърве от усещането, че излизането ѝ навън беше сложило началото на поредица от събития, за последствията, от които дори и не подозираше. Знаеше само, че ръцете на съдбата разместваха елементи зад кадифената завеса на нейната сцена и когато двете ѝ половини се разтвореха, там щеше да се появи нещо ново.

Не беше убедена, че следващото действие от пиесата на съдбата, щеше да ѝ хареса. Но тя беше част от публиката и това не можеше да се промени.

Само дето не беше съвсем така.

Отиде до вратата, откряна я леко и надникна към покрития с персийска пътека коридор, водещ към главното стълбище.

Онзи със статуите се намираще вдясно.

Всеки път, когато се озовеше на втория етаж, тя хвърляше поглед към елегантните фигури, разположени в коридора с много прозорци, и беше очарована от тях.

Със своята официалност, застинали пози и бели роби, те ѝ напомняха за Светилището.

Но голите статуи с тяхната изложена на показ мъжественост ѝ бяха напълно чужди.

Ако можеше да излезе, би отишла да ги разгледа по-отблизо. И защо да не го направи?

С тихи стъпки тя тръгна боса по пътеката, отмина спалнята на Примейла, после тази на Рейдж и Мери. Вратите на кабинета на краля, намиращ се в горния край на стълбището, бяха затворени, а преддверието долу беше празно.

Зави зад ъгъла и статуите се заредиха пред нея, като че нямаха край. Разположени отляво, те бяха осветени отгоре от вградени прожектори и бяха отделени една от друга чрез прозорци с арки. Отдясно срещу всеки прозорец имаше врати, очевидно водещи към още спални.

Интересно. Ако тя беше проектирала къщата, би сложила спалните от страната на прозорците, за да имат гледка към градината. При сегашното положение, стига да беше разгадала схемата на къщата правилно, спалните гледаха към отсрещното крило, онова, което ограждаше далечната част на предния двор. Красиво беше, вярно, но бе по-добре да се наслаждаваш на архитектурата от прозорците в коридора, а от спалните да имаш изглед към градините и планината. Поне нейното мнение беше такова.

Кормия се намръщи. Напоследък ѝ хрумваха странни мисли. Такива, отнасящи се за предмети и хора, и дори за молитви, които невинаги бяха докрай уместни. Случайно изникващите в главата ѝ преценки я караха да се чувства смутена, но не можеше да ги спре.

Като се помъчи да не се задълбочава над това, откъде идваха или какво значеха мислите, тя застана с лице към коридора.

Първата скулптура беше на млад мъж — човек, ако се съдеше по размера — увит с богато надиплена роба, спускаща се от дясното рамо до лявото бедро. Погледът му беше насочен към хоризонта, а изражението му беше спокойно — нито тъжно, нито весело. Гръдният му кош беше широк, ръцете — силни и добре оформени, коремът беше плосък и релефен.

Следващата фигура беше подобна, но крайниците бяха в друга поза. И третата имаше различна позиция. Също и четвъртата... само че тази беше напълно гола.

Инстинктът я тласкаше да избяга. Любопитството ѝ настояваше да остане и да огледа скулптурата.

Той беше прекрасен в своята голота.

Тя хвърли поглед през рамо. Наоколо нямаше никого.

Протегна се и докосна врата му. Мраморът беше топъл, което беше изненадващо, но после осъзна, че прожекторът над него беше източникът на топлина.

Замисли се за Примейла.

Бяха прекарали един ден в общо легло, онзи първи ден тук с него. Наложиха й се да попита дали може да остане в стаята му и да легне до него и когато се бяха изтегли под чаршафите, сковаността се беше разстлала над тях като покривало.

Но после тя беше заспала... за да се събуди от огромното мъжко тяло, притискащо се в нея. Топлата му и корава възбуда се търкаше в бедрото й. Тя беше толкова вцепенена, че не можеше да направи нищо друго, освен да се подчини. Без да продума, Примейлът съблече робата й и я замести със собствена си кожа и с тежестта на могъщото си тяло.

Вярно бе: *понякога думите са излишни.*

Тя плъзна нежно върховете на пръстите си надолу по топлите, издялани от мрамор гърди, поспря върху зърното върху плоския мускул. Продължи надолу по ребрата и корема с техния прекрасен релеф. Гладки, толкова гладки.

Кожата на Примейла беше също така гладка.

Сърцето й заблъска лудо, когато дланта й достигна до таза на фигурата.

Изпълнилата я топлина нямаше нищо общо с камъка пред нея. В съзнанието си тя докосваше Примейла. Пръстите й обхождаха неговото тяло. Привличаше я неговата сексуалност, а не тази на статуята.

Ръката й се плъзна още по-надолу и спря в горния край на срамната му кост.

Звукът от някой, който бе влетял в къщата, отекна нагоре във фойето.

Кормия отскочи от скулптурата така бързо, че се спъна в края на робата си.

Тежки стъпки се заизкачваха по стълбите към втория етаж, а тя се скри в нишата на един прозорец и надникна иззад ъгъла.

Брат Зейдист се появи на върха на стълбището. Беше облечен в бойните си дрехи, с препасани на гърдите кинжали и пистолет на кръста, и ако се съдеше по израза на лицето му, битката още продължаваше.

След като се скри от погледа й, тя чу почукване по вратата на кабинета на краля.

Кормия се придвижи тихо по коридора и спря на ъгъла, зад който бе изчезнал братът.

Разнесе се остра команда и се чу как вратата се отвори и после се затвори.

Гласът на краля отекваше през стената, на която се беше опряла тя.

— Май не си в добро настроение тази вечер, Зи. Все едно някой е използвал тревната площ пред къщата ти вместо тоалетна.

Отговорът на брат Зейдист беше мрачен.

— Фюри прибра ли се вече?

— Тази вечер ли? Не, доколкото знам.

— Проклет мръсник. Каза, че се прибира у дома.

— Твоят близък казва много неща. Защо не ме въведеш в настоящата драматична ситуация?

Свивайки се с надеждата да стане по-малко забележима, Кормия се помоли никой да не се появи по коридора. Какво ли беше сторил Примейлът?

— Заварих го да си прави суши от лесъри.

Кралят изруга.

— Мислех, че ти е обещал да спре с това.

— Обеща ми.

Последва изръмжаване, докато кралят вероятно търкаше очите или слепоочията си.

— На какво точно се натъкна?

Последва дълга пауза.

Гласът на краля стана още по-гърлен.

— Зи, приятелю, кажи ми. Трябва да знам пред какво съм изправен, когато се заема с него.

— Добре. Заварих го с двама лесъри. Протезата му беше откачена и около врата му имаше следа от душене с верига. Беше се надвесил над корема на единия от убийците с кинжал в ръка. Изобщо не забелязваше какво го заобикаля. Не погледна към мен, докато не заговорих. Можех да съм някой друг проклет лесър и тогава какво? В момента или щеше да бъде измъчван, или да е мъртъв.

— Какво да правя с него?

Гласът на Зи стана твърд.

— Не искам да бъде изхвърлен.

— Решението не е твое. И не ме гледай така. Все още съм ти шеф, откачен кучи сине.

— Последва нова пауза. — По дяволите, започвам да мисля, че близнакът ти трябва спешно да бъде пратен на психиатър. Опасен е за себе си и за останалите. Ти говори ли с него?

— Бяхме прекъснати от колдуелската полиция.

— Въвлечени са били и *ченгета*? *Боже...*

— Така че нямах време за устни упражнения.

Гласовете им заглъхнаха, докато Зейдист не произнесе по-силно:

— Осъзнаваш ли какво ще му причини това? Братството е неговият живот.

— Ти си този, който ми обърна внимание върху проблема. Помисли добре. Една седмица без битки и кратка почивка няма да са в състояние да го решат.

Отново настъпи мълчание.

— Трябва да отида да проверя как е Бела. Поговори с Фюри, преди напълно да сринеш живота му. Той ще те послуша. И му върни това.

Когато се чу звук от нещо тежко, поставено вероятно върху бюрото, Кормия се втурна в една от стаите за гости. Само миг по-късно чу как брат Зейдист се отпрати с тежки стъпки към стаята си.

Опасен за себе си и за останалите?

Тя не можеше да си представи Примейлът да се държи брутално с враговете им или да излага себе си на риск поради невнимание. Но защо би лъгал брат Зейдист?

Не би го направил.

Изведнъж почувствала изтощение, тя седна на ръба на леглото и се огледа безцелно. Стаята беше боядисана и обзаведена в същия нюанс на лилавото като любимите ѝ рози.

Какъв прекрасен цвят, помисли си тя и се отпусна назад върху завивката.

Наистина беше прекрасен, но не успя да успокои напрежението ѝ.

Колдуелската „Галерия“ представляваше двуетажна сграда, помещаваща магазини на „Холистър“, „Ейч енд Ем“, „Експрес“, „Банана Репъблик“ и „Ан Тейлър“ и се намиреше в извън жилищната част на града. Три от големите вериги супермаркети — „Джей Си Пени“,

„Лорд енд Тейлър“ и „Мейсис“ — бяха разположени в близост до всяко от трите стълбища на първия етаж и това я превръщаше в типичен средностатистически мол. Три четвърти от посетителите бяха тийнейджъри, а една четвърт бяха безгрижни скучаещи домакини. Списъкът с места за хранене включваше „Макдоналдс“, „Куик Уок“, „Калифорния Смуви“, „Анти Ан“ и „Синабън“. На щандове, разположени по средата на коридорите, се продаваха ръчно плетени изделия, играчки с кимащи глави, мобилни телефони и календари с животни.

Миришеше на застоял въздух и пластмасови ягоди.

Мили боже, той се беше озовал в мола.

Джон Матю не можеше да повярва, че се намира тук. На това му се казва омагьосан кръг.

Мястото явно беше претърпяло ремонт, откакто го беше виждал за последно, и бежовите нюанси бяха заменени от ямайски десен в розово и синьо-зелено. Навсякъде — от подовите плочки до кошчетата за боклук, саксиите за изкуствени цветя и фонтанчетата. Изглеждаше като хавайска риза на петдесетгодишен мъж. Развеселяващо, непривлекателно и не на място.

Боже, как се променяха нещата. При последното си идване тук беше мършав сирак, тътрещ се след група от също така нежелани хлапета. А ето го сега, с уголемени кучешки зъби в устата, обувки номер четирийсет и осем и тяло, на чийто път никой не би се изпречил.

Въпреки всичко, продължаваше да е сирак.

И като ставаше дума за сираци, той много ясно си спомняше разходките им до мола. Всяка година преди Коледа от „Св. Франсис“ водеха възпитаниците си в „Галерия“. Беше някак жестоко, тъй като никое от децата нямаше пари да си купи която и да било от лъскавите красиви вещи за продан. Джон винаги се беше притеснявал, че ще ги изхвърлят навън, защото никой не носеше пазарски торби, за да узакони правото на групата да ползва тоалетните.

Нямаше да имат подобен проблем тази вечер, помисли си той и потупа задния си джоб. В портфейла му имаше четиристотин долара, спечелени от работата му в офиса на тренировъчния център.

Каква утеха беше да има зелено за харчене и да се чувства на място сред масата от пазаруващи.

— Портфейла ли си забрави? — попита Блей.

Джон поклати глава.

— *У мен е.*

Куин водеше на няколко метра пред тях и се движеше бързо. Не спираше да препуска още от влизането им и когато Блейлок се спря пред „Брукстоун“, той погледна часовника си с очевидно нетърпение.

— Да побързаме, Блей — отсече той. — Имаме един час, преди да затворят.

— Какво ти става тази вечер? — намръщи се Блей. — Много си кисел.

— Няма значение.

Закрачиха бързо, отминавайки групи от десетина-дванайсет годишни хлапета, които се движеха заедно като пасажи от рибки, всеки със своя вид и пол. Момчетата и момичетата не се смесваха, нито вандалите с мамините синчета. Границите бяха много ясни и Джон си спомняше отлично как точно стоят нещата. Той винаги оставаше извън всяка група и това му даваше възможност да наблюдава всички.

Куин спря пред „Абъркромби и Фич“.

— „Ърбан аутфитърс“ е прекалено за теб. Ще влезем тук.

Джон вдигна рамене и въздъхна.

— *Продължавам да мисля, че нямам нужда от купища дрехи.*

— Имаш два чифта дънки „Ливайс“, четири тениски „Хейнс“ и чифт маратонки „Найк“. И този пуловер. — Той произнесе пуловер със същия ентузиазъм, с който би изрекъл мърша.

— *Имам и екип за тренировки.*

— Заради който със сигурност ще те сложат на корицата на „GQ“^[1], момчето ми. —

Куин се запъти към вратата на магазина. — Да действаме.

Джон и Блей го последваха. Вътре музиката беше силна и имаше купища дрехи. По стените висяха фотоси на модели — перфектни човешки същества в черно и бяло.

Куин започна да прехвърля редици от окачени тениски с израз на леко отвращение, сякаш бяха нещо, което би облякла баба му.

В което имаше логика. Той определено беше поклонник на „Ърбан аутфитърс“ с дебела верига, висяща от джинсите в черно и синьо, тениска с череп и кости и черни ботуши с бомбета, големи колкото глава. Тъмната му коса беше изправена нагоре с гел, а на лявото му ухо имаше цяла редица от метални обици.

Джон не беше напълно сигурен къде още си бе поставил пиърсинг. Имаше неща за приятелите, които не беше нужно да се знаят.

Блей, който се чувстваше комфортно в магазина, се отдели от тях и се запъти към зоната с изтърканите джинси, които очевидно одобряваше. Джон се бавеше, притеснен не толкова за дрехите, колкото от наблюдаващите ги хора. Доколкото беше наясно, човешките същества не можеха да усещат вампирите, но по някаква причина тримата привличаха внимание.

— С какво мога да ви да помогна?

Обърнаха се. Момичето, зададо въпроса, беше високо колкото Хекс, но приликата между двете свършваше до там. За разлика от охранителката от фантазиите на Джон, то стоеше доста нагоре по скалата за женственост и имаше някакви тикове, свързани с косата ѝ, които се изразяваха в непрекъснати отмятания на глава и постоянна потребност да докосва прическата си. Но пък беше умела. Някак успя да изпълни тази сценка с косата, без да събори изложените тениски.

Честно казано, беше впечатляващо. Макар че не непременно в добрия смисъл.

Хекс никога не би...

По дяволите. Защо Хекс трябваше да бъде стандарт?

Куин се усмихна на момичето, а в погледа му проблеснаха планове за различни пози на длани и колене.

— Точно навреме. Определено ни трябва помощ. Приятелят ми има нужда от осъвременяване. Ще го уредиш ли?

О. Боже. Не.

Когато погледна към Джон, похотливият ѝ поглед го да накара да се чувства, сякаш го бе сграбчила между краката си и бе стиснала члена му в ръка.

Скри се зад стойка с чисто нови ризи, но изглеждащи като овехтели.

— Аз съм управителката — произнесе тя провлечено със сексапилен глас. — В добри ръце сте. И тримата.

— Сууупер. — Разноцветните очи на Куин се плъзнаха по стройните крака на момичето. — Защо не се потрудиш върху него. Аз ще гледам.

Блей пристъпи към Джон.

— Каквото и да избереш, първо го покажи на мен за одобрение и аз ще му го отнеса в пробната.

Джон се отпусна облекчено и бързо благодари със знаци на Блей, задето отново му се беше притекъл на помощ. Колко типично за него винаги да бъде буфер.

За беда управителката се усмихна още по-широко.

— Две в едно ми звучи добре. Не знаех, че тази вечер имаме промоция на сладури.

Щеше да бъде ужасно.

Един час по-късно Джон вече се чувстваше по-добре. Оказа се, че Стефани, управителката, има набито око и веднъж захванала се с дрехите, приключи със закачките. За Джон бяха избрани симпатични раздърпани джинси, няколко от онези овехтели на вид ризи и няколко прилепнали тениски, които дори той трябваше да признае, подчертаваха бицепсите и гръдните му мускули като нещо, което си струва да бъде видно. Бяха му пробутани и няколко синджирчета и черен суичър.

Когато свършиха, Джон се отправи към касата с дрехите, метнати през ръка. Остави ги и хвърли поглед към един кош с гривни. Сред кожените каишки и мидите съзря нещо в лилав цвят и разрови купчината, за да се добере до него. Дърпайки плетената верижка с мъниста с цвета на любимите рози на Кормия, той се усмихна и крадешком скри гривната под една от тениските.

Стефани маркира покупките.

Общата сума беше над шестстотин долара. Шестстотин. Долара.

Джон се смая. Той имаше само около четиристотин...

— Аз имам достатъчно — намеси се Блей, подаде черна кредитна карта и хвърли поглед към него. — Ще ми ги върнеш по-късно.

Стефани отвори широко очи при вида на пластмасовата карта и после ги присви по посока на Блей, като че това променяше цената му.

— Досега не съм виждала черна „Американ Експрес“.

— Не е кой знае какво. — Блей започна да рови в купчина с колиета.

Джон стисна ръката на приятеля си и почука по щанда, за да привлече вниманието на Стефани. Разстла банкнотите, но Блей поклати глава и изписа на езика на знаците:

— *Плати ми останалото по-късно. Става ли? Да бъдем честни. Наистина ли искаш да се върнеш отново за онова, което не можеш да платиш сега? Аз нямам желание.*

Джон се намръщи, трудно му беше да оспори логиката му.

— *Но ще ти върна всичко* — изписа с пръсти той, след като подаде своите четиристотин долара.

— *Когато имаш* — отговори Блей. — *Когато имаш.*

Стефани прекара картата през аппарата, набра сумата и изчака, опряла пръсти в процепа. Секунди по-късно се чу стържещ звук, тя откъсна касовата бележка и я подаде на Блей заедно със синя химикалка „Бик“.

— Ами... Сега затваряме.

— Така ли? — Куин опря бедро в щанда. — Какво точно значи това?

— Само аз ще остана. Страхотен шеф съм. Ще пусна всички да си тръгнат по-рано.

— Значи ще останеш сама?

— Така е. Съвсем сама.

По дяволите, помисли си Джон. Ако Блей беше буфер, Куин беше кралят на усложненията.

Приятелят му се усмихна.

— С момчетата не смятаме, че е редно да те оставяме да бъдеш самотна.

О, да. Да. Смятаме и още как, помисли си Джон. Момчетата го намират за напълно редно.

За нещастие леката усмивка на Стефани обяви сделката за сключена. Никъде нямаше да ходят, докато Куин не се вмъкнеше в касовия ѝ апарат.

Поне действаше бързо. Десет минути по-късно магазинът беше празен и пред витрината беше спусната охранителната решетка, а Куин беше изтеглен за веригата, висяща от джинсите му, и въвлечен в дълга целувка.

Джон стискаше здраво двете си големи пазарски торби, а Блей се зае с разглеждането на тениски, които вече беше видял.

— Да отидем в някоя пробна — каза управителката до устните на Куин.

— Идеално.

— Не е нужно да ходим сами. — Момичето погледна през рамо, погледът ѝ се спря върху Джон. И остана там. — Има много място.

Няма начин, помисли си Джон. Просто няма начин.

Разноцветните очи на Куин заблестяха предизвикателно и зад гърба на момичето той изписа:

— *Ела с нас, Джон. Време ти е да го направиш.*

Стефани избра точно този миг да захапне долната устна на Куин с белите си зъби и да притисне бедрото му между краката си. Лесно можеше да си представят нещата, които би му сторила. Преди той да я оправи.

Джон поклати глава.

— *Оставам тук.*

— *Хайде. Първо може само да погледаш. Ще ти покажа как се прави.*

Това, че Куин обмисляше поканата, не беше изненадващо. Често правеше секс в тройка. Само че никога досега не беше канил Джон да се присъедини.

— *Хайде, Джон. Ела отзад с нас.*

— *Не, благодаря.*

Очите на Куин потъмняха.

— *Не може вечно да стоиш отстрани, Джон.*

Джон отклони поглед. Би било по-лесно да се ядоса на приятеля си, ако най-редовно същата мисъл не му минаваше през главата.

— Добре — заяви Куин. — Връщаме се след малко.

С ленива усмивка той хвана момичето за дупето и я повдигна. Докато вървеше с гръб към пробната, полата ѝ се вдигна и се показа розовото ѝ бельо и бялата кожа под него.

Когато двамата се скриха от погледа му, Джон се обърна към Блей, за да изпише с пръсти нещо по адрес на Куин, но се спря. Блей гледаше в посоката, в която бяха изчезнали, със странно изражение на лицето.

Джон подсвирна тихо, за да привлече вниманието му.

— *Можеш да отидеш. Ако искаш да се присъединиш към тях, аз ще чакам тук.*

Блей поклати глава малко прекалено прибързано.

— Не, ще чакам.

Но прочете му отново се стрелнаха по посока на пробната, когато отвори се чу изстенване. Не можеше да се прецени кой го издава и изражението му стана още по-сковано.

Джон подсвири отново.

— *Добре ли си?*

— Може да се настаним по-удобно — Блей отиде зад заключенния касов апарат и седна. — Ще ни се наложи да поостанем известно време.

Добре, помисли си Джон. Каквото и да беше, нещо тревожеше приятеля му.

Джон подскочи и седна на щанда, а краката му увиснаха. Чу се нов стон, той се замисли за Хекс и се втвърди.

Страхотно. Просто невероятно.

Заизмъква тениската от колана на панталона си, за да прикрие малкия си проблем, а Блей попита:

— За кого е гривната?

Джон изписа бързо:

— *За мен е.*

— Да, сигурно. Няма да стане на твоята китка. — Последва пауза. — Не е нужно да ми казваш, ако не искаш.

— *Честна дума, не е нищо сериозно.*

— Добре. — След около минута Блей добави: — След това ще искаш да отидем в „Зироу Сам“, нали?

Джон остана с наведена глава, докато кимаше.

Блей се засмя меко.

— И аз така си помислих. Мога да се обзаложа, че същото важи и за утре.

— *Утре не мога* — изписа Джон, без дори да се замисли.

— Защо?

По дяволите.

— *Просто не мога. Трябва да си остана вкъщи.*

От пробната се чу ново простенване, последвано от глухо и ритмично потропване.

Когато звукът спря, Блей пое дълбоко въздух, като че току-що беше завършил тренировката си. Джон не го винеше. И той би напуснал магазина незабавно. Под приглушеното осветление в безлюдния магазин окачените дрехи изглеждаха зловещо.

А и ако отиде в „Зироу Сам“ възможно най-бързо, имаше поне два часа, през които се надяваше да зърне Хекс, което беше...

Нелепо. Наистина.

Минутите отминаваха. Десет. Петнайсет. Двайсет.

— По дяволите — измърмори Блей. — Какво правят?

Джон вдигна рамене. Като се имаха предвид наклонностите на приятеля им, никой не можеше да направи точно предположение.

— Хей, Куин? — извика Блей. Не последва отговор, нито звук дори, и той стана. — Ще отида да проверя.

Блей се приближи към пробната и почука. След миг мушна глава през вратата. Прочете му просветнаха, той отвори уста и почервеня от корените на рижата си коса чак до дланите.

Добре. Сеансът не беше завършил. И каквото и да се случваше, струваше си да бъде видно, защото Блей не се обърна веднага. След миг поклати бавно глава, сякаш отговаряше

на въпрос, зададен от Куин.

Блей се върна при касите с наведена глава и ръце дълбоко в джобовете. Остана мълчалив, докато сядаше обратно на стола, но започна да потропва с крак, развивайки невиджана скорост.

Беше очевидно, че не иска да остава повече наоколо, и Джон напълно го разбираше.

Можеха да са в „Зироу Сам“.

Там, където работеше Хекс.

Когато тази прекрасна малка натрапваща се мисъл влезе в главата му, на Джон му се прииска да удари челото си в плота. Боже... явно думата „жалък“ трябваше да има нов правопис.

И той беше Д-Ж-О-Н М-А-Т-Ю.

---

[1] GQ (Gentlemen's Quarterly, англ.) — Месечно списание за мода и стил. — Бел.ред. ↑

Сред проблемите на срама беше, че всъщност той не те правеше по-нисък или по-тих, нито по-малко забележим. Само ти се възприемаш така.

Фюри се изправи в двора на имението и се загледа в извисяващата се пред него фасида на дома на Братството. Беше мрачно сива, с безброй тъмни прозорци и напомняше закопан до врата гигант, недоволен от това, че е засипан с пръст.

Не беше готов да влезе в къщата, както и тя не беше готова да го приеме.

Усети повей и погледна на север. Нощта беше типична за август в северната част на щата Ню Йорк. Наоколо все още беше лято, дърветата бяха отрупани с листа, фонтанът работеше, а от двете страни на входа имаше насадени цветя. Въздухът обаче беше различен. Малко по-сух. И малко по-хладен.

Сезоните също както и времето бяха непреклонни в хода си.

Не че в това имаше нещо лошо. Сезоните отмерваха хода на времето. Точно както часовниците и календарите.

Остарявам, помисли си той.

Съзнанието му се впусна в посока, по-неприятна от ритането по задника, което вероятно го очакваше в къщата, и той премина през вестибюла, за да се озове във фойето.

Гласът на кралицата прозвуча от билиардната зала, съпроводен от мекото потракване на топките и няколко глухи почуквания с щеката. Последва смях и ругатня с бостънски акцент, което означаваше, че Бъч, иначе способен да победи всеки в къщата, беше загубил от Бет. Отново.

Заслушан в тях, Фюри не можеше да си припомни последния път, когато беше играл билиард или просто беше прекарвал време с братята. Дори да се случеше, не се отпуснаше напълно. Никога не го правеше. За него животът беше монета, на която от едната страна имаше нещастие, а на другата — предстоящо нещастие.

Нужна ти е нова цигара, приятел, изръмжа Магъосника. *А още по-добре би ти дошла цяла бала. Това няма да промени факта, че си нещастен глупак, но пък увеличава шансовете ти да запалиш леглото, когато загубиш съзнание.*

Фюри реши, че ще може да се справи с мъмренето, и тръгна нагоре. Ако имаше късмет, вратата на Рот щеше да е затворена.

Но не беше и кралят седеше на бюрото си.

Рот вдигна поглед от лупата, която държеше над някакъв документ. Дори през слънчевите очила се виждаше, че е бесен.

— Очаквах те.

В главата на Фюри Магъосника развя черната си роба и се настани на шезлонг, застлан с човешка кожа. *Заменям кралството си за пуканки и ментови бонбони. Това ще бъде зрелищно.*

Фюри влезе в кабинета, като очите му едва забелязваха сините стени, кремавата копринена дамаска на диваните и бялата мраморна рамка на камината. Носещата се във въздуха миризма на лесър му подсказа, че Зейдист е бил тук.

— Предполагам, че Зи вече е говорил с теб — подхвана той, защото нямаше смисъл нещата да не се наричат с истинските им имена.

Рот остави лупата и се изтегна зад бюрото си в стил Луи XIV.

— Затвори вратата.

Фюри затвори двойната врата.

— Искаш ли аз да говоря първи?

— Не, вече достатъчно си говорил. — Кралят вдигна масивните си ботуши и ги стовари върху деликатното бюро. Те се приземиха на плота като гюлета. — Много говориш.

Фюри зачака изброяването на провалите му от учтивост, а не от любопитство. Отлично знаеше в каква ситуация е: търсеше си смъртта навън, беше приел ролята на Примейл, но не завършваше церемонията, взимаше прекалено много участие в живота на Зи и Бела, не обръщаше достатъчно внимание на Кормия, пушеше непрекъснато...

Фюри насочи цялото си внимание към краля и зачака глас, различен от този на Магьосника, да изреди паденията му.

Но не се случи нищо такова. Рот не каза абсолютно нищо.

Кое то явно означаваше, че проблемът е толкова очевиден, та псе едно да сочиш избухваща бомба и да кажеш: *Колко е шумна. Сигурно ще остави пукнатина на пътя, нали?*

— Всъщност, размислих — рече Рот. — Ти ми кажи какво да правя с теб. Какво, по дяволите, да те правя?

Фюри не отговори и Рот измърмори:

— Нямаш ли отговор? И ти ли не знаеш какво трябва да се направи?

— Мисля, че и двамата знаем какъв е отговорът.

— Не съм толкова сигурен. Ти как мислиш, че трябва да постъпя?

— Изключи ме от дежурствата за известно време.

Отново настана мълчание.

— Това ли решаваме да направим? — попита Фюри. *Наистина имаше нужда да си запали една.*

Двата ботуша на Рот се опряха при пръстите.

— Не знам.

— Това означава, че искаш да се бия? — Такъв изход би бил по-добър, отколкото изобщо можеше да се надява. — Ще ти дам думата си...

— Майната ти. — Рот скочи рязко и заобиколи бюрото. — Казал си на близнака си, че се прибираш тук, но се обзалагам, че си отишъл да се видиш с Ривендж. Обещал си на Зи да спреш тази история с убийците и не го направи. Обяви, че ще станеш Примейл, а не си такъв. Разправяш как се прибираш в стаята си да поспиш, но всички знаем какво правиш там. Наистина ли очакваш да приема думата ти за нещо?

— Кажи ми какво искаш да направя.

Зад очилата бледите и нефокусирани очи на краля търсеха отговор.

— Не съм сигурен, че принудително отстраняване и терапия биха ти помогнали, защото не би направил нито едно от двете.

Смразяващ страх се промъкна като мокро куче в душата на Фюри.

— Ще ме изхвърлиш ли?

Беше се случвало в историята на Братството. Не често. Но се беше случвало. Сети се за Мърдър... Да, той беше последният изритан.

— Не е така просто — отговори Рот. — В какво положение би поставило това Избраниците? Примейлът винаги е бил член на Братството, и то не само заради потеклото си. А и Зи не би го приел добре, въпреки че в момента ти е много ядосан.

Страхотно. Спасителната му мрежа бе това, че трябваше да предпазят близнака му от полудяване и да осигурят на Избраниците мъжката им курва.

Кралят отиде до прозореца. Навън дърветата се поклащаха от излезлия вятър.

— Ето какво мисля. — Рот повдигна очилата от носа си и потърка очи, като че имаше главоболие. — Трябва...

— Съжалявам — каза Фюри, защото това беше единственото, което можеше да предложи.

— Аз също. — Рот остави очилата да се настанят на мястото си и поклати глава. Върна се при бюрото и седна. Челюстта му беше стегната също както и раменете. Отвори едно чекмедже и извади черен кинжал.

Този на Фюри. Онзи, който беше оставил в пряката.

Явно Зи беше намерил проклетото нещо и го беше донесъл у дома.

Кралят завъртя оръжието в ръката си и прочисти гърло.

— Дай ми и другия. Отстранен си за постоянно. Дали ще се видиш с психотерапевт или не, и как вървят нещата с Избраниците, не е моя работа. Няма да ти давам съвети, защото истината е, че ще направиш каквото решиш. Нищо, за което настоявам или моля, няма да промени това.

Сърцето на Фюри спря за миг. Сред всички варианти, преминали през главата му, за това, как би протекла тази конфронтация, нямаше такъв, при който Рот просто се оттегля.

— Все още ли съм един от братята?

Кралят се загледа в кинжала и това даде на Фюри отговора от три думи — *само по име*.

Някои неща нямаше нужда да бъдат произнесани на глас, нали така?

— Ще говоря със Зи — измърмори кралят. — Ще кажем, че излизаш в отпуск. Вече няма да се биеш и няма да присъстваш на събранията.

Фюри се почувства, сякаш падаше от сграда и току-що бе видял името си изписано на паважа долу.

Вече нямаше предпазни мрежи. Нямаше обещания за нарушаване. Занапред кралят щеше да го приема като нещо отделно от всички тях.

Хиляда деветстотин трийсет и втора, помисли си. Беше останал в Братството само седемдесет и шест години.

Вдигна ръка към гърдите си, обхвана с длан дръжката на втория кинжал, извади оръжието с едно движение и го остави върху светлосиньото бюро.

Поклони се на краля си и напусна, без да каже нито дума.

Браво, извика Магьосника. Колко жалко, че родителите ти са мъртви, приятелю. Биха се насладили на този миг на слава. Я почакай, защо да не ги върнем?

В съзнанието му се явиха два образа — на баща му, изгубил съзнание в стая, пълна с празни бутилки от бира, и на майка му, легнала на леглото с лице, извърнато към стената.

Фюри се прибра в стаята си, извади запасите си, сви си цигара и я запали.

След случилото се тази вечер и с Магьосника, чийто нетърпим глас отекваше в главата му, той или трябваше да пуши, или да креши. Така че реши да пуши.

В другия край на града Хекс не беше никак щастлива, докато придружаваше Ривендж през задния изход на „Зироу Сам“ до бронираното му бентли. Рив не изглеждаше по-добре, отколкото тя се чувстваше. Шефът ѝ представляваше мрачна тъмна сянка в дългото си кожено палто, докато се движеше бавно по алеята.

Тя отвори за него вратата на шофьора и го изчака да се настани на седалката с

помощта на бастуна си. Въпреки двайсет градусовата температура на нощта, той пушна отоплението и придърпа яката на палтото си по-високо към врата — знак, че последната доза допамин спира да действа. Винаги отиваше, без да е приемал медикаменти. Иначе не беше безопасно.

Така или иначе, не беше безопасно.

През всичките двайсет и пет години тя беше настоявала да го придружава за подкрепа при посещенията на изнудвачката му, но той винаги я отрязваше и затова се научи да си държи устата затворена. Цената на мълчанието ѝ обаче беше лошото настроение.

— След това в тайната си квартира ли ще отидеш?

— Да.

Тя затвори вратата и остана загледана в него, докато потегляше. Не ѝ казваше къде се провеждат срещите, но тя знаеше приблизителното местоположение. Джиписес системата в колата показваше, че се движи към северната част на щата.

Боже, мразеше онова, което му се налагаше да върши.

Благодарение на грешка, допусната от нея преди две и половина десетилетия, на Рив му се налагаше да се превръща в курва всеки първи вторник от месеца, за да ги защити.

Принцесата *симпат*, която обслужваше, беше опасна. И ненаситна за него.

В началото Хекс беше очаквала, че двамата ще бъдат набеязани за депортиране към колонията на *симпатите*. Но кучката се беше оказала по-хитра. Ако ги бяха заточили, щяха да са късметлии да оцелеят и шест месеца въпреки силата си. Мелезите не можеха да се мерят с чистокръвните, а и Принцесата беше омъжена за собствения си чичо.

А той беше най-жадният за власт и притежания деспот, който някога се бе раждал.

Хекс изруга. Нямаше представа защо Рив не я бе намразил и не можеше да си представи как успяваше да понесе такъв секс. Но имаше чувството, че именно тези нощи бяха причината той да се грижи така добре за момичетата си. За разлика от обикновения сводник, той отлично разбираше какво изпитват проститутките. Знаеше точно какво е да легнеш с някого, когото не желаяш, само защото притежава нещо, което ти е нужно. Било то пари или мълчание.

Хекс продължаваше да търси изход, но ситуацията беше още по-нетърпима заради това, че Рив беше спрял опитите си да се освободи. Смятаното някога за кризисна ситуация сега вече беше новата реалност. Две десетилетия по-късно той все още правеше секс, за да ги защити, и все така вината беше на Хекс. Всеки първи вторник от месеца той отиваше да стори нещо немислимо с някого, когото мразеше... това беше животът им.

— По дяволите — каза тя на празната улица. — Кога ще се промени това?

Единственият отговор, който получи, беше порив на вятъра, запратил в нейна посока страници от вестник и найлонови торбички.

Когато влезе обратно в клуба, очите ѝ се настроиха към примигването на лазерите, ушите ѝ поеха откачената музика, а кожата ѝ регистрира леко понижаване на температурата.

ВИП зоната беше относително спокойна, имаше само постоянни клиенти, но тя размени погледи с двамата охранители, които ѝ кимнаха, за да покажат, че е чисто. Огледа момичетата, обслужващи сепаретата. Наблюдаваше сервитьорките, разтоварващи подносите си, сервирайки поредното питие. Провери нивото на алкохола в бутилките зад ВИП бара.

Когато стигна до велуреното въже, огледа тълпата в основната част на клуба.

Танцуващото множество се движеше като неспокоен океан — надигаше се, спускаше се, разделяше се и пак се събираше. Новосформиращи се двойки и тройки се въртяха по

периферията, лазерите отскачаха от засенчени лица и тела, слети в едно.

Тази вечер заведението беше сравнително слабо посетено, но с напредването на седмицата посетителите се увеличаваха, за да достигнат максималния си брой в събота. За нея като шеф на охраната петъците бяха най-натоварени, тъй като всички идиоти изпускаха парата от тежката работна седмица, като взимаха прекалено много наркотици, като или предозираха, или започваха свади.

Независимо от деня обаче, като се имаше предвид, че различните видове зависимости носеха основните приходи на клуба, проблеми можеха да възникнат във всеки един момент всяка нощ.

Хубавото беше, че работата ѝ харесваше. Рив се занимаваше с продажбата на наркотици, алкохол и жени, управляваше флотата си от букмейкъри за спортни залагания, свързани с мафията във Вегас, и поемаше множество специални поръчки от типа „принудително наказание“. Нейната грижа бе всичко в клуба да бъде под контрол и бизнесът да върви с възможно най-малък контакт между полицията и постоянните посетители.

Точно се канеше да отиде и да провери долния етаж, когато забеляза, че на входа се появиха онези, които наричаше „момчетата“.

Отстъпи назад в сянката и проследи с поглед как тримата млади вампири се приближиха към ВИП зоната, преминаха отвъд велуреното въже и се насочиха към задната част. Винаги сядаха на масата на Братството, ако беше свободна. Правеха го или по стратегически причини, тъй като тя се намираше близо до изхода за евакуация, или им беше наредено от съответните висшестоящи да седат там и да се държат прилично.

Под „висшестоящи“ имаше предвид краля Рот.

Да, *момчетата* не приличаха на средностатистическите наперени младежки компании, каза си тя, докато те се настаняваха. По много причини.

Онзи с разноцветните очи настървено търсеше върху коя мадама да се приземи и верен на себе си, след като поръча бира „Корона“, се насочи към общата част на клуба да се огледа за обект. Червенкосият остана, което също не беше изненада. Той беше съвършеният бойскаут, праволинеен като чертожна линия. Това събуждаше подозренията ѝ и я караше да се чуди какво ли се криеше под имиджа му на примерен младеж.

От тримата обаче истинският проблем представляваше немият. Казваше се Терър, известен още като Джон Матю, и кралят му беше настойник. А това, що се отнасяше до Хекс, превръщаше хлапето в скъп порцелан, озовал се в съблекалнята на бейзболисти. Случеше ли му се нещо, с клуба беше свършено.

Хлапето наистина се беше променило през последните няколко месеца. Беше го виждала като претранс, съвсем мършав и слаб, напълно уязвим, но сега беше наистина едър мъж... А големите мъже създаваха ядове, ако решаха да развъртят юмруци. Засега Джон се придържаше към стила „седя и наблюдавам“. Очите му бяха прекалено стари за това младо лице и издаваха, че е преминал през гадни неща. И именно тези гадни неща наливаха масло в огъня, когато някой си изпуснеше нервите.

Онзи с разноцветните очи на име Куин, син на Лохстронг, се върна с две навити блондинки, които очевидно бяха избрали цвета на дрехите си така, че да подхожда на коктейлите им „Космополитен“ — и двете бяха облечени оскъдно в розово.

Рижият, Блейлок, не беше много ентузиазирани, но това не беше проблем, защото Куин имаше ентузиазъм и за двамата. Би му стигнал и за Джон Матю, но той не се включваше в играта. Поне Хекс не го беше виждала.

След като приятелите на Джон изчезнаха към дъното с дашните момичета, Хекс се приближи към него без особена причина. Той се напрегна, когато срещна погледа ѝ, но той винаги правеше така и също така винаги я наблюдаваше. Когато си шеф на охраната, повечето посетители обичат да знаят къде си.

— Как е? — попита тя.

Той повдигна рамене и започна да си играе с бутилката „Корона“. Със сигурност му се иска да имаше етикет, който да чопли, помисли си тя.

— Имаш ли нещо против да те попитам нещо?

Той ококори леко очи, но отново вдигна рамене.

— Защо никога не ходиш отзад с момчетата? — Не беше нейна работа, разбира се, и още по-важно, не знаеше защо я интересува. Майната му... Може би беше свързано с това, че бе първият вторник от месеца. Мъчеше се да се отърве от собствените си мисли. — Момичетата те харесват — побърза да добави. — Виждала съм как те оглеждат. И ти ги гледаш, но винаги оставаш тук.

Джон Матю така се изчерви, че тя можеше да види руменината му въпреки слабото осветление.

— Да не си вече обвързан? — промърмори, обзета от още по-силно любопитство. — Кралят избрал ли ти е жена?

Той поклати глава.

Добре, трябваше да го остави на мира. Горкото момче беше няма. Как очакваше да ѝ отговори?

— Искам си питието веднага! — прогърмя нечий мъжки глас въпреки силната музика и Хекс се озърна. Две сепарета по-нататък някакъв наежен фукльо се държеше агресивно със сервитьорката и явно се канеше да се покаже като пълен простак.

— Извини ме — обърна се Хекс към Джон.

Гръмогласният нахалник се протегна и дръпна полата на сервитьорката, а горкото момиче залитна, не успя да удържи подноса си и коктейлите се разлетяха наоколо.

— Казах да ми дадеш питието *веднага*.

Хекс застана зад сервитьорката и я задържа на крака.

— Не си прави труда. Той си тръгва.

Мъжаката скочи от мястото си и се изправи пред нея в пълния си ръст от сто деветдесет и пет сантиметра.

— Така ли?

Хекс се доближи до него, докато гърдите ѝ не се опряха в ребрата му. Закова поглед в него, а способностите ѝ на *симпат* напиреха да се проявят, но тя се концентрира върху металните шипове, впити в бедрата ѝ. Черпейки сила от болката, която сама си причиняваше, тя успяваше да пребори природата си.

— Тръгваш си веднага — заговори тя меко, — или аз ще те извлека за косата.

Дъхът на мъжа беше като престоял сандвич с риба тон.

— Мразя лесбийки. Винаги си мислите, че сте по-корави, отколкото сте в действителност.

Хекс сграбчи мъжа за китката, завъртя го в кръг и опря ръката му в средата на гърба. После го подсече с крак в глезените и той изгуби равновесие. Просна се като говежди бут върху килима и задъхано изруга.

Тя бързо се наведе, хвана намазаната му с гел коса с едната си ръка, а с другата яката

на сакото му. Докато го влачеше към страничния изход, постигаше няколко неща едновременно: правеше сцена, упражняваше насилие и побой, и увеличаваше риска от сбиване, ако приятелчетата му от Лигата на дръвниците решаха да се намесят. От време на време трябваше да прави шоу. Всички привилегирани мръсници във ВИП зоната гледаха, а също така и нейните биячи, които бяха с избухлив нрав, както и работещите момичета, повечето с проблеми с овладяването на гнева по разбираеми причини.

Понякога ѝ се налагаше да си цапа ръцете, за да поддържа реда.

И предвид продукта за коса, използван в изобилие от този устатко, трябваше добре да ги измие, когато свършеше с него.

Щом стигна до страничния изход в съседство с масата на Братството, тя се спря да отвори вратата, но Джон стигна до нея пръв. Като същински джентълмен той я отвори със замах и я задържа с дългата си ръка.

— Благодаря — каза тя.

Отвън тя метна устатия загубеняк по гръб и пребърка джобовете му. Той лежеше и мигаше като уловена риба на дъното на лодка. Обискът беше още едно нарушение от нейна страна. Имаше властта на полицаи на територията на клуба, но улицата технически беше собственост на общината. В този случай обаче нямаше значение къде прави претърсването. Беше си незаконно, ако нямаше сериозни основания да го подозира в притежание на наркотици или скрито оръжие.

Според закона не можеше да преравяш джобовете на някого само защото е тъпанар.

О... Това беше един от случаите, в които инстинктът ѝ се отплати. В съседство с портфейла му откри добър запас от кокаин, както и три таблетки екстази. Поклати целофанените торбички пред погледа на мъжа.

— Мога да ти уредя арест. — Той започна да заеква и тя се усмихна. — Да, да, не са твои. Не знаеш как са се озовали у теб. Невинен си като двегодишно дете. Но погледни над тази врата.

Мъжът не реагира достатъчно бързо, тя хвана здраво брадичката му и извъртя лицето му в желаната посока.

— Виждаш ли мигащото червено око? Това е охранителна камера. Така че този боклук... — Тя приближи пакетчетата към камерата, после отвори портфейла. — ... Тези два грама кокаин и три таблетки екстази, появили се от горния джоб на сакото ти, господин... Робърт Финли... са дигитално документирани. Я виж ти! Имаш две красиви дечица. Биха предпочели утре да закусват с теб, а не да се хранят с бавачката, докато жена ти се опитва да те измъкне от затвора.

Тя прибра портфейла обратно в сакото му и задържа наркотиците.

— Предлагам да решим проблема, като поемем в различни посоки. Никога вече не идвай в моя клуб. А аз няма да пратя миниатюрните ти топки в затвора. Какво ще кажеш? Сделка или не?

Докато той размишляваше дали да приеме предложението на банката, или да отвори друга кутия, Хекс се изправи и отстъпи леко назад, за да може да замахне с крак, ако се наложеше. Не мислеше, че ще се стигне дотам. Телата на хората, възнамеряващи да се съпротивляват, бяха напрегнати, а погледите им — остри. Устаткото беше съвсем отпуснат и очевидно егото му се беше изпарило.

— Върви си у дома — нареди му тя.

И той я послуша.

Докато се отдалечаваше тромаво, Хекс прибра наркотиците в задния си джоб.

— Хареса ли ти представлението, Джон Матю? — попита, без да се обръща.

Когато погледна през рамо, дъхът ѝ спря. Очите на Джон блестяха в мрака...

Младежът се вираше в нея по начина, по който го правят мъжките вампири, жадни за секс. Сериозен секс.

Мили... боже. Той вече не беше малкото момче, което тя познаваше.

Дори без да осъзнава, че го прави, тя проникна в съзнанието му благодарение на част от природата си на *симпат*. Той си представяше себе си на легло с омачкани чаршафи, с ръце върху гигантския си член и с нея в съзнанието си, докато се изпразваше.

Беше го правил много пъти.

Хекс се обърна и тръгна към него. Когато го доближи, той не отстъпи назад и това не я изненада. В този миг той не беше непохватният младеж, който би избягал. Беше самец, който я посрещаше в упор.

А това беше... О, дяволите да я вземат, не беше възбуждащо. Ама никак.

Мамка му.

Като вдигна поглед към него, смяташе да го посъветва да насочи искрящите си сини очи към човешките жени в клуба и да не се занимава с нея. Възнамеряваше да каже, че далеч не е неговият тип и по-добре да спре с фантазиите си. Искаше да го предупреди, точно както беше направила с всички други, като се изключеше полумъртвият Бъч О'Нийл, преди да стане член на Братството.

Вместо това изрече с тих глас:

— Следващия път, като си мислиш за мен по този начин, кажи името ми, когато свършваш. Така ще е още по-възбуждащо.

Тя отърка рамо в гърдите му, когато посегна да отвори вратата на клуба.

Усети тежкото му дишане в ухото си.

Когато се върна към работа си, си каза, че тялото ѝ е разгорещено заради положеното усилие, докато влачеше нещастника навън.

Нямаше абсолютно нищо общо с Джон Матю.

След влизането на Хекс в клуба Джон остана да стои отвън като пълен идиот. Което беше напълно логично, тъй като почти цялата кръв от мозъка му се беше озовала в члена му, в чисто новите, но стари на вид джинси. Останалата част беше в лицето му.

Това значеше, че главата му е празна.

Откъде, *по дяволите*, знаеше тя какво прави той, докато мисли за нея?

Един от маврите, охраняващи офиса на Ривендж, се приближи към него.

— Влизаш или излизаш?

Джон се затътри обратно към сепарето, довърши бирата си на две глътки и се зарадва, когато една сервитьорка му донесе нова, без дори да е поръчвал.

Хекс се беше изгубила в централната част на клуба и той я потърси с поглед, като се опитваше да я зърне през водната стена, отделяща ВИП зоната.

Макар че не му бяха нужни очите, за да знае къде се намира тя. Можеше да я почувства. Сред множеството тела в клуба той знаеше точно кое принадлежи на нея. Тя беше до бара.

Боже, мисълта, че се беше справила с два пъти по-едър от нея мъж, без да пролее капка

пот, разпалваше желанието му. Фактът, че не изглеждаше обидена от фантазиите на Джон за нея, му носеше облекчение. А това, че искаше той да произнесе нейното име при кулминацията, беше... Щеше му се да се случи на мига.

Май това даваше отговор на въпроса дали предпочита слънчева светлина, или гръмотевици. И също така с какво щеше да се занимава, когато се прибереше у дома.

Далече от просторните, като че съставени от кръпки ферми в околностите на Колдуел, на север от градовете, накацали по бреговете на река Хъдсън, на около два часа от канадската граница се издигаше планината Адирондак. Величествена, залесена с борове и кедри по върха и склоновете си, тя беше формирана от ледници, разпрострели се надолу до границата на Аляска, преди тази територия да е била позната под това име и преди да са съществували хора или вампири, че да определят границите ѝ.

След края на последната ледникова епоха, според историческите книги, написани много по-късно, големите падини, останали в земята, били запълнени с водата от разтопилите се айсберги. През вековете тези огромни водни басейни получили от хората различни имена като Лейк Джордж, Лейк Чамплейн, Саранак Лейк и Блу Маунтин Лейк.

Хората, тези досадни паразити с техните безбройни деца, се заселили по протежението на река Хъдсън в търсене на водни източници също както много други животни. Минали векове, изникнали градове и било сложено началото на „цивилизацията“ с всичките ѝ поражения върху околната среда.

При все това планината си оставаше господарят. Дори в епохата на електричеството, технологиите, автомобилите и туризма Адирондак все така доминираше в пейзажа на северната част на щата Ню Йорк.

Насред горите ѝ имаше много незаселени територии.

Колкото по на север се придвижваш по шосе 1–87, известно още като Северния път, толкова по-голямо става разстоянието между отбивките, докато не започнеш да изминаваш десет километра, петнайсет километра, двавет километра, без да можеш да се отклониш от шосето. А дори ако решиш да включиш фаровете и да кривнеш по някой черен път вдясно, ще попаднеш най-много на самотен магазин, бензиностанция и две-три къщи.

В планината Адирондак можеха да се укриват хора.

В планината Адирондак можеха да се укриват и вампири.

В края на нощта, когато слънцето се подготвяше за голямата си бляскава поява на сцената, един мъжки вампир се движеше съвсем сам сред гъсто израсналите дървета на планината Садълбек и тътреше изнуреното си тяло по земята, както в по-ранния си живот би влачил торба с боклук. Единственото, което го движеше напред, беше гладът му, първичният инстинкт за кръв беше онова, което го караше с мъка да си пробива път през клоните по пътя си.

Малко пред него сред плетеницата от борови вейки беше жертвата му, потрепваща и напрегната. Сърната знаеше, че е преследвана, но не можеше да види кой е по петите ѝ. Душеше въздуха наоколо, а ушите ѝ се мърдаха напред-назад.

Толкова далече на север и толкова високо в планината нощите бяха студени. Тъй като на гърба на вампира бяха останали само дрипи, зъбите му тракаха, а ноктите му бяха посинели, но той не би облякъл повече дрехи, дори да имаше. Единственото му усилие да оцелее се ограничаваше до задоволяването на нуждата от кръв.

Не би посегнал сам на живота си. Преди много време беше чувал, че ако извършиш самоубийство, няма как да попаднеш в Небитието, а именно там трябваше да се озове той. Така че прекарваше дните си в постоянно страдание и очакване или да умре от глад поради недохранване, или да бъде наранен тежко.

Процесът отнемаше прекалено дълго време. Но бягството от предишния му живот

преди месеци го беше довело тук поради грешка, а не поради предварително планиране. Беше възнамерявал да се озове на друго място, дори по-опасно от това.

Вече не можеше да си спомни къде точно се намира.

Мисълта, че враговете му ги няма тук, в сърцето на планината Адирондак, първоначално му даваше надежда за спасение, но сега извикваше у него отчаяние. Беше прекалено слаб, за да се дематериализира насам-натам в издирване на убийци. Не беше достатъчно силен дори да ходи.

Беше обречен да остане тук, в планината, в очакване на смъртта да го открие.

През деня се криеше от слънчевата светлина в една пещера, подслонът му представляваше процеп в скалите на планината. Не спеше много. Гладът и спомените му безмилостно го държаха буден и в съзнание.

Жертвата пред него направи две крачки.

Той пое дълбоко въздух и с усилие на волята се мобилизира до предела си. Ако не го направеше сега, тази нощ нямаше да има друг шанс, и то не само защото небето вече изсветляваше на изток.

С последно усилие той изчезна и прие форма, вкопчен в шията на сърната. Затягайки хватката си около крехкото ѝ тяло, заби кучешките си зъби в югуларната артерия, изпомпваща кръв от пърхащото ѝ уплашено сърце.

Не уби прекрасното животно. Само погълна достатъчно, че да преживее поредния ужасен ден, който да премине в поредната още по-ужасна нощ.

Когато свърши, разтвори широко ръце и остави нежното създание да скочи на четирите си крака и да избяга. Докато слушаше как препуска сред гъстата гора, той завидя на животното за свободата му.

Възвърна част от силите си. Напоследък равновесието между изразходваната енергия, за да успее да се нахрани, и получената след това, беше много крехко. Което означаваше, че краят приближава.

Вампирът седна върху килима от гниеещи борови иглички и погледна през плетеницата от клони. За миг си представи, че нощното небе не беше черно, а бяло и че звездите там горе не бяха студени планети, отразяващи светлината, а душите на мъртвите.

Представи си, че гледа към Небитието.

Често го правеше и сред множеството от блещукащи светлилки над главата си беше открил две, които смяташе за свои; две, които му бяха отнети. Едната звезда беше по-голяма и изключително ярка, а другата — по-малка и трепкаща. Стояха близо една до друга, като че малката търсеше подкрепата на своята ма...

Мъжът не можеше да произнесе думата. Дори наум. Също както не можеше да произнесе имената, с които оприличаваше тези звезди.

Това обаче нямаше значение.

Те и двете си бяха негови.

И той много скоро щеше да се присъедини към тях.

Часовникът до Фюри превключи и цифрите на екрана се подредиха като клечки за зъби: 11:11.

Провери запасите си. Намаляваха и колкото и замаян да беше, получи пристъп на сърцебиене. Когато направи сметката, се опита да пуши по-бавно. Вадеше червен дим от торбичката вече седем часа и ако продължаваше така, щеше да привърши наличното към четири следобед.

Слънцето залязваше в седем и половина. Можеше да бъде в „Зироу Сам“ не по-рано от осем.

Мъртъв период от четири часа. Или, ако трябваше да бъде по-точен, четири часа, през които щеше да живее с по-ясна глава.

Стига да го искаш, обади се Магъосника, мога да ти разкажа приказка за лека нощ. Направо е върхът. Един млад вампир оформил характера си по примера на баща си, който бил алкохолик. Намерил смъртта си в една пряка. Вече е оплакан и забравен. Класика, същински Шекспир.

Освен ако вече не си я чувал, приятелю?

Фюри си пусна ария от „Манон Леско“ и дръпна силно от цигарата си.

Докато тенорът следваше нотите на Пучини, той се замисли за пеенето на Зи. Какъв глас само притежаваше брат му. Наподобяваше църковен орган. Диапазонът му варираше от чисти височини до бас, така дълбок, че да накара ушите ти да кънтят и чуеше ли нещо веднъж, можеше да го възпроизведе безпогрешно: опера, блус, джаз, старомоден рокендрол. Сам си беше своето радио.

Винаги водеше песнопенията в храма на Братството.

Беше му трудно да приеме, че вече никога нямаше да чуе прекрасния му глас в свещената пещера.

Или пък из къщата дори. Бяха минали месеци, откакто Зи не беше пял нищо, вероятно поради тревогите си около Бела и никой не можеше да каже дали импровизираните му концерти щяха да се завърнат или не.

Съдбата на Бела щеше да реши това.

Фюри дръпна отново от цигарата си. Боже, искаше му се да иде и да я види. Искаше да се увери, че е добре. Визуалното потвърждение беше толкова по-добро от „липсата на новини е добра новина“.

Но той не беше в състояние за посещения и не само защото си беше изпържил мозъка. Вдигна ръка и я прокара по белега от веригата, която бяха увили около врата му. Оздравяваше бързо, но не чак толкова, а Бела нямаше проблем със зрението. Нямаше защо да я разстройва.

А и Зи щеше да е с нея. Да се изправи очи в очи с близнака си, беше като да се подложи на автоматичен огън, като се имаше предвид как се бяха разделили в пряката.

Потракване от бюрото го накара да обърне глава.

В другия край на стаята медальонът на Примейла вибрираше. Древният талисман действаше като пейджър. Той го загледа как се движи върху дървения плот, оформяйки малки кръгове, като че си търсеше партньор в лицето на комплекта сребърни четки за коса, поставени до него.

Нямаше да отиде от Другата страна. Нямаше начин. Изригване от Братството му

стигаше за един ден.

Довърши цигарата си, стана и излезе от стаята. Когато се озова в коридора, по навик погледна към вратата на Кормия. Беше леко откrehната, което не беше типично, и той доту плюющ звук.

Доближи се и почука по касата.

— Кормия? Добре ли си?

— О! Да... да, добре съм. — Гласът ѝ беше приглушен.

Тя не каза нищо повече и той надникна вътре.

— Вратата ти е отворена. — Не беше ли същински Айнщайн? — Искаш ли да я затворя?

— Нямах намерение да я оставям отворена.

Той се зачуди как ли върви с Джон Матю и попита:

— Имаш ли нещо против да вляза?

— Моля, влезте.

Той бутна вратата и отвори широко.

Виж ти! Кормия седеше с кръстосани крака на леглото и сплиташе влажната си коса. До нея лежеше хавлиена кърпа, което обясняваше дотутия звук, а робата ѝ... робата и беше дълбоко отворена отпред и имаше опасност гърдите ѝ да се покажат.

Какъв ли цвят бяха зърната ѝ?

Той бързо погледна в друга посока. Само за да зърне една-единствена бледолилава роза в кристална ваза на нощното шкафче.

Гърдите му се стегнаха без определена причина и той се намръщи.

— С Джон забавлявахте ли се?

— Да. Той се държа прекрасно.

— Наистина ли?

Кормия кимна и върза с бяла сатенена панделка края на плитката си. Дебелият сноп коса блестеше като злато и той се подразни, когато тя започна да увива дългата плитка на тила си. Искаше му се да я погледа още малко, но се наложи да се задоволи с кичурите около лицето ѝ.

Каква хубава картина би се получила, помисли си той, и му се прииска да имаше у себе си хартия и перо.

Странно... Тя изглеждаше различно. Може би, защото лицето ѝ беше порозовяло.

— Какво правихте?

— Аз тичах отвън.

Фюри се намръщи още по-силно.

— Защото нещо те уплаши ли?

— Не, защото бях свободна да го направя.

През главата му пробяга образът ѝ как тича по тревата в задния двор с развята зад гърба си коса.

— А Джон какво правеше?

— Гледаше ме.

Нима?

Преди Фюри да успее да каже нещо, тя продължи:

— Бяхте прав. Много е мил. Тази вечер ще гледаме филм.

— Така ли?

— Показа ми как да използвам телевизора. И вижте какво ми даде. — Тя протегна ръка. Там имаше гривна, изработена от бледолилави мъниста и сребро. — Преди никога не съм имала нещо подобно. Винаги съм носила само перлата на Избраница.

Тя докосна подобната на сълза и преливаща в различни цветове перла, а той присви очи. В погледа ѝ липсваше каквото и да било лукавство, беше чист и прекрасен като лилавата пъпка във вазата.

Вниманието на Джон към нея подчертаваше още по-ясно пренебрежението на Фюри.

— Съжалявам — заговори тя. — Ще сваля гривната.

— Не, подхожда ти. Много.

— Той каза, че е подарък — промърмори тя. — Бих искала да я задържа.

— Така и ще направиш. — Фюри пое дълбоко въздух и огледа стаята, а очите му се спряха върху сложна конструкция, направена от клечки за зъби... и грах? — Какво е това?

— О... да. — Тя бързо отиде до нея, като че искаше да я скрие.

— Какво е?

— Нещо, което беше в главата ми. — Тя се обърна към него. После отново се завъртя.

Фюри се доближи и коленичи до конструкцията. Внимателно прокара пръсти по някои от елементите.

— Прекрасно е. Прилича на скелет на къща.

— Харесва ли ви? — Тя коленичи. — Просто ми хрумна.

— Обичам архитектурата и изкуството. А това е... очертанията са чудесни.

Тя наклони глава, все едно да оцени творението си, и той се усмихна, защото правеше същото с картините си.

Импулсивно каза:

— Би ли искала да отидем в коридора със статуите? Канех се да се поразходя. Точно до стълбището е.

Тя повдигна очи към него и там имаше нещо, което го стъписа.

Може би не тя изглеждаше различно, осъзна той, а по-скоро гледеше на него по друг начин.

По дяволите, може би наистина харесваше Джон. Харесваше в истинския смисъл. Ето тогава вече бъркотията щеше да стане пълна.

— Бих се радвала да дойда с вас — каза тя. — Искам да видя скулптурите.

— Добре. Това е... добре. Да вървим. — Той се изправи на крака и протегна ръка без определена причина.

След миг тя плъзна длан в неговата. Двамата стиснаха здраво ръцете си и той осъзна, че за последен път бяха имали физически контакт онази странна сутрин в леглото му... когато той беше сънувал еротичен сън и се беше събудил върху нея.

— Ще тръгваме ли? — промърмори и я пусна пред себе си през вратата.

Когато излязоха в коридора, Кормия не можеше да повярва, че ръката ѝ е у тази на Примейла. След като беше чакала толкова дълго да останат насаме, беше някак нереално, че сега не само бяха заедно, но имаха и физически контакт.

Когато пое към мястото, вече посещавано от нея, той пусна ръката ѝ, но остана близо. Протезата му беше едва забележима, просто лек намек в елегантната му походка, а той, както винаги, за нея беше по-прекрасен от всякакво изкуство.

Тя обаче се тревожеше за него, и то не само заради чутото.

Не беше облечен с дрехите, които обикновено носеше по време на хранене. Беше с

кожените панталони и ризата, с които се беше бил, които бяха покрити с петна.

Кръв, помисли си тя. Неговата и на враговете на расата им.

Това не беше най-лошото. Около врата му имаше избледняла линия, като че кожата е била наранена там, а също така беше покрит със синини по ръцете и лицето.

Тя се замисли за казаното от краля. *Опасен за себе си и за останалите.*

— Дариъс колекционираше изкуство — каза Примейлът, докато минаваха покрай кабинета на Рот. — Както всичко останало в къщата, статуите принадлежаха на него. Сега са собственост на Бет и Джон.

— Джон е син на Дариъс, син на Марклън?

— Да.

— Чела съм за Дариъс. — Беше чела също и че Бет, кралицата, е негова дъщеря. Но не се споменаваше нищо за Джон Матю. Странно... Като син на воин, той би трябвало да бъде в списъка с потомството на братята, намиращ се на първата страница.

— Чела си биографията на Ди?

— Да. — Беше отишла да търси информация за Вишъс, брата, на когото беше обещана първоначално. Ако знаеше кой ще бъде истинският Примейл, тя би потърсила в редиците кожени томове книгата за Фюри, син на Агъни.

Примейлът се спря в началото на коридора със статуите.

— Какво правите, когато някой брат умре? — попита той. — Какво става с книгите му?

— Скрайб Върджин маркира всички празни страници с череп символ *крих*, а датата се отбелязва на първата страница на първия том. Има и церемония. Изпълнихме такава за Дариъс и очакваме... със съжаление, подобна за Тормент, син на Харм.

Той кимна и продължи напред, сякаш не бяха обсъждали нищо важно.

— Защо питате? — поинтересува се тя.

Последва мълчание.

— Статуите са от гръко-римската епоха.

Кормия придърпа яката на робата си по-високо около шията.

— Така ли?

Примейлът отмина първите четири фигури, включително и напълно голата, слава на Скрайб Върджин, но спря пред една с липсващи части.

— Малко са пострадали, но като се има предвид, че са на повече от две хиляди години, истинско чудо е, че нещо изобщо е оцеляло. Надявам се, че голотата не те смущава.

— Не. — Но се радваше, че той не знаеше как я беше докосвала. — Мисля, че са красиви, без значение дали са покрити или не. И не ме е грижа, ако имат дефекти.

— Напомнят ми за мястото, където израснах.

Тя зачака с ясното съзнание колко много ѝ се искаше той да завърши мисълта си.

— Защо?

— Имахме скулптури. — Той се намръщи. — Обаче бяха покрити с пълзящи растения. Също и цялата градина. Всичко беше обрасло с тях.

Примейлът пое отново напред.

— Къде сте отраснали? — попита тя.

— В Древната страна.

— Родителите ви...

— Скулптурите са купени през четирийсетте и петдесетте години. Тогава Дариъс беше

привлечен от триизмерното изкуство и тъй като винаги е мразил съвременните творби, купи тези.

Стигнаха до края на коридора, той спря пред вратата на една от спалните и се загледа в нея.

— Уморен съм.

В тази стая се намираше Бела, помисли си тя. Беше очевидно заради изражението му.

— Яли ли сте? — попита Кормия и си помисли колко хубаво би било да го отведе в противоположната посока.

— Не помня. — Той погледна надолу към краката си, обути в тежки ботуши. — Мили... боже. Не съм се преоблякъл. — Гласът му прозвуча кухо, сякаш осъзнаването на този факт го беше изпразнило от съдържание. — Трябваше да се преоблека, преди да дойдем тук.

Посегни, каза си тя. *Посегни и хвани ръката му. Така, както той улови своята.*

— Трябва да се преоблека — каза тихо Примейлът. — Наистина трябва да го направя. Кормия пое дълбоко въздух и протегна ръка, за да докосне неговата. Беше студена на допир. Плашещо студена.

— Да се върнем обратно в стаята ви — предложи тя. — Да си вървим.

Той кимна, но не помръдна и преди да се усети, тя го поведе. Или поне тялото му. Чувстваше, че съзнанието му се е отправило някъде другаде.

Отведе го обратно в стаята му, до облицованата с мрамор баня и когато го накара да спре, той остана на същото място, без да помръдва, пред двойната мивка и голямото огледало. Докато тя пускаше водната струя, която наричаха душ, той чакаше не толкова с търпение, колкото с безразличие.

Когато струята потече достатъчно топла върху ръката ѝ, тя отново се обърна към него.

— Ваша светлост, всичко е готово. Можете да се изкъпете.

Жълтите му очи бяха устремени право напред към едно от огледалата, но той сякаш не разпознаваше красивото си лице. Като че там стоеше непознат. Непознат, на когото той не се доверяваше.

— Ваша светлост? — повтори тя. Тази негова вцепененост беше плашеща и ако не беше изправен, тя би проверила дали сърцето му бие. — Ваша светлост, душът.

Можеш да го направиш, каза си тя.

— Позволявате ли да ви съблека, Ваша светлост?

Той кимна леко, тя пристъпи към него и посегна колебливо към копчетата на ризата му. Разкопча ги едно по едно, а черната тъкан постепенно се разтваряше, за да изложи на показ широките му гърди. Когато стигна до пъпа му, дръпна края на ризата, за да я освободи от кожените панталони, и продължи да я разкопчава. Той стоеше неподвижен през цялото време, с очи, заковани в огледалото, и не помръдна дори когато тя разтвори ризата и я смъкна от раменете му.

Той беше прекрасен на слабото осветление в банята и засенчваше всички статуи. Гръдният му кош беше огромен, раменете му бяха три пъти по-широки от нейните. Белегът с форма на звезда от едната страна на гърдите му изглеждаше като гравирани върху иначе гладката и неокосмена кожа и на нея ѝ се искаше да докосне мястото и да проследи с пръсти линиите, сочещи от центъра навън.

Искаше да притисне устните си към това място. Да ги притисне към сърцето му. Към символа на Братството.

Остави ризата на ръба на дълбоката вана и изчака Примейлът да продължи с разсъбличането. Той не направи нищо подобно.

— Да... сваля ли панталоните ви?

Той кимна.

Пръстите ѝ трепереха, докато разхлабваше токата на колана и после откопчаваше копчетата на кожените му панталони. Тялото му се поклащаше леко напред-назад заради нейното подръпване и тя беше впечатлена от това, колко беше едър.

О, Скрайб Върджин, миришеше невероятно.

Медният цип се плъзна бавно надолу и на нея ѝ се наложи да държи двете части на панталона заедно заради ъгъла, под който работеше. Когато ги пусна, той се отвори широко. Под кожените панталони носеше стегнати черни слипове, което беше облекчение.

Донякъде.

Издутината на пениса му я накара да преглътне мъчително.

Тъкмо се канеше да го попита дали да продължи, когато погледна нагоре и осъзна, че той не бе на себе си. В буквалния смисъл. Или трябваше да продължи започнатото, или той щеше да иде под душа полуоблечен.

Докато смъкваше панталоните надолу под бедрата му, погледът ѝ се закова в мъжкия му орган. Тя си спомняше усещането, когато го бе притиснал към тялото ѝ в съня си. Това, което виждаше сега, в онзи момент ѝ се беше сторило с много по-големи размери и беше твърдо, докато се търкаше в бедрото ѝ.

Дължеше се на възбудата. Строгата лекция на предишната Директрис във връзка с ритуала по съчетаването им, беше дала пълни подробности за случващото се с мъжете, готови за секс.

Също така ѝ беше обяснила за болката, изпитвана от жените.

Наложи си да спре да мисли за тези неща, коленичи, за да довърши работата си с панталоните, и осъзна, че първо трябваше да свали ботушите от краката му. Борейки се с гънките кожена материя около глезените му, тя успя да свали единия ботуш, като се опря на него и го принуди да прехвърли тежестта си. Започна да се труди върху другия крак... и установи, че той беше изкуственият.

Продължи започнатото, без да спира и за миг. Недъгът му нямаше значение за нея, въпреки че ѝ се щеше да знае как е пострадал така жестоко. Сигурно се бе случило по време на бой. Да жертва толкова много за расата им...

Панталоните бяха свалени по същия начин като ботушите. Чрез поредица от странни подръпвания, които Примейлът като че не забелязваше. Той просто стоеше върху мраморния под, на който крак тя поискаше, стабилен като дъб. Когато най-накрая хвърли поглед нагоре, върху тялото му бяха останали само две неща — слипове с надпис „Калвин Клайн“ и металната протеза, заместваща липсващата част между коляното и пода.

Тя отиде до кабината с водната струя и отвори вратата.

— Ваша светлост, падащата вода ви очаква.

Той обърна глава към нея.

— Благодаря.

Бързо свали бельото си и тръгна гол към нея.

Дъхът на Кормия спря. Масивният му член висеше мек и дълъг между краката.

— Ще останеш ли, докато се къпя? — попита той.

— Какво... Такова ли е желанието ви?

— Да.

— Тогава... Да, ще остана.

Примейлът изчезна зад стъклената преграда и Кормия го наблюдаваше как застана с гръб към струята. Прекрасната му коса изгуби обема си, когато се намокри. Той изръмжа, изви гръб и повдигна ръце, така че тялото му оформи изящна дъга, а водата се стичаше през кичурите на косата му по гърдите.

Кормия прехапа долната си устна, когато той се пресегна и взе едно шише. Чу се свистящ звук, когато той го стисна над дланта си веднъж... два пъти... Върна го на мястото му, после вдигна ръце към главата си и започна да масажира косата си. Започна да се стича пяна и да капе по пода пред краката му. Разнеслият се аромат ѝ напомни за въздуха отвън.

С крака, на които не можеше да се довери, и кожа също така гореща като водната струя, под която се намираще той, Кормия седна на мраморния ръб на джакузито. Примейлът взе един сапун, потърка го между дланите си и сапуниса ръцете и раменете си. Позна, че това е същият сапун, който бе използвала и тя, по мириса му, който се смеси приятно с аромата на онова, с което беше измил косата си.

С раздразнение осъзна, че има защо да ревнува от вадичките сапунена вода, стичащи се надолу по тялото му и по масивните му гладки бедра, и се почуди дали той би ѝ позволил да се присъедини към него. Нямахше как да знае. За разлика от някои от сестрите си тя не можеше да чете мислите на другите.

Но можеше ли наистина да си представи себе си застанала пред него и положила ръце върху кожата му под топлата струя?

Да. Да, можеше.

Примейлът плъзна сапуна по-надолу към гърдите и корема си. После обхвана с ръка намиращото се между краката му и прекара насапунисана длан върху горната и долната му страна. Движенията му бяха разочароващо пестеливи.

За нея това беше странен вид мъчение — изпитваше сладостна болка да го наблюдава в този интимен момент. Искаше ѝ се да продължи вечно, но знаеше, че ще трябва да се задоволи със спомените си.

Когато той спря водата и пристъпи навън, тя му подаде кърпа колкото можа по-бързо, за да скрие от погледа си висящото му мъжко достойнство.

Докато се подсушаваше, мускулите му играеха под златистата кожа, първо се напрягаха, а после се отпуснаха отново. След като уви кърпата около кръста си, той се протегна за друга и започна да подсушава косата си, като търкаше усилено влажните къдрици. Шумът от падането на кърпата отекна в покритото с мрамор помещение.

Или може би това бяха ударите на сърцето ѝ?

Косата му беше заплетена, когато привърши, но той като че не го забелязваше. Хвърли поглед към нея.

— Трябва да си легна. Имам да запълня четири часа и може да започна с това веднага. Тя не разбра какво имаше предвид, но кимна.

— Добре, но косата ви...

Той я докосна, сякаш едва сега забелязваше, че има нещо прикрепено към скалпа си.

— Бихте ли искали да я среша? — попита тя.

На лицето му се появи странно изражение.

— Ако имаш желание. Някой... Някой веднъж ми каза, че съм много безжалостен към нея.

Бела, помисли тя. Бела му го беше казала.

Нямаше представа откъде го знае, но беше повече от убедена.

Кого заблуждаваше? В гласа му се чувстваше болка. Това ѝ го подсказа. Тонът му беше вербален еквивалент на онова, което се четеше в очите му по време на хранене, докато седеше срещу Бела на масата.

И въпреки че изглеждаше дребнаво, Кормия искаше да срещне косата му, за да замени мислите за Бела със себе си. Искаше да наложи спомена за себе си върху онзи, който той вече имаше за другата жена.

Желанието да притежаваш беше проблем, но тя не можеше да промени чувствата си.

Примейлът ѝ подаде четка и противно на очакването ѝ, че ще седне на ръба на ваната, той отиде и се настани на канапето до леглото си. Постава длани на коленете си, наведе глава и зачака.

Докато го приближаваше, тя се замисли за стотиците пъти, когато беше ресала косите на сестрите си в банята. В този случай обаче в ръката ѝ беше предмет, който не знаеше как да използва.

— Кажете ми, ако ви наранявам — помоли тя.

— Няма опасност. — Той се протегна и взе дистанционното управление. Натисна един бутон и оперната музика, слушана от него непрестанно, изпълни стаята.

— Колко прекрасно — промълви тя и остави гласът на тенора да гали слуха ѝ. — На какъв език е?

— Италиански. От Пучини. Любовна песен. В нея се разказва за един мъж, поет, който срещнал жена и нейните очи откраднали сърцето му. Само един неин поглед го лишил от всичките му мечти, видения и въздушни кули и ги заменил с надежда. Сега ѝ казва кой е той... И накрая ще я попита коя е тя.

— Как е името на песента?

— „Che Gelida Manina“.

— Често я слушате, нали?

— Любимото ми соло е. Зейдист...

— Какво за Зейдист?

— Нищо. — Той поклати глава. — Нищо...

Тенорът се извиси, а тя разстла кичурите върху раменете му и започна да ги разресва с внимателни и нежни движения. Лекият шум от четката се сля със звуците на операта; и двете неща изглеждат подействаха успокояващо на Примейла, защото гръдният му кош започна да се издува и свива равномерно от бавното му дишане.

Дори когато всички възелчета бяха разплетени, тя не спря, а продължи да приглажда със свободната си ръка мястото, където четката вече беше преминала. Когато косата му изсъхна, тя придоби действителния си цвят и възвърна плътността си. След всяко преминаване на четката къдриците приемаха все по-ясна форма, образувайки естествената му буйна грива. Не можеше да продължава вечно. И колко жалко.

— Мисля, че свърших.

— Не ме среса отпред.

Всъщност го беше направила.

— Добре.

Тя го заобиколи и застана пред него. Не можеше да не забележи колко широко разтвори краката си, като че искаше тя да застане между тях.

Кормия пристъпи към мястото, освободено от него. Очите му бяха затворени, а златистите му мигли се открояваха на фона на високите му скули. Устните му бяха леко отворени. Той повдигна глава към нея насърчително, както беше постъпил с коленете си.

Тя прие поканата.

Продължи да разресва косата му назад и мускулите на шията му се напрегнаха при усилието му да задържи главата си неподвижна.

Кучешките зъби на Кормия се удължиха и се подадоха между устните ѝ.

В мига, когато това се случи, той отвори очи и яркожълтите му ириси срещнаха нейния взор.

— Гладна си — заяви той със странно гърлен тон.

Тя отпусна ръката, държаща четката. Гласът ѝ отказа и затова просто кимна. В Светилището Избраниците нямаха нужда да се хранят. Тук обаче тялото ѝ жадуваше за кръв. Това беше и причината за летаргията ѝ.

— Защо не ми каза по-рано? — Главата му се наклони на една страна. — Няма проблем, ако не ме желаеш. Ще ти намерим някой друг.

— Защо... Защо да не ви желая?

Той потупа изкуствения си крак.

— Не съм цял.

Истина е, помисли си тя тъжно. Не беше цял, но това нямаше нищо общо с липсващия му крайник.

— Не исках да се натрапвам — отговори тя. — Това е единствената причина. За мен сте прекрасен със или без крак.

По лицето му се изписа изненада и после той издаде странен звук... Измъркване.

— Не се натрапваш. Ако желаеш кръвта ми, ще ти я предоставя.

Тя остана неподвижна, задържана на мястото си от блясъка в очите му и от промяната в чертите на лицето му. В израза му се беше появило нещо, което не беше виждала на друго лице преди.

Желаеше го, помисли си тя. Страстно.

— Коленичи — нареди ѝ той.

Кормия застана на колене, а четката падна от ръката ѝ. Без нито дума повече Примейлът се наведе към нея и я обгърна с огромните си ръце. Не я придърпа към себе си. Освободи косата ѝ, първо кока, а после и плитката.

Изръмжа, докато разстилаше кичурите по раменете ѝ и тя осъзна, че тялото му трепери. Без предупреждения той я сграбчи за шията и я приближи до гърлото си.

— Храни се от мен — настоя.

Кормия издаде свистящ звук като съскане на кобра и преди да се усети, впи кучешките си зъби в югуларната му вена. Когато го направи, той изруга, а тялото му подскочи.

Света майко... Кръвта му беше като огън, първо в устата ѝ, а после в тялото ѝ и могъщата ѝ вълна я изпълни отвътре с непозната дотогава сила.

— По-силно — извика той. — Смучи ме...

Тя плъзна ръцете си под неговите, заби нокти в гърба му и се впи още по-жадно във вената му. Почувства се замаяна — не, той я буташе назад, за да я положи на пода. Не я беше грижа какво щеше да прави с нея, нито къде щеше да се случи, защото вкусът му я поглъщаше, докато тя поглъщаше него. Интересуваше я само струята на живота му, проникваща между устните ѝ и в гърлото ѝ, а после в стомаха и друго не ѝ беше нужно.

Робата й... Робата й бе вдигната високо. Раздалечи бедрата й, но този път с ръце.
Да.

Разсъдъкът на Фюри не функционираше. С тялото му не бяха във връзка. Водеше го само инстинктът. С жената, пиеща от вената му, и с възбудата му на път да експлодира, основната му цел беше да проникне в нея, преди това да се случи.

Всичко свързано с нея и с него изведнъж беше различно. И неотложно.

Копнееше да я обладае по всички възможни начини, и то не само временно, както се случваше при секса. Искаше да остави следа от себе си чрез кръвта и семето си и после да повтори процеса на другия ден отново и отново. Трябваше да я покрие цялата, така че всеки проклет мръсник на планетата да знае, че доближи ли я, ще си има работа с него, и то такава, че ще си изплюе всички зъби и ще са му нужни шини за всички крайници.

Моя.

Фюри дръпна робата й, за да разкрие вагината й. О, да, ето я. Чувстваше топлината, излъчвана от нея и...

— Мамка му — изръмжа. Беше влажна, бликаща, преливаща.

Ако имаше начин да я задържи на вената си и едновременно с това да се впие там долу, не би се замислил и за миг. Най-доброто, което можеше да стори, беше да притисне с пръсти и после да ги засмуче с устни.

Когато облиза пръстите си Фюри потръпна при вкуса й, изнесе таза си напред и върхът на члена му се отърка в сърцевината й.

Точно когато се притисна в нея и усети как плътта й е готова да го поеме... проклетият, ненавистен медальон на Примейла започна да вибрира на бюрото точно до тях. Шумът беше като от противопожарна аларма.

Не му обръщай внимание, не му обръщай внимание, не му обръщай внимание...

Кормия отдели устни от гърлото му и очите й, разширени и премрежени от жажда за кръв и секс, се насочиха към източника на звука.

— Какво е това?

— Нищо.

Медальонът се разтреса още по-силно, като че протестираше. Или пък ликуваше, задето беше съсипал момента.

Може би се беше съюзил с Магьосника.

Винаги съм на разположение, припя Магьосника.

Фюри се претърколи настрани от Кормия, като едновременно с това я покри. С порой злостни ругатни той се избута назад, докато не се опря в леглото и хвана главата си в ръце.

И двамата дишаха тежко, а подлото златно бижу се удряше в четката му за коса.

Звукът напомни на Фюри, че между него и Кормия нямаше интимност. Пелерината на традициите и обстоятелствата ги обгръщаше напълно и всичко, вършено от тях, имаше много по-сериозни последствия от тези при нормално хранене и секс между мъж и жена.

Кормия се изправи на крака, като че знаеше точно какво си мисли той.

— Благодаря ви за това, че ми дарихте вената си.

Нямаше какво да й отговори. Гърлото му беше задавено от гняв и ругатни.

Вратата се затвори зад нея, а той отлично знаеше защо се спря. Нямаше нищо общо с това, че бяха прекъснати. Ако го желаше, можеше да продължи.

Работата беше там, че спеше ли с нея, трябваше да спи и с всички останали.

Протегна се към нощната масичка, взе цигара и я запали.

Ако беше извършил сношение с Кормия, нямаше връщане назад. Трябваше да създаде четирийсет подобия на Бела... да оплоди четирийсет Избраници и да ги повери на милостта на родилното ложе.

Трябваше да бъде любовник на всички тях, баща на всичките им деца и техен господар според всичките им традиции, а както се чувстваше в момента, едва успяваше да преживее дните и нощите, носейки отговорност само за себе си.

Фюри се загледа в горящото връхче на ръчно свитата цигара. За него беше шок да осъзнае, че би искал да притежава Кормия, ако опираше само до тях двамата. Толкова силно я желаше.

Намръщи се. Боже... Беше я желал през цялото време.

Но нещата не бяха така прости.

Припомни си как беше ресала косата му и с изненада осъзна, че тя беше успяла да го утеши, и то не само с движенията на четката. Самото ѝ присъствие го беше отпуснало. Като се започнеше от аромата на жасмин и се стигнеше до плавните ѝ движения и мекия тон на гласа ѝ.

Никой, дори и Бела, не успяваше да го успокои. Никой не можеше да разхлаби железните обръчи около гърдния му кош и да му позволи да вдиша дълбоко.

Кормия успя.

Кормия го направи.

Което значеше, че в момента той копнееше за нея на всяко възможно ниво.

Не я ли прави това истинска късметлийка, подигра се Магьосника. Защо не ѝ кажеш, че искаш да я превърнеш в новия си наркотик? Ще бъде развълнувана да научи, че тя ще е новата ти зависимост, която ще използваш, за да избягаш от сбърканото си съзнание.

Наистина ще се впечатли, приятел. Това е мечтата на всяка жена. А и ние всички знаем, че ти си кралят на нормалните връзки. Истински шампион в тази област.

Фюри отпусна глава назад, дръпна силно и задържа дима, докато дробовете му не започнаха да горят като огън от сухи съчки.

Падането на нощта над Колдуел изобщо не намали влажността. Господин Д. стоеше в горещата баня на горния етаж на фермерската къща и отстраняваше от корема си направената по-рано превръзка. Марлята беше изцапана с черно. Състоянието на кожата отдолу значително се беше подобрило.

Поне едно нещо в живота му се получаваше. Макар и да беше само едно. По-малко от двайсет и четири часа на лидерския пост и вече имаше усещането, че някой се е изпикал в резервоара му, дал е на кучето му развалено месо и е подпалил плевнята му.

Трябваше да си остане редови войник.

Не че имаше избор.

Хвърли мръсната превръзка в кофата, очевидно използвана от мъртвите за събиране на отпадъци, и реши да не слага нова. Вътрешните увреждания бяха наистина сериозни, като се имаше предвид болката и колко дълбоко беше навлязъл кинжалът. Но за лесърите чревният тракт беше само безполезна плът. Това, че вътрешностите му бяха направени на пихтия, не значеше нищо, стига кръвенето да бъде овладяно.

Предната нощ едва се беше измъкнал жив от онази пряка. Ако онзи брат с педалските къдрици не беше обуздан, господин Д. беше повече от сигурен, че щеше да бъде разфасован.

Почукване от долния етаж привлече вниманието му. Точно десет часът.

Поне бяха тук навреме.

Той прибра оръжието си, взе каубойската си шапка и пое надолу по стълбите. На черния път отвън бяха паркирани три коли и една таратайка, а на предните стълби стояха две групи от по четирима лесъри. Всеки от тях го надвишаваше с поне трийсет сантиметра и докато влизаха, си личеше, че не бяха особено доволни от повишението му.

— В дневната — нареди той.

Докато осмината минаваха покрай него, домакинът извади своя Магnum 357 и го насочи към последния, влязъл в къщата.

Дръпна спусъка веднъж. Втори път. Трети път.

Звукът беше като от гръмотевица, а не като лекия пукот на деветмилиметровите. Куршумите се забиха в долната част на гърба на лесъра, раздробиха гръбнака му и пробиха дупка в предната част на тялото му. Той тупна тежко на парцаливия килим и оттам се вдигна малък облак прах.

Докато прибираше оръжието си обратно в кобура, господин Д. се замисли кога ли за последно бе пускана прахосмукачка в къщата. Вероятно непосредствено след построяването ѝ.

— Боя се, че трябва да изясня кой е шефът тук — каза той и заобиколи гърчещия се убиец.

Докато мазната му черна кръв напояваше кафявия килим, господин Д. стъпи на главата му и извади парчето тапет с прогорения от Омега образ на издирвания.

— Искам да се уверя, че всички внимавате — каза той и развя хартията пред тях. — Намерете този вампир. В противен случай ще ви застрелям един по един и ще си събера нов отряд.

Убийците се втренчиха в него в колективно мълчание, като че притежаваха един мозък, работещ трескаво, за да възприеме новите правила.

— Стига сте гледали мен. Погледнете това. — Той тикна рисунката в лицата им. —

Доведете ми го. Жив. Или се кълна в моя бог и спасител, че ще си намеря нови ловни кучета и ще ги нахраня с вас. Разбрахме ли се?

Те кимнаха един по един, а онзи на земята изпъшка.

— Добре. — Господин Д. насочи дулото на магнума си към главата на лесъра и я пръсна, като окончателно го прати по дяволите. — Да вървим.

На около двайсет и пет километра на изток, в съблекалнята на подземния тренировъчен център Джон Матю се влюби. Не беше нещо, което очакваше да се случи точно там.

— Чифт „Ед Харди“ — обяви Куин и извади маратонките. — За теб са.

Джон се протегна и ги взе. Супер, наистина бяха върхът. Черни. С бели подметки. На всяка имаше по един череп и знака на Харди в цветовете на дъгата.

— Иха! — извика един от другите трениращи на път към вратата. — Откъде ги взе?

Куин палаво размърда вежди към него.

— Жестоки, а?

На Куин са, помисли си Джон. Вероятно си беше умираше да ги обуе и бе спестявал за тях.

— Пробвай ги, Джон.

— *Страхотни са, но наистина не мога.*

Когато и последният им съученик напусна помещението и вратата се затвори, Куин престана да се държи наперено. Взе маратонките, сложи ги в краката на Джон и вдигна очи към него.

— Съжалявам, задето те притесних вчера. Като бяхме в „Абъркромби и Фич“ с онова момиче... Държах се като глупак.

— *Всичко е наред.*

— Не, не е. Бях в лошо настроение и си го изкарах на теб, а това не е наред.

Такъв беше Куин, случваше се да си изпусне нервите, но винаги се връщаше, караше те да се чувстваш най-важната за него личност на света и искрено съжаляваше, когато наранеше нечий чувства.

— *Държа се идиотски, но не мога да ги приема.*

— В обор ли си отгледан? Не бъди грубиян, момчето ми. Това е подарък.

Блей поклати глава.

— Вземи ги, Джон. Така или иначе ще загубиш този спор, а това ще ни спести театралниченето му.

— Театралничене? — Куин скочи и зае позата на римски оратор. — Какво разбирате вие, младежо? На две магарета сламата не можете да разделите.

Блей се изчерви.

— Хайде стига...

Куин се хвърли към Блей, вкопчи се в раменете му и се овеси с цялата си тежест.

— Задръж ме. Обидата ти ме остави бездиханен. Аз съм като изтъкан.

Блей изпъшка и се опита да задържи Куин да не се стовари на пода.

— Казва се истукан.

— Изтъкан звучи по-добре.

Блей се мъчеше да не се усмихне, правеше опит да не покаже, че е във възторг, но

очите му блестяха като сапфири, а страните му поруменяха. Като се смееше, без да издава звук, Джон седна на една от пейките, измъкна чифт бели чорапи и ги нахлузи под новите си стари джинси.

— *Сигурен ли си, Куин? Защото имам чувството, че ще ми бъдат по мярка и може да си промениш решението.*

Куин внезапно пусна Блей и изпъна дрехите си с рязко дръпване.

— А сега ме обиждаш и на чест. — С лице към Джон той взе позиция за фехтовка.

— Туше.

Блей се засмя.

— Това е *ан гард*, глупако.

Куин хвърли поглед през рамо.

— И ти ли, Баруте?

— Бруте.

— Я бягай на батута, тъкмо е за перверзници като теб. — Куин се ухили широко, безкрайно горд, че е такъв гадняр. — Обуй проклетите маратонки и да приключваме с това, преди да се е наложило да включим Блей към апарат за командно дишане.

— Ти си за санаториум.

— Не, благодаря, обядвах обилно.

Маратонките му бяха напълно по мярка и някак го накараха да се почувства по-висок, въпреки че още не се беше изправил.

Куин кимна и го огледа, като че се любуваше на произведение на изкуството.

— Изглеждат стегнати. Може би трябва да разхлабиш малко връзките. Трябва да започнеш да носиш вериги. Направи си пиърсинг като моя и като добавиш повече черно в облеклото...

— Знаете ли защо Куин харесва черното?

Те всички обърнаха глави и погледнаха към душа. Леш беше излязъл оттам, държеше бяла хавлиена кърпа пред интимните си части, а от масивните му рамене се стичаше вода.

— Защото Куин е далтонист. Нали така, братовчедо? — Леш се приближи бавно към шкафчето си и го отвори със замах, така че вратата му се блъсна в тази на съседното. — Знае, че има разноцветни очи, защото са му казали.

Джон се изправи и разсеяно отбеляза, че маратонките бяха стабилни и не се хлъзгаха. Което, предвид втренчения поглед на Куин в голия задник на Леш, вероятно щеше да е предимство в следващата секунда и половина.

— Да, Куин е *различен*, нали така? — Леш измъкна чифт камуфлажни панталони и тениска и после демонстративно сложи златен пръстен с герб на показалеца на лявата си ръка. — Има такива, които така и не успяват да се впишат. Жалка гледка е, като продължават да опитват.

Блей прошепна:

— Да си вървим, Куин.

Куин изскърца със зъби.

— Затваряй си плювалника, Леш. Сериозно говоря.

Джон пристъпи към приятеля си и изписа:

— *Да вървим у Блей и да разпуснем. Става ли?*

— Джон, хрумна ми един въпрос. Докато онзи тип те е изнасилвал на стълбището, ти крещял ли си с ръце? Или само си дишал тежко?

Джон замръзна шокиран. Също и двамата му приятели.

Никой не помръдваше. Никой не дишаше.

В съблекалнята стана толкова тихо, че капките от душа звучаха като удари на барабан.

Леш затвори вратата на шкафчето си с усмивка и погледна към другите двама.

— Четох медицинския му картон. Всичко е вътре. Бил е изпратен в клиниката на Хавърс за терапия, защото имал изявени симптоми на — Леш изписа кавички във въздуха — посттравматичен стрес. Та кажи, Джон, когато онзи те чукаше, опита ли да крещиш? Опита ли се, Джон?

Със сигурност. Това. Беше. Кошмар, помисли си Джон.

Леш се засмя и напъха краката си във войнишки кубинки.

— Погледнете се. И тримата сте застинали на място като пълни глупаци. Откачени малоумници.

Тонът на Куин прозвуча по-различно от всякога. В него нямаше перчене или неовладян гняв. Само ледена омраза.

— По-добре се моли това да не стигне до нечии уши. На когото и да било.

— Иначе какво? Хайде, Куин, аз съм първороден син. Баща ми е по-голям брат на твоя. Наистина ли мислиш, че можеш да ми направиш нещо? Съмнявам се, момчето ми. Съмнявам се.

— Нито дума, Леш.

— Както и да е. Сега ме извинете. Изчезвам от тук. Вие тримата ме лишавате от воля за живот. — Леш отиде до вратата. Както винаги спря и погледна през рамо, като приглади русата си коса. — Сигурен съм, че не си викал, Джон. Обзалагам се, че си питал за още. Умолявал си...

Джон се дематериализира.

За първи път в живота си се премести от едно място на друго със силата на волята си. Прие форма пред Леш и блокира пътя му към изхода с тялото си. Погледна към приятелите си и оголи кучешките си зъби. Леш беше негов и само негов.

Те двамата кимнаха и боят започна.

Леш беше подготвен за първия удар, напрегнат, с вдигнати юмруци, стъпил здраво на земята. По тази причина, вместо да замахне, Джон се наведе, хвърли се напред, хвана мръсника в здрава хватка през кръста и го запрати към стената с шкафчетата.

Леш не беше стъписан ни най-малко и отвърна с ритник, който почти размаза лицето на Джон. Джон отскочи тромаво назад, за да избегне удара, а после нападна отново и хвана Леш за гърлото, притискайки брадичката му с палци, с което блокира челюстта му. Удари с глава носа на Леш и от него бликна кръв като от гейзер, но Леш не беше впечатлен. Усмихна се, докато кръвта се стичаше надолу в устата му, и удари Джон отдясно, с което запрати черния му дроб на мястото на белите дробове.

Продължаваха да си разменят юмруци и се блъскаха в шкафчета, пейки и кошчета за боклук. По някое време двама от съучениците им се опитаха да влязат, но Блей и Куин ги избутаха навън и затвориха вратата.

Джон сграбчи косата на Леш, опъна я назад и го захапа за рамото. Дръпна с всички сила и отдели част от плътта. Двамата се завъртяха, Леш събра двата си юмрука в едно и удари Джон в слепоочието. Силата на удара го запрати към душовете, но Джон успя да възвърне равновесието си. За жалост рефлексите му не бяха достатъчно бързи, за да избегне следващия удар. Все едно че го бяха уцелили с бейзболна бухалка. Осъзна, че Леш някак се

беше сдобил със старомоден месингов бокс, вероятно за да компенсира по-големите размери на Джон. Още един удар се стовари върху лицето на Джон и изведнъж фойерверките пред погледа му бяха като тези на четвърти юли. Преди да успее да примигне, за да проясни зрението си, беше запратен към облицованата с плочки стена и притиснат в гръб.

Леш се протегна към предницата на панталоните му.

— Какво ще кажеш за повторение, Джон? — заговори дрезгаво другият. — Или предпочиташ само хора в задника си?

Усещането от притискащото го отзад гигантско тяло накара Джон да замръзне.

Би трябвало да го изпълни с енергия. Би трябвало да го влуди. Вместо това той се превърна в някогашното крехко момче, безпомощен и ужасен, оставен на милостта на някой много по-едър от него. Мигом се озова на олющената стълбищна площадка, притиснат към стената, уловен в капан, немощен.

В очите му започнаха да напират сълзи. Не, не това... Не отново. Отнякъде се чу боен вик и тежестта беше отстранена от него.

Джон падна на колене и повърна на мокрия каменен под.

Когато престана да му се гади, падна на една страна и се сви в ембрионална поза. Трепереше като страхливец, какъвто беше.

Леш лежеше на пода вдясно от него... и гърлото му беше прерязано. Опитваше се да диша, опитваше се да спре кръвта, но не се получаваше.

Джон погледна нагоре ужасен.

Куин стоеше запъхтян над двамата. В дясната си ръка държеше окървавен ловен нож.

— О, боже... — продума Блей. — Куин, какво направи, по дяволите?

Това беше лошо. Това беше фатално лошо. За всички тях. Нещо, започнало като свада... беше твърде вероятно да завърши като убийство.

Джон отвори уста да извика за помощ. Естествено от нея не излезе нищо.

— Ще доведе някого — каза Блей и изтича навън.

Джон седна, съблече тениската си и се наведе над Леш. Дръпна ръцете му настрани, притисна плата към раната и се помоли кръвта да спре. Леш срещна погледа му и после повдигна собствените си ръце, като че да помогне.

— *Лежи неподвижно* — произнесе Джон с устни. — *Просто лежи. Чувам, че идва някой.*

Леш закашля и от устата му се стече кръв по долната устна и брадичката. Беше навсякъде.

Това им се беше случвало и преди, каза си Джон. Двамата се бяха били точно в тази баня и тогава също целият под беше в кръв, но после всичко се оправи.

Не и този път, предупреди го вътрешен глас. *Не и този път.*

Завладя го паника и той започна да се моли за живота на Леш. После се помоли времето да се върне назад. После пожела това да се окаже сън...

Някой стоеше изправен над него и викаше името му.

— Джон?

Погледна нагоре. Беше доктор Джейн, личният лекар на Братството и *шелан* на Вишъс. Прозрачното ѝ призрачно лице беше спокойно, а гласът ѝ — равен и вдъхващ спокойствие. Когато коленичи, тялото ѝ придоби плътност като телата на всички останали.

— Джон, трябва да се отдръпнеш, за да мога да го огледам. Пусни го и отстъпи назад. Свършил си добра работа, но трябва да се погрижа за него веднага.

Той кимна, но се наложи тя да докосне ръцете му, за да го накара да пусне тениската. Някой го вдигна на крака. Блей. Да, беше Блей. Разпознаваше го по афтършейва.

В помещението имаше много присъстващи. Рейдж беше при душовете, а до него стоеше Вишпс. И Бъч беше тук. Куин... Къде беше Куин?

Джон се огледа и го видя в другия край. Окървавеният нож беше изчезнал от ръката му, а Зейдист се беше надвесил над него.

— Ще стоиш под домашен арест в къщата на родителите си — заяви Зейдист на Куин. — Ако той умре, ще отговаряш за убийство.

Рейдж се приближи към Куин, явно на мнение, че острият тон на Зейдист не подобрява положението.

— Хайде, синко, да идем до шкафчето за нещата ти.

Рейдж беше този, който изведе Куин от съблекалнята, а Блей ги последва.

Джон не помръдна от мястото си. Моля те, нека Леш оживее. Моля те...

Не му харесваше начинът, по който доктор Джейн клатеше глава, докато обработваше раната на момчето. Лекарската ѝ чанта беше отворена и отвътре изникваше инструмент след инструмент, а тя се опитваше да затвори гърлото на Леш.

— Каж ми.

Джон подскочи и обърна глава. Беше Зи.

— Каж ми как се случи, Джон.

Джон погледна надолу към Леш и си припомни сцената. О, боже... Не искаше да обяснява. Въпреки че Зейдист знаеше за миналото му, не можеше да събере сили да сподели с брата причината за избухването на Куин. Може би защото още не можеше да повярва, че миналото му бе изплувало просто така. Може би защото старият кошмар се беше възродил.

А може би беше страхливец, неспособен да се застъпи за приятелите си.

Обезобразената уста на Зи се стегна.

— Чуй ме, Джон. Куин е в голяма беда. По закон все още е малолетен, но това е нападение с цел убийство на първороден син. Семейството ще го преследва дори Леш да оцелее, и ще трябва да знаем какво се е случило тук.

Доктор Джейн се изправи.

— Затворих раната, но съществува риск да получи удар. Искам да отиде в клиниката на Хавърс. Спешно.

Зи кимна и извика двама *догени*, които дойдоха с носилка.

— Фриц чака в колата. Аз ще отида с тях.

Докато вдигаха Леш, братът закова мрачен поглед в Джон.

Ако искаш да спасиш приятеля си, ще трябва да ни разкажеш за случилото се.

Джон наблюдаваше как групата изнася Леш от помещението.

Вратата се затвори и той почувства коленете си да треперят. Хвърли поглед към локвата кръв в центъра на банята.

В ъгъла имаше маркуч, използван за ежедневното почистване. Джон наложи на краката си да го отведат до мястото, където той беше притиснат до стената. Размота го, включи го към душа, пусна водата и завъртя дюзата. Движеше струята плавно напред-назад, сантиметър по сантиметър, отмивайки кръвта към канала, където тя се оттичаше с бълбукане.

Напред и назад. Напред и назад.

Цветът на плочките премина от червен в розов и накрая стана бял. Но това не

премахна случилото се. Ни най-малко.

Фюри почувства ръце върху кожата си, малки и с тънки пръсти. Движеха се надолу по корема му. Целта им беше намиращото се между бедрата му. И слава богу за това. Членът му беше уголемен и горящ и жадуваше за облекчение, и колкото повече се доближаваха ръцете, толкова по-силно се оттласкваше той с таза си. Задните му части се стягаха и отпускаха, сякаш изпълняваше движението, за което умираше от желание.

Пенисът му бликаше. Чувстваше влагата върху стомаха си. Или може би вече веднъж беше стигнал до края?

О, тези ръце гъделичкащи кожата му. Нежното, подобно на перо докосване накара членът му да се напрегне още повече, като че можеше сам да достигне желаната цел, стига да се постараете достатъчно.

Малки ръце, движещи се към...

Фюри се събуди с такъв отскок на тялото, че запрати възглавницата на пода.

По дяволите.

Членът му пулсираше под одеялото, но това беше обичайната нужда на мъжа. Не... Това беше нещо по-специално. Тялото му желаше нещо много специфично от една определена жена.

Кормия.

Тя е в съседната стая, напомни си той.

А ти си истинска награда, отвърна Магъосника. Защо не отидеш при нея, приятелю? Сигурен съм, че ще бъде много развълнувана да те види след начина, по който я остави да си тръгне снощи. Без да ѝ кажеш нито дума. Без дори да покажеш благодарност за нейната почит към теб.

Неспособен да спори с това, той погледна към канапето.

За първи път беше хранил жена.

Опипа белега от ухапване на врата си и забеляза, че е изчезнал. Беше зараснал.

Едно от най-важните събития в живота му беше отминало... и това го натъжи. Не съжаляваше, че се е случило с нея. Ни най-малко. Но му се искаше да ѝ беше казал, че тя му е първата.

Отметна коса от очите си и погледна часовника. Полунощ. *Полунощ?* Беше спал около осем часа, очевидно заради храненето. Въпреки това не се чувстваше освежен. Стомахът му се свиваше на топка, а главата му пулсираше.

Протегна се за цигарата за разсънване, свита предварително, но се спря. Ръката му трепереше така силно, че се съмняваше дали ще успее да я задържи между пръстите си и той се вгледа в дланта си. Внушаваше ѝ да се укроти, но тя ни най-малко не се впечатли.

Струваше му три опита, за да се добере до ръчно свитата цигара, лежаща на ношната масичка, и той наблюдаваше непохватните си движения от разстояние, сякаш ръката беше чужда. Веднъж успял да пхне рулцето хартия между устните си, той започна да се мъчи да задържи запалката в нужната позиция, за да запали.

Две дръпвания и треперенето престана. Главоболието се изпари. Стомахът му се успокои.

За съжаление от другия край на стаята се чу ново потракване и всичките три симптома се появиха отново. Медальонът на Примейла започна отново танца си върху бюрото.

Остави го, където си беше, и продължи с цигарата, замислен за Кормия. Съмняваше се,

че щеше да сподели с него нуждата си от хранене. Случилото се в тази стая в дневните часове беше плод на мига и се дължеше на жаждата ѝ за кръв. Той не можеше да го приеме като доказателство за това, че тя го желае сексуално. Не се беше отдръпнала от секса, това беше истина, но то не означаваше непременно, че го желае. Необходимостта не бе равнозначна на свободния избор. Тя се нуждаеше от кръвта му. Той се нуждаеше от тялото ѝ.

А останалите Избраници се нуждаеха от тях двамата, за да спазят програмата.

Угаси малкото останало от ръчно навитата цигара и погледна към бюрото в другия край на спалнята. Медальонът най-накрая се беше укротил.

Отне му по-малко от десет минути да се изкъпе, да облече белите копиринени дрехи и да сложи черната верижка с медальона на Примейла на врата си. Когато парчето злато се намести върху гърдите му, той почувства топлина. Вероятно заради оживената му дейност отпреди малко.

Озова се директно от Другата Страна. Като Примейл притежаваше специално позволение да не минава през двора на Скрайб Върджин. Прие форма пред амфитеатъра на Светилището, там, където всичко беше започнало пет месеца по-рано. Струваше му се трудно да повярва, че е заел мястото на Вишъс в ролята на Примейл.

Беше същото, както когато гледаше треперещите си ръце. Това просто не беше той.

Да, само дето беше самият той.

Пред него бялата сцена с тежката си бяла завеса блестеше със странната неумолима светлина на Другата страна. Тук нямаше сенки, както нямаше и слънце върху безцветното небе и въпреки това налице беше много блясък, като че всеки предмет притежаваше свой собствен светлинен източник. Температурата беше двацет и три градуса, нито прекалено топло, нито прекалено студено. И нямаше вятър да погъделичка кожата ти или да развее дрехите ти. Всичко беше в меко и успокояващо окото бяло.

Пейзажът приличаше на фонова музика в супермаркет.

Тръгна по бялата трева, заобиколи амфитеатъра и се запъти към групата от храмове и жилищни постройки. Целият комплекс беше оброчен от бяла гора, която лишаваше погледа от далечни гледки. Почуди се какво ли има отвъд. Вероятно нищо. Светилището създаваше усещането за архитектурен макет или модел на влак. Ако отидеш до ръба му ще откриеш, че се намиращ пред пропаст, а отдолу има покрит с килим под на някой великан.

Докато се разхождаше наоколо, той не беше сигурен как да привлече вниманието на Директрис, но не бързаше особено това да се случи. За да го отложи, той отиде до Храма на Примейла и използва златния медальон, за да отключи двойните врати. Мина през бялото мраморно фоайе, влезе в единственото високо помещение на храма и се загледа в леглото върху платформата, застлано с бели сатенени чаршафи.

Спомни си как изглеждаше Кормия, завързана там гола, а спускащо се от тавана парче бяла тъкан закриваше лицето ѝ. Беше го свалил и с ужас беше срещнал насълзените ѝ, изпълнени със страх очи.

Устата ѝ беше запушена.

Погледна към тавана, там, където беше окачена драперията, закриваща лицето ѝ. В мрамора бяха вградени две малки златни куки. Щеше му се да ги изтръгне от там с крик.

Докато се взираше нагоре, случайно си спомни за един разговор с Вишъс, проведен точно преди да започне цялата тази история с Примейла. Двамата седяха в трапезарията на имението и Ви бе споменал нещо за видение, свързано с Фюри.

Фюри не искаше да чува подробности, но те бяха изречени така или иначе и сега

казаното му се изясняваше, като че го слушаше на запис: *Видях те да стоиш на кръстопът сред бяло поле. Денят беше бурен... много бури, не една. Но после ти откъсна облак от небето, уви го около кладенеца и спря да вали.*

Фюри присви очи по посока на двете куки. Беше откъснал тъканта от тях и беше покрил Кормия. И тя спря да плаче.

Тя беше кладенецът, който се очакваше той да изпълни. Тя беше бъдещето на расата. Източникът на нови братя и нови избраници. Изворът.

Също както и нейните сестри.

— Ваша светлост.

Той се обърна. Директрис стоеше на прага на храма, а дългата ѝ бяла роба се стелеше по пода. Тъмната ѝ коса беше прибрана в кок. Със спокойната си усмивка и с умиротворението, излъчващо се от очите ѝ, тя имаше блаженото изражение на духовно възвисена.

Завиждаше ѝ за ведростта.

Амалия му се поклони и тялото ѝ се изви елегантно в характерното за избраниците облекло.

— Радвам се да ви видя.

Той се поклони в отговор.

— Аз също.

— Благодаря за посещението. — Тя се изправи и последва пауза.

Той не я запълни.

Когато тя най-накрая го стори, явно подбираше думите си много внимателно.

— Мислех, че може би ще желаете да се срещнете с някоя от другите избраници.

Почуди се каква ли точно среща имаше предвид.

О, само лека вечеря, намеси се Магьосника. С орални сандвичи, кифлички във форма на 69 и шепа от твоите орехчета.

— Кормия се представя добре — отговори той, отклонявайки предложението за среща.

— Видях я вчера. — Тонът на Директрис беше любезен, но неутрален, сякаш не беше съгласна с него.

— Така ли?

Тя отново се поклони ниско.

— Простете, Ваша светлост. Беше годишнина от нейното рождение и по традицията се изискваше да ѝ дам свитък. Не успях да ви срещна и се явих при нея. Опитах се да се свържа с вас отново през деня.

Мили боже, рожденият ден на Кормия беше дошъл и отминал, а тя не бе казала нито дума за това.

Беше казала на Джон обаче. Затова ѝ беше дал гривната.

На Фюри му се прииска да изругае. Трябваше да ѝ подари нещо.

Прочисти гърлото си.

— Съжалявам, че не отговорих.

Амалия се изправи.

— Решението е ваше. Моля да не се безпокоите за това.

Последва дълго мълчание, но той можеше да разчете въпроса в излъчващите любезност очи на Директрис.

— Не, още не е направено.

Раменете на жената се отпуснаха вяло.

— Тя ли ви отблъсква?

Фюри се замисли за случилото се на пода пред канапето. Той беше този, решил да спре.

— Не. Вината е у мен.

— Вие не бихте могли да имате вина за нищо.

— Не е вярно. Доверете ми се за това.

Директрис закрачи наоколо с ръце върху медальона на врата си. Той беше точно копие на неговия собствен, само че нейният висеше на бяла сатенена панделка, а верижката на неговия беше черна.

Тя се спря до леглото и пръстите ѝ пробягаха по възглавницата.

— Мислех, че може би ще искате да видите някоя от другите.

По дяволите, не. Нямаше да замени Кормия за друга Първа избраница.

— Разбирам основанието ви за това, но причината не е, че не я желая.

— Въпреки това, може би бихте се срещнали с друга.

Това очевидно беше най-дръзкото упорство, до което Директрис се канеше да стигне в настояването си или да прави секс с Кормия, или да избере друга Първа избраница. Не можеше да каже, че е изненадан. Бяха изминали пет дълги месеца.

Боже, може би това би решило някои проблеми. Бедата беше, че да избере друга Първа избраница, щеше да е равносилно на проклятие, тегнещо над Кормия. Другите Избраници щяха да смятат, че се е провалила, и тя би се чувствала по същия начин, въпреки че в никакъв случай нямаше да е вярно.

— Както вече казах, с Кормия се чувствам добре.

— Така е... Но може би ще бъде по-лесно да се сблизите с друга от нашите редици.

Лейла например има прекрасно лице и тяло и е обучена на изкуството на *ерос*.

— Няма да причиня такова нещо на Кормия. Би я погубило.

— Ваша светлост... Тя и сега страда. Видях го в очите ѝ. — Директрис се приближи до него. — И по-важното е, че всички останали сме в плен на нашите традиции. Имахме такива очаквания, че функциите ни отново ще бъдат онова, което винаги са били. Ако изберете друга от нас и завършите ритуала, ще снемете от плещите на всички ни бремето на безполезността, а това включва и Кормия. Тя не е щастлива, Ваша светлост. Не повече от вас.

Той отново си я спомни завързана на леглото... Тя не го беше искала от самото начало, нали така?

Замисли се колко бе мълчалива в къщата. И че не се беше осмелила да му каже за нуждата си да се храни. Помисли си и как пропусна да спомене рождения си ден. Или че ѝ се иска да излезе навън. Нито дума за конструкциите в спалнята ѝ.

Една разходка по коридора не компенсираше това, че я беше изоставил напълно.

— Всички сме в капан, Ваша светлост — каза Директрис. — В настоящата ситуация всички сме в капан.

Дали не се беше вкопчил в Кормия, защото, ако тя беше негова Първа избраница, не се налагаше да се тревожи за секса? Разбира се, той искаше да я предпази и да стори онова, което бе добро за нея, и в това нямаше съмнение, но искаше да защити и себе си от усложненията.

Имаше Избраници, които го желяеха. Желяеха него. По време на церемонията беше почувствал погледите им.

Беше дал думата си. И започваше да му омръзва да престъпва изречени от него обещания.

— Ваша светлост, бихте ли дошли с мен? Искам да ви покажа едно място тук, в Светилището.

Той последва Амалия извън храма на Примейла и двамата мълчаха, докато вървяха надолу по хълма към комплекс от четириетажни бели сгради с колони.

— Това са жилищните помещения на Избраниците — измърмори тя, — но ние с вас не отиваме там.

Това е добре, помисли си той и хвърли бърз поглед.

Докато отминаваха, забеляза, че никой от прозорците нямаше стъкла, и предположи, че едва ли са нужни. Наоколо нямаше насекоми или животни... и не валеше. И разбира се, липсата на стъкла означаваше, че няма преграда пред Избраниците, взиращи се в него от стаите си.

Имаше по една жена на всеки прозорец във всяка стая на всяка сграда.

О, боже.

— Стигнахме. — Директрис спря пред едноетажна сграда и отключи двойните врати. Отвори ги широко и сърцето му спря.

Детски креватчета. Редици от празни бели креватчета.

Докато той се опитваше да си поеме въздух, в гласа на Директрис се почувства тъга.

— Това място беше изпълнено с толкова радост, с живот... Ако само се съгласите да приемете друга... Зле ли ви е, Ваша светлост?

Фюри се отдръпна. Не можеше да диша. Не можеше... да диша.

— Ваша светлост? — Тя посегна към него.

Той се обърна рязко.

— Добре съм.

Дишай, по дяволите. Дишай.

Ти се съгласи на това. Дръж се мъжки.

В съзнанието му Магьосника посочваше пример след пример за това, как той разочароваше околните. Като се започнеше с настоящата му ситуация с Рот и Зи и онази история с лесърите и после се върнеше назад в миналото към провалите с родителите му.

Не се справяше с нищо в живота си и непрекъснато беше в капан. Поне Кормия можеше да се освободи от това. Да се освободи от него.

Гласът на Директрис издаваше тревога.

— Ваша светлост, може би трябва да полегнете.

— Ще приема друга.

— Ще приемете...

— Ще приема друга Първа избраница.

Директрис изглеждаше смаяна, но после се поклони ниско.

— Ваша светлост, благодаря... Благодаря. У вас е силата на расата ни и вие сте наш водач...

Той я остави да изрича една след друга празни фрази, докато не му се зави свят и се почувства така, сякаш в гърлото му бяха изсипали сух лед.

Директрис стисна медальона, а спокойното ѝ лице беше озарено от радост.

— Ваша светлост, какво бихте харесали у Избраницата си? Имам няколко предвид.

Той стрелна Амалия с хладен поглед.

— Трябва да го искат. Без принуда. Без връзване. Трябва да го желаят. Кормия не го искаше и не беше честно спрямо нея. Аз приех доброволно, а тя нямаше право на избор.

Директрис положи длан върху ръката му.

— Разбирам и по-важното, съгласна съм. Кормия не беше подходяща за тази роля и именно по тази причина беше определена от предишната Директрис за Първа избраница. Аз няма да бъда така жестока.

— Всичко с Кормия ще бъде наред, нали? Имам предвид, че няма да бъде прогонена от тук. Нали така?

— Тя ще бъде добре дошла обратно тук. Тя е прекрасна жена. Само не... така подходяща за този начин на живот, както някои от нас.

В последвалите мигове на мълчание в съзнанието му изникна споменът за това, как го събличаше, за да влезе под душа, а невинните ѝ зелени очи гледаха нагоре, докато се бореше с колана и кожените му панталони.

Тя просто искаше да стори нужното. Преди време, в началото на цялата тази каша, въпреки че беше ужасена, тя беше готова да направи онова, което повеляваха традициите ѝ, и да го приеме в себе си. А това я правеше по-силна от него. Тя не бягаше. Той беше онзи, който бе готов да си плюе на петите.

— Кажете на останалите, че не съм подходящ за нея. — Директрис отвори уста, но той насочи пръст към нея. — Това е заповед. Кажете им... че тя е прекалено добра за мен. Искам да бъде издигната на специален пост... Искам да бъде почитана. Разбирате ли ме? Уважавайте достойнството ѝ или ще изравня това място със земята.

Директрис очевидно се опитваше да си събере ума и той ѝ помогна да се справи с тази задача, като ѝ припомни нейните собствени думи.

— Това е моят свят. Аз давам нарежданията, нали така? Аз съм силата на проклетата раса, така че ще правите каквото ви кажа. Кимнете.

Когато тя го направи, гръдният му кош леко се отпусна.

— Добре. Радвам се, че се разбрахме. Има ли нужда от друга церемония?

— Когато се врекохте на Кормия, вие се свързахте с всички нас. — Тя положи ръка върху медальона, но този път чувството не беше така радостно, а по-скоро се нуждаеше от малко успокоение. — Кога... ще дойдете да живеете тук?

Той се замисли за бременността на Бела. Не можеше да пропусне раждането, а при сегашните му отношения със Зи можеше дори да не бъде уведомен.

— Няма да е скоро. Може би след около година.

— В такъв случай ще изпратя една от тях в Далечната страна, нали?

— Да. — Той се обърна с гръб към детската стая, чувстваше, че още не му достига въздух. — Ще се разходя наоколо за кратко.

— Ще кажа на останалите да ви оставят на спокойствие.

— Благодаря и съжалявам, че бях толкова суров. — Последва кратка пауза. — И още нещо... Искам аз да говоря с Кормия. Аз ще ѝ съобщя.

— Както желаете. — Директрис се поклони ниско. — Ще са ми нужни няколко дни да подготвя ритуално...

— Просто ме уведомете, когато сте готова да ми изпратите някоя от тях.

— Да, Ваша светлост.

След като тя си тръгна, той се загледа в белия пейзаж и след миг пространството наоколо се преобрази пред очите му в напълно различна гледка. Добре оформените

безцветни дървета и тревата, която сякаш беше покрита със сняг, изчезнаха. Вместо това той видя обраслата градина на семейния си дом в Древната страна.

Огромната каменна къща, в която бе израснал, бе заобиколена от около осем декара градина. Разделена на сектори от покрити с чакъл пътеки, тя имаше за цел да показва естествената красота и да предоставя утеха за душата. Във всеки от четирите ъгъла на ограждащата я тухлена стена имаше по една статуя. Фигурите отразяваха различните етапи от живота — от бебе в бащините ръце, през юноша, вече стъпил на краката си, до мъж, прегърнал свое собствено дете, и накрая вече седнал, помъдрял от възрастта с порасналия му син, изправен до него.

Личеше, че някога градината е била много изискана, повод за гордост, и Фюри можеше да си представи радостта, която родителите му са изпитвали от нейното великолепие като млада двойка.

Той не беше познал и частица от съвършенството, загатвано от елегантните линии на плана. В градината той бе видял единствено запуснатост и хаос. До времето, когато беше достатъчно голям, че да забелязва света около себе си, цветните лехи бяха изгубили форма. Водните огледала бяха пълни с водорасли. Тревата беше превзела пътеките. Най-много тъга му носеха статуите, обрасли с бръшлян, който всяка година ги покриваше все по-плътно. Листата закриваха все повече и повече изваяното от ръката на скулптора.

Градината беше визуалният образ на разрухата, обхванала семейството му.

И той искаше да я премахне. Навсякъде.

След преобразяването му, което едва не го уби, той напусна разрухата на семейния си дом. Спомняше си този миг така ясно, както виждаше в съзнанието си образа на съсипаната градина. В нощта на отпътуването му грееше пълна октомврийска луна. Под ярката ѝ светлина той беше опаковал част от хубавите стари дрехи на баща си.

Фюри си беше съставил само груб план: да тръгне по следа, оставена от баща му да изстине. В нощта на отвличането на Зейдист беше станало ясно коя от бавачките е отвела детето и Агъни я бе последвал, за да търси мъст, както всеки баща би постъпил. Но тя се бе оказала хитра и той не беше открил нищо определено за нея в продължение на две години. Следвайки незначителни факти, носещи се слухове и сплетни, бе претърсил Древната страна, за да открие най-накрая одеялцето на Зейдист сред вещите на жена, умряла седмица по-рано.

Това, че за малко не беше успял, добавяше нова страница към трагедията.

Именно тогава Агъни беше уведомен, че детето му е отвлечено от съсед и продадено на пазара за роби. Съседът взел парите и избягал и макар че Агъни беше отишъл при най-близкия търговец на роби, на този пазар бяха купени и продадени твърде много сирачета, за да успее да проследи пътя на Зейдист.

Агъни се беше предал, прибрал се бе в къщи и бе започнал да пие.

Когато Фюри реши да продължи издирването, му се струваше редно да носи дрехите на баща си. Това беше важно. Видът му на обеднял благородник би улеснил достъпа му до богатите къщи, а именно там бяха робите. В старите костюми на баща си Фюри можеше да бъде приет за поредния странник с добри маниери, преживяващ благодарение на остроумието и чара си.

Облечен по модата отпреди двацет и пет години и с протрит кожен куфар в ръка, той отиде и при двамата си родители, за да им съобщи намеренията си.

Знаеше, че майка му е в леглото си в сутерена на къщата, защото тя живееше там. Също

така знаеше, че няма да го погледне, когато влезе. Никога не го правеше и той никога не я беше винил за това. Беше точно копие на откраднатия ѝ син, ходещ, говорещ и дишаш спомен за трагедията. Това, че той беше индивидуална и отделна личност от Зейдист, това, че беше оплаквал загубата също като нея, защото половината от самия него липсваше, откакто беше отвлечен близнакът му, както и нуждата му от напътствия и грижи, не бяха понятни за нея заради собствената ѝ болка.

Майка му никога не го беше докосвала. Нито веднъж. Нито дори като малък, за да го изкъпе.

Когато почука на вратата ѝ, Фюри не пропусна да ѝ се представи, преди да влезе, за да я подготви. Тя не отговори и той отвори, запълвайки рамката на вратата с новото си преобразено тяло. Съобщи ѝ какво се кани да направи, без да е сигурен какво да очаква от нея. Не получи отговор. Нито дума. Тя дори не вдигна глава от парцаливата си възглавница.

Затвори вратата и тръгна към стаята на баща си.

Той изобщо не беше на себе си. Лежеше мъртвопиян сред бутилки от евтина бира, която го държеше в достатъчно замаяно състояние, че да не мисли прекалено. След като напразно се опита да събуди баща си, Фюри надраска бележка, остави я върху гърдите му, качи се горе и напусна къщата.

Застанал върху напуканата и покрита със сухи листа тераса на някога великолепия семеен дом, той се заслуша в звуците на нощта. Знаеше, че е твърде вероятно вече да не види родителите си, и се тревожеше, че единственият им останал *доген* може да умре или да се нарани. И какво щяха да правят тогава?

Вперил очи в някога величествената гледка, той почувства, че близнакът му е някъде там, в нощта, и чака да бъде открит.

Един облак се отдръпна от лицето на луната и Фюри потърси дълбоко у себе си нужната му сила.

Истината е, заговори тих глас в главата му, че може да търсиш в продължение и на хиляда нощи, може дори да намериш дишащото тяло на близнака си, но не си в състояние да спасиш онова, което не подлежи на спасение. Не си достатъчно способен за тази задача и най-важното — съдбата ти е да се провалиш при всяко начинание, тъй като носиш проклятието на родения втори.

Това беше първият път, когато Магьосника проговори.

Когато осмисли казаното, той се чувства прекалено слаб за предстоящото пътуване и даде обет за въздържание. Погледна към блестящия диск върху синьо-черното небе и се закле пред Скрайб Върджин, че ще се държи настрана от всичко, което би могло да го разсее. Щеше да бъде чист и целенасочен спасител. Щеше да бъде героят, върнал близнака си у дома. Щеше да бъде лечителят, който бе изкоренил тъгата, измъкнал бе семейството си от разрухата и му бе върнал някогашното здраве и красота.

Той щеше да е градинарят.

Магьосника върна Фюри към действителността. *Но аз бях прав, не е ли така? Родителите ти умряха нещастни и без време. Близнакът ти беше използван за курва, а ти не си в ред с главата. Бях прав, нали, приятел?*

Фюри насочи вниманието си към тайнствената бяла шир на Другата страна. Всичко беше така съвършено и подредено. Нямаше нищо не на мястото си. Белите лалета на белите си стъбла растяха в лехи около сградите. Дърветата не излизаха отвъд границите на гората. Нямаше нито един плевел.

Почуди се кой ли косеше ливадата и имаше усещането, че като всичко друго и тревата бе контролирана.

Сигурно беше хубаво състояние.

В къщата на Братството Кормия отново погледна часовника на бюрото си. Джон Матю трябваше да е дошъл да я вземе още преди час и половина, за да гледат филм, и се надяваше, че нещо не се е объркало. Направи още няколко крачки и установи, че тази вечер стаята ѝ се струва прекалено малка, твърде претъпкана, въпреки че нямаше нови мебели и тя беше сама.

Прескъпа Скрайб Върджин, тя преливаше от енергия.

Кръвта на Примейла беше причината.

А също и всепоглъщащата незадоволена потребност.

Спря до прозореца, докосна устни с върховете на пръстите и си припомни вкуса му, усещането за тялото му. Какъв влудяващ прилив на енергия, какъв божествен екстаз. Но защо беше спрял? Този въпрос не спираше да се върти в главата ѝ. Защо не беше продължил? Да, наистина беше привикан чрез медальона, но като Примейл той определяше правилата. Той беше силата на расата, господарят на Избраниците. Можеше да пренебрегне всичко и всеки, стига да желаше.

Прилошаваше ѝ от единствения възможен отговор. Дали беше постъпил така заради чувствата си към Бела? Дали вярваше, че бе предал любимата си?

Беше трудно да реши кое е по-лошо — той да бъде с нея и с всичките ѝ сестри или да не бъде с никоя от тях, защото сърцето му принадлежи на друга.

Докато се взираше навън в нощта, ѝ се стори, че ще полудее, ако остане в стаята си, и тогава погледът ѝ беше привлечен от вълнистата повърхност на басейна. Нежното движение на водата ѝ напомни за дълбоките вани от Другата страна и обещаваше отмора от налегналите я тревоги.

Кормия излезе и се озова в коридора, преди да разбере, че е напуснала спалнята си. Като се движеше бързо и безшумно с босите си крака, тя се спусна по главното стълбище и премина по мозаечния под на фойето. Използва вратата на билиардната зала, през която бяха минали с Джон предишната вечер, и излезе от къщата.

Застанала на хладните плочки на терасата, тя наостри сетивата си, а очите ѝ пробягаха по онази част от масивната стена, разположена по периферията на имота, която бе в полезрението ѝ. Нямаше явна опасност. Нищо не се движеше сред цветята и дърветата в градината, освен гъстия нощен въздух.

Хвърли поглед обратно към къщата. От прозорците струеше светлина и тя видя вътре да се движат *догени*. Имаше кого да повика, ако ѝ беше нужна помощ.

Притвори вратата, повдигна полите на робата си и се затича през терасата към водата.

Басейнът имаше правоъгълна форма и беше обточен със същия черен камък като настилка на терасата. Наоколо имаше платнени шезлонги и масички със стъклени плотове. От едната страна беше поставено някакво черно приспособление с бял резервоар. Цветя в саксии придаваха цвят на обстановката.

Коленичи и провери водата. Повърхността ѝ лъщеше на лунната светлина, може би защото дъното на басейна също беше покрито с черен камък. Не беше изграден като ваните у дома. Дълбочината не се увеличаваше постепенно и тя подозираше, че е значителна. Въпреки това не съществуваше опасност. На равни разстояния по периферията имаше извити дръжки, които биха ѝ помогнали да излезе от водата.

Първо потопи пръстите на крака си, после цялото стъпало.

Повърхността на водата се раздвижи и се появиха малки вълнички, които сякаш я

окуражаваха. Отляво имаше стълби с малки стъпала и очевидно по тях се влизаше вътре. Тя се приближи, свали робата си и влезе гола във водата.

Сърцето ѝ препускаше, но водата я прие гальовно, сякаш попадна в меко масло. Кормия продължи да се потапя, докато нежната ѝ прегръдка не я погълна от гърдите до стъпалата.

Колко прекрасно беше.

Инстинктът ѝ подсказа да рита с крака и тя го направи, а тялото ѝ се плъзна напред, сякаш безтегловно. Разпери ръце, после ги прибра към тялото си и установи, че може да избира посоката си на движение. Ръка вдясно, после вляво.

След като приключи с опознаването, Кормия се обърна по гръб и се понесе, загледана в небето. Блещукащите светлинки я накараха да се замисли за своето място в редиците на избраниците и за дълга ѝ да бъде една от многото, молекула — част от цялото. Със сестрите ѝ не се отличаваха една от друга в рамките на общата традиция, на която служеха. Точно както тази равна и гладка вода, непознаваща граници. Също като звездите над главата ѝ, всичките еднакви.

Загледана към небето, ѝ хрумна една от онези случайни и еретични мисли, които я спохождаха. Но този път не беше свързана с архитектурата на сграда, с нечие облекло, нито с харесването или нехаресването на някоя храна.

Тази мисъл проникна дълбоко в съзнанието ѝ и я беляза като грешница и еретичка.

Тя не искаше да бъде една от многото.

Не и за Примейла. Не и за него.

Не и за самата себе си.

В другия край на града Куин седеше на леглото и се взираше в мобилния телефон в дланта си. Написа съобщение, едновременно адресирано до Блей и Джон, и само трябваше да го изпрати.

Струваше му се, че седи тук от часове, но вероятно беше минал само един. След като си взе душ, за да отмие кръвта на Леш от себе си, се настани в стаята си в очакване на предстоящото.

По някаква причина се сети за единственото хубаво нещо, сторено някога от родителите му за него. Беше се случило преди три години. Убеждаваше ги с месеци да го пуснат при братовчед му Сакс в Кънектикът. Сакстън беше преминал преобразяването си и беше малко необуздан, така че естествено това го правеше герой в очите на Куин. И естествено, родителите му не одобряваха Сакс, нито пък семейството му, защото не се влияеше от социалните ограничения, които *глимерата* сама си налагаше.

Куин беше умолявал и настоявал, без да постигне абсолютно нищо с усилията си, и изведнъж, най-неочаквано, баща му го уведоми, че ще стане на неговото и може да замине на юг за уикенда.

Радост. Абсолютна радост. Опакова багажа си три дни по-рано и когато се качи в колата по мръкнало и тя прекоси границата на Кънектикът, се почувства като господар на света.

Да, беше мило от страна на родителите му.

Разбира се, после бе научил причината за разрешението им.

Преживяването със Сакс не се беше оказало особено приятно. Беше пил на екс с

братовчед си в събота през деня и се бе почувствал ужасно зле от смъртоносната комбинация между „Йегермайстер“ и шотове с водка, така че родителите на Сакс настояха незабавно да се прибере вкъщи, за да дойде на себе си.

Един от *догените* им беше натоварен да се погрижи за позорното му завръщане и което бе още по-лошо, налагаше му се да моли да спират, за да повръща. Достоинството му беше пощадено единствено благодарение на съгласието на родителите на Сакс да не казват на неговите, при условие че той сам признаеше всичко, когато бъдеше стоварен пред входната врата. Явно те също не искаха да се разправят с майка му и баща му.

Когато *догенът* паркира пред къщата, Куин вече беше решил да каже, че се е почувствал зле, което беше истина, и е помолил да бъде докаран у дома, което не беше истина и никога нямаше да бъде.

Само че нещата не се подредиха точно така.

Всички лампи в къщата светеха и звучеше музика, идваща от шатра, опъната в задния двор. На всеки прозорец имаше запалени свещи, във всяка стая се движеха гости.

— Добре, че успяхте да пристигнете навреме — каза *догенът* зад волана с присъщия за прислугата бодър тон. — Би било жалко да пропуснете това.

Куин слезе от колата с багажа си в ръка и дори не забеляза кога шофьорът е потеглил.

Разбира се, помисли си той. Баща му се оттегляше от поста *лийдайър* на *глимерата* след забележителна служба като ръководител на Съвета на принцепсите. С това празненство честваха труда му и преминаването на поста в ръцете на бащата на Леш.

Това беше причината за суетнята на прислугата през последните няколко седмици. Той беше решил, че майка му е обхваната от поредния си пристъп за основно чистене, но не. Цялото това лъскане и полиране на къщата се бе оказало подготовка за тази вечер.

Куин се запъти към задния двор, като се движеше в сенките, хвърляни от живия плет, и тътреше раницата си по земята. Шатрата беше прекрасна. Полилите хвърляха блещукащо отражение върху красиво декорираните с цветя и свещи маси. Сатенени панделки бяха привързани към всички столове, а по алеите между групите от места за сядане бяха постлани персийски пътеки. Както можеше да се предположи, всичко бе решено в тюркоазно и жълто — фамилните цветове на родителите му.

Загледа се в лицата на празнуващите и разпозна всеки от тях. Целият му род беше тук, както и видните семейства от *глимерата*. Всички гости бяха облечени официално, жените — в дълги рокли, а мъжете — в смокинги. По-младите се стрелкаха със закачливи погледи, а по-възрастните седяха отстрани и се усмихваха.

Той стоеше в мрака и се чувстваше като част от вещите в къщата, които не бяха харесвани и затова бяха прибрани, преди да са пристигнали гостите. Още един безполезен и грозен предмет, затворен в скрина, та никой да не го види. И не за първи път му се прииска да притисне с пръсти очните си ябълки и да унищожи онова, което беше съсипало него.

Изведнъж живата музика замлъкна и баща му пристъпи към микрофона, поставен в предната част на покрития с паркет дансинг. Всички гости се скупчиха наоколо, а майката на Куин, брат му и сестра му се доближиха, за да застанат зад баща му. Сиянието по лицата на четиримата нямаше нищо общо с блещукащите светлини.

— Моля за вниманието ви — заговори баща му на Древния език. — Бих искал да изкажа почитта си към първите семейства, присъстващи тук тази вечер... — Последваха аплодисменти. — Към членовете на Съвета. — Нови аплодисменти. — А също и към всички присъстващи, представляващи ядрото на *глимерата*, и към членовете на моя род. — Още

аплодисменти. — Последните ми десет години като *лийдайър* бяха предизвикателство, но постигнахме значителен прогрес и знам, че наследникът ми ще поеме управлението с твърда ръка. След неотдавнашното провъзгласяване на краля е още по-важно защитата на нашите интереси да бъде ръководена с необходимото внимание и грижа. Чрез непрестанната работа на Съвета идеалите на нашата раса ще се превърнат в реалност, въпреки недостойните отцепници, които не схващат важните проблеми така добре като нас...

Присъстващите демонстрираха шумно одобрението си, а бащата на Леш вдигна тост. Бащата на Куин прочисти гърлото си и хвърли поглед към тримата стоящи зад него. С малко задавен глас той изрече:

— За мен беше чест да служа на *глимерата*... и макар че постът ще ми липсва, трябва да призная, че възможността да прекарвам повече време със семейството ми ме радва безгранично. Те са центърът на живота ми и искам да им благодаря, заедно изпълват сърцето ми всеки ден с топлина и светлина.

Майката на Куин му изпрати въздушна целувка и запърха с мигли. Брат му се беше издул като паун от гордост, а очите му бяха изпълнени с почит. Сестра му ръкопляскаше и подскачаше, от което къдриците ѝ се полюшваха весело.

В този миг отхвърлянето му като син, брат и член на семейството беше така пълно, че нито дума, казана на него или за него, не би могла да увеличи горчивата му тъга.

Куин бе откъснат от спомените си от рязкото почукване на баща му по вратата. То го изтръгна от хватката на миналото и прогони сцената от съзнанието му.

Той натисна бутона за изпращане на съобщения на телефона си, прибра го в джоба и каза:

— Влез.

Но не баща му отвори вратата. Беше същият *доген*, който му бе съобщил, че тази година няма да ходи на бала на *глимерата*.

Когато слугата се поклони, Куин не възприе това като израз на уважение. *Догените* се покланяха на всички. Дори ако трябваше да попречат на миеша мечка да се рови в боклука, преди да я прогонят, щяха да се сгънат в кръста.

— Предполагам, че трябва да напусна къщата — отбеляза Куин, докато прислужникът бързо правеше характерните движения с ръцете, за да се предпази от дяволското око.

— При цялото ми уважение — отговори *догенът* с чело, насочено към пода, — баща ви помоли да се изнесете от имота.

— Страхотно. — Куин се изправи със сака в ръка, в който беше прибрал колекцията си от тениски и четирите си чифта джинси.

Метна го на рамо и се почуди колко ли дълго щяха да плащат мобилния му телефон. От няколко месеца чакаше да бъде отрязан. Още откакто му спряха джобните.

Имаше чувството, че късметът на клетъчния му телефон беше свършил точно както неговият.

— Баща ви помоли да ви предам това. — *Догенът* не се изправи, докато протягаше ръка, за да подаде дебел хартиен плик.

Изпитваше почти неустойимо желание да каже на слугата да си прибере проклетото нещо и да го прати по въздушна поща право в задника на баща му.

Но Куин взе плика и го отвори. Прегледа документите и спокойно ги прибра обратно вътре. Подпърна ги в колана на кръста си и каза:

— Ще отида да изчакам колата, която ще ме откара.

Догенът се изправи.

— В края на алеята, ако нямате нищо против.

— Да. Разбира се. Чудесно. Където и да е. Трябва ти кръв от мен, нали?

— Ако бихте били така любезен... — *Догенът* протегна месингова чаша, инкрустирана с черно стъкло.

Куин използва швейцарското си ножче, тъй като ловният нож му беше отнет. Прокара острието по дланта си и изцеди няколко червени капки в чашата.

Щеше да бъде изгорена след напускането му като част от ритуала за пречистване.

Не просто се отричаха от дефектния. Избавяха се от дявола.

Куин напусна стаята си, без да погледне назад и пое по коридора. Не се сбогува със сестра си, макар да я чу, че се упражнява на флейта, не прекъсна рецитираните от брат му стихове на латински, не се отби в дневната на майка си, където тя говореше по телефона. И продължи да върви уверено, отминавайки кабинета на баща си.

Всички подкрепяха прогонването му. Доказателството беше в плика.

Когато слезе на първия етаж, не затръшна входната врата. Нямаше нужда от демонстрации. Те всички знаеха, че си тръгва, и по тази причина всички бяха така заети, вместо да пият чай в дневната.

Можеше да се обзаложи, че се бяха събрали веднага щом *догенът* ги бе известил, че вече е във къщата. Сигурно пиеха „Ърл Грей“ и похапваха сладки. Обзалагаше се, че са си отдъхнали с облекчение, а после щяха да започнат да се оплакват колко трудно ще им бъде да държат главите си изправени след онова, което беше сторил на Леш.

Куин тръгна по дългата алея. Когато стигна до металната порта, тя беше отворена. След като излезе, тя се затвори шумно зад него, като че го беше изритала в задника.

Лятната нощ беше гореща и влажна, а на север проблясваха светкавици.

Бурите винаги идваха от север, помисли си той. Това важеше и за лятото, и за зимата. През студените месеци имаше толкова много сняг, че...

Леле. Толкова му се бе разхлопала дъската, че си дрънкаше сам за времето.

Пусна сака на бордюра до краката си.

Може би трябваше да напише съобщение на Блей да дойде да го вземе. Да се дематериализира с тежкия си сак, щеше да е сложна работа, а така и не беше получил кола. Но не бързаше за никъде.

Точно посегна за телефона си, и той издаде звук. Имаше съобщение от Блей. *Ела да живееш у нас. Ще дойда да те взема.*

Започна да пише отговор, но се сети за плика и спря. Прибра телефона в сака, метна багажа си на рамо и пое по пътя. Вървеше на изток, защото натам водеше шосето. Изборът му да свърне наляво го беше повел натам.

Сега вече наистина беше сирак. Подозренията му се бяха превърнали в реалност. Винаги беше смятал, че е осиновен или нещо такова, защото никога не се беше вписвал в семейството си, и то не заради различния цвят на очите. Беше замесен от друго тесто. И така си беше открай време.

Част от него искаше да се разгневи, задето го бяха изхвърлили от къщата, но какво друго беше очаквал? Тъй или иначе, не го брояха за един от тях, а това, че беше посегнал на братовчед си с ловен нож, макар и основателно, беше абсолютно непростимо.

Освен това щеше да струва скъпо на родителите му.

В случай на нападение — или убийство, ако Леш умреше — ако пострадалият беше

член на *глимерата*, той или семейството му получаваха сума, съотнесима с положението на жертвата. Млад мъж, преминал преобразяването си, при това първороден син в едно от семействата на Основателите? Само смъртта на член на Братството или бременна високопоставена жена биха стрували повече. И сумата се дължеше от родителите му, а не от Куин, тъй като не беше минала една година от преобразяването му.

За щастие, тъй като формално се водеше непълнолетен, нямаше да бъде осъден на смърт. Но въпреки това със сигурност щеше да има присъда и с живота му беше окончателно свършено.

На ти сега житейски обрат. Беше изхвърлен от *глимерата*, от семейството си, от тренировъчната програма. Освен нескопосана смяна на пола, не знаеше какво друго още можеше да направи, за да погуби напълно идентичността си.

Ситуацията беше такава, че до сутринта трябваше да реши къде да отиде, за да изчака участта си. Първият очевиден избор би бил Блей, но приютяването на изхвърлен от *глимерата* би съсипало социалния статус на семейството му, така че той отпадаше. Джон също не можеше да го прибере. Той живееше с Братството, а това означаваше, че местопребиваването му бе строго секретно и не можеше да има посетители, а още по-малко гост с преспиване.

Който беше заклал съученик. И очакваше оранжевия си костюм.

Боже... Джон. Онези глупости, казани от Леш. Надяваше се да не са истина, но се опасяваше, че бяха.

Винаги беше смятал, че Джон се дърпа от жените, защото е по-смотан в общуването и от Блей. Но сега? Очевидно приятелят му имаше сериозни проблеми... и Куин се почувства като гадняр от космическа величина, задето така го беше дразнил на тема секс.

Нищо чудно, че Джон никога не искаше да води жени в тоалетната на „Зироу Сам“.

Проклетият Леш.

Нямаше значение какви щяха да са последствията от стореното с онзи нож. Не би променил нищо. Леш си беше мръсник от първия ден и на Куин от години му се щеше да го натика в миша дупка. Но да нападне Джон така. Наистина се надяваше да умре. И то не само защото на света щеше да има един злобен мръсник по-малко.

Истината беше, че Леш имаше голяма уста и докато дишаше и можеше да изрече онова, което знаеше, Джон не беше в безопасност. Онези от *глимерата* биха приели такъв факт като пълна липса на мъжественост. Ако Джон се надяваше да стане пълноправен член на Братството и да получи уважение от аристокрацията, ако се надяваше да създаде семейство, никой не биваше да научава, че е бил насилен от мъж, а още по-малко от *човек*.

По дяволите, това, че насилникът е бил човек, правеше нещата неизмеримо по-лоши. В очите на *глимерата* хората бяха плъхове на два крака. Да бъдеш надвит от един такъв? Непростимо.

Не, помисли си Куин докато вървеше сам, не би променил нищо от стореното.

След като Джон почисти помещението с душовете към съблекалнята, отиде в офиса и седна зад бюрото. Прекара бог знае колко време загледан в документите, които трябваше да подрежда. В тишината подутата му устна и кокалчетата на ръката му пулсираха, но това беше нищо в сравнение с бученето в главата му.

Животът беше толкова странно нещо.

По-голямата част от него преминаваше по предвидим начин, събитията летяха едно след друго или пъплеха със скорост малко под ограничението. От време на време обаче се случваше нещо мигновено, сякаш порше ти отнася вратата на магистралата. Изневиделица се случваше някоя гадост и за миг преобръщаше всичко.

Смъртта на Уелси беше нещо такова. Изчезването на Тор.

Нападението на Куин над Леш.

И онова ужасно нещо, което се бе случило с Джон на стълбите... да, то също.

Тогава съдбата беше натиснала здраво педала.

Очевидно беше писано гърлото на Леш да бъде прерязано от Куин в този определен момент и времето беше полетяло с шеметна скорост, за да не се намеси нищо и никой.

Джон заряза документацията, стана от бюрото и мина през тайната врата.

Пристъпвайки в тунела, който щеше да го отведе в имението, той се мразеше, задето така желаше Леш да не оцелее. Не му харесваше, че е способен на такава жестокост, а и ако Леш умреше, нещата много щяха да се усложнят за Куин.

Въпреки това не искаше тайната му да излезе наяве.

Влезе във фоайето, а телефонът му издаде звук. Беше Куин. *Напуснах дома си. Не знам още колко дълго ще работи телефонът ми. Ще се явя при Рот, когато пожелае.*

По дяволите. Джон бързо написа на приятеля си: *Блей е готов да дойде за теб.*

Не последва отговор.

Той опита отново: *Куин? Изчакай Блей. Не тръгвай без него. Можеш да останеш у тях.*

Джон спря в основата на главното стълбище и зачака отговор. Минута по-късно получи съобщение от Блей: *Не се тревожи. Ще се погрижа за Куин. Ще ти кажа, когато се свържа с него. Ще отида да го взема.*

Слава богу.

При други обстоятелства Джон би отишъл, за да се види с момчетата в дома на Блей, но сега не можеше да се изправи лице в лице с тях. Със сигурност щяха да гледат на него по различен начин. Случилото се щеше да се върти в главите им непрестанно точно както беше с него в началото.

След нападението той непрестанно се терзаше от онова, което му бяха сторили. После то се въртеше в съзнанието му през по-голямата част от деня и през цялата нощ. След това от време на време през деня, после през ден и накрая минаваше цяла седмица, без да се сети. Нощите бяха по-трудни и отне повече време, но в крайна сметка и кошмарите изчезнаха.

Точно сега нямаше абсолютно никакво желание да гледа приятелите си в очите и да знае какво си мислят. Какво си представят. Какви въпроси си задават.

Не, все още не беше в състояние да се срещне с тях.

А и не можеше да се отърве от усещането, че станалото с Леш е по негова вина. Ако не носеше това бреме на гърба си, онзи не би се раздрънкарал пред приятелите му, нямаше да има

бой и Куин нямаше да се прави на Рамбо с първия си братовчед.

За пореден път онази гадост на стълбището влачеше след себе си проблеми. Като че отгласите от станалото никога нямаше да секнат.

Докато минаваше покрай библиотеката, на Джон му хрумна да влезе вътре. Заоглежда лавиците и попадна на раздела с правна литература... която заемаше рафтове с дължина около шест метра. Боже, трябва да имаше поне седемдесет тома по право на Древния език. Явно вампирите водеха точно толкова съдебни спорове, колкото и хората.

Прегледа някои от книгите и придоби представа какво можеше да се случи според Наказателния кодекс. Ако Леш умреше, Куин щеше да бъде изправен пред Рот по обвинение в убийство и нещата никак не изглеждаха добре, тъй като Куин не беше нападател и не можеше да пледира самозащита. Най-добрият му шанс беше да се позове на текстовете за убийство заради поругана чест, но дори и тогава щеше да лежи в затвора като добавка към голямата глоба, която трябваше да се изплати на родителите на Леш. От друга страна, ако Леш оживееше, щяха да го тълкуват като нападение със смъртоносно оръжие, което отново щеше да означава години зад решетките и глоба.

И в двата случая изникваше един проблем. Доколкото Джон беше наясно, расата им нямаше затвори, тъй като наказателната система на вампирите беше сериозно западнала през четиристотинте години преди провъзгласяването на Рот за крал. А това означаваше, че Куин щеше да бъде държан под домашен арест, докато не бъде построен затвор. Трудно можеше да си представи, че родителите на Блей биха се радвали да държат под покрива си престъпник. Къде тогава щеше да отиде?

Джон изруга и пъхна подвързаните с кожа томове обратно на мястото им. Обърна се и зърна видение на лунната светлина, което го накара да забрави за прочетеното.

От другата страна на френските прозорци на библиотеката Кормия излизаше от басейна, а от голото ѝ тяло се стичаше вода, подобно на кристали. Кожата ѝ беше гладка, сякаш лакирана, а дългите ѝ изящни ръце и крака бяха грациозни като летен бриз.

Как Фюри успяваше да стои настрани от нея?

Тя облече робата си и се обърна към къщата, но замръзна на място, когато го видя. Джон се смути и вдигна ръка, за да ѝ помахва неловко. Кормия се поколеба, чудейки се дали не е заловена да върши нещо нередно, после отвърна на поздрава.

Той отвори вратата и без да се замисли, изписа с пръсти:

— *Съжалявам, че закъснях.*

Просто гениално. Тя не знаеше езика на глухонемите.

— Съжалявате, че ме видяхте, или че закъсняхте? Предполагам, че казахте едно от тези две неща. — Той почука часовника си и тя леко се изчерви. — Ясно, става дума за закъснението.

Той кимна, а тя се приближи съвършено безшумно. Стъпките ѝ оставиха мокри отпечатъци по плочките.

— Чаках ви. О, Скрайб Върджин, ранен сте!

Той вдигна ръка към подутата си устна и си пожела зрението ѝ да не беше така добро в тъмното. Започна да изписва нещо с пръсти, за да отклони вниманието ѝ, ядосан от бариерата в общуването им, и изведнъж го осени вдъхновение.

Извади телефона си и написа съобщение: *Все още бих искал да гледаме филм, а ти?*

— За мен ще бъде удоволствие — отвърна тя с поклон. — Но бих желала първо да се изкъпя и преоблека.

Двамата минаха през библиотеката и се качиха по главното стълбище. Джон беше впечатлен. Тя не бе скована от притеснение, че я беше видял, и в това имаше нещо привлекателно. Много привлекателно.

Стигнаха горе, той се спря, когато тя влезе в стаята си, и предположи, че ще трябва дълго да почака, но тя се върна съвсем скоро. Косата ѝ беше разпусната.

О, мили боже, каква гледка. Златистите ѝ къдрици, потъмнели от влагата, стигаха до кръста ѝ.

— Косата ми е мокра. — Тя се изчерви и стисна един кичур в шепата си. — Ще я прибера, когато изсъхне.

Не и ако питаш мен, помисли си той, загледан в нея.

— Ваша светлост?

Джон се съсредоточи и я поведе по коридора със статуите към двойните летящи врати, служещи за вход към помещенията за персонала. Задържа ги отворени за Кормия и после завиха наляво към облицована с кожа врата. Отвори я широко и пред тях се разкриха покрити с килим стълби, осветени от вградените светлини.

Кормия повдигна бялата си роба, докато се качваше, а той я последва, опитвайки се да не гледа навитите крайчета на косата ѝ, полюшващи се около кръста.

Кинозалата на третия етаж носеше духа на „Метро Голдуин Майер“ от четирийсетте години. Стените бяха в черно и сребристо, украсени с релефи във формата на лотос в стил „Ар деко“ и богато орнаментирани аплици в златно и сребърно. Разположените амфитеатрално места за сядане бяха по-скоро като в мерцедес, отколкото като в баскетболна зала. Двайсет и едно кожени кресла бяха разделени в три зони, пътеките между тях бяха маркирани от още малки лампички. Всяка от дебело тапицираните седалки имаше размерите на двойно легло и всичките заедно разполагаха с повече прикрепени към тях поставки за чаши, отколкото имаше в Боинг 747. Задната стена на кинозалата беше покрита с лавици с хиляди дивидита. Имаше и какво да се похапне. Редом до машината за пуканки, която не беше включена, защото не бяха казали на Фриц, че ще идват, имаше автомат за кока-кола и истинска сергия за бонбони.

Той спря и огледа десертчетата и бонбоните. Беше едновременно гладен и му се повдигаше. Би предпочел да се подчини на отвращението в стомаха си, но си каза, че Кормия може да иска нещо. Докато тя разглеждаше залата с широко отворени очи, той взе пакетче „М&М“ и пакетче солети рибки, в случай, че тя не си падаше по шоколад. Освободи две чаши за кока-кола, напълни ги с лед и сипа от прекрасната тъмна течност.

Подсвирна леко, за да привлече вниманието ѝ, и кимна към предната част на залата. Тя го последва, очевидно впечатлена от светещата ивица по полегатото стълбище. След като я настани в едно от креслата, той изтича обратно горе и се помъчи да реши какво да пусне.

Филмите на ужасите отпадаха поради деликатната ѝ чувствителност и поради реалния кошмар, който беше преживял по-рано. Това, разбира се, елиминираше около петдесет процента от колекцията, тъй като най-често Рейдж поръчваше на Фриц новите филми.

Джон пропусна „Годзила“, тъй като му напомняше твърде много за Тор. Безвкусни комедии като „Американски пай“ и „Ловци на шаферки“ не бяха достатъчно възвишени за нея. Колекцията на Мери от дълбокомислени чуждестранни филми беше... да, прекалено реалистична за Джон, че да издържи някой от тях дори в добрите си вечери. Търсеше начин да избяга от действителността, а не да се подлага на различен тип мъчение. Екшъни? Някак не му се вярваше, че Кормия ще изпадне във възторг от Брус Уилис, Силвестър Сталоун и

Арнолд Шварценегер.

Оставаха момичешките филми. Но кой от тях? Тук бяха класиките на Джон Хюз „Шестнайсет свещи“, „Красива в розово“, „Клуб закуска“. Джулия Робъртс присъстваше с „Мистична пица“, „Хубава жена“, „Стоманени магнолии“, „Сватбата на най-добрия ми приятел“... Цял куп незапомнящи се филми с Дженифър Анистън. Всичко на Мег Райън от деветдесетте години...

Той издърпа една кутия.

Докато въртеше диска в ръцете си, в ума му изплува картината, когато Кормия танцуваше в тревата. Бинго.

В този момент от телефона му прозвуча сигнал. Беше съобщение от Зейдист, който още се намираше в клиниката на Хавърс. *Леш не изглежда добре. Лечението продължава. Ще ви държа в течение.*

Съобщението беше адресирано до всички в къщата и докато Джон го препрочиташе, се почуди дали не трябваше да го препрати на Блей и Куин. Накрая прибра телефона обратно в джоба си, решил, че двамата си имат достатъчно грижи и без да ги натоварва с информация за състоянието на Леш. Ако умреше, тогава щеше да се свърже с приятелите си.

Спря и се огледа. Беше сюрреалистично да прави нещо толкова нормално като избирането на филм, че дори му се стори леко неуместно. Но сега можеха само да чакат. Той и всички замесени бяха с вързани ръце.

Отиде до плейъра и сложи диска в него, но виждаше единствено Леш, лежащ на плочките с ужас в очите и кървящо гърло.

Започна да се моли той да оцелее.

Дори това да означаваше, че ще живее в страх за своята тайна, по-добре така, отколкото Куин да бъде обявен за убиец и на съвестта на Джон да тежи отнемането на нечий живот.

Моля те, боже, нека Леш да оживее.

В центъра на града, в „Зироу Сам“ Рив имаше ужасна вечер и шефът на охраната му не я правеше по-добра. Хекс стоеше пред бюрото му и гледаше към него, като че бе кучешко лайно в гореща нощ.

Той потърка очи и я стрелна гневно.

— Защо искаш да стоя тук?

— Защото си интоксигиран и персоналът се страхува от теб.

Кое то доказваше, че имаха поне малко мозък в главата си, помисли си той.

— Какво стана снощи? — попита тя меко.

— Казах ли ти, че купих сграда на четири пресечки от тук?

— Да. Вчера. Как мина с Принцесата?

— На този град му е нужен готически клуб. Мисля да го нарека „Желязната маска“. —

Той се наведе към светещия екран на лаптопа си. — Приходите от тук ще са повече от достатъчни да покриват вноските по заема. Или може просто да платя в брой, но това би довело до нова ревизия. Мръсните пари са сложна работа и ако ме попиташ още веднъж за снощи, ще те изхвърля.

— Не сме ли в прекрасно настроение?

Горната му устна потрепна и той оголи кучешките си зъби.

— Не ме предизвиквай, Хекс. Изобщо не ми е до това.

— Добре, мълчи, щом искаш, но не си и помисляй да се показваш пред персонала.

Защо си търкаш очите?

Той трепна и погледна часовника си. През червената пелена пред очите си все пак успя да види, че са минали само три часа след последната инжекция допамин.

— Вече ти е нужна нова доза, нали? — попита Хекс.

Той дори не си направи труда да кимне, а просто отвори чекмеджето и извади стъклен флакон и спринцовка. Свали си сакото, нави ръкава на ризата, сложи турникет на ръката си и се опита да вкара иглата в червената капачка.

Не успя да уцели съвсем. Без пространствено възприятие той действаше на сляпо, опитвайки се да срещне върха на иглата с капачката на малкото шишенце и пропусна няколко пъти.

Симпатите виждаха само нюанси на червеното и при това двуизмерно. Когато лекарството не му действаше, защото беше под стрес или защото бе пропуснал доза, промените в зрението бяха първият признак за беда.

— Остави на мен.

Заля го вълна от слабост и усети, че не може да говори, затова само поклати глава към нея и продължи да се бори със спринцовката. Междувременно тялото му започна да излиза от състоянието на вкочаняване, започваше да усеща ръцете си и да чувства иглички в краката си.

— Добре, стига с това твое его. — Хекс заобиколи бюрото, решена да постигне целта си на всяка цена. — Просто ме остави да...

Той се опита да смъкне ръкава си надолу достатъчно бързо. Не успя.

— Мили боже — ахна тя.

Рив понечи да дръпне ръката си, но беше късно. Прекалено късно.

— Остави ме да го направя — каза Хекс и положи длан върху рамото му. — Просто се

отпусни, шефе... и ми позволи да се погрижа за теб.

С изненадващо нежни ръце тя взе спринцовката и флакона, после опъна покритата му със синини ръка на бюрото. Напоследък се бодеше твърде често и въпреки бързото заздравяване вените му бяха съсипани — подути и целите надупчени като осеяно с ями натоварено шосе.

— Ще използваме другата ръка.

Хекс опъна дясната му ръка и се справи със спринцовката и флакона без проблеми, като изтегли нормалната му доза. Той поклати глава и вдигна два пръста, за да я накара да я удвои.

— Прекалено много е.

Той посегна за спринцовката, но Хекс бързо я дръпна от обсега му. Рив стовари юмрук върху бюрото и закова настоятелен поглед в нея.

С две изразителни думи тя изтегли още от лекарството, а той я наблюдаваше как претърсва чекмеджето му за напоени със спирт салфетки, разтваря опаковката и почиства място при сгвката на лакътя. След като го инжектира, освободи турникета и прибра всичко обратно в бюрото.

Рив се отпусна назад в креслото и затвори очи. Виждаше червения цвят дори и със затворени клепачи.

— Откога продължава това? — попита тя тихо. — Двойната дозировка? Инжектирането без дезинфекция? По колко пъти на ден го правиш?

Той само поклати глава.

Секунди по-късно я чу да отваря вратата и да нарежда на Трез да докара бентлито. Точно се канеше да ѝ обясни, че онова, което е намислила, няма да стане, когато тя отвори дрешника му и извади едно от кожените му палта.

— Отиваме в клиниката на Хавърс — обяви Хекс. — И ако спориш с мен, ще повикам твоите момчета и те ще те изнесат от офиса ти като парцалена кукла.

Рив се втренчи в нея.

— Ти не си... шефът тук.

— Така е. Но мислиш ли, че ако кажа на гардовете колко е инфектирана ръката ти, ще се замислят и за секунда, преди да вземат нещата в свои ръце? Ако си послушен, може да се возиш на задната седалка вместо в багажника. Създаваш ли главоболия, ще служиш за украса на задното стъкло.

— Да ти го...

— Това вече го пробвахме, не помниш ли? На никой от нас не му хареса.

По дяволите. Точно от такова напомняне имаше нужда.

— Мисли логично, Рив. Няма да спечелиш. Защо изобщо си правиш труда да спориш? Колкото по-скоро отидеш, толкова по-скоро ще се върнеш. — Двамата се гледаха намръщено един друг няколко мига, докато накрая тя каза: — Добре, да забравим за двойната дозировка. Просто нека Хавърс погледне ръката ти. Една дума: сепсис.

Като че докторът не би се досетил какво става, когато го видеше.

Рив хвана бастуна си, бавно се оттласна от креслото и се изправи.

— Прекалено ми е топло... за палтото.

— Ще го взема с нас, защото не искаме да замръзнеш, след като действието на допамина започне.

Хекс му поднесе ръката си, без го погледне, защото знаеше колко е горд и иначе не би

се облегнал на нея. А се налагаше. Беше отслабнал до крайност.

— Мразя, когато си права — измърмори той.

— Това обяснява защо толкова често избухваш.

Заедно излязоха бавно от офиса на улицата.

Бентлито ги чакаше там и зад волана седеше Трез. Мавърът нито зададе въпрос, нито пусна някакъв коментар, такъв си беше.

И разбира се, смазващото мълчание те кара да се чувстваш още по-зле, когато си се държал като гадняр.

Рив пренебрегна факта, че Хекс го настани на задната седалка и седна до него, като че се притесняваше да не му стане зле от пътуването или нещо такова.

Колата потегли гладко като вълшебен килимче и това беше адски на място, защото той се чувстваше така, сякаш се рееше в приказна страна. С неговата природа на *симпат*, бореща се с вампирската му кръв, той беше постоянно зает да поддържа равновесието между лошата и донякъде сваятната си страна и люшкането в сферата на моралните ценности му причиняваше ужасно гадене.

Може би Хекс беше права да се опасява от повръщане.

Завиха наляво по „Трейд Стрийт“, поеха по Десето авеню и се насочиха към реката, където се качиха на магистралата. След четири отбивки завиха и се понесоха плавно през един скъп квартал, където в дъното на дворове, подобни на паркове, се извисяваха огромни къщи, които напомняха на крале, очакващи пред тях да се коленичи.

С червеното си двуизмерно зрение Рив не виждаше много. Със способностите си на *симпат* долавяше прекалено много. Усещаше хората в домовете, разгадаваше обитателите по емоционалните отпечатьци, оставяни от тях чрез енергията, произвеждана от чувствата им. Макар онова, което виждаше, да беше плоско като телевизионен екран, усещането му за хората беше триизмерно. Комбинацията от радост и тъга, вина и похот, гняв и болка създаваха структури също така пространствени като къщите им.

Въпреки че зорът му не можеше да проникне през ограждащите стени и дърветата, не можеше да разруши материала на сградите, дяволската му природа виждаше мъжете и жените вътре така ясно, като че стояха пред него голи, и инстинктът му се пробуди. Съсредоточи се в слабостите, съдържащи се в емоционалната мрежа, търсейки нередностите в съществуването на тези хора, и изпитваше желание да го разтърси още повече. Той беше като лукава котка, а те — смирени мишлета. Хищен преследвач, който искаше да си играе с тях, докато малките им мозъци не извадеха наяве мръсните им тайни, грозните им лъжи и срамните им тревога.

Тъмната му страна ги ненавиждаше с хладнокръвна безпристрастност. За природата му на *симпат* слабите нямаха място на земята. Те трябваше да си получат своето, додето то не ги задавеше и убиеше и после труповете им да бъдат прегазвани в калта, образувана от собствената им кръв, в похода към следващата жертва.

— Мразя гласовете в главата си — промълви той.

Хекс погледна към него. На осветлението в колата суровото й интелигентно лице му се стори изненадващо красиво. Може би защото беше единствената, която истински разбираше с какви демони се бори той и тази връзка помежду им я правеше прекрасна.

— По-добре да презираш тази си страна — отговори тя. — Омразата те предпазва.

— Борбата е досада.

— Знаем. Но би ли се примирил с друго?

— Понякога не съм много сигурен.

Десет минути по-късно Трез вкара колата през портата на имота на Хавърс.

Междувременно вцепенението в ръцете и краката на Рив беше започнало да се връща, а телесната му температура беше спаднала. Когато бентлитото заобиколи отзад и спря пред входа на клиниката, самуреното палто беше истински божи дар и Рив го облече, за да се стопли. Като излизаше от колата, забеляза, че червеният цвят беше отслабнал и светът възвръщаше обичайната си палитра от нюанси, а пространственото му възприятие беше поставило предметите на местата, на които беше свикнал да ги вижда.

— Аз ще остана отвън — обади се Хекс от задната седалка.

Никога не влизаше в клиниката. Но като знаеше какво й бяха сторили, я разбираше. Той взе бастуна си и се опря на него.

— Няма да се бавя.

— Ще останеш колкото е нужно. С Трез ще те чакаме тук.

Фюри се върна от Другата страна и се запъти право към „Зироу Сам“. Направи покупката от Ай Ем, тъй като Рив го нямаше и мавърът беше оставен да отговаря за сделките. После се прибра у дома и бързо отиде в спалнята си.

Щеше да изпуши една цигара, за да се отпусне, преди да почука на вратата на Кормия и да й каже, че е свободна да се върне в Светилището. При разговора си с нея щеше да й даде клетва, че като Примейл никога няма да се възползва от нея и ще я защитава от коментари и критики. Освен това щеше ясно да й даде да разбере, че съжالياва, задето я е държал тук.

Седна на леглото и взе листчетата за свиване на цигари, като се опитваше да репетира речта си... но в крайна сметка се замисли как го беше съблякла предишната вечер, как бледите й нежни ръце дърпаха колана, преди да събуят кожените му панталони. Членът му мигом се пробуди за горещ и бурен секс и въпреки че даваше най-доброто от себе си да не се поддаде, да се прави на хладнокръвен и спокоен, беше като да седи в кухнята на горяща къща.

Няма как да не забележиш горещината и писъка на противопожарната аларма.

Не продължи дълго. Пожарната команда пристигна със спомена за онези празни детски креватчета.

Мисълта за тях беше като зареден пистолет, опрян в главата му, и със сигурност угаси пламъка му.

В съзнанието му изникна Магьосника, застанал наред полето от черепи, а силуетът му се открояваше на сивото небе. *Когато растеше, баща ти беше пиян ден и нощ. Помниш ли какво ти причиняваше това? Кажу ми, приятел, какъв баща мислиш, че ще бъдеш за тези твои невръстни наследници, при положение че денонощно си напушен?*

Фюри спря онова, което правеше, и се замисли колко пъти беше вдигал бащи си от обраслата с бурени градина и го беше довлечал до къщата точно преди изгрева. Беше петгодишен, когато се случи за първи път... Спомняше си ужаса, че няма да успее да премести огромното тяло на баща си достатъчно бързо. Какъв кошмар. Запуснатата градина му се струваше необятна като джунгла, а малките му ръчици постоянно изпускаха колана на баща му. Сълзи на паника се стичаха по лицето му и той не спираше да проверява отново и отново доколко е напреднал изгревът.

Когато най-сетне го беше замъкнал в къщата, баща му бе отворил очи и беше шляпнал

Фюри през лицето с голямата си като тиган ръка.

Трябваше да умра там, глупако. Беше последвала тишина. После баща му беше избухнал в плач, беше го прегърнал и му бе обещал вече никога да не се опитва да се самоубие.

Само че имаше и следващ път. И после още един. И още един. Все с един и същ изход накрая.

Фюри спасяваше баща си, защото беше убеден, че Зейдист ще се върне у дома при него. Магьосника се усмихна. *Но не се случи така, нали, приятел? И Зейдист никога не го е познавал. Добре, че пушиш, та Зи да може все пак да почувства семейния дух от първа ръка.*

Фюри се намръщи и погледна към тоалетната през двойната врата на банята. Стисна в юмрук торбичката с червен дим и понечи да стане, готов да пусне казанчето колкото пъти е нужно.

Магьосника се изсмя. *Не си способен да го направиш. Няма начин да се откажеш. Дори не можеш да издържиш четири часа следобед, без да изпаднеш в паника. Можеш ли сериозно да си представиш никога да не пушиш през останалите седемстотин години от живота си? Хайде, приятел, бъди разумен.*

Фюри се отпусна обратно на леглото.

Я виж, той имал мозък в главата си. Каква изненада.

Сърцето му се късаше, когато облиза хартията, затвори цигарата в ръцете си и я сложи между устните си. Точно се канеше да запали, когато телефонът му звънна.

Интуицията му подсказа кой беше и когато го измъкна от джоба на кожения си панталон, се оказа прав. Зейдист. Брат му беше звънял три пъти.

Отговори и му се прииска вече да си беше запалил цигарата.

— Да?

— Къде си?

— Току-що се връщам от Другата страна.

— Добре, дотътри си задника в клиниката. Имало е бой в съблекалнята. Мислим, че Джон Матю го е започнал, но Куин го е завършил, като е забил нож в гърлото на Леш. Веднъж вече изгуби сърдечна дейност. Казват, че е стабилизирани, но никой не знае какво ще се случи. Опитах отново да се свържа с родителите му, но се включва гласова поща, вероятно заради приема. Искам да си тук, когато пристигнат.

Рот явно не беше казал на Зи за големия ботуш, осигурил на задника му уволнение.

— Ало? — тросна се Зи. — Фюри? Проблем ли имаш с мен?

— Не. — Той бързо отвори запалката и с едно движение на палеца се сдоби с пламък.

Сложи ръчно навитата цигара в уста и се подготви за предстоящото. — Не мога да дойда.

— Как така не можеш? Моята *шелан* е бременна и на легло, но успях да дойда. Трябва да си тук като представител на тренировъчната програма и член на Братството.

— Не мога.

— *Мили боже.* Чувам как пушиш. Зарежи проклетата цигара и си върши работата.

— Вече не съм брат.

Настъпи гробно мълчание. После чу гласа на близка си, тих и почти недоловим.

— Какво?

Не беше въпрос. По-скоро Зи знаеше отговора, но се надяваше на чудо.

Фюри не можеше да му предложи такава.

— Чуй... Рот ме отстрани от Братството. Снощи. Мислех, че ти е казал.

Фюри дръпна силно от цигарата и остави дима да се проточи навън през устните му бавно като мед. Можеше да си представи как изглежда близъкът му в момента, стиснал в юмрук телефона си, с очи, потъмнели от гняв, а обезобразената горна устна откриваше зъбите му.

Последвалото изръмжаване не беше изненада.

— Страхотно. Браво.

Връзката прекъсна.

Фюри набра Зи и беше прехвърлен на гласова поща. Това също не беше изненада.

По дяволите.

Не само искаше да изглади нещата със Зейдист. Искаше да научи какво се е случило в тренировъчния център. Джон добре ли беше? Ами Куин? И двете момчета се палеха лесно като всички вампири след преобразяването, но имаха добри сърца.

Леш сигурно бе извършил нещо ужасно.

Фюри довърши цигарата си за рекордно кратко време. Сви нова и я запали, като реши, че Рейдж ще му каже подробностите. Холивуд винаги беше източник на...

Магьосника поклати глава. *Приятел, нали осъзнаваш, че Рот няма да е във възторг, задето се месиш в делата на Братството? Тук си само гост, нещастен мръсноко. Вече не си част от семейството.*

В кинозалата на горния етаж Кормия се отпусна в креслото, което беше удобно като водата в басейна и я обгръщаше като дланта на великан.

Осветлението отслабна и Джон дойде в предната част на залата.

Набра нещо на телефона си и после ѝ показа екрана: *Готова ли си?*

Тя кимна и сумрачното помещение се освети от огромна картина, а звукът долиташе от всички страни.

О, Скрайб Върджин!

Джон се протегна и сложи ръката си върху нейната. След миг тя се отпусна и се съсредоточи върху случващото се на екрана, залят с различни нюанси на синьото. Образи на хора се появяваха и изчезваха. Мъжете и жените танцуваха заедно, с притиснати едно в друго тела, а бедрата им се поклащаха в ритъма на музиката.

На интервали се появяваха розови надписи на английски.

— Това е същото като телевизора — каза тя. — По същия начин ли действа?

Джон кимна точно когато на екрана се появиха английските думи „Мръсни танци“, изписани в розово.

Изведнъж се появи машина, наречена автомобил, движеща се по път сред зелени хълмове. В колата имаше хора. Човешко семейство с баща, майка и две дъщери.

Женски глас се разнесе из цялото помещение.

— Беше лятото на 1963-та...

Когато Джон сложи нещо в ръката ѝ, тя едва успя да откъсне поглед достатъчно задълго, за да види какво е. Оказа се малко тъмно кафяво пликче, отворено от едната страна. Той ѝ направи знак да извади нещо отвътре и да го сложи в устата си и тя бръкна с ръка. Появиха се малки цветни топчета и тя се поколеба.

Определено не бяха бели. Дори и тук тя ядеше само бяла храна според традицията.

Но пък можеше ли това да навреди?

Озърна се, макар да знаеше, че са сами, и после, със съзнанието, че нарушава правилата, пхна няколко в уста...

Прескъпа... Скрайб... Върджин!

Вкусът възбуди езика ѝ по начин, който я накара да мисли за кръв. Каква беше тази храна? Кормия огледа пакетчето. На него имаше две нарисувани личица, които изглеждаха като бонбоните. Надписът гласеше „M&M“.

Трябваше да ги изяде всичките. Веднага. Нямахше значение, че онова, което влизаше в тялото ѝ, не беше бяло.

Лапна още няколко и изстена, а Джон се засмя и ѝ подаде висока червена чаша, на която пишеше „Кока-кола“. Вътре потракваше лед, а от капачката стърчеше сламка. Той взе своята чаша и лапна сламката. Тя направи същото, а после отново насочи вниманието си към вълшебното пакетче и екрана.

Група хора бяха застанали в редица и се опитваха да следват движенията наляво и надясно на една красива блондинка... Младата жена, Бейби, онази, която беше говорила преди това, не успяваше да накара тялото си да се движи в същата посока като останалите.

Кормия се обърна към Джон, за да зададе въпрос, и забеляза, че той се мръщи разочаровано на телефона си.

Нещо се беше случило по-рано тази вечер. Нещо лошо. Джон беше по-мрачен от всякога и също така невероятно резервиран. Тя искаше да му помогне по всякакъв възможен начин, но нямаше да го притиска.

Тя самата пазеше много неща в себе си и разбираше колко е важна дискретността.

Остави го на спокойствие, отпусна се в собственото си кресло и се остави да бъде завладяна от филма. Джони беше красив, макар и не колкото Примейла, и как само се движеше, когато свиреше музиката. Най-хубавият момент беше, когато Бейби се научи да танцува. Да я гледа как прави неумели опити и се препъва, а накрая успява да повтори движенията, наистина стопли сърцето ѝ.

— Това ми харесва — обърна се тя към Джон. — Имам чувството, че го преживявам.

Джон извади телефона си. *Имаме още филми. Безброй са.*

— Искам да ги гледам. — Тя отпи от студената си напитка. — Всичките.

Изведнъж Бейби и Джони се озоваха сами в неговата стая.

Кормия замръзна, когато двамата започнаха да танцуват насаме. Телата им толкова се различаваха. Това на Джони беше много по-едро от тялото на Бейби, много по-мускулесто и въпреки това я докосваше нежно и внимателно. И не само той я милваше. Тя отвърщаше на ласките му, като прокараваше ръце по кожата му и изглеждаше, сякаш усещането ѝ харесва.

Кормия отвори леко уста и се изправи на мястото си, за да бъде по-близо до екрана. В съзнанието ѝ Примейлът зае мястото на Джони, а тя се превърна в Бейби. Притискаха се един към друг, търкаха бедрата си, събличаха дрехите си. Двамата бяха сами в мрака, на усамотено място, където никой не можеше да ги види или прекъсне.

Беше същото като в спалнята на Примейла, но без да спират. И нямаше никакви пречки. Не съществуваха обременяващи традиции, нямаше страх от провал и трийсет и деветте ѝ сестри бяха извън картината.

Толкова просто. Толкова реално, макар и случващо се в главата ѝ.

Точно това искаше да има с Примейла, помисли си тя, докато се взираше в екрана.

Точно това.

Седнал до Кормия, Джон погледна телефона си по две причини. Секс сцената го караше да се чувства неловко и нямаше търпение да научи нещо за Куин и Леш.

Мамка му.

Написа ново съобщение на Блей, който отговори на мига, че не се е свързал с Куин и се кани да се качи на колата.

Джон остави телефона на бедрото си. Не беше възможно Куин да е извършил някоя глупост. Глупост като тази да се обеси в банята. Не. Нямаше начин.

Баща му обаче беше способен на всичко. Джон никога не го беше срещал, но беше чувал за него от Блей. А доказателството бе видял върху посиненото лице на Куин в нощта след преобразяването му.

Джон осъзна, че потропва с крак, и сложи длан на коляното си, за да го спре. Какъвто суеверен глупак беше, не спираше да мисли за приказката на старите баби, че лошите новини идват винаги по три. Ако Леш умреше, щяха да последват още две нещастия.

Замисли се за братята, воюващи с лесърите по улиците. И за Куин, бродещ навън в нощта. Сам. И за Бела и нейната бременност.

Погледна телефона си и изруга безгласно.

— Ако трябва да вървите — заговори Кормия, — нямам нищо против да остана сама. Той поклати глава, но тя го спря с нежно докосване по ръката.

— Погрижете се за каквото е нужно. Очевидно е, че имате тежка вечер. Бих ви попитала, но знам, че няма да искате да говорите.

Само защото това се въртеше в главата му в момента, той написа: *Бих искал да върна времето и да не обувам онези обувки.*

— Моля?

По дяволите, сега трябваше да обясни или би изглеждал като идиот. *Тази вечер се случи нещо лошо. Точно преди това един от приятелите ми ми даде тези маратонки. Ако не се бях преобул в тях, тримата щяхме да сме си отишли преди...* Той се поколеба, замислен за това, как с приятелите му щяха да са си тръгнали, преди Леш да е излязъл изпод душа... *да се е случило.*

Кормия остана загледана в него за кратко.

— Искате ли да знаете какво мисля аз?

Той кимна и тя каза:

— Ако не бяха тези обувки, щяхте да се забавите по друга причина. Някой друг щеше да облича нещо друго. Или щяхте да започнете разговор. Или някоя врата щеше да заяде. Макар и да имаме право на свободен избор, като цяло съдбата ни е неизменна. Каквото е писано да се случи, се случва по един или друг начин.

Боже, беше мислил абсолютно същото, докато седеше в офиса на тренировъчния център. Само че...

Въпреки всичко вината е моя. Беше заради мен. Всичко се случи заради мен.

— Причинихте ли зло на друг?

Джон поклати глава и тя попита:

— Как тогава вината е ваша?

Не можеше да навлиза в подробности. Нямаше начин. *Просто е моя. Приятелят ми стори нещо ужасно, за да защити репутацията ми.*

— Такъв е бил изборът му на мъж с достойнство. — Кормия стисна ръката му. — Не съжалявайте за личния му избор. По-добре помислете какво бихте могли да направите, за да му помогнете сега.

Чувствам се толкова безсилен.

— Само така ви се струва. Всъщност не е истина — отговори тя тихо. — Идете и помислете. Изходът сам ще се изпречи пред вас. Знаем го.

Смирената ѝ вяра в него беше още по-значима, защото беше изписана на лицето ѝ, а не беше изказана само с думи. А той имаше нужда точно от това.

Ти си наистина чудесна, написа.

Кормия зацъфтя от удоволствие.

— Благодаря ви, сър.

Само Джон, моля те.

Той ѝ подаде дистанционното управление, като се увери, че тя знае как да го използва. Това, че схващаше бързо, не го изненада. Кормия беше точно като него. Мълчанието ѝ не значеше, че не е умна.

Той ѝ се поклони. Усещането беше странно, но му се стори редно да го направи и после бързо напусна. Докато слизаше по стълбите към втория етаж, написа съобщение на Блей. Бяха минали два часа, откакто за последно бяха чули нещо от Куин, и определено беше време да тръгнат да го търсят. Тъй като вероятно носеше багаж със себе си, дематериализирането не беше вариант, което значеше, че не е стигнал далече, понеже нямаше кола. Освен ако не бе използвал някой от *догените* в домакинството на родителите му да го откара някъде.

Джон префуча през двойните врати, водещи към коридора със статуите, и си помисли колко права беше Кормия. Седейки на задника си, нямаше да помогне на Куин, който се бореше с факта, че е изхвърлен от семейството си, без значение дали Леш щеше да живее или не. И колкото и неловко да се беше почувствал от онова, което приятелите му чуха, те двамата бяха по-важни от думите, изречени с такава жестокост в съблекалнята.

Точно когато стигне до главното стълбище, телефонът му издаде звук. Имаше съобщение от Зейдист: *Пулсът на Леш е права линия. Не изглежда добре.*

Куин вървеше покрай пътя, а сакът се блъскаше в бедрото му, докато правеше крачка след крачка. Пред него проблесна светкавица и освети дъбовете, при което короните им заприличаха на редица от широкоплещести главорези. Последвалата гръмотевица не беше далеч и във въздуха се усещаше озон. Имаше чувството, че много скоро ще подгизне.

Така и стана. В началото дъждовните капки бяха едри и редки, но после станаха по-малки и се сгъстиха. Като че възрастните бяха изскочили първи от облака, а по-младите ги бяха последвали едва когато се бяха убедили, че е безопасно.

Водата барабанеше върху сака му, а косата му започна да се сплесква. Той не направи нищо, за да се предпази, защото дъждът бездруго щеше да надделее. Нямаше чадър, а не възнамеряваше да търси подслон под някой дъб.

Изпържен нямаше да изглежда никак добре.

Около десет минути след като заваля, го застигна автомобил. Фаровете осветиха гърба му и тялото му хвърли сянка на пътя пред него. Светлините станаха по-ярки, а ревят на двигателя намаляваше с приближаването на колата.

Блей го беше последвал.

Той спря и се обърна, като засенчи очите си с ръка. Дъждът изглеждаше като фина бяла шарка на фона на фаровете, около които се виеше мъгла, която му напомни за епизоди от „Скуби Ду“.

— Блей, угаси фаровете. Ще ослепея.

Настана мрак и четирите врати на колата се отвориха, без да се включи лампата в купето.

Куин бавно пусна сака на земята. Бяха мъже от неговия вид, а не лесъри. Което, при положение че не беше въоръжен, беше успокоително само донякъде.

Вратите бяха затворени с последователно блъскане. Нова мълния проряза небето и той успя да хвърли бърз поглед на онова, пред което беше изправен. Четиримата бяха облечени в черно, а лицата им бяха прикрити с качулки.

А, да. Традиционните бранители на честта.

Куин не побягна, когато те един по един извадиха черни палки, а зае позиция за бой. Щеше да загуби, и то сериозно, но по дяволите, щеше да падне с окървавени кокалчета на ръцете, а зъбите на тези момчета щяха да се търкалят по пътя.

Бранителите на честта го наобиколиха в класическа конфигурация за масов побой, а той се завъртя на място в очакване на първия удар. Бяха огромни типове, всичките с неговите размери и целта им беше да причинят на тялото му абсолютно същото, което той бе сторил на Леш. И тъй като това не беше *райт*, а отплата, му беше позволено да отвърща на ударите.

Значи Леш бе още жив...

Една от палките го уцели в свивката под коляното и усещането беше като от електрошок. Помъчи се да запази равновесие с ясното съзнание, че озовеше ли се на земята, беше свършен, но някой удари другия му крак в бедрото. Приземи се на длани и колене, а по гърба и раменете му заваляха удари от палки. Той се хвърли и хвана един от побойниците за глезените. Онзи се опита да отстъпи назад, но Куин не го пускаше и сериозно измести центъра му на равновесие. За щастие, когато мръсникът се стовари на земята като гюле, беше така любезен да събори едно от приятелчетата си със себе си.

На Куин му беше нужна палка. Това беше единственият му шанс. С един изумителен скок той успя да сграбчи оръжието на един от онези, които беше съборил, но друга палка се стовари върху китката му. Болката беше като неонов надпис „Жестоко!“ и ръката му мигом беше извадена от строя, като се превърна във висящ ненужен крайник. Добре, че беше амбициозно копеле. Хвана палката с лявата си ръка и удари онзи пред него право в коляното.

После стана още по-весело. Тъй като не беше способен да стои прав, той се придвижваше по земята със смъртоносна бързина, прицелен в краката и тестисите им. Все едно че беше заобиколен от разярени кучета, които нападаха и после се отдръпваха в зависимост от това, накъде замахваше.

Мислеше, че ще успее да ги задържи на разстояние, когато един от тях взе камък с размерите на юмрук и го запрати към главата му. Наведе се точно навреме, но проклетото нещо отскочи от асфалта и го уцели право в слепоочието. Загуби контрол за секунда и това сложи край на всичко. Те се скупчиха около него и същинският бой започна. Сви се на топка, с ръце на главата, в опит да защити възможно най-много жизненоважни органи и мозъка си, а ударите валяха върху него.

От тях не се очакваше да го убият.

Наистина не се очакваше такава нещo.

Но някой го ритна в кръста и ударът попадна върху бъбреците му. Извивайки се от болка, той откри мястото под брадичката си. Именно там се стовари вторият ритник.

Челюстта му не смекчи особено шока, всъщност го усили, тъй като долните му зъби се удариха в горните и черепът му пое резултата от сътресението. Той се отпусна замаяно, спря да притиска с ръце главата си и отбранителните му сили отслабнаха.

Не би трябвало да го убиват, защото щом правеха това, значи Леш още беше жив. Ако беше умрял, той щеше да бъде призван от родителите на братовчед му да се яви пред краля и щяха да настояват да бъде осъден на смърт, въпреки че формално още беше непълнолетен. Не, този побой беше око за око заради телесните повреди. Или поне такива бяха правилата.

Бедата беше, че го бяха ритали по гърба, а после единият от тях скочи с двете си войнишки обувки върху гърдите му.

Дъхът му спря, сърцето му престана да бие. Всичко беше в застой.

И тогава чу гласа на брат си.

— Друг път не прави така. Против правилата е.

Брат му... *брат му*...?

Значи това не беше заради Леш.

Идваше от собственото му семейство. Компенсация, че бе омърсил името им.

Куин се мъчеше да поеме глътка въздух и не му се удаде особено добре, а четиримата започнаха да се карат помежду си. Гласът на брат му беше най-силен.

— Това е достатъчно!

— Проклетият мутант заслужава да умре.

Куин загуби интерес към драмата им, тъй като осъзна, че сърцето му още не е започнало да бие и паниката от осъзнатото не накара проклетото нещo да заработи. Пред погледа му изникнаха тъмни и светли петна, а краката и ръцете му започнаха да изтръпват.

Именно тогава видя бялата светлина.

По дяволите, беше настъпил часът му.

— Боже! Да вървим!

Някой се наведе към него.

— Ще се върнем за теб, нещастнико. Следващия път без загубения ти брат.

Последваха забързани стъпки, отваряне и затваряне на врати и свистене на гуми при потеглянето на колата. Когато някой друг приближи, той осъзна, че светлината не е от отвъдното, а по пътя към него се движеше друга кола.

Лежейки ничком, както беше оставен, през главата му мина мисълта, че можеше сам да си направи сърдечен масаж, да приложи оня номер от „Казино Роял“.

Затвори очи. Да, ако само можеше да изпълни нещo в стила на агент 007... Никакъв шанс. Не можеше да накара дробовете си да поемат нещo повече от плитки вдишвания, а сърцето му беше само безполезна топка мускули в гърдите му. Фактът, че вече не изпитваше болка, беше още по-тревожен.

Бялата светлина, обгърнала го след това, беше като мъглата, стелеща се над пътя, нежен и мек облак, който го пое и успокои. Потънал в светлината, той премина от състояние на ужас към пълна липса на страх. Знаеше, че това не е кола. Това беше Небитието.

Почувства, че се издига от шосето и се понесе в безтегловност към началото на бял коридор. В далечния му край имаше врата и той се почувства длъжен да я отвори. Тръгна

към нея все по-забързано и в мига, когато я достигна, посегна към топката. Ръката му обгърна топлия месинг и през главата му мина смътна мисъл, че премине ли през нея, това щеше да е краят. Намираше се по средата, докато не отвореше вратата и не пристъпеше към намиращото се отвъд.

Влезеше ли веднъж, нямаше връщане.

Точно се канеше да завърти китката си, когато видя някакъв образ върху табелата на вратата. Беше неясен и той се спря в опит да разгадае какво е.

О... боже... помисли, когато осъзна какво виждаше.

Мамка му!

Кормия не беше нито в стаята си, нито в банята.

Докато Фюри слизаше надолу към фойайето, за да я потърси, в ума му се оформи решение. Ако се натъкнеше на Рейдж, нямаше да задава въпросите, въртящи се в главата му. Проблемите с учениците или с лесърите вече не бяха негова територия и беше по-добре да приеме този факт.

Да получи отговори, отнасящи се до братята и трениращите, вече не беше негово право.

Делата му бяха свързани с Кормия. С нея и останалите Избраници. И беше крайно време да се представи достойно.

Фюри спря рязко, когато стигна до входа на трапезарията.

— Бела?

Съпругата на близнака му седеше на един от столовете с наклонена глава и с ръка върху корема. Дишаше задъхано.

Вдигна поглед към него и се усмихна немощно.

— Здравей.

О, боже.

— Здравей. Какво правиш?

— Добре съм. И преди да кажеш... че трябва да съм в леглото... тръгнала съм натам...

— Тя насочи поглед към главното стълбище. — Само че в момента ми се струва малко далече.

От съображения за благоприличие Фюри много внимаваше да не търси целенасочено компанията на Бела извън общите хранения дори преди Кормия да беше дошла в къщата.

Сега обаче моментът не беше подходящ да демонстрира отчужденост.

— Защо да не те отнеса?

Последва мълчание и той се подготви за протестите ѝ. Може би поне щеше да му позволи да я хване под ръка...

— Да, моля.

О... по дяволите.

— Виж ти, колко си разумна.

Той се усмихна, все едно че не беше напълно стъписан, и се доближи към нея. Стори му се лека като перце, когато я вдигна с една ръка през краката и с другата под гърба.

Миришеше на рози и още нещо. Нещо... не съвсем редно, като че хормоните ѝ се бяха разбушували заради бременността.

Може би кървеше.

— Как се чувстваш? — попита той с изненадващо спокоен глас, докато я носеше нагоре по стълбите.

— По същия начин. Уморена. Но бебето рита много, което е добре.

— Това е хубаво. — Той стигна до втория етаж и тръгна по коридора със статуите.

Бела положи глава на рамото му и потръпна леко, а на него му се прииска да се затича.

Точно когато стигна до спалнята ѝ, вратата в дъното на коридора се отвори. Кормия пристъпи и залитна с широко отворени очи.

— Би ли отворила вратата? — обърна се към нея той.

Тя веднага се забърза и я отвори широко. Отдръпна се и му направи път, за да може да

влезе в стаята. Той отиде право до леглото и положи Бела сред чаршафите и завивките.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита той, като правеше опит да не повдига въпроса за необходимостта от доктор Джейн.

Искрица от някогашния блясък се появи в очите ѝ.

— Мисля, че именно там е проблемът. Ядох прекалено много. Опразних две кутии шоколадов сладолед.

— Добър избор, ако си решила да се поглезиш.

Той се опита да звучи съвсем естествено, като подхвърли:

— Какво ще кажеш да се обадя на Зи?

— За какво? Просто съм уморена. И преди да попиташ, не, но съм била на крак повече, отколкото ми е позволено. Не го тревожи. Добре съм.

Дори да беше така, той пак щеше да се обади на близнака си. Само че не пред нея.

Хвърли поглед през рамо. Кормия стоеше пред стаята — притихнала, облечена в роба фигура, с изписана тревога на красивото ѝ лице.

Той се обърна отново към Бела.

— Какво ще кажеш за малко компания?

— Бих се радвала. — Тя се усмихна на Кормия. — Записах цял сезон от риалити шоуто „Проджект рънуей“ и точно се канех да го гледам. Искаш ли да се присъединиш?

Кормия срещна неговия поглед и очевидно прочете молбата в очите му.

— Не знам какво е това, но с удоволствие ще остана.

Тя влезе, а той хвана ръката ѝ и прошепна:

— Ще повикам Зи. Ако забележиш, че не ѝ е добре, набери звезда и буквата „З“ на телефона. Това е той.

Кормия кимна и промълви:

— Ще се погрижа за нея.

Той стисна леко ръката ѝ и каза тихо:

— Благодаря.

След като се сбогува с тях, затвори вратата и се отдалечи на няколко метра по коридора, преди да набере номера на мобилния телефон на Зи. *Вдигни, вдигни, вдигни...*

Гласова поща.

По дяволите.

— Това не е той. *Това не е той!*

Застанал под дъжда в задънения край на улицата до „МакГрайдърс“, на господин Д. му се искаше да използва убицеца пред себе си вместо гърбица за убиване на скоростта на сред „Трейд Стрийт“.

— Какъв ти е проблемът? — тросна му се лесърът и посочи цивилния вампир в краката си. — Това е третият за тази вечер. Не сме пленявали толкова за цяла година...

Господин Д. обърса острието на автоматичния си нож.

— Никой от тях не е онзи, който ни е нужен. Така че хващайте пътя или ще ви изям топките за вечеря.

Лесърът отстъпи назад, а господин Д. се наведе и разряза якето на цивилния. Мъжът беше в безсъзнание и в доста лоша форма, приличаше на захвърлен костюм, който плаче за химическо чистене.

Целият беше окървавен, а лицето му беше рана до рана и цялото отекло.

Докато ровеше за портфейла му, господин Д. нямаше как да не се съгласи с подчинения си за едно нещо, но го запази за себе си. Беше му трудно да повярва, че се добраха до трима за една вечер, а той пак беше готов да напълни гащите, сякаш е ял прекалено много сливи.

Работата беше там, че нямаше добри новини за Омега и сега дъното на неговите джинси беше на прицел.

— Отнесете го в къщата на „Лоуъл Стрийт“ — нареди той, когато светлосин ван, пълен с подкрепление, влезе в улицата. — Уведомете ме, щом дойде в съзнание. Ще видя дали може да ни каже нещо за онзи, когото издирваме.

— Както кажеш, шефе. — *Шефе* беше произнесено като „нещастнико“.

Господин Д. се замисли дали да не използва автоматичния си нож и да не одере проклетия мръсник на място. Но след като вече беше заклал един от убийците тази вечер, реши да сгъне острието и да прибере оръжието в джоба на якето си. Оредяването на редиците не беше желателно в момента.

— На твоє място бих внимавал с обноските — измърмори.

Двама лесъри излязоха от микробуса и доближиха, за да приберат цивилния.

— Защо? Не сме в Тексас.

— Вярно е. — Господин Д. обездвижи главните мускулни групи на убиец, сграбчи го за тестисите и усукна на топка семейните му скъпоценности. Убиецът изкрещя като доказателство, че дори мъжът да е импотентен, слабото му място си оставаше най-добрият начин да привлечеш вниманието му.

— Въпреки това, не е нужно да си груб — прошепна господин Д., втрепенен в изкривеното лице на другия. — Майка ти на нищо ли не те е научила?

Последвалият отговор можеше да е всичко — двайсет и втори псалм, виц за блондинка или списък с покупки. Толкова смисъл имаше в него.

Точно когато господин Д. отдръпна ръката си, всеки квадратен сантиметър от кожата му започна да го сърби.

Страхотно. Нощта ставаше все по-хубава.

— Приберете този — изкомандва господин Д. — После се върнете обратно тук. Не сме свършили за днес.

До момента, когато ванът потегли, той вече беше готов да трие тялото си с шкурка. Нетърпимият сърбеж означаваше, че Омега иска да го види, но къде, по дяволите, биха могли да се срещнат? Намираще се в центъра на града и най-близката собственост на Обществото на лесърите беше на десет минути с кола, а като се имаше предвид, че не носеше добри новини, едва ли и най-малкото закъснение бе уместно.

Господин Д. изтича до „Трейд Стрийт“ и огледа района за изоставени сгради. Реша, че не може да поеме риска за среща с Омега в никоя от тях. Бездомниците бяха навсякъде и в нощ като тази със сигурност търсеха къде да се приютят от бурята. Последното, от което се нуждаеше господин Д., бяха свидетели, били те наркомани, или пияници, особено с оглед на това, че щяха да му трият сол на главата.

Няколко пресечки по-нататък той се озова пред строителна площадка, оградена от триметровата ограда. Следеше издигането на сградата от предишната пролет. Първо от нищото беше изникнал скелетът. После стъкло беше облякло гредите и колоните като кожа. А след това беше изградена нервната система чрез монтирането на кабели и тръби. Бригадата беше

спряла да работи нощем, което значеше, че бе открил точно каквото търсеше.

Господин Д. се засили и скочи, улови с две ръце горния ръб на оградата, после прехвърли тялото си над нея. Приземи се в клекнало положение и остана неподвижен.

Никой не се доближи към него, нито дотичаха кучета. Той угаси няколко покрити с решетки лампи със силата на волята си и се промъкна в сенките до вратата, която за късмет беше отключена.

Зданието миришеше на гипсова мазилка. Той влезе дълбоко навътре, а стъпките му отекваха наоколо. Разпределението беше като на стандартна офис сграда. Голямо открито пространство, което скоро щеше да се изпълни с прегради и бюра. Горките нещастници. Не би могъл да понесе работа на бюро. Първо, защото не го биваше с книгите, и второ, ако не виждаше небето, имаше чувството, че ще се разкреши.

Когато се озова дълбоко във вътрешността на сградата, той падна на колене, свали каубойската си шапка и се подготви за наказанието.

Точно когато се разкриваше за своя господар, поредната буря напомни за приближаването си. Някъде из центъра на града удари гръм и после рикошира във високите сгради наоколо. Идеален момент. Пристигането на Омега прозвуча като поредната гръмотевица, когато господарят си проправи път в колдуелската действителност, изникващ от нищото, като че изскочил от езеро. При окончателното му идване близката околност потрепна и се намести обратно, сякаш бе от гума.

Бялата роба се отпусна около черното призрачно тяло на Омега и господин Д. се подготви да произнесе цяла реч на тема „правим, каквото можем“.

Но Омега заговори първи.

— Намерих онова, което ми принадлежи. Смъртта му беше начинът. Дай ми четирима от мъжете, осигури всичко необходимо и отиди в къщата да я подготвиш за ритуала по приемането.

Добре, но не точно това очакваше да излезе от устата на господаря му.

Господин Д. се изправи и извади телефона си.

— Имам група на трета улица. Ще им наредя да дойдат.

— Не, аз ще ги взема и ще пътуват с мен. Когато се върна в къщата, ти ще ми асистираш в онова, което ще се случи, и после ще отслужим ритуала.

— Да, господарю.

Омега протегна ръце, а ръкавите на бялата му роба се разпериха като криле.

— Ликувай, задето силата ни ще се увеличи десетократно. Синът ми се завръща у дома.

След тези си думи Омега се издигна и изчезна, а след отпътуването му на бетонния под падна свитък навита хартия.

— Син? — Господин Д. се чудеше дали е чул правилно. — *Син?*

Той се наведе и взе свитъка. Списъкът в него беше дълъг и донякъде потискащ, но не включваше нищо екзотично.

Евтини и лесни за доставяне неща. Евтини и достъпни. Което беше добре, защото портфейлът му застрашително изтъняваше.

Той прибра списъка в якето си и нахлупи каубойската шапка.

Син?

В другия край на града, в подземната клиника на Хавърс, Рив чакаше в кабинета за

прегледи без каквото и да било търпение. Погледна часовника си за осемстотин и петдесети път и се почувства като автомобилен състезател, чийто екип от механици се състои от деветдесетгодишни.

Какво изобщо правеше тук? Допаминът вече действаше и паниката беше отшумяла. Чувстваше се нелепо с мокасините си „Бали“, висящи от кушетката за прегледи. Всичко беше нормално и под контрол. За бога, ръката му щеше да се излекува. Това, че ставаше бавно, вероятно означаваше, че има нужда да се храни. Бърз сеанс с Хекс и щеше да е като нов.

Така че наистина беше по-добре да си върви.

Единственият проблем се състоеше в това, че Хекс и Трез чакаха на паркинга. Ако не излезеше от тук с грижовно направена превръзка върху убожданията от игли, щяха да му сритат задника обратно вътре.

Вратата се отвори и влезе медицинска сестра. Жената беше облечена в бяла, пристегната в кръста престилка, бели чорапи и бели обувки с меки подметки, истинско олицетворение на професията, което бе в унисон със старомодните похвати и стандарти на Хавърс. Докато затваряше вратата, беше забила глава в медицинския му картон и въпреки че без съмнение четеше написаното там, той беше напълно наясно, че другата причина бе да не се налага да срещне погледа му.

Всички сестри се държаха така в негово присъствие.

— Добър вечер — заговори тя сковано, докато прехвърляше страниците. — Ще взема кръвна проба, ако не възразявате.

— Звучи добре. — Поне нещо се случваше.

Той съблече наполовина самуреното си палто и измъкна ръка от ръкава на сакото си, а тя се суетеше наоколо, като изми ръцете си и нахлузи ръкавици.

Никоя от сестрите не обичаше да си има работа с него. Беше въпрос на женска интуиция. Макар в картоната му да не се споменава, че е наполовина *симпат*, те долавяха злото у него. Сестра му Бела и Мариса бяха единствените изключения, защото и двете умееха да пробудят добрата му страна. Държеше на тях и те го чувстваха. Колкото до останалата част от расата, анонимните индивиди не означаваха нищо за него и по-красивият пол някак го усещаше.

Сестрата се доближи до него с малък поднос с шишенца и гумен турникет и той нави ръкав. Тя действаше бързо и не каза нито дума, докато изтегляше кръвта, а после се отпрати към вратата с възможно най-бърза крачка.

— Колко още трябва да чакам? — попита той, преди тя да е успяла да се измъкне.

— Пристигна спешен случай. Ще мине известно време.

Вратата се затвори с хлопване.

По дяволите. Не искаше да оставя клуба си без надзор цяла вечер. При отсъствието на Хекс и Трез... Да, това никак не беше добре. Ай Ем беше надежден, нямаше спор, но дори корави типове като него имаха нужда от подкрепление, когато се изправеха пред тълпа от четиристотин души, намиращи се под влияние на алкохол и наркотици.

Рив извади телефона си и набра Хекс. Поспори с нея около десет минути. Не беше забавно, но поне уби малко време.

Тя не се съгласи той да си тръгне, но поне прие с Трез да се върнат в клуба.

Разбира се, това стана едва когато той даде директна заповед на двамата поотделно.

— Хубаво — тросна се тя.

— Хубаво — отвърна той и сложи край на разговора.

Тикна телефона в джоба си. Изруга няколко пъти. Отново извади проклетото нещо и написа съобщение: *Съжалявам, че съм такъв гадняр. Прости ми.*

Точно когато го изпрати, от нея дойде друго съобщение: *Умееш да си такъв гадняр. Закарах те там само защото ме е грижа за теб.*

Нямаше как да не се засмее, особено след като тя написа още едно съобщение: *Простено ти е, но все пак си гадняр.*

Рив отново прибра телефона в джоба си и се озърна наоколо, като отбелязваше мислено шпатулите в стъкления буркан до умивалника, апарата за кръвно налягане, висещ на стената, и бюрото с компютъра в ъгъла. Беше идвал в това помещение и преди. Беше влизал във всички кабинети.

С Хавърс имаха отношения между пациент и лекар от доста време и това беше сложна работа. Ако някой се сдобиеше с доказателства, че наоколо има *симпат*, пък бил той и само наполовина такъв, по закон трябваше да докладва за него, с цел той да бъде отстранен от общността и пратен в колонията на север. А това би съсипало всичко. Така че всеки път, когато Рив посещаваше клиниката, се ровеше из мозъка на добрия доктор и отваряше, както обичаше да се изразява, личния си сандък на тавана на Хавърс.

Упражнението не беше много различно от изтриването на спомени в съзнанието на хората, но процесът беше по-дълбок. След като докараше доктора до транс, Рив изтегляше информацията за себе си и „състоянието“ си и Хавърс беше способен да го лекува адекватно, но без неприятните социални усложнения. Когато прегледът свършеше, Рив „опаковаше багажа си“ от мозъка му и прилагаше допълнителни мерки за сигурност, като го заключваше здраво в мозъчната кора на лекаря в очакване на следващия път.

Беше ли подло? Да. Имаше ли друга възможност? Не. Нуждаеше се от лечение. Не беше като Хекс, която успяваше да потиска потребностите си сама. Макар че един бог знаеше как го прави.

Рив се изправи. По гърба му пропълзя гъдел, инстинктите му изпращаха сигнал, подобен на звън от будилник.

Дланта му напипа бастуна и той слезе от леглото, приземявайки се на двата си безчувствени крака. Пътешествието до вратата изискваше три крачки, той сграбчи бравата и я натисна. Коридорът беше празен и в двете посоки. Далече вляво сестринският пост и чакалнята имаха делови вид както винаги. Вдясно имаше стаи за пациенти, а отвъд тях двойните врати водеха към моргата.

Никаква драма.

Да... Нямаше нищо не на място. Всеки от медицинския персонал се движеше с определена цел. Някой се закашля в съседния кабинет. Шумът от климатичната инсталация създаваше непрестанен тих фонен шум.

Той присви очи, изкушен да използва способностите си на *симпат*, но беше прекалено рисковано. Едва се беше стабилизирал.

Кутията на Пандора трябваше да остане затворена.

Върна се обратно в кабинета за прегледи, извади телефона си и започна да набира Хекс, за да я повика обратно в клиниката, но вратата се отвори, преди да е успял да се свърже.

Зет му Зейдист показа глава през вратата.

— Чух, че си тук.

— Здравей. — Рив остави телефона настрана и преглътна пристъпа на параноя,

съпътстващ двойните дози. Това бе то, радостта от страничните ефекти.

По дяволите.

— Кажи ми, че не си тук заради Бела.

— Не. Тя е добре. — Зи затвори вратата и се облегна на нея, с което на практика ги заключи заедно вътре.

Очите на брата бяха черни. Което означаваше, че е вбесен.

Ривендж придърпа бастуна и го подпря пред себе си, в случай че му потрябваше. Той и Зи се разбираха добре, като се изключеха някои малки проблеми в началото на връзката му с Бела, но нещата винаги можеха да се променят. И като се имаше предвид мрачният му поглед, който като че идваше от вътрешността на крипта, явно беше станало точно това.

— Имаш нещо на ум ли? — попита Рив.

— Искам да ми направиш лична услуга.

Думата *услуга* вероятно не беше използвана на място.

— Казвай.

— Искам да престанеш да търгуваш с близнака ми. Ще му спреш доставките. — Зи опря ръце на кръста си. — Ако не го направиш, ще се погрижа да ти е невъзможно да продаваш нещо повече от сламки за коктейли в твоята дупка.

Рив почука с края на бастуна си по масата за прегледи и се почуди дали Зейдист би променил тона си, ако знаеше, че приходите от клуба спасяват брата на неговата *шелан* от колонията за *симпати*. Зи беше наясно какъв е, но си нямаше и представа за игрите на Принцесата.

— Как е сестра ми? — попита Рив провлечено. — Добре ли се справя? Спокойна ли е? Това е важно за нея, нали? Да не ѝ се причиняват излишни тревоги.

Очите на Зейдист се присвиха до цепки, а обезобразеното му лице беше като извадено от нечий кошмар.

— Не мисля, че искаш да се стига дотам.

— Ако навредиш на бизнеса ми, ще има последствия и за нея. Повярвай ми. — Рив задържа бастуна си в изправена позиция. — Близнакът ти е възрастен мъж. Ако имаш проблеми с порока му, може би трябва да говориш с него.

— Ще се разбера с Фюри. Но искам думата ти. Не му продавай повече.

Рив се загледа в бастуна си, застанал във въздуха в перфектен баланс. Отдавна беше намерил покой в бизнеса си, без съмнение, с помощта на природата си на *симпат*. Беше превърнал в морален императив необходимостта да се възползва от слабостта на другите. Оправдаваше търговията си с наркотици с факта, че изборът на клиентите му няма нищо общо с него. Ако съсипваха живота си заради продаваното от него, това беше тяхно собствено право, при това не много различно от други социално приемливи начини, по които околните се самоунищожаваха. Като например да се тъпчат с храна, докато си докарат сърдечно заболяване заради рекламите на „Макдоналдс“. Или да се напиват, докато не стигнат до чернодробна недостатъчност, благодарение на добрите хора, произвеждащи бира. Или да залагат на хазарт, докато не загубят къщите си.

Наркотиците бяха стока, а той беше бизнесмен и зависимите щяха да намерят унищожението си някъде другаде, ако неговите врати се затвореха. Най-доброто, което можеше да стори, беше да се убеди, че боклукът, купен от него, няма опасни примеси и чистотата му е постоянна, за да могат да премерят правилно дозите си.

— Искам думата ти, вампире — настоя Зейдист.

Рив погледна към ръкава, покриващ лявата му ръка, и се замисли за изражението на Хекс, когато видя какво си е причинил. Странен паралел. Това, че неговата гадост му беше предписана, не означаваше, че не може да злоупотребява с нея.

Рив вдигна очи, после затвори клепачи и спря да диша. Простря се във въздуха между себе си и брата и проникна в съзнанието му. Да... зад гнева му се криеше същински ужас.

И спомени... за Фюри. Случка от преди време... около седемдесет години... смъртно легло. Това на Фюри.

Зи увиваше близнака си с одеяла и го придружаваше към горящия огън. Беше разтревожен... За първи път, откакто беше загубил душата си поради робството, гледаше на някого със загриженост и жалост. Попи горящото от температура чело на Фюри, взе оръжието си и тръгна.

— Вампире... — измърмори Рив — виж ти колко грижовен си бил.

— Разкарай се от проклетото ми минало.

— Ти си го спасил, нали? — Рив отвори очи. — Фюри е бил болен. Отишли сте при Рот, защото не е имало къде другаде да идете. Злодеят в ролята на спасител.

— За твоя информация съм в ужасно настроение, а ти ме караш да освирепявам.

— Така сте се озовали в Братството. Интересно.

— Искам думата ти, Гълтачо на грехове. Не отегчителни приказки.

Движен от нещо, което не искаше да назове, Рив положи ръка на сърцето си.

Произнесе ясно на Древния език:

— *Тук ти давам клетвата си. Никога вече родният ти брат близък няма да излезе от моето заведение с наркотици у себе си.*

По белязаното лице на Зейдист проблесна изненада. После кимна.

— Казват никога да не вярваш на *симпат*. Ще заложа на онази половина от теб, която те прави брат на моята Бела. Разбираш ли ме?

— Добър избор — промърмори Рив и свали ръката си. — Защото именно с тази половина дадох обещанието. Каж ми нещо. Как ще се увериш, че не купува от друг?

— Честно казано, нямам представа.

— Късмет тогава.

— Ще ми е нужен. — Зейдист тръгна към вратата.

— Зи?

Братът хвърли поглед през рамо.

— Долавял ли си лоши вибрации тази вечер?

Зи се намръщи.

— Да, но къде му е новото на това? Не съм долавял добри от бог знае колко време.

Вратата се затвори, а Рив отново сложи ръка на сърцето си. Проклетото нещо блъскаше като лудо без видима причина. Вероятно беше добре, че щеше да го види лекар. Без значение колко време щеше да отнеме.

Експлозията разтърси клиниката с тътен, подобен на гръмотевица.

Фюри прие форма сред боровете зад гаражите на клиниката на Хавърс. Точно тогава се включи охранителната аларма. Острият вой разлая съседските кучета, но нямаше опасност да бъде повикана полицията. Сигналят беше настроен на прекалено висока честота, че да бъде възприет от човешко ухо.

По дяволите... Не беше въоръжен.

Въпреки всичко тръгна към входа на клиниката, готов да се бие с голи ръце, ако се наложеше.

Беше по-зле от най-лошия очакван сценарий. Стоманената врата зееше отворена, подобно на нечия разцепена устна. Вратите на асансьора в преддверието бяха разтворени широко. Шахтата с нейните кабели и жици беше на показ. По-надолу в тавана на кабината имаше дупка от взрив, подобна на рана от изстрел в гърдите.

Наоколо се издигаха струи дим и талази миризма на бебешка пудра, носени от въздушното течение откъм подземните етажи на клиниката. Тази сладко-кисела комбинация и звуците от бой, носещи се отдолу, накараха Фюри да оголи кучешките си зъби и да стисне ръцете си в юмруци.

Не изгуби време да се чуди как лесърите са разбрали къде се намира клиниката и не си направи труда да използва стълбата, монтирана към бетонената стена. Скочи долу и се приземи на частта от покрива на асансьорната кабина, която беше оцеляла. Последва повторен скок през дупката, за да се озове сред пълен хаос.

В чакалнята трима убийци с бабешки цвят на косите изпълняваха танца на юмруците пред Зейдист и Ривендж. Наоколо хвърчаха пластмасови столове, скучни списания и повехнали цветя в саксии. Безцветните мръсници очевидно бяха добре тренирани, при това не от вчера, като се съдеше по това, колко силни и уверени бяха, но Зи и Рив не им оставаха длъжни.

При така бързо развиващите се събития той трябваше да се намеси мигом. Сграбчи един метален стол от регистратурата и замахна с него като с бухалка към най-близкия убиец. Лесърът се строполи на земята, а той вдигна стола и заби един от вретеновидните му крака в гърдите на мръсника.

Блесна светкавица, а по коридора на клиниката се разнесе нечий писък, идващ от сектора със стаите за пациенти.

— Върви! — извика Зи и изрита един от лесърите в главата. — Ние ще ги задържим тук!

Фюри профуча през двойните врати.

В коридора имаше тела. Много тела. Лежащи в локви от червена кръв върху светлозеления линолеум.

Макар да го съсипваше това, че не спря да провери как са онези, покрай които минаваше, целта му бяха живите сред персонала и пациентите. Неколцина от тях тичаха към него, изпаднали в пълна паника. Белите им престилки и болничните халати плюосяха като пране, оставено да се суши на вятъра.

Успя да ги спре, като се вкопчи в ръцете и раменете им.

— Влезте в стаите за пациенти! Заклучете се вътре! Заклучете се в проклетите стаи!

— Няма ключалки! — изкрещя някой. — И отвеждат пациенти.

— По дяволите! — Той се огледа и видя надпис. — Складът за лекарства заключва ли

се?

Една сестра кимна и откачи нещо от колана си. С трепереща ръка му подаде някакъв ключ.

— Само отвън. Ще трябва... да ни заключите.

Той кимна към вратата с надпис: „Само за персонал“.

— Влизайте.

Всички се напъхаха в помещението с размери три на три метра и стени, покрити с рафтове с лекарства от пода до тавана. Докато затваряше вратата, знаеше, че никога няма да забрави вида им, скупчени под ниския таван и флуоресцентното осветление. Седем ужасени лица, четиринайсет умоляващи очи, седемдесет държащи се едни за други пръсти, докато телата представляваха една сплотена единица страх.

Познаваше ги отпреди. Бяха се грижили за него, когато имаше проблеми с протезата. Все вампири като него. Такива, които искаха тази война да свърши. Налагаше им се да му се доверят, защото в момента той имаше повече сила от тях.

Значи това било да си Бог, помисли си той, без да желае поста.

— Няма да ви забравя. — Той затвори вратата, заключи я и поспря за момент. Откъм регистратурата все още долитаха шумове от бой, но навсякъде другаде беше тихо.

Нямаше повече персонал. Нямаше и повече пациенти. Тези седем бяха единствените оцелели.

Обърна гръб на склада и се отдалечи от мястото, където се биеха Зи и Рив, следвайки стелещия се наоколо сладък аромат, който водеше в противоположната посока. Отмина лабораторията на Хавърс, после помещението, в което преди няколко месеца Бъч беше поставен под карантина. По целия път се натъкваше на следи от войнишки обувки и локви с червена кръв на вампири.

Боже, колко убийци бе имало тук?

Какъвто и да беше отговорът, той придоби представа накъде се бяха насочили лесърите — към евакуационните тунели и вероятно водеха пленници. Въпросът беше откъде познаваха този път?

Фюри префуча през друга двойна врата и подаде глава в моргата. Редиците от хладилници и масите от неръждаема стомана бяха непокътнати. Логично. Те искаха само живите.

Той продължи по коридора и се озова пред изхода, използван от убийците и техните пленници. Не беше останало нищо от стоманения панел, затварящ тунела. Беше взривен също както входа и покрива на асансьорната кабина.

По дяволите. Съвсем чиста операция. Вътре и вън. И той предполагаше, че това е само началото на офанзивата. Щяха да последват още кървави атаки, съвсем в духа на средновековните маниери на Обществото на лесърите.

Фюри забърза обратно към регистратурата, в случай че Зи и Рив още не бяха свършили. По пътя вдигна телефона към ухото си, но преди Ви да е успял да отговори, Хавърс подаде глава от личния си кабинет.

Фюри прекъсна, за да може да обсъди положението с доктора и се помоли охранителната система на Ви да го е известила, когато се е задействала алармата. Вероятно беше така, тъй като охранителните системи бяха свързани.

— Колко линейки имаш? — обърна се той към Хавърс.

Лекарят примигна зад очилата си и вдигна ръка. Между треперещите му пръсти имаше

девет милиметрово оръжие.

— Имам пистолет.

— Който ще прибереш обратно в кобура и няма да използваш. — Последното, от което се нуждаеха, беше нечий аматорски пръст, опрян в спуська. — Хайде, прибери го и се съсредоточи върху това, какво ти казвам. Трябва да изведем живите от тук. Колко линейки имаш?

Хавърс натика дулото на беретата несръчно в джоба си, с което разтревожи Фюри, че може да се простреля в задника.

— Четири.

— Дай ми това. — Фюри взе пистолета, увери се, че предпазителят е на мястото си, и го натика в колана на доктора.

— Четири линейки. Добре. Ще са ни нужни шофьори.

Токът спря и всичко потъна в непрогледен мрак. Внезапно настъпилата тъмнина го накара да се зачуди дали не се е появила нова група убийци.

Резервният генератор заработи, включи се слабото аварийно осветление, а той хвана лекаря и го разтърси.

— Може ли да прекараме линейките през къщата?

— Да... къщата, моята къща... тунелите... — Зад него се появиха три медицински сестри. Бяха уплашени до смърт и бледи точно колкото аварийното осветление.

— О, Скрайб Върджин — занарежда Хавърс, — *догени* в къщата. Карълайн...

— Аз ще се погрижа за тях — обеща Фюри. — Ще ги намеря и ще ги изведа. Къде са ключовете за линейките?

Докторът се пресегна към обратната страна на вратата.

— Ето ги.

Слава. Богу.

— Лесърите са открили южния тунел, така че ще трябва да преведем всички през къщата.

— Добре.

— Ще започнем евакуацията веднага щом обезопасим временно мястото — каза Фюри. — Вие четиримата стойте заключени, докато не ви повика някой от нас. Вие ще сте шофьорите.

— Как са ни открили?

— Нямам представа. — Фюри бутна Хавърс обратно в кабинета му, затвори вратата и му извика да заключи.

Когато се върна в зоната на рецепцията, боят беше свършил. И последният лесър бе съсечен от червената сабя на Рив.

Зи обърса челото си с ръка и остави там черни петна. Огледа се и попита Фюри:

— Какво е положението?

— Най-малко деветима служители и пациенти са убити. Броят на отвлечените е неизвестен. Районът не е обезопасен. — Само Господ знаеше колко лесъри се спотайваха из лабиринта от коридори или в стаите на клиниката. — Предлагам да укрепим входа и южния тунел, както и изхода към къщата, и после бързо да ги изведем с линейки и частни коли. Медицинският персонал ще шофира. Тръгваме към резервната клиника на улица „Чедър“.

Зейдист примигна, като че изненадан от ясната логика.

— Добър план.

Подкреплението пристигна само миг по-късно, когато Рейдж, Бъч и Вишъс се появиха един след друг в асансьора. Тримата бяха въоръжени до зъби и бесни.

Фюри погледна часовника си.

— Аз ще изведа цивилните и персонала. Вие се погрижете да откриете всички лесъри, мотаещи се из сградата, и подгответе комитет по посрещането за следващата вълна.

— Фюри — викна Зейдист, когато той тръгна.

Фюри погледна през рамо, а близъкът му подхвърли единия от двата пистолета Зиг Зауер, които винаги носеше със себе си.

— Пази се — промълви Зи.

Фюри хвана оръжието и кимна. После се затича по коридора. Направи бърза преценка на разстоянието между склада за медикаменти, кабинета на Хавърс и стълбището и му се стори, че трите точки бяха на километри една от друга, а не само на метри.

Отвори вратата към стълбището. Аварийното осветление светеше в червено, а тишината беше успокоителна. С бързи стъпки той се изкачи по стълбите, набра кода за ключалката на вратата, водеща към къщата, и подаде глава в облицования с дървена ламперия коридор. Миризмата на лимон идваше от препаратата за под, ароматът на рози — от букета на мраморния плот, а комбинацията от агнешко и розмарин се носеше от кухнята.

Нямаше миризма на бебешка пудра.

Прислужницата на Хавърс, Карълайн, се появи иззад ъгъла.

— Сър?

— Събери прислугата.

— Всички сме тук. Чухме алармата. — Тя кимна през рамо. — Общо дванайсет сме.

— Безопасно ли е в къщата?

— Охранителните системи не са се задействали.

— Отлично. — Той ѝ хвърли ключовете, дадени му от Хавърс. — Минете през тунелите, идете в гаражите и се заключете там. Запалете всички линейки и коли, но не ги изкарвайте и оставете някого на вратата, за да ме пусне да вляза с останалите. Ще почукам и ще се представя. Не отваряйте на никого, освен ако не е брат. Разбра ли ме?

Беше мъчително да наблюдава как прислужницата преглътна страха си и кимна.

— Господарят ни...

— Хавърс е добре. Ще го доведе при вас. — Фюри се протегна и стисна ръката ѝ. — Вървете. Веднага. И бързо. Нямаме никакво време.

Озова се обратно в клиниката само след миг. Чуваше братята да се движат наоколо, разпознавайки ги по походката, мириса и начина им на говорене. Явно нямаше други убийци.

Отиде до кабинета на Хавърс и освободи първо четиримата, намиращи се там, защото не вярваше, че докторът ще стои мирен.

За щастие той изпълни точно каквото му каза и бързо се изкачи по стълбите заедно със сестрите. Фюри ги придружи през тунелите, водещи към гаража, и заедно изтичаха през тесния подземен път, минаващ под паркинга зад къщата.

— Кой от тунелите води директно при линейките? — попита, когато се озоваха пред разклоняващ се на четири коридор.

— Вторият отляво, но всички гаражи са свързани.

— Искам теб и сестрите в линейките заедно с пациентите. Така че отиваме право там. Изминаха разстоянието възможно най-бързо. Когато стигнаха до стоманената врата,

Фюри почука и извика името си. Някой отключи и той пусна групата вътре.

— Ще се върна с още — каза, докато всички се запрегръщаха.

Върна се в клиниката и се натъкна на Зи.

— Още убийци?

— Нито един. Ви и Рейдж охраняват предната част, а ние с Рив ще отидем при южния тунел.

— Ще ми дойде добре, ако някой покрие колите.

— Разбрано. Ще пратя Рейдж. Ще излезете отзад, нали?

— Да.

Двамата се разделиха и Фюри пое към склада за медикаменти. Извади от джоба си ключа, който му бе дала сестрата, и почука на вратата.

— Аз съм. — Вкара ключа в ключалката и натисна бравата.

Озова се пред лицата им още веднъж и видя, че там проблесна надежда. Но това не продължи дълго, защото зърнаха оръжието в ръката му.

— Ще ви преведа през къщата — каза. — Има ли някой с проблеми в придвижването?

Малката групичка се раздели, за да разкрие вампира, легнал на земята. Към ръката му беше прикрепена система, а една от сестрите държеше торбичката над главата му.

По дяволите. Фюри хвърли поглед към коридора. Наоколо нямаше никой от братята.

— Ти — посочи той към лаборанта. — Носи го. — Кимна към жената, държаща торбичката. — Стой с тях.

Лаборантът вдигна пациента от пода, а русата сестра вдигна системата нагоре. Фюри ги раздели на двойки по един пациент и служител.

— Движете се възможно най-бързо. Ще използвате стълбището към къщата и ще се насочите към тунелите, водещи до гаража. Използвайте първия вдясно, след като влезете в къщата. Аз съм зад вас. Вървете. Веднага.

Въпреки че правеха най-доброто, на което бяха способни, пак отне години.

Години.

Имаше чувството, че ще изскочи от кожата си, когато най-накрая се добраха до осветеното в червено стълбище и заключването на стоманената врата зад гърба им му даде оскъдна утеха, като се имаше предвид, че лесърите разполагаха с експлозиви. Пациентите бяха бавни, съвсем скоро бяха претърпели различни операции. Искаше да носи един или дори двама, но не можеше да си позволи да няма оръжие в готовност.

В основата на стълбището на една от пациентките с превръзка на главата ѝ се наложи да спре.

Без да бъде молена, русата сестра подаде системата на лаборанта.

— Само докато минем през тунела. — После повдигна немощната жена. — Да вървим.

Фюри ѝ кимна и я пусна пред него.

Групата влезе в къщата с тътрене на краката и покашляне. Това, че алармата още не се беше задействала, когато заключи вратата на клиниката и ги поведе към входа на тунела, не беше за вярване.

Групата закуцука навътре, а русата сестра, носеща жената, се спря.

— Имате ли друго оръжие? Аз мога да стрелям.

Фюри повдигна вежди.

— Не, нямам.

Очите му се спряха на два орнаментирани кинжала, висящи на стената над една от

вратите.

— Вземи моя пистолет. Аз съм добър с хладно оръжие.

Сестрата се извъртя на една страна и той пъкна Зиг Зауера на Зи в джоба на престилката ѝ. После тя му обърна гръб и закрачи през тунела, а той откачи двата кинжала от месинговите им куки и забърза след останалите.

Когато стигнаха до вратата на гаража с линейките, почука с юмрук и извика името си и тя се отвори широко. Вместо да влязат, всички доведени от него вампири го погледнаха.

Седем лица. Четиринасет очи. Седемдесет пръста.

Но този път беше различно.

Четящата се там благодарност беше другата страна от работата на Бог и той беше поразен от обожанието и облекчението им. Осъзнаването на това, че врата в спасителя им не е била напразна и наградата им е техният живот, беше осезаемо.

— Още не сме се измъкнали — предупреди ги той.

Когато Фюри отново погледна часовника си, бяха минали трийсет и три минути.

Двайсет и тримата цивилни, членове на персонала и *догени* от къщата, бяха евакуирани. Линейките и колите потеглиха, но не през централните врати, които биха ги извели зад сградата, а през подвижни панели, отварящи се към малка горичка отвъд. Един по един автомобилите отпътуваха без включени светлини. Един по един бяха спасени и изчезнаха като призраци в нощта.

Операцията беше същински успех и въпреки това той имаше лошо предчувствие.

Лесърите така и не се бяха върнали.

Не беше типично за тях. При нормални обстоятелства, веднъж проникнали, те се пръсваха навсякъде. Стандартният им метод на действие беше да пленят възможно най-много цивилни, за да ги разпитат и после да задигнат всичко ценно. Защо не бяха изпратили още от своите? Особено като се имаха предвид скъпите вещи в клиниката на Хавърс и в къщата. Освен това убийците знаеха със сигурност, че братята ще са тук, готови да се бият.

Обратно в клиниката Фюри вървеше по коридора, като проверяваше отново стаите на пациентите за някой оцелял. Гледката беше ужасна. Трупове. Много трупове. И сградата беше напълно съсипана, също така смъртоносно пострадала като телата, лежащи из нея. Чаршафите от леглата бяха свалени на пода, възглавниците бяха разкъсани, мониторите за сърдечна дейност и стойките за окачване на системите бяха съборени. Различни видове лекарства бяха разпръснати по коридора и навсякъде се виждаха тези ужасни следи от обувки и червена лъскава кръв.

Спешната евакуация не беше проста домакинска работа, за която Марта Стюарт^[1] да ти даде съвет. Нито пък боят.

Докато се движеше към рецепцията, му се струваше странно, че наоколо вече нямаше блъскане и суматоха. Чуваше се само жуженето на климатичната инсталация и компютрите. От време на време звънеше телефон, но никой не го вдигаше.

Клиниката буквално беше изравнена със земята и даваше само бегли признаци за мозъчна дейност.

Нито тя, нито красивата къща на Хавърс щяха да бъдат използвани отново. Тунелите, както и всички незасегнати външни и вътрешни врати, щяха да бъдат заключени, охранителните системи щяха да бъдат задействани, а капаците на къщата — спуснати. На мястото на взривения вход и на вратите на асансьора щяха да бъдат заварени стоманени листове. Накрая въоръжена група щеше да влезе и да събере мебелировката и личните вещи

през оцелелите тунели, но дотогава щеше да мине известно време. Зависеше от това, дали лесърите щяха да се върнат с пазарските си колички.

За щастие Хавърс имаше друга къща, където да се приюти с прислугата, а пациентите вече бяха настанени във временната клиника. Медицинските картони и лабораторните резултати се пазеха на външен сървър, така че щяха да бъдат достъпни, но щеше да се наложи сестрите бързо да набавят медикаменти и материали за новото място.

Истинският проблем беше оборудването на друга многофункционална постоянна клиника, а това щеше да отнеме месеци и милиони долари.

Когато Фюри се приближи до бюрото на регистратурата, телефонът звънна. Звъненето престана, когато обаждането беше пренасочено към гласова поща, която вместо обичайното приветствие вече обявяваше: „Този номер вече не функционира. За повече информация позвънете на следния номер...“.

Вишъс беше въвел втория номер, за да могат желаещите да оставят съобщение и данните си за обратна връзка. След проверка на самоличността и проблема им, персоналът в новата клиника щеше да им позвъни. Ви проследяваше обажданията чрез четирите си компютъра в Бърлогата, така че ако някой лесър се опиташе да любопитства, братът можеше да засече линията.

Фюри спря и се заслуша напрегнато, а ръката му стисна още по-здраво Зиг Зауера. Хавърс беше достатъчно предвидлив да остави пистолет под шофьорското място на всяка от линейките и деветмилиметровото оръжие на Зи се беше завърнало в семейството, така да се каже.

Беше относително тихо. Нищо нередно. Ви и Рейдж бяха отишли в новата клиника, в случай че конвоят е бил проследен от врага.

Зейдист заваряваше взривената врата към южния тунел. Ривендж вероятно вече си беше тръгнал.

Дори клиниката да беше значително обезопасена, той беше готов да стреля. Операции като тази винаги го държаха нащрек.

По дяволите. Това вероятно беше последната му акция. И беше участвал в нея само защото беше дошъл за Зейдист, а не защото го бяха повикали като член на Братството.

Опита се да не мисли за това и пое по нов коридор, водещ към спешното отделение на клиниката. Отминаваше склада за медикаменти, когато чу потракване на стъкло.

Извади пистолета на Зи, вдигна го пред лицето си и се притисна към рамката на вратата. Бърз поглед вътре му разясни какво се случваше: Ривендж стоеше пред заключен шкаф, в чиято врата беше пробита дупка, и прехвърляше флакони от рафтовете в джобовете на коженото си палто.

— Спокойно, вампире — каза той, без да се обръща. — Това е само допамин. Няма да търгувам на черния пазар с Оксиконтин^[2] или някоя друга гадост.

Фюри свали оръжието до себе си.

— Защо взимаш...

— Защото ми е нужен.

Когато и последният флакон беше прибран, Рив се обърна към него. Аметистовите му очи гледаха с пронизващия поглед на пепелянка. Винаги гледаше така, все едно преценява нападението си, дори когато бе сред братята.

— Как мислиш, че са открили мястото? — попита Рив.

— Не знам. — Фюри кимна към вратата. — Хайде, тръгваме си. Не е безопасно.

Усмивката, пробягала по лицето на Рив, разкри още повече изострените му кучешки зъби.

— Убеден съм, че мога да се пазя и сам.

— Без съмнение е така, но е по-добре да си вървиш.

Рив се придвижи внимателно през склада, като заобикаляше паднали кашони с марли, латексови ръкавици и термометри.

Подпираше се тежко на бастуна си, но само глупак би го сбъркал с инвалид.

Тонът му беше по-любезен от всякога, когато попита меко:

— Къде са черните ти кинжали, въздържателю?

— Не е твоя работа, Гълтачо на грехове.

— Вярно е. — Рив побутна с бастуна си сноп от шпатули за гърло, сякаш се опитваше да ги прибере обратно в кутията им. — Според мен е редно да знаещ, че близнакът ти проведе разговор с мен.

— Така ли?

— Време е да си вървиш.

Двамата погледнаха към коридора. Зейдист стоеше зад тях. Беше смръщил вежди над почернелите си очи.

— Веднага — каза Зи.

Рив се усмихна спокойно, а телефонът му зазвъня.

— Я виж ти. Колата ми е тук. Удоволствие е да се работи с вас, господа. До скоро.

Той заобиколи Фюри, кимна на Зи и вдигна мобилния си телефон към ухото, докато вървеше подпрян на бастуна си.

Звучите, издавани от него, заглъхнаха и настъпи тишина.

Фюри отговори на въпроса, преди близнакът му да бе успял да го зададе.

— Дойдох, защото не отговаряше на обажданията ми.

Той му подаде Зиг Зауера, държейки дулото към себе си.

Зи взе оръжието, провери пълнителя и го прибра в кобура си.

— Бях прекалено ядосан, за да говорим.

— Не се обаждах заради нас двамата. Открих Бела в трапезарията. Изглеждаше слаба и я отнесох горе. Мисля, че няма да е зле Джейн да я посети, но решението е твое.

Лицето на Зейдист загуби напълно цвета си.

— Бела каза ли, че нещо не е наред?

— Чувстваше се добре, когато я сложих в леглото. Обясни, че е яла прекалено много и в това бил проблемът. Но... — Може би грешеше за кървенето. — Наистина мисля, че Джейн трябва да я види.

Зейдист побягна с всички сили, тропайки силно с ботушите си по пода на празния коридор. Оглушителният шум отекваше из пустата клиника.

Фюри го последва, вървейки. Замисли се за ролята си на Примейл и си представи как тича, за да провери състоянието на Кормия със същата загриженост, неотложност и отчаяние. Боже, фантазията му го рисуваше толкова ясно... нея с малкото в утробата ѝ и себе си — разтревожен до крайност, точно като Зи.

Спря и се загледа в една от стаите за пациенти.

Как ли се бе чувствал баща му, застанал до родилната постеля на майка му, когато му се бяха родили двама здрави синове? Вероятно е бил на върха на щастието... докато не се бе появил Фюри, който е бил всичко друго, но не и благословия.

Ражданията са игра на хазарт по толкова много причини.

Докато Фюри вървеше по коридора към взривения асансьор, си мислеше, че родителите му вероятно са осъзнавали какъв нещастен живот би им донесла появата на двама здрави синове. Те бяха строго религиозни привърженици на ценностната система на Скрайб Върджин, проповядваща баланс във всичко. Сигурно не са били съвсем изненадани от отвличането на Зи, защото това е върнало равновесието. Може би точно по тази причина баща му се беше отказал от издирването на Зейдист, след като бе научил, че бавачката е умряла и синът му е бил продаден в робство. Може би Агъни е разбрал, че с диренето си обрича Зейдист на по-тежка участ. Опитът му да го върне беше предизвикал смъртта на прислужницата и беше сложил началото не просто на нещо лошо, но на нещо немислимо.

Вероятно бе обвинявал себе си за това, че Зейдист беше свършил в робство.

Фюри можеше да го разбере много добре.

Спря и огледа чакалнята, в която цареше такъв безпорядък, все едно че беше бар, в който са били сервирани безплатни напитки.

Помисли си за Бела, висяща на косъм заради въпросното равновесие, и тревожно се запита дали проклятието бе спряло да носи адски мъки за семейството му.

Поне беше освободил Кормия.

Магьосника кимна. Добра работа, приятел. *Това е първата ти стойностна постъпка. Тя ще бъде много, много по-добре без теб.*

---

[1] Американска бизнес дама и медиен магнат, водеща на предавания за домакинството. — Бел.ред. ↑

[2] Лекарствен препарат със силно обезболяващо действие. — Бел.ред. ↑

Господин Д. паркира зад фермерската къща и изключи двигателя на Форд Фокуса си. Пазарските торби лежах на седалката до него и той ги взе, когато излизаше. Касовата бележка в портфейла му беше на стойност 147 долара и 73 цента.

Кредитната му карта беше отхвърлена и той написа чек, за който не беше сигурен, че има покритие. Не беше ли също като едно време? Баща му беше майстор в това, да излиза на червено.

Господин Д. затвори с ритник вратата на шофьора и се почуди дали наистина лесърите караха таратайки, за да не се набиват на очи, или защото Обществото на лесърите нямаше пари. Преди време не им се налагаше да се тревожат дали кредитната карта ще бъде приета, или пък че няма да успеят спешно да си набавят ново оръжие. Това беше през мандата на господин Р. като водач. През осемдесетте години. Фирмата направо процъфтяваше тогава.

А сега — не чак толкова. И това беше негов проблем. Може би трябваше да открие какво е станало със сметките, но не знаеше откъде да започне. Текучеството на водачите беше толкова голямо. Кой беше последният с някакви организаторски...

Господин Х.

Господин Х. управляваше добре и имаше къща в гората. Господин Д. беше ходил там веднъж или два пъти. Ако съществуваше някаква информация за банковите сметки, имаше голяма вероятност тя да бъде открита под една или друга форма именно там.

Ала щом неговата карта беше отхвърлена, сигурно същото се случваше и с тези на останалите. А това означаваше, че убийците се снабдяваха с пари по свои си пътища и поточно като крадяха и задържаха за себе си част от плячката.

Може би ако се заемеше с това, късметът му щеше да проработи и щеше да установи, че парите са налице и просто е станало объркване. Но се опасяваше, че няма да се окаже така.

Отново заваля и той бутна задната врата с мрежата с хълбок, отключи и влезе в кухнята. Задържа дъха си заради вонята от двата трупа. Съпрузите, каквито се оказа, че бяха, продължаваха да играят ужасяващата роля на килим, но хубавото да си лесър беше, че вървиш с вграден освежител за въздух. След миг престана да усеща смрадта им.

Остави пазарските торби на кухненския плот и долови из къщата да се разнася странен звук, тананикане... сякаш беше приспивна песен.

— Господарю? — Или пък някой беше включил радио „Дисни“.

Влезе в трапезарията и замръзна на място.

Омега стоеше до разнебитената маса, наведен над голото тяло на рус вампир, който лежеше проснат там. Гърлото на вампира беше прерязано близо до брадичката, но раната беше зашита, и то не в резултат на аутопсия. Бодовете бяха твърде старателни, за да е така.

Дали беше мъртъв, или жив? Не можеше да прецени. Не, почакай, огромните му гърди леко се повдигаха и спускаха.

— Толкова е красив, нали? — Черната полупрозрачна ръка на Омега се плъзна по лицето на вампира. — Русокос. Майката имаше руса коса. А ми беше казано, че не мога да създам поколение. Не и като *нея*. Но баща ни сгреши. Погледни сина ми. Плът от моята плът.

Господин Д. почувства, че трябва да каже нещо, сякаш му беше представено бебе, от което бе длъжен да се възхити.

— Да, добре изглежда, сър.

— Набави ли онова, което поисках?

— Да, сър.

— Донеси ми ножовете.

Когато господин Д. се върна с пазарските торби, Омега запуши с едната си ръка носа на мъжа, а с другата — устата. Очите на вампира се отвориха, но той беше прекалено слаб, за да направи нещо повече от това, да докосне робата на Омега.

— Синко, не се съпротивлявай — продума Омега, изпълнен с доволство. — Времето за повторното ти раждане настъпи.

Вампирът продължи с немошните си усилия и започна да блъска с пети и ръце по масата. Мяташе се панически като парцалена кукла с безполезни некоординирани движения на крайниците. И после всичко свърши. Втренчи се нагоре с невиждащ поглед и отпуснати устни.

Дъждът шибаше по прозорците, а Омега повдигна бялата качулка от главата си и разтвори робата си. С изискано движение я съблече и захвърли тежкия сатен към другия край на стаята. Дрехата се приземи в ъгъла изправена, като че обгръщаше манекен.

Омега се протегна, което го направи да изглежда висок и тънък, и посегна към евтиния полилей, висящ над масата. Хвана веригата там, където се свързваше с тавана, и с едно бързо дръпване откачи полилея, а после го запрати към ъгъла. За разлика от робата той не падна внимателно, а завърши периода си на употреба, ако това не се беше случило далеч по-рано, превръщайки се в купчина от счупени крушки и усукани месингови елементи.

На мястото му се разкриха жици, стърчащи като вени от мърлявия таван, полюшващи се над тялото на вампира.

— Нож, моля — нареди Омега.

— Кой?

— С късото острие.

Господин Д. зарови в торбите, откри нужния нож, после му отне известно време да се пребори с предпазната пластмасова опаковка, която беше толкова здрава, че му се прииска да наръга сам себе си от яд.

— Достатъчно — кресна Омега и протегна ръка.

— Мога да потърся ножица.

— *Дай ми го.*

В мига, в който опаковката се допря до призрачната длан на господаря му, пластмасата изгоря, освободи ножа и падна на пода като сбръчкана кафява кожа от змия.

Омега се обърна към вампира и изпробва остротата на ножа върху собствената си ръка. Усмихна се, когато от прореза потече черна мазна течност.

Все едно че колеше прасе и се случи точно толкова бързо. Отвън отекна гръмотевица, сякаш търсеше начин да проникне в къщата, а Омега прекара острието по тялото на вампира — от раната на гърлото му до пъпа. Разнеслата се миризма на плът и кръв надделя над бебешки свежия аромат на господаря.

— Подай ми урната с капака. — Думата „урна“ бе изречена с необичайно провлечено произношение.

Господин Д. донесе син глинен съд, който беше открил в кухненските шкафове. Подаде му го и се изкушаваше да обърне внимание на господаря си, че е прекалено рано сърцето да бъде отстранено, тъй като в тялото първо трябваше да започне да циркулира кръвта на Омега. Но после се сети, че вампирът и бездруго вече беше мъртъв, така че нямаше значение.

Очевидно това не беше какво да е въвеждане в Обществото.

Омега използва върха на пръста си, за да прогори гръдната кост на вампира.

Миризмата на овъглена кост накара господин Д. да сбърчи нос. Ребрата се отвориха, без да се намесват нечии ръце, а само по волята на Господаря, и застиналото сърце беше разкрито.

Омега посегна с полупрозрачната си длан и разкъса перикардната торбичка около сърцето, оформяйки ново гнездо за органа. С гневно изражение той отскубна мускула от оковите на артериите и вените, струя червена кръв бликна върху бледата кожа на гърдите на мъжа.

Господин Д. беше вдигнал капака и държеше урната готова до ръката на Омега. От сърцето се издигнаха пламъци и в съда се посипа пепел.

— Донеси кофите — нареди Омега.

Господин Д. затвори урната и я остави в ъгъла, после отиде и извади четири червени кофи. От онези, които майка му беше използвала за помия. Той постави по една под ръцете и краката на вампира, а Омега се приближи до всеки крайник и направи разрези на китките и глезените, за да източи кръвта. Беше изумително колко бързо тялото изгуби цвета си, като премина през бяло към синкавосиво.

— Сега ми дай назъбения нож.

Този път господин Д. не губи време с пластмасовата опаковка. Омега я прогори, после извади ножа и положи свободната си ръка на масата. След като сви пръстите си в юмрук, господарят пререза собствената си китка, а звукът беше така рязък, като че режеше старо дърво. Когато свърши, той подаде обратно ножа, взе отрязаната си ръка и я постави в празния гръден кош.

— Бъди щастлив, сине — прошепна Омега, а в края на ръката му се появи нова длан. — Съвсем скоро ще почувстваш кръвта ми в тялото си.

Изричайки това, той направи резка с другия нож върху новата си длан и задържа разреза над черната китка.

Господин Д. помнеше тази част от своето собствено въвеждане. Беше крещял заради невъобразимата физическа болка. Беше измамен. Истински измамен. Полученото от него не беше онова, което му бяха обещали. Агонията и страхът го бяха накарали да загуби съзнание. Когато се свести, беше нещо напълно различно, един от живите мъртъвци, импотентно блуждаещо тяло, вършещо злини.

Беше си мислил, че е попаднал просто в банда. Предполагаше, че ще има някакъв унизителен ритуал по приемането и вероятно щяха да го бележат, за да се знае, че е един от тях.

Не беше наясно, че вече няма да има измъкване. Или пък, че вече няма да е човешко същество.

Всичко това му напомни за нещо, което майка му обичаше да казва: *Сключиш ли сделка с отровна змия, не се учудвай, ако бъдеш ухапан.*

Изведнъж спря токът.

Омега отстъпи назад и започна да припява. Този път не звучеше като от мюзикъл на „Дисни“, беше по-скоро зов за мощно събиране на енергия, предстоящо струпване на невидима сила. Вибрациите се засилиха и къщата започна да се тресе, а от пукнатините в тавана се посипа прах. Кофите също вибрираха, сякаш изпълняваха синхронен танц.

Господин Д. се сети за труповете в кухнята и се зачуди дали и те танцуват.

Той запуши уши с ръце и наведе глава точно навреме.

Покривът на къщата беше ударен от пряко попадение на гръмотевица. Грохотът подсказваше, че едва ли е рикошет или странично забърсване.

Да, това не беше като прашинка в окото. По-скоро канара, стоварваща се право върху главата ти.

Шумът беше толкова силен, че предизвикваше болка в ушите или поне така беше за господин Д. и разгромяващата сила на удара го накара да се зачуди дали къщата няма да се срути върху тях. Очевидно това не тревожеше Омега. Той извърна очи нагоре, като че проповядваше неделна литургия, обзет от плам и възторг като истински вярващ, като фанатиците, които се обвиват с гърмящи змии и пият стрихнин.

Светкавицата премина през електрическите магистрали на къщата — или в случая по-скоро по задни пътища и пътеки — и заструи като ярък сноп жълта енергия върху тялото. Висящите кабели бяха нейни проводници, а отвореният гръден кош на вампира — резервоарът.

Тялото се изстреля нагоре от масата с разлюлени ръце и крака, а гръдният кош се изду. Господарят обгърна тялото, като че оформяше втора кожа, за да не допусне то да се разпадне като спукана гума.

Светлината отслабна, вампирът увисна във въздуха, а обвилото го покривало на Омега заискри.

Времето... спря.

Господин Д. го разбра по това, че евтиният часовник с кукувичка на стената застина. Миговете престанаха да се нижат един след друг и настъпи вечността, докато загубилият дъх не откри пътя си обратно към живота, който го бе напуснал.

Или по-точно му бе отнет.

Мъжът се спусна плавно на масата и Омега се отдели от него, отново приемайки форма. От сивите устни на вампира се изтръгна стон и през дробовете му започна да преминава въздух. Сърцето потръпна в отворения гръден кош, а после пое функциите си и започна да помпа.

Господин Д. се съсредоточи върху лицето.

Смъртната бледност беше заместена лека-полека от розовина. Такава, каквато виждаш по бузите на дете, тичало наоколо във ветровит ден. Но това не беше признак на здраве. Не. Това беше реанимация.

— Ела при мен, синко. — Омега простря ръка над гърдите му, костите и плътта се наместиха и цепнатината от пъпа до разрязаното гърло се затвори. — Живей за мен.

Вампирът оголи кучешките си зъби. Отвори очи. И изръмжа.

Куин не се спусна плавно в тялото си. Не. Когато отстъпи назад от бялата врата пред себе си и се втурна да тича с всички сили, земният живот се завърна при него за миг. Душата му се озова обратно в собствената му кожа, като че бе получил ритник в задника от всемогъщата звезда на Небитието.

Нечии устни се притиснаха до устата му и в дробовете му нахлу въздух. Някой притискаше гръдния му кош, като едновременно с това броеше. Последва кратка пауза и после получи още въздух.

Редуването беше приятно. Дишане. Притискане. Дишане. Притискане...

Тялото на Куин внезапно подскочи, сякаш отегчено от това, че някой го използва като

тренировъчна кукла за изкуствено дишане. Той се залови за разтърсващия спазъм, прекъсна контакта с другата уста и сам пое глътка въздух.

— Благодаря ти, Боже — произнесе Блей сподавено.

Куин зърна за миг широко отворените и насълзени очи на приятеля си, а после се извъртя на една страна и се сви на топка. Поемаше въздух с плитки вдишвания и почувства, че сърцето му се е върнало към задълженията си, помпайки кръв самостоятелно. Мина през етапа „слава богу, че съм жив“, но после почувства болката — изпълваше го изцяло и го караше да желае да се върне към състоянието, в което беше недосегаем за нея. Като че някой го беше ударил в кръста с чук.

— Да го качим в колата — извика Блей. — Трябва да го закараме в клиниката.

Куин отлепи клепащи и огледа тялото си. Джон стоеше при краката му и кимаше с глава, сякаш закачена на пружина.

По дяволите, не... Не можеха да го водят там. Бранителите на честта не бяха довършили работата си с него... Проклятие, собственият му брат...

— Не... в клиниката — изхриптя Куин.

— *Стига глупости* — изписа с пръсти Джон.

— Не в клиниката. — Животът му може да нямаше особен смисъл, но това не означаваше, че иска да си яде вечерята на оня свят.

Блей се наведе и го погледна право в очите.

— Блъснала те е кола и са избягали?

— Не беше... кола.

Блей помълча известно време.

— Кой беше? — Куин просто го гледаше в очите и чакаше сам да се досети. — Били са Бранители на честта, нали? Семейството на Леш ги е пратило за теб.

— Не... това на Леш.

— *Твоето?*

Куин кимна, защото се изискваше прекалено много енергия, за да размърда подутите си устни.

— Те не биха искали да те убият.

— Да бе.

Блей погледна към Джон.

— Не можем да го отведем в клиниката на Хавърс.

— *Доктор Джейн* — изписа Джон. — *Нужна ни е доктор Джейн.*

Джон извади телефона си, а Куин тъкмо се канеше да отхвърли идеята, когато почувства, че нещо докосва рамото му. Ръката на Блей трепереше толкова силно, че той не можеше да задържи нищо в нея. Цялото му тяло се тресеше.

Куин затвори очи и се протегна да хване дланта му. Заслушан в мекия звук от клавишите на телефона на Джон, който пишеше съобщение, той стисна ръката на Блей, за да успокои приятеля си. И себе си.

Минута и половина по-късно се чу сигнал, оповестяващ, че е получен отговор.

— Какво има? — Очевидно Джон беше изписал нещо с пръсти, защото Блей възкликна. — О... боже... мой. Но тя ще дойде, нали? Добре. Вкъщи ли? Добре. Да го преместим.

Два чифта ръце го повдигнаха от пътя и той изпъшка заради нетърпимата болка... което вероятно беше добре, защото значеше, че цялата тази история със завръщането му от

отвъдното бе действителна. След като го настаниха на задната седалка в колата на Блей, приятелите му също се качиха и той усети леките вибрации от двигателя на беемвето.

Когато отново отвори очи, срещна взора на Джон. Той седеше на предната седалка, но се беше извъртял изцяло назад, за да може да наблюдава Куин.

В очите му се четяха тревога и загриженост. Като че се притесняваше дали Куин ще оцелее... и също така мислеше за случилото се преди четири часа и десет милиона години в съблекалнята.

Куин вдигна изранените си ръце и изписа:

— *Ти си все същият за мен. Нищо не се е променило.*

Погледът на Джон се насочи наляво и той се загледа през прозореца. Фаровете на задната кола осветиха лицето му. Гордите му красиви черти изразяваха повече от ясно неговото съмнение.

Куин затвори очи.

Каква кошмарна нощ.

О, боже мой. Тази рокля е същинска катастрофа.

Кормия се засмя и погледна към телевизора на Бела и Зейдист. „Проджект рънуей“ се оказа забавно шоу.

— Какво е това, което виси отзад?

Бела поклати глава.

— Лош вкус, изработен от сатен. Вероятно е било замислено като панделка.

Двете се бяха изтегнали на голямото двойно легло, опрели глави в таблата. Домашният черен котарак лежеше между тях и се наслаждаваше на лукса да бъде гален от две страни. Бу не даваше вид да харесва роклята повече от Бела. Зелените му очи наблюдаваха телевизора с отвращение.

Кормия прехвърли ръката си от гърба му на хълбока.

— Цветът е доста хубав.

— Това не променя факта, че прилича на покривало за лодка. А отзад е закачено въжето за привързване.

— Аз дори не знам какво е лодка. А още по-малко за какво служи въжето.

Бела посочи към екрана в другия край на стаята.

— В момента виждаш какво е. Само си представи нещо като плаваща кола под този кошмар и готово.

Кормия се усмихна и си помисли, че общуването с другата жена бе объркващо, но в същото време беше откровение за нея. Тя *харесваше* Бела. Наистина я харесваше. Беше забавна, сърдечна и внимателна. Душата ѝ беше красива също като външността ѝ.

Нищо чудно, че Примейлът я обожаваше. И въпреки че на Кормия много ѝ се искаше да предяви пред Бела претенциите си относно него, осъзна, че няма причина да се позовава на статута си на Първа избраница. Името на Примейла не изникна като тема за разговор, нито имаше недомлъвки по този въпрос.

Смятаната от нея за съперница се беше оказала приятелка.

Кормия отново насочи вниманието си към предмета в скута ѝ. Книгата с меки корици беше голяма и тънка, страниците бяха лъскави и по тях имаше разни снимки, наричани от Бела реклами. На корицата пишеше „Вог“.

— Само погледни всички тези прекрасни дрехи — промърмори тя. — Колко удивително.

— Почти свърших с „Харпърс базар“, ако го искаш...

Вратата се отвори с толкова силен замах, че Кормия подскочи от леглото и списанието отлетя в ъгъла като уплашена птичка.

Зейдист стоеше на прага и очевидно се беше бил до неотдавна, защото донесе със себе си миризма на бебешка пудра и все още беше въоръжен.

— Какво става? — попита той настоятелно.

— Ами — заговори бавно Бела, — току-що изплаши до смърт Кормия и мен, Тим Гън обяви, че е ред на дизайнерите, а аз отново съм гладна и точно се канех да се обадя на Фриц, за да го помоля за омлет. С бекон и сирене „Чедър“. Също и картофени крокети. И сок.

Братът се озърна, сякаш очакваше да види лесър зад завесата.

— Фюри каза, че не си се чувствала добре.

— Бях уморена. Той ми помогна по стълбите. Кормия остана в ролята на бавачка, но

знам, че всъщност ѝ доставя удоволствие, нали така? Или поне беше така до преди малко.

Кормия кимна, но не откъсна поглед от брата. С белязаното си лице и огромното си тяло той винаги я караше да се чувства некомфортно, но не защото беше грозен или нещо подобно, а защото изглеждаше така свиреп.

Зейдист погледна към нея и се случи нещо много странно. Заговори с изненадващо мил тон и повдигна ръка, сякаш искаше да я успокои.

— Не се тревожи. Съжалявам, че те уплаших. — Очите му постепенно възвърнаха жълтия си цвят, изражението на лицето му омекна. — Просто съм разтревожен за моята *шелан*. Няма да те нараня.

Кормия почувства как напрежението ѝ се изпарява и установи, че започва да разбира по-добре защо Бела е с него. С поклон тя отвърна:

— Разбира се, Ваша светлост. Разбира се, че се тревожите за нея.

— Добре ли си? — попита Бела, докато оглеждаше покритите с черни петна дрехи на своя *хелрен*. — Всички от семейството добре ли са?

— Всички братя са добре. — Той се доближи до своята *шелан* и докосна лицето ѝ с трепереща ръка. — Искам доктор Джейн да те прегледа.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, нека да дойде. Не мисля, че има нещо нередно, но искам да сторя онова, което ще те успокои.

— Кървиш ли отново? — Бела не отговори. — Отивам за нея.

— Не е много и не е нищо по-различно от преди. Може би идеята да повикаш доктор Джейн не е лоша, но не виждам какво може да се направи. — Бела завъртя глава към дланта му и я целуна. — Но моля те, първо ми кажи какво се случи тази вечер.

Зейдист поклати глава, а Бела затвори очи, като че свикнала да получава лоши новини... като че се беше случвало толкова често, та конкретната ситуация нямаше нужда да бъде описвана с думи. Разговорът не би притъпил по никакъв начин нито нейната тъга, нито неговата. И не би облекчил онова, което очевидно чувстваха.

Зейдист сведе глава и целуна любимата си. Когато погледите им се срещнаха, взаимната им обич беше толкова силна, че създаде аура от топлина, която Кормия можеше да се закълне, че долавя от мястото си.

Бела никога не беше демонстрирала този вид близост с Примейла. Никога.

Той също не го беше правил, но вероятно това беше само от чувство за приличие.

Зейдист промълви тихо няколко думи, после излезе, като всичко у него издаваше, че е нащрек — и свъсените вежди, и напрегнатите едри рамене, масивни като подпори за къща.

Кормия прочисти гърлото си.

— Би ли желала да повикам Фриц? Или да му предам поръчката ти?

— Мисля, че е по-добре да изчакам, в случай че доктор Джейн ще ме преглежда. — Жената плъзна ръка по корема си и започна да го гали с кръгови движения. — Ще дойдеш ли да догледаме предаването по-късно?

— Стига да искаш.

— Много. Ти си отлична компания.

— Наистина ли?

Очите на Бела излъчваха толкова топлина.

— Да. Действаш ми успокояващо.

— Тогава би трябвало да бъда твой родилен партньор. Там, откъдето идвам, бременните сестри винаги имат родилен партньор.

— Благодаря ти. Много ти благодаря. — Бела се обърна, защото на лицето ѝ се прокрадна страх. — Готова съм да приема всяка възможна помощ.

— Ако не възразяваш да те попитам — промълви Кормия, — какво те тревожи най-много?

— Той. Тревожа се за Зи. — Бела отново насочи поглед към нея. — Също се тревожа и за малкото. Не се притеснявам толкова много за себе си.

— Много си смела.

— Почакай да ме видиш по средата на деня в тъмното. Тогава не съм на себе си, повярвай ми.

— Въпреки това мисля, че си смела. — Кормия положи ръка на своя плосък корем. — Съмнявам се, че аз бих имала толкова кураж.

Бела се усмихна.

— Мисля, че грешиш за това. Наблюдавах те през последните месеци. У теб има невероятна сила.

Кормия не беше убедена в това.

— Надявам се прегледът да мине добре. Ще се върна по-късно.

— Нали не мислиш, че е лесно да си това, което си? Да живееш под напрежението да си Избраница. Не мога да си представя как се справяш и изпитвам огромно уважение към теб.

Единственото, което Кормия успя да стори, беше да примигне.

— Наистина ли?

Бела кимна.

— Да. Искаш ли да ти кажа още нещо? Фюри е щастливец да те има. Само се надявам да го осъзнае по-скоро.

Скъпа Скрайб Върджин, това не беше нещо, което Кормия беше очаквала да чуе от когото и да било, а още по-малко от Бела и шокът ѝ явно беше проличал, защото жената се засмя.

— Добре, успех да те накарам да се почувстваш неловко и съжалявам за това. Но от дълго време имах желание да го кажа и на двамата ви. — Бела насочи поглед към банята. — Сега по-добре върви, за да мога да се приготвя, преди доктор Джейн да се е заела с мен. Обичам тази жена. Наистина я обичам, но мразя, когато нахлузва латексовите си ръкавици.

Кормия се сбогува с нея и тръгна дълбоко замислена към собствената си спалня.

Когато зави зад ъгъла, спря при кабинета на Рот. Като че явил се, призоваван от мисълта ѝ, Примейлът стоеше на върха на главното стълбище, огромен и изтощен.

Очите му се заковаха в нея.

Сигурно жадуваше за новини от Бела.

— Чувства се по-добре, но мисля, че крие нещо. Брат Зейдист отиде за доктор Джейн.

— Добре. Радвам се. Благодаря, че се погрижи за нея.

— Удоволствието беше мое. Тя е прекрасна.

Примейлът кимна. После погледът му я обходи цялата, от косата, вдигната високо на главата ѝ, до босите крака. Все едно че я опознаваше отново, след като дълго време е бил далеч от нея.

— На какви грозни гледки станяхте свидетел, докато ви нямаше?

— Защо питаш?

— Взирайте се в мен, все едно са минали седмици от последната ни среща. Какво

видяхте?

— Познаваш ме добре.

— Почти така добре, както вие умеете да избягвате въпросите ми.

Той се усмихна.

— А това значи много добре, нали?

— Не е нужно да говорите.

— Видях още смърт. Такава, която можеше да бъде избегната. Ужасна загуба. Тази война е истинско зло.

— Да, така е. — Искаше й се да вземе ръката му, но вместо това каза: — Ще ме придружите ли в градината? Канех се да се разходя сред розите за кратко, преди да е изгряло слънцето.

Той се поколеба, а после поклати глава.

— Не мога. Съжалявам.

— Разбира се. — Тя се поклони, за да избегне погледа му. — Ваша светлост.

— Бъди внимателна.

— Ще бъда. — Тя хвана полите на робата си и слезе бързо по стълбите, които той току-що беше изкачил.

— Кормия?

— Да.

Когато тя погледна през рамо, очите му се заковаха в нейните. Пламтяха по начин, който я върна на пода в спалнята му и сърцето се качи в гърлото й.

Но той само поклати глава.

— Нищо. Просто се пази.

Кормия продължи надолу по стълбите, а Фюри пое по коридора със статуите и се озова пред един от прозорците с изглед към градината.

Да отиде с нея, за да разгледат розите, беше изключено. Чувстваше се толкова уязвим. Като че кожата му беше свалена от тялото. Всеки път, щом затвореше очи, в съзнанието му изникваха онези тела в коридора на клиниката, уплашените лица в склада за медикаменти и смелостта на онези, които не би трябвало да се бият за собствения си живот.

Ако не беше отнесъл Бела до горе и после не беше отишъл да търси Зейдист, може би тези цивилни нямаше да бъдат спасени. Беше повече от сигурен, че никой не би го повикал като подкрепление, защото вече не беше член на Братството.

Долу Кормия вървеше забързано по терасата, а бялата й роба искреше на фона на сивата каменна настилка. Тя се спусна към розите и се наведе, за да доближи носа си до цветовете им. Почти можеше да чуе дъха й, въздишката на задоволство, когато вдиша аромата им.

Мислите му се прехвърлиха от грозните гледки на войната към красотата на женското тяло.

И към онова, което мъжете вършеха с жените сред сатенените чаршафи.

Определено не беше моментът да се намира около Кормия. Искаше да замести смъртта и страданието, видени от него тази вечер, с нещо друго, нещо живо и топло — да чувства, а не да мисли. Докато наблюдаваше как Първата избраница дарява с вниманието си розовите храсти, я пожела гола, извиваща се и влажна от пот под неговото тяло.

Но тя вече не беше негова Първа избраница, нали така?

По дяволите.

Гласът на Магьосника се промъкна в главата му. *Можеш ли да ѝ дадеш нужното? Да я направиш щастлива? Да ѝ осигуриш безопасност? Прекарваш дванайсет часа в денонощието напушен. Би ли могъл да палиш цигара след цигара пред нея и да я караш да те гледа как клюмаш над възглавницата? Искаш ли тя да види това?*

Искаш ли да те завлича обратно в къщата преди изгрева?

Не би ли я ударил в яда си някой ден?

— Не! — произнесе той високо.

Наистина ли? Баща ти каза същото. Нали, приятел? Обеща в очите ти, че никога вече няма да те удря. Проблемът е, че думата на наркомана е само това. Дума. Нищо повече.

Фюри потри очи и се дръпна от прозореца.

За да си постави някаква цел, каквато и да е цел, той се запъти към кабинета на Рот. Въпреки че вече не беше член на Братството, кралят би искал да знае за случилото се в клиниката. Зи беше зает с Джейн и Бела, а останалите братя помагаха в новата клиника, така че той можеше да направи неофициален доклад. А и искаше Рот да знае причината за отиването му там и да увери краля, че не е проявил незначителна грешка на решението за отстраняването му.

А и налице беше проблемът с Леш.

Хлапето беше изчезнало.

Преброяването на пациентите в новата клиника и на труповете в старата беше показало само едно отвличане, и то беше на Леш.

Хлапакът може и да беше мръсник, но никой не искаше той да попадне в ръцете на лесърите. Ако беше късметлия, щеше да умре на път за мястото, където го водеха, и шансовете това да се е случило бяха големи предвид състоянието му.

Фюри почука на вратата на кабинета на Рот.

— Господарю? Господарю, вътре ли си?

Не последва отговор и той опита отново.

Отвътре не се чу нищо, а той се обърна и тръгна към стаята си с ясното съзнание, че ще запали и ще пуши, докато не се озове в мрачното кралство на Магьосника.

Като че би могъл да си някъде другаде, изръмжа зловещият глас в главата му.

В другия край на града Куин беше вкаран крадешком в къщата на родителите на Блей през служебния вход, използван от *догениите*. Даде най-доброто от себе си да докуцука до там, но се наложи Блей да го пренесе по стълбите.

След като Блей излезе от стаята си, за да отиде и да изрече куп лъжи за това, къде е бил и какво е правил, Джон пое поста да го наблюдава, а Куин се настани на леглото на приятеля си без обичайната си ведрост, и то не само защото се чувстваше като боксова круша.

Семейството на Блей не заслужаваше това. Винаги бяха проявявали такава доброта към Куин. Повечето родители изобщо не биха допуснали децата си близо до него, но неговите не бяха такива. И сега несъзнателно съсипваха позициите си в *глимерата*, защото бяха приютили отхвърлен от нея беглец.

Мисълта за това накара Куин да се изправи до седнало положение с намерението да си тръгне, но стомахът му имаше други планове. Прониза го жестока болка, все едно че черният му дроб беше взел лък и стрела и беше прострелял бъбреците му. Изпъшка и легна отново.

— *Опитай се да лежиш неподвижно* — изписа с ръце Джон.

— Това... го разбрах.

Телефонът на Джон издаде звук и той го извади от джоба на джинсите си. Докато Джон четеше написаното, Куин си припомни как тримата бяха отишли в мола и той беше правил секс с управителката в една от пробните.

Оттогава всичко се беше променило. Сега целият свят беше различен.

Чувстваше се остарял с години, а не с дни.

Джон погледна към него намръщен.

— *Искат да се прибера у дома. Нещо се е случило.*

— Върви... Тук съм добре.

— *Ще се върна, ако мога.*

— Не се тревожи. Блей ще те информира за всичко.

Когато Джон си тръгна, Куин се огледа и си припомни колко часове беше прекарал на леглото в тази стая. Блей имаше уютна бърлога. Стените бяха покрити с ламперия от черешово дърво и създаваха впечатлението за кабинет, а мебелировката беше модерна и лъскава, а не като антиките, колекционирани от *глимерата* наред с техните неструващи нищо правила за социален етикет. Огромното легло беше покрито с черен юрган и на него имаше достатъчно възглавници, че да ти е удобно, но без да се чувстваш като момиче. Имаше плазмен телевизор, а пред него на пода стояха Ексбокс 360, Плейстейшън и Уий. Бюрото, на което Блей подготвяше домашните си, беше също така спретнато и организирано като картите за видеоигрите му. Отляво имаше малък хладилник, кошче за отпадъци, честно казано, наподобяващо с формата си пенис, и оранжево сандъче за празни бутилки.

Блей се беше запалил по екологията от известно време и се вълнуваше от рециклиране и повторна употреба на суровините. Коего беше толкова типично за него. Правеше месечни дарения на една фондация за защита на животните, хранеше се само с месо от свободно отглеждани животни и държеше на биопродуктите.

Ако имаше такова нещо като ООН при вампирите, където да членува, или пък начин да работи в Убежището, би го направил на мига.

Блей беше най-близкото нещо до ангел, което Куин някога беше срещал.

По дяволите. Трябваше да изчезне оттук, преди баща му да е уредил изритване на цялото им семейство от *глимерата*.

Размърда се в опит да облекчи болката в кръста си и осъзна, че не само вътрешните увреждания го караха да се чувства зле. Пликът, предаден му от *догена* на баща му, още си седеше пъхнат в колана на панталона му въпреки побоя.

Не искаше отново да вижда намиращото се вътре, но то някак се озова в мръсните му окървавени ръце.

Въпреки замъгленото си зрение и мъчителната агония, в която се намираше, той се съсредоточи върху документите. Вътре бяха родословното му дърво, включващо пет поколения, и актът му за раждане. Той погледна трите имена на най-долния ред. Неговото беше отляво, на противоположната страна на по-големите му брат и сестра. То беше зачертано с голям кръст, а отдолу със същото мастило се бяха подписали майка му, баща му, брат му и сестра му.

Отстраняването му от семейството изискваше много писмена работа. Актовете за раждане на брат му и сестра му трябваше да бъдат преработени, също и брачното свидетелство на родителите му. До Съвета на принцесите трябваше да бъдат изпратени декларации за обезнаследяване, отричане от родителски права и молба за изключването му от редиците на аристокрацията. След като името на Куин беше заличено от списъка на *глицерата* и от родословното дърво, *лийдайърът* на Съвета щеше да състави официално писмо, което щеше да бъде изпратено на всички аристократични семейства, за да ги уведоми за изключването му.

Всички с дъщери на подходяща възраст за създаване на семейство трябваше да са предупредени, разбира се.

Това беше толкова нелепо. При различните му на цвят очи нямаше опасност на врата му да се метне някоя аристократка.

Куин сгъна на две акта си за раждане и го върна в плика. Докато го затваряше, почувства празнота в гърдите си. Да бъдеш съвсем сам на света дори и като възрастен, беше плашещо.

Но да навреди на онези, които се бяха отнесли добре с него, беше още по-лошо.

Блей влезе с поднос с храна в ръце.

— Не знам дали си гладен...

— Трябва да си вървя.

Приятелят му остави подноса на бюрото.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Помогни ми да стана. Ще се оправя.

— Глупости — прозвуча женски глас.

Лекарката на Братството се появи пред тях от нищото. Служебната ѝ чанта беше от старомодните — с две дръжки отгоре и с форма на самун хляб, а престилката ѝ беше бяла, точно като тези, които носеха в клиниката. Фактът, че беше привидение, нямаше значение. Всичко у нея, от дрехите и чантата до косата и парфюма, стана плътно и осезаемо, когато пристигна, все едно че беше напълно нормална.

— Благодаря, че дойде — каза Блей. Добър домакин, както винаги.

— Здравей, докторе — измънка Куин.

— Да видим какво имаме тук. — Джейн седна на ръба на леглото и го заглежда с професионално око, без да го докосва.

— Не изглеждам точно като кандидат за модел на „Плейгърл“.

— Колко бяха? — Гласът ѝ не звучеше ведро.

— Осемнайсет. Сто.

— Четирима — намеси се Блей. — Четирима Бранители на честта.

— Бранители на честта? — Тя поклати глава, като че не можеше да разбере правилата на расата. — Заради Леш ли?

— Не, заради собственото семейство на Куин — отговори Блей. — Не са имали за цел да го убиват.

И това ако не е повод за песен, помисли си Куин.

Доктор Джейн отвори чантата си.

— Добре, да видим какво е положението под дрехите ти.

Както винаги тя беше изключително делова, когато разряза ризата му, преслуша сърцето му и премери кръвното му налягане. За да убие времето, той заглежда стената,

празния екран на телевизора, чантата ѝ.

— Хубава... чанта... имаш — изпъшка той, докато ръцете ѝ опипваха коремната му област и попаднаха на мек участък.

— Винаги съм искала такава. Почитателка съм на доктор Маркър Уелби^[1].

— Кой?

— Тук боли ли? — Изпъшкването му, когато отново го докосна, беше достатъчен отговор и той не каза нищо.

Доктор Джейн свали панталоните му и тъй като не носеше бельо, той бързо зави с чаршаф интимните си части. Тя го дръпна настрани, огледа го професионално от всички страни и го накара да стъгне ръцете и краката си. След като се позабави върху няколко забележителни синини, тя го покри.

— Какво използваша? Натъртванията по бедрата ти са сериозни.

— Железни лостове. Големи...

Блей отново се намеси:

— Палки. Сигурно са използвали онези церемониални черни палки.

— Това съвпада с нараняванията. — Доктор Джейн се замисли за миг, сякаш беше компютър, който обработва информацията. — Добре, ето как стоят нещата. Състоянието на краката ти сигурно ти създава дискомфорт, но контузиите би трябвало да минат от само себе си. Нямах открити рани, и въпреки че дланта ти е порязана, това вероятно се е случило малко по-рано, защото вече зараства. И няма нищо счупено, което е истинско чудо.

С изключение на сърцето му, разбира се. Да бъдеш пребит от собствения си брат.

Млъквай, лигльо такъв, каза сам на себе си.

— Значи съм добре, нали, докторе?

— Колко време беше в несвят?

Той се намръщи. Онова видение от Небитието изведнъж изникна в спомените му като черна врана. Боже... беше ли умрял?

— Нямам представа колко дълго е било. И не видях нищо, докато бях в безсъзнание.

Само чернота. — Нямах начин да обсъжда с някого малкото си чудновато пътешествие. — Добре съм.

— Не мога да се съглася с теб за това. Пулсът ти е учестен, кръвното ти налягане е ниско и не ми харесва коремът ти.

— Само е малко натъртен.

— Страхувам се, че може да има разкъсване.

Страхотно.

— Ще се оправя.

— Къде си получил медицинско образование? — Доктор Джейн се усмихна и той също се засмя леко. — Искам да те прегледам с ултразвук, но клиниката на Хавърс беше нападната тази нощ.

— *Какво?*

— *Какво?* — попита Блей едновременно с него.

— Мислех, че знаете.

— Има ли оцелели? — попита Блей.

— Леш е изчезнал.

Докато осмисляха последствията от тази новина, Джейн бръкна в чантата си и извади спринцовка и флакон с гумена капачка.

— Ще ти инжектирам нещо за болката. И не се тревожи — продължи тя шеговито, — не е демерол.

— Защо, демеролът вреден ли е?

— За вампири, да.

— Каквото смяташ за подходящо.

Когато направи инжекцията, тя каза:

— Би трябвало да действа няколко часа, но възнамерявам да се върна далеч преди това.

— Изгревът вероятно приближава.

— Да, така че ще трябва да действам бързо. Устроена е временна клиника...

— Не мога да отида там — отсече той. — Не мога... Такова решение не би било добро.

Блей кимна.

— Трябва да пазим местонахождението му в тайна. В момента никъде не е на сигурно място.

Доктор Джейн присви очи. След миг каза:

— Добре, ще измисля усамотено място, където да мога да те лекувам подходящо. Не искам да мърдаш от това легло. Недей да ядеш и да пиеш нищо.

Докато доктор Джейн събираше инструментите си в чантата, тип Маркърс някой си, Куин се опита да преброи колко от познатите му дори не биха се приближили до него, а какво оставаше да се погрижат за нараняванията му.

— Благодаря — произнесе тихо.

— За мен беше удоволствие. — Тя сложи ръка на рамото му и го стисна леко. — Ще те оправя. Можеш да заложиш живота си.

В този миг, загледан в тъмнозелените ѝ очи, той повярва, че тя може да оправи целия свят, и го заля вълна на облекчение, все едно някой беше покрил тялото му с меко одеяло. Дали това беше резултат от факта, че животът му беше в способни ръце, или от инжекцията, не го беше грижа. Взимаше утехата от там, където му се предоставяше.

— Чувствам се сънлив.

— Точно такъв е планът ми.

Доктор Джейн се приближи до Блей и му прошепна нещо... и въпреки че приятелят му се опита да прикрие реакцията си, отвори широко очи.

Сериозно съм загазил, помисли си Куин.

След като лекарката си тръгна, той не си направи труда да попита какво е казала, защото нямаше начин Блей да го сподели. Лицето му беше като затворен скрин.

Но имаше много други неща, които да обсъдят, благодарение на гадната каша, в която се беше забъркал.

— Какво каза на вашите? — попита Куин.

— Не се тревожи за нищо.

Въпреки изтощението, което го завладяваше, той поклати глава.

— Каж ми.

— Не трябва...

— Каж ми... или ще стана и ще започна да правя упражнения по пилатес.

— Да бе. Винаги си казвал, че той е за женчовци.

— Добре. Джиу-джицу. Говори, преди да съм припаднал.

Блей извади бутилка „Корона“ от малкия хладилник.

— Родителите ми се досещаха какво се задава. Току-що се върнаха от голямо парти на

глимерата. Така че родителите на Леш вероятно научават в момента.

По дяволите.

— Казал си на родителите си... за мен?

— Да, и те искат да останеш. — Бирата издаде съскащ звук, когато Блей отвори бутилката. — Няма да казваме нищо на никого. Ще има разни предположения за това, къде си отишъл, но *глимерата* няма да прави домашни обиски, за да те открият, а *догените* ни са дискретни.

— Ще остана само за днес.

— Чуй ме, родителите ми те обичат и няма да те изхвърлят на улицата. Знаят какъв е Леш, а познават и твоите родители. — Блей замълча, но тонът му добави много прилагателни към думите му.

Предубедени, фанатични, жестоки...

— Няма да бъда бреме за никого — гневно заяви Куин. — Нито за теб, нито за друг.

— Не си бреме. — Блей сведе поглед към пода. — Нямам никого освен родителите си. При кого мислиш, че бих отишъл, ако се случи нещо лошо? В целия свят имам само теб и Джон, като се изключат майка ми и баща ми. Вие двамата сте моето семейство.

— Блей, ще отида в затвора.

— Нямаме затвори, така че ще ти е нужно място, където да останеш под домашен арест.

— Мислиш ли, че това място няма да е публично достояние? Не смяташ ли, че ще трябва да обявя къде ще остана?

Блей изгълта половината от бирата, извади телефона си и започна да набира съобщение.

— Ще спреш ли да търсиш всевъзможни пречки? Имаме достатъчно проблеми, с които да се справяме, без ти да ни сервираш нови. Ще намерим начин да останеш тук, ясно ли е?

Последва сигнал за получено съобщение.

— Ето, и Джон е съгласен. — Блей му показва екрана, на който пишеше „страхотна идея“, а после пресуши бирата си с израз на доволен мъж, току-що подредил мазето и гаража си. — Всичко ще бъде наред.

Куин хвърли поглед към приятеля си изпод клепачи, натежали като покривни керемиди.

— Да.

Последната му мисъл, преди да загуби съзнание, беше, че нещата някак ще се подредят... само че не както планираше Блей.

---

[1] Герой от американски телевизионен сериал от 70-те години. — Бел.ред. ↑

Леш, синът на Омега, беше прероден и от гърлото му се откъсна вик.

В неясна умопомраченост той се завърна в света, точно както се беше появил в него преди двайсет и пет години — гол, стенещ и покрит с кръв. Само че този път в тялото на напълно развит мъж, а не на бебе.

Краткият момент на осъзнаване премина бързо и беше последван от агония, във вените му потече киселина, всеки сантиметър от него се разяждаше отвътре навън. Притисна стомаха си с ръце, превъртя се на една страна и повърна черна течност върху износения дървен под. Прекалено изтощен от гаденето, той не си направи труда да се почуди къде е, какво му се е случило и защо бълваше нещо, наподобяващо старо машинно масло.

Насред зашеметяващата го дезориентация, парализиращото гадене и сляпата паника, която беше неспособен да контролира, му се притече спасител. Ръка погали гърба му и продължаваше отново и отново, топлата длан влезе в ритъм, който забави бясното препускане на сърцето му и успокои съзнанието и стомаха му. Когато бе в състояние, отново се обърна по гръб.

Пред замъгления му поглед придоби очертания черна полупрозрачна фигура. Лицето беше ефирно — красив мъж, на вид малко над двайсет години, но злобата в призрачните му очи правеше образа ужасяващ.

Омега. Това трябва да беше Омега.

Това беше злото от религията и фолклора.

Леш започна отново да крещи, но призрачната ръка се протегна към него и нежно докосна неговата. Той се успокои.

У дома, помисли си Леш. *У дома съм си.*

Обзе го истерия заради убедеността си, че е прав. Не си беше у дома. Беше... Със сигурност преди не беше виждал тази мизерна стая.

Къде беше, по дяволите?

— Опусни се — прошепна Омега. — Спомените ще се върнат в съзнанието ти.

Така и стана. Видя съблекалнята в тренировъчния център... и Джон, този сбъркан женчо, чиято мръсна малка тайна беше разкрил. После двамата започнаха да се налагат един друг, докато... Куин... Куин беше прерязал гърлото му. Мили боже... дори можеше да почувства как се беше свлякъл на пода в помещението с душовете, облицованият с плочки под беше твърд и мокър. Преживяваше отново обзелия го шок и си спомни как сложи ръце на гърлото си и започна да хрипти, защото се задушаваше, гърдите му се стегнаха... кръвта му... давеше се в собствената си кръв... но после го зашиха и го изпратиха в клиниката, където...

По дяволите, беше умрял, нали така? Лекарят го върна към живот, но определено беше умрял.

— И точно така те открих аз — промърмори Омега. — Смъртта ти беше това, което ме призова.

Но защо би го искало това въплъщение на злото?

— Защото си мой син — каза Омега с променен от благоговение глас.

Син? *Син?*

Леш поклати бавно глава.

— Не... не...

— Погледни ме в очите.

Когато връзката беше осъществена, пред него изникнаха още сцени. Образите се сменяха като страници на книга. Последвалата история го накара едновременно да се свие уплашено и да диша по-лесно. Той беше син на злото. Роден от жена вампир, държана против волята ѝ в същата тази къща преди повече от двайсет години. След раждането му беше оставен на сборен пункт на вампирите, открит от тях и отведен в клиниката на Хавърс... откъдето по-късно беше осиновен от семейството си на базата на договор, за който той никога не беше узнал.

И сега, достигнал зрелост, той се връщаше при баща си.

У дома.

Докато Леш се бореше да осмисли наученото, почувства глад и кучешките му зъби се издължиха в устата му.

Омега се усмихна и погледна през рамо. Един лесър с размерите на четиринайсетгодишно момче седеше в ъгъла на мърлявата стая. Подобните му на плъх очи наблюдаваха Леш, а дребното му тяло беше напрегнато като навита на спирала змия.

— А сега да преминем към услугата, която ще изпълниш — обърна се Омега към убиеца.

Дяволът протегна призрачната си ръка и повика дребосъка.

Лесърът не вървеше, а по-скоро се плъзна. Краката и ръцете му бяха като парализирани, тялото му беше повдигнато над пода и преместено. Безцветните му очи изскочиха и започнаха да се въртят панически, но Леш имаше да мисли за други неща, а не за страха на това създание, което му бе представено. Долови сладкия аромат на лесъра, седна и оголи кучешките си зъби.

— Ще нахраниш сина ми — заяви Омега на убиеца.

Леш не дочака съгласие. Протегна се, сграбчи малкия мръсник за тила и го придърпа към потръпващата си челюст. Захапа здраво и всмука дълбоко. Кръвта беше сладка като меласа и също така гъста. Вкусът не напомняше на онова, с което беше свикнал, но напълни стомаха му и му даде сила, а именно такава беше целта.

Той се хранеше, а Омега започна да се смее, отначало тихо, после гръмко, докато къщата не се затресе от мощта на налудничавото му убийствено ликуване.

Фюри закрепил цигарата на ръба на пепелника и погледна към сътвореното от перото му. Изображението беше потресаващо, и го не само заради темата.

Беше от най-добрите му работи, появявали се някога на хартия.

Жената върху кремавото платно се беше излегнала върху сатенени чаршафи, а главата и раменете ѝ бяха облепени на възглавниците.

Едната ѝ ръка беше над главата, със заровени в дългата коса пръсти. Другата лежеше отстрани до нея, а дланта ѝ беше положена между бедрата. Гърдите ѝ бяха напрегнати, малките им зърна стърчаха, а устните ѝ бяха полуотворени приканващо. Същото важеше и за краката ѝ. Единият беше сгънат в коляното, стъпалото му беше извито, а пръстите бяха сгърчени, като че в очакване на нещо прекрасно.

Взираше се право напред, гледаше към него.

Нарисуваното не беше просто небрежна скица. Рисунката беше напълно завършена до последния шрих, светлосенките изразяваха съвършено съблазънта, излъчвана от жената.

Резултатът беше триизмерно vyplъщение на секса, мигове преди оргазма, всичко, желано от един мъж у чувствената му партньорка.

Завърши още един щрих и си каза, че това не е Кормия.

Не, не беше Кормия... Не беше никоя конкретна жена, просто сборен образ на всички сексуални атрибути, от които се беше отказал заради въздържанието си. Това беше идеалът за женственост, който би желал да има при първия си път. Измислена любовница, едновременно даваща и предлагаща, понякога нежна и податлива, а друг път ненаситна и палава.

Не беше реална.

И не беше Кормия.

Той изпусна дим и изруга, намествайки в пижамата възбуждения си член, после угаси цигарата.

Това бяха такива пълни глупости. Пълни. Глупости. Нямаше съмнение, че е Кормия.

Хвърли поглед към медальона на Примейла, лежащ на бюрото му, припомни си разговора с Директрис и отново изруга. Страхотно. Сега, когато Кормия вече не беше негова Първа избраница, беше решил, че я желае. Биваше си го неговия късмет.

Боже.

Той се обърна към нощното си шкафче, сви си нова дебела цигара и я запали. С цигарата между устните си той се захвана да рисува бръшляна, като започна от прекрасните пръсти на краката. Докато добавяше листо след листо и покриваше рисунката, имаше чувството, че ръцете му се плъзгат по гладките ѝ крака, по корема и гърдите ѝ.

Беше толкова увлечен от въображаемите ласки, които ѝ даряваше, че усещането, че се задушаваше, което обикновено го обземаше, докато покриваше рисунките си, не се появи, преди да е стигнал до лицето.

Поспря за кратко. Това наистина беше Кормия, а не само нейно подобие, какъвто беше случаят с портрета на Бела. Чертите бяха изцяло тези на Кормия, от формата на очите ѝ до плътната долна устна и разкошната ѝ коса.

И тя го наблюдаваше. Желаше го.

О, боже...

Той бързо изрисува бръшлянови листа върху лицето ѝ и после се загледа в начина, по който беше съсипал лика ѝ. Растението я скриваше изцяло и дори излизаше от контурите на тялото. Беше я погребал, без да я полага в земята.

През съзнанието му премина образът на градината около къщата на родителите му във вида, в който я беше заварил, когато отиде да ги погребеш.

Боже, още си спомняше съвсем ясно онази нощ. Особено миризмата на тлеещия огън.

Гробът, който бе изкопал, беше отстрани — дупка в земята като отворена рана сред бръшляна, покрил градината. Беше погребал вътре и двамата си родители, въпреки че налице беше само едно тяло. Наложил се да изгори останките на майка си. Когато я откри, се беше разложила до такава степен в леглото си, че не бе успял да я изнесе от сутерена. Запали онова, което беше останало от нея там долу, където беше лежала, и започна да реди свещени слова, докато димът не го задави и не му се наложи да излезе.

Докато пожарът се вихреше в каменната ѝ стая, той вдигна баща си и го отнесе отвън при гроба. Когато пламъците погълнаха всичко, което бяха успели да достигнат, Фюри помете пепелта и я положи в голяма бронзова урна.

Количеството ѝ беше значително, защото той беше изгорил матрака и завивките заедно

с нея.

Урната беше положена редом с баща му и после той ги покри с пръст.

След това изгори цялата къща. Изравни я със земята. Цялото място беше прокълнато и той беше убеден, че дори ужасяващо високата температура на пламъците не беше достатъчна, за да пречисти инфекцията от лош късмет.

След като си тръгна, последната му мисъл беше, че няма да мине много време, преди бръшлянт да покрие останките от дома му.

Няма съмнение, че я изгори, заговори Магьосника в главата му. Но беше прав, това не прогони проклятието. Всички онези пламъци не пречистиха нито тях, нито теб, нали така, приятел? Само те превърнаха и в подпалвач освен в провален спасител.

Остави цигарата настрана, смачка рисунката, постави си протезата и отиде до вратата. *Не можеш да избягаш от мен и от миналото си, злорадо додаде Магьосника. Ние сме като бръшляна в онази градина, винаги сме с теб, покриваме те, потулваме проклятието, тегнещо над главата ти.*

Хвърли рисунката и изведнъж се почувства твърде уплашен, за да стои сам.

Когато излезе в коридора, за малко да събори Фриц. Икономът отскочи назад навреме, за да опази купата с... грах? Грах във вода?

Конструкциите на Кормия, помисли си Фюри, докато водата в съда се плискаше.

По сбръчканото лице на Фриц се появи широка усмивка, въпреки че едва беше успял да удържи купата.

— Ако търсите Избраницата Кормия, тя е в кухнята за Последното хранене със Зейдист.

Зи? Какво, по дяволите, правеше тя със Зи?

— Те са заедно?

— Мисля, че господинът пожела да говори с нея насаме относно Бела. Затова в момента изпълнявам задълженията си другаде. — Фриц се намръщи. — Добре ли сте, сър? Имате ли нужда от нещо?

Какво ще кажеш за присаждане на нова глава?

— Не, благодаря.

Догенът се поклони и влезе в стаята на Кормия, а от фоайето се разнесоха гласове. Фюри отиде до балкона и се наведе над обкования със злато парапет.

Рот и доктор Джейн стояха в основата на стълбището и призрачното изражение на Джейн беше напрегнато като гласа й.

— ... апарат за ултразвук. Виж, знам, че решението не е най-доброто, защото не обичаш външни лица на територията ни, но нямаме друг избор. Отидох до клиниката. Не само че не искат да го приемат, но настояват да знаят къде е.

Рот поклати глава.

— Боже, не можем просто да го доведем.

— Да, можем. Фриц може да го докара с мерцедеса. И преди да възразиш, учениците идват в тренировъчния център всяка седмица от миналия декември насам. Той няма да се досети къде се намира. А колкото до глупостите на *глимерата*, не е нужно да знаят, че той е тук. Може да умре, Рот. И не искам това да тежи на съвестта на Джон, а ти?

Кралят изрече тихо дълга ругатня и се озърна наоколо, като че очите му имаха нужда да вършат нещо, докато той напругаше мозъка си над създалата се ситуация.

— Добре. Организирай докарването му с Фриц. Прегледай го и го оперирай, но после

трябва да бъде изведен възможно най-бързо. Не давам и пет пари за мнението на *глимерата*. Тревожи ме прецедентът. Не можем да си позволим да се превърнем в хотел.

— Разбрано. Чуй, искам да помогна на Хавърс. За него е прекалено тежко да организира сам новата клиника и да се грижи за пациентите. Това означава, че ще отсъствам в някои дни.

— Вишъс съгласен ли е да поемеш такъв риск?

— Решението не е негово и ти го казвам единствено от учтивост. — Жената се изсмя сухо. — Не ме гледай така. Вече съм мъртва. Лесърите не могат да ме убият отново.

— Никак не е смешно.

— Черният хумор е част от цената на това да имаш лекар вкъщи. Приеми го.

Рот се изсмя.

— Толкова си вироглава. Нищо чудно, че Ви се влюби в теб. — Кралят отново стана сериозен. — Ще съм напълно директен. Вироглава или не, аз командвам тук. Това имение и всички в него са моя отговорност.

Жената се усмихна.

— Боже, напомняш ми за Мани.

— Кой?

— Бившият ми шеф. Главен хирург е в „Свети Франсис“. Двата бихте си паснали отлично. Или... може би не. — Джейн се протегна и сложи прозрачната си длан върху масивната, покрита с татуировки ръка на краля. Когато контактът се осъществи, тя се превърна в плътна материя от върха на главата до пръстите на краката. — Рот, не съм глупава и няма да сторя нещо необмислено. С теб искаме едно и също, а то е всички да са в безопасност и това включва представителите на расата, които не живеят тук. Никога няма да работя за теб или за когото и да било, защото това не е в природата ми. Но съм повече от сигурна, че ще работя заедно с теб. Става ли?

Усмивката на Рот преливаше от уважение и той кимна веднъж, най-близкото до поклон, правено някога от краля.

— Мога да го понеса.

Джейн тръгна към подземния тунел, а Рот погледна нагоре към Фюри.

Не каза нищо.

— За Леш ли говорехте? — попита Фюри с надеждата, че хлапето е било открито.

— Не.

Фюри зачака да чуе име. Когато кралят само се обърна и тръгна нагоре по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж с плавноста си спокойна походка, стана ясно, че такова няма да бъде произнесено.

Дела на Братството, помисли си Фюри.

Които някога бяха и твои, както Магьосника беше така любезен да му припомни.

Докато главата ти не хвъркна.

— Точно бях тръгнал към теб — излъга Фюри, доближи се до краля и реши, че неофициалния доклад за случилото се в клиниката очевидно вече беше напълно излишен. — Няколко Избраници ще се отбият да ме видят.

Кралят смръщи вежди зад черните си очила.

— Значи си завършил церемонията с Кормия? Не би ли трябвало да се срещаш с жените от Другата страна?

— Скоро ще започна да го правя. — По дяволите, не беше ли това самата истина?

Рот скръсти ръце пред огромния си гръден кош.

— Чух, че си се представил по мъжки в клиниката тази вечер. Благодаря за това.

Фюри преглътна тежко.

Когато си брат, никога не чуваш благодарности от краля за свършеното от теб, защото просто изпълняваш задълженията си и онова, за което си роден и отгледан. Може да чуеш „само така“, задето си сритал нечий задник, или да получиш някакво несръчно мъжкарско съчувствие, ако си пострадал... но никога не ти благодарят.

Фюри прочисти гърло. Не можеше да се накара да отговори „за нищо“ и затова само промърмори:

— Зи свърши основната работа, а също и Рив, който случайно беше там.

— Да, ще благодаря и на Ривендж. — Рот се обърна към кабинета си. — Този *симпат* се оказа железен.

Фюри наблюдаваше как двойните врати бавно се затварят и помещението, намиращо се отвъд тях, се скрива от погледа му.

Когато той самият се обърна, за да си тръгне, пред очите му попадна величественият таван над фойето — воините, изрисувани там, бяха така горди.

Обзалагам се, че ще си също така зле и в секса, подхвърли Магьосника. Сега тичай да намериш Кормия, за да ѝ кажеш, че я харесваш толкова много, че я отстраняваш от играта. Погледни я в очите и ѝ кажи, че ще правиш секс със сестрите ѝ. С всичките. С всяка една от тях.

Освен с нея.

А на себе си кажи, че постъпваш добре спрямо Кормия, като ѝ разбиваш сърцето. Защото това е причината да бягаш от нея. Видял си как те гледа и знаеш, че е влюбена в теб, но си негодник.

Кажи ѝ. Кажи ѝ всичко.

Докато Магьосника редеше истина след истина, Фюри слезе на първия етаж, влезе в билиардната зала и взе бутилка „Мартини“ и бутилка джин „Бифийтър“. Грабна и буркан с маслини, чаша за мартини и...

Кутийката с клечки за зъби го накара да се замисли за Кормия.

Отново пое към горния етаж, но все още се боеше да остане сам. Обаче го беше страх и да бъде в компанията на други.

Единственото, което знаеше, беше, че има един абсолютно сигурен начин да накара Магьосника да млъкне, и той щеше да го използва.

Докато не изгуби съзнание.

През повечето време Рив не обичаше да остава в студиото зад офиса си в „Зироу Сам“. След нощ като тази обаче не беше в състояние да шофира до обезопасената си къща в града, обитавана от майка му, а апартаментът му в сградата „Комодор“ също не беше вариант.

Хекс го беше взела от клиниката и по целия път обратно до клуба сериозно го беше мъмрила, задето не я беше повикал за боя. Но той ѝ беше отвърнал, че не му се е струвало редно да замесва друг *полусимпат*.

А и медицинските заведения я правеха много нервна.

След като я осведоми за врага, я излъга, че Хавърс го е прегледал и му е дал лекарства. Тя знаеше, че дрънка глупости за ръката си, но слава богу, изгревът приближаваше и нямаше време да предприеме нищо. Разбира се, можеше да остане и да продължи да се разправя с него, но Хекс винаги трябваше да се прибира у дома. Винаги.

Толкова беше стриктна в това, че той беше започнал да се чуди какво именно я очакваше там. Или кой.

Когато влезе в банята, още беше облечен в самуреното си палто, въпреки че термостатът беше завъртян до най-високата степен. Пусна душа и се замисли за случилото се в клиниката. Установи, че макар и трагично, то беше изпълнило с енергия. За него боят беше като костюм на „Том Форд“ — прилягаше му отлично и можеше да го носи с гордост. А добрите новини бяха, че природата му на *симпат* беше останала под контрол въпреки примамката на огромното количество лесърска кръв, проляла се тази вечер.

Ето. Беше съвсем добре. Наистина беше така.

Когато парата го обгърна, той си наложи да съблече палтото и костюма си „Версаче“. После и розовата риза. Дрехите му бяха напълно съсипани. Включително и палтото. Струпа ги на купчина, за да бъдат отнесени на химическо чистене и за поправка.

Отивайки към душа, мина покрай голямото огледало над стъклените умивалници. Обърна се с лице към отражението си и плъзна ръце по червените петолъчни звезди върху гърдите си. После слезе по-ниско и обгърна члена си.

Би било хубаво да има малко секс след всичко това или поне да достави малко удоволствие на тялото си с ръка.

Докато се потъркваше с длан, не можеше да пренебрегне факта, че лявата му ръка изглеждаше, все едно беше минала през месомелачка заради безбройните убождания от игли.

Страничните ефекти бяха същинска гадост.

Пристъпи под водната струя, като отгатваше, че е достатъчно гореща заради подобния на мляко въздух около него, и това беше истинско облекчение за телесната му температура. Кожата му не му казваше нищо, нито колко силно струята блъскаше по раменете му, нито че сапунът, прокарган по нея, бе гладък и хлъзгав, нито пък че дланта му беше голяма и топла, докато отмиваше пияната към канала на пода.

Поигра си със сапуна по-дълго, отколкото беше необходимо. Не можеше да понесе да легне в леглото и с грам мръсотия върху себе си, но по-важното бе, че имаше нужда от оправдание да остане под душа. Това беше един от малкото моменти, когато му беше достатъчно топло, и шокът от излизането винаги беше жесток.

Десет минути по-късно той лежеше гол между чаршафите в огромното си легло, а дебелото му одеяло от норки стигаше чак до брадичката му, като че беше дете.

След като студът след свалянето на хавлията започна да намалява, той угаси лампите със силата на волята си.

Клубът от другата страна на облицованите със стоманени панели стени вероятно вече беше празен. Момичетата му си отиваха по домовете за деня, тъй като повечето от тях имаха деца. Барманите и букмейкърите щяха да хапнат по нещо и да отидат някъде, където да разпуснат. Административният му екип от откачалки сигурно гледаше „Стар Трек“. А двайсетте чистачи вероятно вече бяха свършили с изтъркването на пода, масите, сепаретата и баните, после бяха хвърлили униформите си, за да поемат към следващото си работно място.

Харесваше му идеята, че бе тук съвсем сам. Не се случваше често.

Телефонът му завъня и той изруга, задето му беше напомнено, че макар и сам, винаги се намираше кой да му хленчи за нещо.

Измъкна ръка изпод завивката, за да отговори.

— Хекс, ако смяташ да продължаваш със спора, да го отложим за утре.

— Не е Хекс, *симпате*. — Гласът на Зейдист беше напрегнат като юмрук. — Обаждам се заради сестра ти.

Рив седна, без да го е грижа, че завивките се свлякоха от тялото му.

— Какво?

След като завърши разговора със Зейдист, той се отпусна назад и си помисли, че вероятно усещането е подобно, когато си мислиш, че получаващ инфаркт, а се окаже, че всъщност са киселини — облекчен, но с неприятно чувство в стомаха.

Бела беше добре. Засега. Братът се беше обадил, защото изпълняваше сделката, сключена от тях. Рив беше обещал да не се меси, но искаше да е в течение за състоянието ѝ.

Всичко, свързаност с бременност, беше ужасно.

Отново придърпа завивките до брадичката си. Трябваше да се обади на майка си, за да ѝ предаде най-новата информация, но щеше да го стори по-късно. Тя вероятно вече се приготвяше за лягане и нямаше причина да я кара да се тревожи през целия ден.

Боже, Бела... неговата скъпа Бела вече не беше малката му сестричка, а *шелан* на един от братята.

Двамата винаги бяха имали близки, но сложни отношения. Отчасти заради характерите им, но също и защото тя нямаше представа какъв е той. Нито предполагаше за миналото на майка им или какво беше убило баща ѝ.

Или по-важното кой.

Рив беше убил, за да защити сестра си, и не би се поколебал да го стори отново. Откакто се помнеше, Бела беше единственото невинно създание в целия му живот, самата чистота. Би искал да си остане така завинаги. Но животът имаше други планове.

За да избегне мислите за отвличането ѝ от лесърите, за което още винеше себе си, той извика в съзнанието си най-живите спомени, които имаше от нея. Беше минала около година, откакто той беше поел грижата за делата у дома и бяха положили баща ѝ в земята. Тя беше на седем.

Рив беше влязъл в кухнята и я бе заварил да яде „Фростид флейкс“ на кухненската маса. Краката ѝ висяха от високия стол, на който седеше. Носеше розови пантофи — онези, които не харесваше, но обуваше, когато любимите ѝ тъмносини бяха за пране — и памучна нощница с плетеници от жълти рози, разделени със сини и розови райета. Беше като картинка, седнала там с дългата си разпусната кестенява коса, с малките розови пантофки и

с тези смръщени вежди, съсредоточена да улови последните зрънца в купата.

— Защо ме гледаш, петел такъв? — изчурулика тя, а краката ѝ се разлюляха напред-назад под стола.

Той се усмихна. Въпреки че носеше косата си щръкнала нагоре, тя беше единствената, осмелила се да му даде такъв дързък прякор.

И естествено, той я обичаше още повече заради това.

— Няма причина.

Което беше лъжа. Докато тя ровеше с лъжицата в млякото, той си каза, че този спокоен и тих момент си струваше всичката кръв, с която беше изцапал ръцете си. Всяка капка.

С въздишка тя погледна към кутията със зърнената закуска, която стоеше на кухненския плот. Краката ѝ бяха спрели да се поклащат и лекото пошляпване на пантофите ѝ в напречната пръчка на стола беше замлъкнало.

— Какво гледате, мис Бела? — Тя не отговори веднага и той хвърли поглед към тигъра Тони на кутията. През главата му преминаха сцени с баща ѝ и беше готов да се обзаложи, че с нея се случваше същото.

С тих глас тя отрони:

— Мога да получа още, ако желая. Може би.

Тонът ѝ беше колеблив, като че потапяше стъпалото си в езеро, в което може и да имаше пиявици.

— Да, Бела. Можеш да получиш колкото ти се иска.

Тя не скочи от стола. Остана неподвижна по начина, присъщ на децата и животните, просто дишаше, сетивата ѝ проучваха обкръжаващата я обстановка и проверяваха за опасност.

Рив не помръдна. Макар да можеше да ѝ подаде кутията, той осъзнаваше, че тя е тази, която трябваше да измени разстоянието по лъскавия червен под в тези свои пантофи и да отнесе тигъра Тони до купата си. Нейните ръце трябваше да държат кутията, докато още една порция от зрънцата се посипваха в топлото мляко. Трябваше просто да вземе лъжицата и да ги изяде.

Трябваше да разбере, че никой в къщата не би я укорил, ако си вземеше втора порция, защото е гладна.

Баща ѝ беше специалистът в тези неща. Като много мъже от неговото поколение, този никаквец смяташе, че жените от *глимерата* трябва да бъдат поддържани слаби. Повтаряше отново и отново как тлъстината по тялото на жена от аристокрацията е като праха по безценна статуя.

Беше дори още по-строг с майка им.

Смълчана, Бела сведе поглед към млякото и започна да прекарва лъжицата през него и да прави вълнички в купата.

Няма да го направи, помисли си Рив, готов да убива този мръсник баща ѝ отново и отново. Проклятието му още тегнеше върху нея.

Само че тя остави лъжицата на чинията под купата, слезе от стола и премина през кухнята в малката си нощница. Не погледна към него. Нямаше вид, че гледа и към нарисувания Тони, когато взе кутията.

Беше ужасена. Беше смела. Беше мъничка и...

В този момент образите пред него бяха придобили червен цвят, но не защото лошата му страна излизаше наяве. Когато втората порция „Фростид флейкс“ беше сипана, той

трябваше да си тръгне. Каза нещо весело без определен смисъл, бързо отиде до банята и се затвори вътре.

Беше изтрил кървавите си сълзи насаме.

Този момент в кухнята с Тони и Бела и нейните втори по красота пантофи го беше убедил, че е постъпил правилно. Одобрението за убийството, извършено от него, беше дошло, когато кутията със зърнената закуска беше пренесена през кухнята от неговата скъпа, обичана и скъпоценна сестра.

Върна се към настоящето и се замисли за Бела сега. Пораснала жена с могъщ мъж до себе си и бебе в утробата.

Ала големият ѝ лош брат нямаше как да ѝ помогне с демона, пред който бе изправена сега. Нямаше отворен гроб, в който да може да захвърли очуканите кървави останки на съдбата. Не можеше да я спаси от това чудовище.

Времето щеше да покаже, и толкова.

До отвличането ѝ никога не беше допускал, че тя може да умре преди него. През тези отвратителни шест седмици, докато тя беше държана от лесърите под земята, беше способен да мисли единствено за реда, по който членовете на семейството щяха да срещнат смъртта си. Винаги беше приемал, че майка им ще си отиде първа, и истината беше, че едва сега тя беше започнала да отпада, което при вампирите обикновено бе знак, че животът им е към края си. Беше напълно наясно, че след нея ще дойде неговият ред. Рано или късно щеше да се случи — или някой щеше да научи за природата му на *симпат* и той щеше да бъде преследван и изпратен в колонията, или неговата изнудвачка щеше да организира смъртта му по маниера на *симпатите*.

Което, така да се каже, щеше да е гръм от ясно небе и плод на зъл творчески ум...

В тон с мислите му от телефона му зазвуча мелодия. Звъненето се повтори. И отново.

Знаеше кой се обажда, без да вдига. Но такива бяха връзките между *симпатите*.

Гласът на дявола, помисли, щом отговори на изнудвачката си.

Когато затвори, имаше уговорка с Принцесата за следващата вечер.

Какъв късметлия.

Куин сънува дълъг и объркан сън, че се намира в Дисни Уърлд и се вози на влакче с много издигания и спускания. Което беше странно, защото беше виждал такива само по телевизията. Не можеш да се качиш на влакче на ужасите, при положение че слънцето не ти понася.

Когато пътешествието, каквото и да бе то, завърши, той отвори очи и установи, че се намира в помещението за първа помощ в тренировъчния център на Братството.

Слава богу.

Явно бе ударен по главата от съученик по време на тренировка и онези гадости с Лещ, семейството му и Бранителите на честта бяха само кошмар. Какво облекчение...

Пред него изникна лицето на доктор Джейн.

— Здравей... Отново си с нас.

Куин примигна и се закашля.

— Къде... съм бил?

— Малко си поспа. За да мога да те отворя.

По дяволите. Не е било халюцинация. Това беше новата действителност.

— Добре... ли съм?

Доктор Джейн положи ръка на рамото му, дланта ѝ беше топла и не беше безтегловна, въпреки че останалата част от нея прозираше.

— Справи се много добре.

— Коремът още ме боли. — Той повдигна глава и огледа голите си гърди и превръзката около кръста си.

— Щеше да е лошо, ако не те болеше. Но ще се радваш да научиш, че можеш да се върнеш у Блей след час. Операцията мина като по учебник и раната вече зараства. Аз нямам проблем с дневната светлина, така че ако имаш нужда от мен, мога да дойда в къщата на мига. Блей знае за какво да следи и вече му дадох лекарствата за теб.

Куин затвори очи и го обзе някаква глупава тъга.

Докато се опитваше да се разведри, чу доктор Джейн да казва:

— Блей, ще дойдеш ли тук?

Куин поклати глава и после се обърна настрани.

— Имам нужда да остана за малко сам.

— Сигурен ли си?

— Да.

Вратата се затвори тихо, а той вдигна трепереща ръка към лицето си. Сам... Добре, беше сам. И не единствено защото в помещението нямаше никого освен него.

Наистина му беше харесало да си мисли, че последните дванайсет часа са били сън.

Боже, какво щеше да прави с оставащата част от живота си?

Спомни си за видението, което беше имал, приближавайки се към отвъдното. Може би трябваше да премине през проклетата врата. Със сигурност това би улеснило всичко.

Отне му около минута да се овладее. Или по-скоро половин час. После извика с възможно най-силния глас, на който беше способен:

— Готов съм. Готов съм за тръгване.

Една къща може да е пуста дори когато е пълна с хора и това никак не беше хубаво.

Около час преди зазоряване Фюри зави зад един от безчетните ъгли в имението и се наложи да протегне ръка напред, за да запази равновесие.

Направо не беше на себе си. Бу, черният котарак, крачеше редом с него и го наглеждаше. Какво ти редом с него, в един момент пое водачеството и Фюри трябваше да го следва.

Да води той, и без това нямаше да е никак разумно. Нивото на алкохол в кръвта му далеч надхвърляше законната граница за каквото и да било действие, освен за миене на зъби. И то още преди да се добави вцепеняващият ефект от скандално скъпото количество червен дим.

То не бяха цигари, не беше пиячка...

А сега часът бе... Нямаше никаква представа кое време е.

Добре де, все едно. Бездруго би било напразно усилие да си припомни бройката на питиетата. Такава мъгла му беше в главата, че надали би могъл да смята, пък и не можеше да си припомни каква бе средната му консумация на час. Знаеше само, че бе излязъл от стаята си, когато бутилката „Бифийтър“ бе пресушена. Първоначално бе имал намерение да си вземе още едно шише джин, но пътищата им с Бу се пресякоха и така пое на тази обиколка.

С оглед на всичко поето до този момент вече трябваше да е потънал в пиански сън. Достатъчно се бе натровил, та съзнанието му да изключи, а именно това беше и целта му. За беда дори при приложеното самолечение главата му се пръскаше от тревогите с четворното Д: Деликатното положение на Кормия. Доброволното му обричане на Избраниците. Дивашката атака срещу клиниката. Детето на Бела.

Хубаво де, последното беше човешки термин. Ама все пак.

Поне Магьосника бе що-годе мълчалив.

Фюри отвори случайна врата и се помъчи да се ориентира къде го беше завел котаракът. А, да, ако продължеше напред, щеше да попадне в територията на *догениите*, в обширното крило, където бе настанена прислугата. А това щеше да причини неприятности. Натъкнеше ли се на Фриц, той щеше да се гътне от аневризма, защото би решил, че някой от персонала не си е изпълнил задълженията както трябва.

Фюри сви вдясно и продължи бавно напред. Усещаше парене в основата на мозъка си от нуждата отново да всмукне червен дим. Тъкмо се канеше да поеме обратно, когато чу звуци, долитащи от задното стълбище на третия етаж. Имаше някой в кинозалата... Което означаваше, че той трябва да се забърза в противоположната посока. Нямаше да е добре да се натъкне на някого от братята.

Едва понечил да се отдалечи, долови аромата на жасмин.

Спря като закован. *Кормия...*

Кормия беше там горе.

Като се свлече покрай стената, той потърка лице и си припомни еротичната си рисунка. И ерекцията, която получи, докато работеше над нея.

Бу измяука и заситни право към вратата на кинозалата. В един миг погледна през рамо и зелените му очи сякаш казваха: „Хайде, друже, дотътри си задника тук“.

— Не мога. — По-точно „не бива“.

Бу не му се върза. Приседна на място и заразмахва опашка нагоре-надолу, сякаш

чакаше Фюри най-сетне да се включи в програмата.

Фюри срещна предизвикателно погледа на животинчето и подхвана класическата игра на нерви.

Той, а не котаракът мигна пръв и отмести поглед.

Отказа се от борбата и прекара ръка през косата си. Изпъна черната си копринена риза и кремавите си панталони. Може да беше в нетрезво състояние, но поне видът му бе на джентълмен.

Очевидно доволен от решимостта, която видя, Бу доприпка до Фюри и се отърка в крака му, сякаш казваше: „Браво, юнак“.

Котаракът отново го поведе, Фюри отвори вратата и постави мокасината си „Гучи“ върху първото стъпало. После повтори упражнението. И пак. Като използва месинговия парапет, за да закрепил вертикално едрото си тяло, той се опита да оправдае причината за изкачването си. Не можа. Щом си в такава форма, че едва можеш да използваш „Колгейт“, в никакъв случай не биваше да общуваш с Избраницата, която вече официално не е твоя и за която пенисът ти жадува до болка.

Особено предвид новината, която трябва да й съобщиш.

Той стигна до горната площадка, зави зад ъгъла и погледна към плавния наклон на редовете. Кормия седеше отпред и шлейфът на бялата ѝ роба се стелеше в краката ѝ. Върху екрана образите пробягваха с голяма скорост. Тя връщаше на бърз ход някаква сцена.

Той вдиша дълбоко. Господи, как хубаво ухаеше. Кой знае защо, тази вечер този неин жасминов аромат бе особено силен.

Пренавиването спря и Фюри погледна към огромния екран... Боже... милостиви.

Беше... любовна сцена. Патрик Суейзи и онази с носа, Дженифър, се натискаха върху легло. „Мръсни танци“.

Кормия се наклони напред в креслото и се видя лицето ѝ. Очите ѝ бяха приковани в екрана, устните — леко отворени, едната ѝ ръка бе прилепена до гърлото ѝ. Дългата ѝ руса коса, праметната през рамо, опираше в коляното ѝ.

Тялото на Фюри се напрегна, а ерекцията му оформи палатка под колана на панталоните „Прада“, като развали ефекта от майсторски изпипаните басти. Ревът на сексуалното му желание проби мъглата от червен дим.

Само че нямаше никаква връзка със ставащото на екрана. Кормия го беше породила.

В съзнанието му проблесна спомен как се бе впила в гърлото му и бе влязла под кожата му. Мръсникът у него изтъкна довода, че той бе Примейлът на Избраниците и той диктуваше правилата. Макар с Директрис да се бяха споразумели да избере друга Първа избраница, той все пак можеше да бъде с Кормия, ако искаше и ако тя го приемеше — просто съчетаването им нямаше да има тежестта на церемония.

Да... въпреки че щеше да вземе друга, за да завърши встъпването си като Примейл, можеше да слезе по плитките стъпала, да коленичи пред Кормия и да отметне робата ѝ над хълбоците. Напълно допустимо бе да плъзне ръце по бедрата ѝ, да ги разтвори и да зарови глава между тях. А след като я подготвеше добре с уста, можеше...

Фюри изкомандва главата си да слезе от облаците и да се върне на шията му. С такива мисли не си помагаше. Освен това никога преди не беше опитвал френска любов с жена и не беше много наясно какво се прави.

От друга страна, след като имаше опит с яденето на сладолед от фунийка, работата с езика нямаше как да му се опре.

Щеше да пробва и леко хапане.

Мамка му.

Да си тръгне, му изглеждаше единственото почтено решение и той се обърна към изхода. Останеше ли, нямаше да успее да ѝ устои.

— Ваша светлост?

При гласа на Кормия краката на Фюри замръзнаха и дъхът му секна, а пенисът му взе да прави гимнастика.

От приличие припомни на члена си, че повикването му не е покана да изпълни плътската си фантазия — да се озове коленичил пред нея с глава между бедрата ѝ.

По дяволите!

Кинозалата сякаш се смали до размер на кутия за обувки, когато тя каза:

— Ваша светлост, имате ли... нужда от нещо?

Не се обръщай назад.

Фюри я погледна през рамо и очите му хвърлиха жълта светлина по гърбовете на креслата. Кормия бе осветена от яркия му поглед, косата ѝ улови и задържа лъчите, изпращани от мощното му желание да влезе в нея.

— Ваша светлост... — едва чуто промълви тя.

— Какво гледаше? — попита тихо той, макар да бе очевидно, че е гледала картината на екрана.

— А... Джон избра филма.

Тя се засуети с дистанционното и взе да натиска бутони, докато картината замръзна.

— Не филма, Кормия, сцената.

— А...

— Сцената я избра ти, нали? И продължи да я гледаш пак и пак. Нали така?

Тя отвърна задавено:

— Да... така.

Господи, беше прелестна, извърната в креслото с лице към него. Очите и устата се открояваха на лицето ѝ, светлата ѝ коса бе разпиляна, а ароматът на жасмин изпълваше пространството помежду им.

Тя беше възбудена, затова естественият ѝ мирис бе така засилен.

— Защо точно тази сцена? — настоя той. — Защо избра нея?

Докато я чакаше да отговори, тялото му се напрегна, а ерекцията запулсира в ритъма на сърцето му. Онова, което караше кръвта му да бушува, нямаше нищо общо с ритуали, задължения или собственост. Беше си чиста проба секс, от онзи, който оставя двамата изтощени и потни, а може би и малко насинени. И за негов пълен срам не го бе грижа, че нейната възбуда бе предизвикана от филма, че не бе дошла от него. Искаше тя да го използва... да го използва, докато го изцедеше и омаломощеше всеки сантиметър от тялото му, дори този негов вечно готов пенис.

— Защо избра тази сцена, Кормия?

Грациозната ѝ ръка се стрелна към гърлото ѝ.

— Защото... ме накара да си мисля за вас.

Фюри неволно изпусна стон. Това бе последното, което бе очаквал да чуе от нея. Дългът беше едно на ръка. Но тя нямаше вид на жена, загрижена да спази традицията. Тя искаше секс. Дори може би имаше нужда от това. Също като него.

И искаше да го направи с него.

Фюри бавно се наклони към нея с тяло, внезапно възвърнало свършената си координация.

Щеше да я има. Тук. Сега.

Заслиза по плитките стъпала, готов да получи онова, което му се полагаше.

Кормия се надигна от мястото си сред заслепяващата светлина, струяща от очите на Примейла. Той се приближаваше към нея като грамадна сянка и с дълъг разкрач слизаше през две стъпала. Спря се едва когато беше на една ръка разстояние от нея, ухаеше на онази прекрасна миризма на опушено и на тъмни подправки.

— Значи го гледаш, защото те кара да си мислиш за мен — изрече той с плътен дрезгав глас.

— Да.

Той протегна ръка и докосна лицето ѝ.

— И какво си мислиш?

Тя събра всичкия си кураж и изстреля думи, в които нямаше логика.

— Мисля си как... имам известни чувства към вас.

Еротичният ѝ смях го разтърси приятно.

— Чувства... Питам се, къде точно ме чувстваш? — Пръстите му се плъзнаха от лицето ѝ към шията и ключиците. — Тук ли?

Тя преглътна, но преди да може да отговори, докосването се премести към рамото и надолу по ръката.

— Може би тук? — Стисна леко китката ѝ точно при вените, после дланта му обгърна плътно кръста ѝ. — Кажи, да не би да е точно тук?

Внезапно сграбчи ханша ѝ с две ръце, наклони се към ухото ѝ и пошепна:

— А може би по-ниско?

В сърцето ѝ се надигна нещо, нещо топло като светлината в очите му.

— Да — пошепна тя, затаила дъх. — Но също и тук. Най-вече... тук. — Тя постави ръка на гърдите си, точно над сърцето си.

Той застина и тя долови промяната у него, лумналата му кръв се охлади, пламъците бяха потушени.

А, да, помисли си. Като разкри себе си, бе извадила на показ неговата истина. Макар че тя през цялото време си беше очевидна, нали?

Примейлът отстъпи назад и прокара ръка през греховно красивата си коса.

— Кормия...

Тя мобилизира цялото си достойнство и изправи рамене.

— Кажете, какво ще правите с Избраниците? Или може би само с мен конкретно не желаете да се съчетаете?

Той я заобиколи и взе да крачи пред екрана. Застиналият образ на Джони и Бейби, притиснати един към друг в леглото, се изписа върху тялото му и тя си пожела да знаеше как да спре филма. Кракът на Бейби бе върху таза на Джони, прилепен към него, а неговата ръка стискаше бедрото ѝ. Не точно такава гледка ѝ бе нужна в момента.

— Не искам да съм с никоя — каза Примейлът.

— *Лъжец*. — Смаян, той обърна лице към нея и тя установи, че вече не я е грижа за последиците от откровеността ѝ. — През цялото време сте знаели, че не искате да легнете с

никоя от нас, нали? Знаели сте го и все пак приехте церемонията със Скрайб Върджин, макар да сте влюбен в Бела и да не можете да понесете да сте с друга. Пробудихте надеждите на четирийсет достойни жени с една лъжа...

— Срегнах се с Директрис. Вчера.

Краката на Кормия отмаляха, но тя запази гласа си силен.

— Нима? И какво решихте двамата?

— Аз... ще те освободя. От позицията на Първа избраница.

Кормия стисна робата си тъй здраво в юмрук, че се чу как тъканта се прокъсва.

— Ще го направите или вече е сторено?

— Сторено е.

Тя преглътна мъчително и се отпусна обратно в креслото.

— Кормия, моля те да разбереш, че не е заради теб. — Той се приближи и коленичи пред нея. — Ти си красива...

— Не, заради мен е — прекъсна го тя. — Не че не можете да се съчетаете с друга жена, просто не искате мен.

— Единствено искам да си свободна от цялата тази...

— Не лъжете — троснато изрече тя, изоставила всички цивилизовани преструвки. — От самото начало бях ясна, че ще ви приема в себе си. Нито съм казала, нито съм сторила нещо, с което да ви обезсърча. Щом ме отхвърляте, значи не ме искате...

Примейлът грабна ръката ѝ и притисна дланта ѝ между краката си. Тя ахна при контакта, а тазът му се раздвижи и бутна в ръката ѝ нещо дълго и твърдо.

— Не липсата на желание е проблемът.

Кормия разтвори устни.

— Ваша светлост...

Очите им се срещнаха и те се вгледаха един в друг. Когато той отвори устни, тя набра смелост да склочи пръсти около коравия му член.

Масивното му тяло потрепери и той пусна китката ѝ.

— Не става дума само за свързването — произнесе дрезгаво. — Ти беше въввлечена в това по принуда.

Вярно. В началото беше така. Но сега... чувствата ѝ към него ни най-малко не произтичаха от принуда.

Тя го погледна в очите и изпита странно облекчение. След като не беше негова Първа избраница, нищо от това тук не се броеше. При близостта им в този момент бяха просто две необвързани тела, а не съдове с огромна важност. Бяха си тя и той. Мъж и жена.

„Ами другите?“, не можа да не се запита. „Ами сестрите ѝ?“ Той щеше да легне с тях, виждаше го в очите му. Жълтият му взор бе изпълнен с решимост.

И все пак, когато Примейлът издиша потръпвайки, тя отпъди всички тези мисли от съзнанието си. Никога нямаше да бъде истински неин... ала сега го имаше само за себе си.

— Вече не съм принуждавана — прошепна тя и се облегна на гърдите му. Вдигна глава и му предложи каквото той желаше. — Искам това.

Той се взря в нея за миг, после с дрезгав глас изрече думи, в които нямаше смисъл:

— Не съм достатъчно добър за теб.

— Не е истина. Вие сте силата на расата. Вие сте нашата добродетел и мощ.

Той поклати глава.

— Ако го вярваш, знай, че не съм такъв, за каквото ме мислиш.

— Такъв сте.

— Не съм...

Тя го накара да замълчи, като притисна устни към неговите, после се отдръпна.

— Не можете да промените мнението ми за вас.

Той помилва долната ѝ устна с палеца си.

— Ако ме познаваше добре, мнението ти щеше да се промени.

— Сърцето ви пак би било същото. Него обичам аз.

Очите му пламнаха при думата, а тя отново го целуна, за да го накара да спре да мисли, и очевидно това подейства. Той изстена и пое инициативата, като взе да гали с тъй меките си устни устата ѝ, докато тя остана без дъх. Когато езикът му я близна, тя го засмука по инстинкт и усети как цялото му тяло потръпна и се устреми към нея.

Целувката продължаваше още и още. Като че нямаха край най-разнообразните усещания, предизвиквани от галене, притискане, смукане, подръпване и не само устата ѝ участваше... Цялото ѝ тяло усещаше това, което правеха, и реагираше с жар и настойчивост, както и неговото.

Тя го искаше още по-увлечен. Започна да движи ръка нагоре и надолу по възбудата му.

Той се отдръпна рязко.

— Не е зле да си по-предпазлива с това.

— С това ли?

Тя го погали през панталоните, а той отметна глава и издиша със свистене. Така че тя продължи още малко. Не престана дори когато той прехапа долната си устна с дългите си вампирски зъби, а мускулите от двете страни на шията му се напрягнаха.

— Защо трябва да бъда предпазлива, Ваша светлост?

Той изправи глава и приближи уста до ухото ѝ.

— Ще ме накараш да свърша.

Кормия усети нещо топло да бликва между бедрата ѝ.

— Това ли направихте, когато бяхме в леглото ви първия ден?

— Да... — произнесе той протяжно.

Умът ѝ бе изцяло погълнат от странно желание и тя си каза, че иска той да го направи пак. Имаше потребност от това.

Изви брадичка и промълви право в ухото му:

— Направете го за мен. Направете го сега.

От гърдите на Примейла се изтръгна стон и завибрира между телата им. Чудно, ако беше чула такъв звук от друг, щеше да е ужасена. Но от него и в тази ситуация ѝ достави приятна възбуда. Овладяната му мощ бе в дланта ѝ. Буквално. И тя я контролираше.

За пръв път в нищожния си живот контролираше нещо.

Докато се притискаше към ръката ѝ, той продума:

— Не е редно да...

Тя увеличи натиска на ръката си и той изпъшка от удоволствие.

— Няма да ми откажете — каза му настойчиво. — Не смейте да ми откажете.

Като следваше импулс, който само Скрайб Върджин би знаела откъде се е появил, тя захапа меката част на ухото му. Реакцията бе мигновена. Той изръмжа някаква ругатня и обладан от страст я притисна към едно кресло, като едва не се качи върху нея.

Тя нямаше намерение да се дърпа, а задържа ръка върху члена му. Явно му харесваше триенето, така че тя продължи дори когато той хвана брадичката ѝ и притегли главата ѝ към

своята.

— Искам да видя очите ти — простена. — Искам да гледам очите ти, когато...

Щом погледите им се срещнаха, той издаде див гърлен звук и цялото му тяло се стегна. Хълбоците му потрепераха веднъж... втори път... трети път и всеки спазъм бе съпроводен със стон.

Докато тялото му даваше израз на удоволствието, тя си каза, че не е виждала нищо по-красиво от изопнатото лице и напрегнатите ръце на Примейла. Когато той най-сетне се отпусна, преглътна с усилие и не се отдели от нея. През фината вълнена тъкан на панталоните му тя усети влага по дланта си.

— Харесва ми, като правите това — каза му.

Той реагира с кратък смях.

— И на мен ми харесва, като ми правиш това.

Тя се канеше да го попита дали не иска да пробва отново, когато ръката му отметна косата от бузата ѝ.

— Кормия?

— Да... — Странно, и тя произнесе думата по същия протяжен начин като него.

— Ще ми позволиш ли да те докосна малко? — Той сведе поглед към тялото ѝ. — Не мога да ти обещавам нищо. Не съм... ами, не мога да ти обещавам същото, което ти ми даде. Но много бих искал да те докосвам. Само мъничко.

Отчаяно желание изтика въздуха от дробовете ѝ и го замени с огън.

— Да...

Примейлът затвори очи и сякаш се опитваше да се овладее. После се наведе и допря устни отстрани на шията ѝ.

— Наистина те намирам за красива, никога не се съмнявай в това. Толкова красива...

Когато ръката му докосна робата ѝ отпред, гърдите ѝ така се стегнаха, че тя се изви под него.

— Мога да спра — продума колебливо той. — Още сега...

— Не. — Тя се вкопчи в раменете му и го задържа. Не знаеше какво ще се случи, но имаше нужда от него, каквото и да беше.

Устните му се придвижиха по-високо по шията ѝ и спряха за малко при брадичката. Когато притисна уста към нейната, допир, лек като с перо, мина по една от гърдите ѝ.

Тя се устреми към него, зърното ѝ се втвърди в ръката му и двамата изстенаха.

— О, Господи... — Примейлът леко отпусна прегръдката си и внимателно, със страхопочитание отдръпна реверите на робата от гърдите ѝ. — Кормия... — В задъхания му глас звучеше одобрение, което тя усети като осезаема милувка по цялото си тяло. — Мога ли да те целуна тук? — Пръстите му обикаляха в кръг около зърното ѝ. — Моля те...

— О, Скрайб Върджин, да...

Той наведе глава и устата му — топла, влажна, настояща — я покри.

Кормия отметна глава назад и зарови ръце дълбоко в косата му. Бедрата ѝ сами се разтвориха без причина или по всяка възможна причина. Тя го искаше в съкровената си сърцевина по всякакъв начин, по какъвто би могъл да проникне...

— Господарю?

Появата на почтителния Фриц в далечния край на кинозалата мигом накара и двамата да застанат нащрек. Примейлът бързо се изправи и я загърна с робата, макар креслото да не позволяваше на иконома да види нищо.

— Какво има, дявол го взел? — отвърна Примейлът.

— Простете, Избраницата Амалия и Избраницата Селена са дошли да ви видят.

Ледена вълна мина през Кормия и замрази всичкият плам и нетърпение в кръвта ѝ. И нейната сестра. Дошли са да го видят. Просто идеално.

Примейлът се изправи на крака и произнесе ужасно неприлична дума, която Кормия без да иска повтори наум. Той освободи Фриц с бързо движение на ръката.

— Ще бъда при тях след пет минути.

— Да, господарю.

След като *догеньт* си тръгна, Примейлът поклати глава.

— Съжалявам...

— Вървете и направете каквото е нужно. — Той се поколеба и тя го подкани. — Тръгвайте, искам да остана сама.

— Можем да поговорим по-късно.

Едва ли, помисли си Кормия. С приказки нищо нямаше да се разреши.

— Просто вървете — повтори и изключи съзнанието си за отговора му.

Когато отново остана сама, се взря в застиналата картина на екрана, докато внезапно тя бе заместена с чернота, по която тук-там просветваха буквите „Сони“.

Почувства се напълно съкрушена. Към болезнената мъка в гърдите се прибавяше и отчаяният глад на тялото ѝ, сякаш му е отказана храна или не му е предложена вена.

Само дето не за храна копнееше.

Желаното от нея току-що я бе напуснало.

За да иде в обятията на една от сестрите ѝ.

Далече на север в планината Адирондак, точно преди зората да се появи над хълмовете Садълбек, мъжът, уловил сърната предишната нощ, преследваше друга. Бавен и с несигурни движения, той осъзнаваше, че ролята на ловец, която се опитваше да играе, беше пълна пародия. Силата, получена от кръвта на животното, вече бе недостатъчна. Тази вечер, когато напусна пещерата си, той се чувстваше толкова слаб, че не беше сигурен дали изобщо би успял да се дематериализира.

Което означаваше, че не би могъл да се доближи достатъчно до плячката си. А това значеше, че няма да се храни. От това следваше... че е ударил часът му.

Толкова странно. Беше се чудил, беше си представял, всеки го прави от време на време, как точно щеше да умре. Какви биха били обстоятелствата? Щеше ли да боли? Колко време щеше да отнеме? Беше предполагал, предвид задълженията му, че би се случило в битка.

Вместо това щеше да стане тук, в тази тиха гора, причинено от блестящото великолепие на изгрева.

Изненада.

Еленът пред него вдигна тежката си корона от рога и се готвеше да си тръгне. Като събра малкото му останала енергия, мъжът си наложи да премине разстоянието, дялящо го от животното... не последва нищо. Телесната му форма примигваше, все едно бе лампа с повреден ключ, но той не промени позицията си и еленът побягна, размахал бялата си опашка, докато потъваше из храсталаците.

Мъжът се отпусна назад. Докато гледаше към небето, нещата, за които съжаляваше, бяха много сериозни и повечето включваха смърт.

Не всички обаче. Не всички.

Въпреки че с нетърпение очакваше повторната среща в отвъдното, въпреки че жадуваше за прегръдката на онези, които бе загубил наскоро, той знаеше, че ще остави част от себе си тук, на земята.

Това не можеше да бъде променено. Щеше да остави нещо и толкова.

Единствената му утеха беше, че синът му е в много добри ръце. Най-добрите. Братята щяха да се грижат за него, както това се правеше в нормалните семейства.

Трябваше все пак да се сбогува.

Имаше много неща, които бе трябвало да направи.

Но сега приключваше с всичко.

Спомняйки си легендата за самоубийците, мъжът направи няколко опита да се изправи, но те се провалиха. Дори се помъчи да затътри тялото си до пещерата. Не стигна доникъде и изпита мъничко радост в натежалото си сърце, когато най-накрая се остави да легне сред боровите иглички и листата.

Просна се по лице, свежата горска постеля изпълваше ноздрите му с миризма на нещо чисто, макар и идващо от пръстта.

Първите слънчеви лъчи се появиха зад гърба му и той почувства топлината им. Краят беше дошъл и той го посрещна с отворени обятия и очи, склопени в облекчение.

Последното, почувствано от него, преди да умре, беше освобождаването му от земята, измъченото му тяло се понесе нагоре в блестяща светлина към среща, за която беше жадувал осем месеца.

Когато около шестнайсет часа по-късно падна нощта, Леш стоеше в началото на простирателната се пред него моравата около къщата в стил „Тюдор“... и не спираше да върти пръстена, даден му от Омега.

Беше израснал тук, помисли си. Беше отглеждан, хранен и слаган в леглото като малък. Като по-голям беше стоял до късно, за да гледа филми и да чете книги с мръсно съдържание, беше сърфирал из мрежата и беше ял нездравословна храна.

Премина преобразяването си и прави секс за първи път горе в стаята си на третия етаж.

— Имате ли нужда от помощ?

Той се обърна и погледна към лесъра, седящ зад волана на Форд Фокуса. Беше същият малък убиец, от когото се беше хранил по-рано.

Имаше бяла коса като Бо от „Царете на хаоса“, накъдрена около каубойската шапка, която носеше. Очите му бяха с много избледняло син цвят, което говореше, че преди да бъде официално приет, е бил среднестатистическо бяло американско момче.

Дребосъкът беше оцелял след храненето благодарение на една истинска извратеност от страна на Омега, но Леш трябваше да признае, че е доволен. Имаше нужда от помощ, за да разбере някои неща и не се чувстваше заплашен от господин Д.

— Хей? — извика лесърът. — Добре ли сте?

— Ти стой в колата. — Беше му приятно да се разпорежда, знаейки, че няма да чуе никакви възражения. — Няма да се бавя.

— Да, сър.

Леш отново погледна към къщата в стил „Тюдор“. Лампите осветяваха в жълто прозорците с ромбовидни стъкла, а към цялата сграда бяха насочени прожектори, поставени на земята, сякаш беше кралица на красотата, излязла на сцената. Силуетите вътре се движеха и той разпознаваше всеки от тях.

Вляво, в дневната, бяха двамата, отгледали го като свой собствен син. Онзи с широките рамене беше баща му. Мъжът крачеше, а ръката му се движеше нагоре-надолу, като че пиеше нещо. Майка му седеше на дивана, а главата ѝ изглеждаше огромна спрямо пропорциите на тялото заради натруфения кок и изящния врат. Не спираше да докосва косата си, все едно искаше да се увери, че всичко си е на мястото, макар без съмнение прическата ѝ да беше твърда като чемширен храст заради лака за коса.

Вдясно беше кухненското крило. Две прислужници сновяха между печката, скриновете, хладилника и плотовете.

Леш можеше да подуши вечерята и очите му се насълзиха.

Родителите му сигурно вече знаеха за случилото се в съблекалнята и клиниката. Трябва да им бяха съобщили.

Предишната вечер бяха ходили на бала на *глицерата*, но със сигурност бяха прекарвали целия ден у дома и изглеждаха доста неспокойни.

Той хвърли поглед към третия етаж и седемте прозореца на неговата спалня.

— Ще влизате ли? — попита убиецът и го накара да се чувства като страхливец.

— Млъквай, преди да съм ти отрязал езика.

Леш извади ловния си нож, висящ на колана му, и тръгна по подстриганата трева. Ливадата беше мека под новите му войнишки обувки.

Беше се наложило да накара дребния лесър да му осигури някакви дрехи, но не харесваше онова, което носеше. Всичко беше евтино.

Когато стигна до главния вход на сградата, той доближи ръка до панела с бутони... но се забави, преди да набере кода.

Кучето му беше умряло преди една година. От старост.

Беше расов ротвайлер и родителите му го бяха взели за него, когато беше на единайсет. Те не одобряваха тази порода, но Леш беше непреклонен. И те го приютиха на едногодишна възраст. През първата му нощ в къщата Леш се опита да пробие ушите му с безопасна игла. Кинг го ухапа така силно, че кучешките зъби перфорираха ръката му и преминаха от другата страна. След това станаха неразделни. И когато злото старо куче умря, Леш плака като момиченце.

Протегна ръка и въведе кода, после опря пръсти в резето. Лампата над вратата осветяваше острието на ножа му.

Щеше му се кучето да беше още живо. Би се радвал да има нещо от стария си живот, което да го придружава в новия.

Той влезе в къщата и тръгна към дневната.

Когато Джон Матю застана пред вратите на кабинета на Рот, беше спокоен колкото играч на голф по време на гръмотевична буря и видът на краля усили тревогата му. Той седеше зад изящното си бюро с намръщено лице и барабанеше с пръсти. Погледът му беше закован в телефона, като че току-що беше получил лоши новини. Отново.

Джон пъкна под мишница намиращото се в ръката му и почука тихо на касата на вратата. Рот не вдигна очи.

— Какво има, синко?

Джон чакаше кралят да го погледне и когато той го направи, Джон изписа внимателно.

— *Куин е бил прогонен от семейството си.*

— Да, чух, че побоят е бил извършен от Бранителите на чест, изпратени от тях. — Рот се облегна назад в креслото си и то проскърца. — Този негов баща... Типичен представител на *глимерата*.

Тонът подсказваше, че това определение за него бе синоним на „никаквец“.

— *Не може да остане у Блей завинаги, а няма къде да иде.*

Кралят поклати глава.

— Знам какво целиш с това и отговорът е „не“. Дори да бяхме нормално домакинство, а ние не сме, Куин е убил един от учениците и не ме интересува какво според теб е направил Леш, та да си го заслужи. Знам, че си говорил с Рейдж и си му обяснил какво се е случило, но приятелят ти не само е извън програмата, а и ще бъде съден. — Рот се наведе на една страна и насочи поглед зад Джон.

— Вече измъкна ли Фюри от леглото?

Джон се озърна през рамо и видя Вишъс да стои на прага.

Братът кимна.

— Облича се. Също и Зи. Сигурен ли си, че не искаш аз да се заема с това?

— Двамата бяха преподаватели на Леш и Зи е свидетел на случилото се в клиниката.

Родителите на Леш искат да говорят с тях и с никой друг и аз обещах, че ще отидат в къщата им възможно най-скоро.

— Добре. Дръж ме в течение.

Братът си тръгна, а Рот опря лакти в бюрото.

— Виж, Джон, знам, че Куин ти е приятел, и се чувствам зле заради ситуацията му. Ще ми се да бях в положение да му помогна, но не съм.

Джон продължи да настоява с надеждата, че няма да се наложи да изстреля последния си патрон.

— *Ами Убежището?*

— Жените там не се чувстват удобно с мъже наоколо и имат сериозни причини за това. Особено онези, подложени на насилие в миналото.

— *Но той ми е приятел. Не мога просто да стоя отстрани със съзнанието, че няма къде да отиде. Без пари и без работа...*

— Всичко това е без значение, Джон. — Думите „престой в затвора“ кръжаха из въздуха. — Ти го каза сам. Използвал е смъртоносно оръжие в обикновен спор между двама раздразнени мъже. Правилната постъпка би била да ви разтърве. А не да вади нож и да прерязва гърлото на първия си братовчед. Леш нападна ли те със смъртоносно оръжие? Не. Можеш ли да твърдиш с ръка на сърце, че е бил готов да те убие? Не. Използвана е необоснована сила и родителите на Леш предявяват иск за нападение със смъртоносно оръжие с цел убийство и формално убийство според стария закон.

— *Формално убийство?*

— Медицинският персонал твърди, че жизнените функции на Леш са били възобновени, когато е започнало нападението. Родителите му смятат, че не е оцелял след отвличането от лесърите и се опират на логически извод за вина. Ако не бяха действията на Куин, Леш нямаше да е в клиниката и нямаше да бъде отвлечен. По тази причина се води като формално убийство.

— *Но Леш работеше там. Абсолютно възможно е да се бе оказал на смяна същата вечер.*

— Само че нямаше да е на легло като пациент, нали така? — Пръстите на Рот забарабаниха по изящното бюро. — Случаят е сложен, Джон. Леш беше единствен син на родителите си, а те и двамата произлизат от семейства на Основатели. Нещата няма да се развият добре за Куин. Бранителите на честта са най-малкият му проблем в момента.

В последвалата тишина гърдите на Джон се стегнаха. През цялото време беше осъзнавал, че ще стигнат до това безизходно положение, че казаното от него на Рейдж няма да е достатъчно, за да спаси приятеля му. И със сигурност би направил всичко, за да избегне това, но беше дошъл подготвен.

Джон се върна до двойните врати и ги затвори, после се приближило бюрото. Хвана с трепереща ръка папката, която стискаше под мишница, и извади последния си коз пред краля.

— Какво е това?

Със стомах, решил да използва тазовите му кости като надуваем замък за скачане, Джон побутна медицинския си картон към Рот.

— *Това, което трябва да видиш, е на първата страница.*

Рот се намръщи и взе увеличителното стъкло, което се налагаше да използва, за да може да чете. Отвори папката и се наведе над доклада, описващ в подробности терапевтичните сесии на Джон в клиниката на Хавърс. Беше ясно кога кралят стигна до важната част, защото масивните му рамене се напрегнаха под черната му тениска.

О, боже... помисли си Джон, сигурно му се повдига.

След миг кралят затвори папката и остави лупата обратно на бюрото. Смълчан, той внимателно намести двата предмета един до друг в идеален ред, дръжката на лупата, изработена от слонова кост, беше изравнена с долния ръб на папката. Когато Рот най-накрая вдигна очи към него, Джон не отмести поглед встрани, макар да имаше усещането, че всеки сантиметър от него е омърсен.

— Това е причината за реакцията на Куин. Леш беше чел картоната ми, защото работеше в клиниката на Хавърс и щеше да разгласи на всички. На всички. Така че това не беше обикновен спор между двама раздразнени мъже.

Рот повдигна очилата си и разтърка очи.

— Боже... Разбирам защо не бързаше особено да разкриеш това. — Той поклати глава. — Джон... толкова съжалявам за случилото...

Джон тропна с крака, за да накара краля да вдигне глава.

— Не ти го казвам по никаква друга причина освен заради положението на Куин. Няма да го обсъждам.

После с бързи и резки движения на ръцете, защото искаше да приключи с тази гадост, той изписа:

— Когато Куин извади ножа, Леш ме беше притиснал към стената и сваляше панталоните ми. Приятелят ми стори това не само за да го спре да говори. Разбираш ли ме? Аз... замръзнах на място и... Замръзнах на място...

— Добре, синко, всичко е наред... Не е нужно да продължаваш.

Джон обгърна тялото си с ръце и го притисна с треперещи длани. Стисна здраво очи, защото не можеше да понесе да види лицето на Рот.

— Джон? — произнесе кралят след миг. — Синко, погледни ме.

Джон едва успя да отвори очи. Рот беше толкова мъжествен, толкова могъщ — лидерът на цялата раса. Да признаеш пред такъв мъж, че ти се е случило нещо толкова позорно, беше почти толкова лошо, колкото самото изживяване.

Рот потупа папката.

— Това променя всичко. — Кралят се протегна и вдигна слушалката на телефона. — Фриц? Искам да отидеш да вземеш Куин от къщата на Блейлок и да го доведеш при мен. Кажи, че изпълняваш заповед.

Когато слушалката беше върната на мястото ѝ, очите на Джон запариха, като че готови да се просълзят. Изпаднал в паника, Джон грабна папката, обърна се и хукна към вратата.

— Джон? Синко? Не си отивай още.

Джон не се спря. Не можеше да го направи. Поклати глава, изхвърча от кабинета и се забърза към стаята си. След като затвори вратата и я заключи, отиде в банята, коленичи пред тоалетната и повърна.

Куин се почувства като мръсник, изправен над спящия Блей. Приятелят му спеше в една и съща поза още от детските си години: с глава, увита в одеялото. Огромното му тяло приличаше на планина, издигаща се от плоската повърхност на леглото, и вече не беше малкият хълм, оформен от дребното тяло на претранс. Но позата му си беше същата.

Бяха преминали заедно през толкова много... бяха сложили заедно началото на всичко важно в живота си — от пиенето и шофирането до пушенето, преобразяването и секса.

Нямаше нищо, което да не знаят един за друг, нямаше мисъл, която да не са споделили по един или друг начин.

Е, това не беше докрай вярно. Той знаеше някои неща, които Блей не би приел.

Чувстваше се, като че ли го обира, задето не се сбогуваха, но нямаше друг начин. Там, накъдето беше тръгнал, Блей не можеше да го последва.

На запад имаше вампирска общност. Беше чел за нея в един от бюлетините в мрежата. Групата беше фракция, отделила се от основната вампирска култура преди около двеста години и бяха оформили анклав далече от седалището на расата в Колдуел.

Там нямаше *глимера*. Повечето от тях бяха извън закона, така да се каже.

Беше решил, че ще успее да се добере до там за една нощ, като се дематериализира за по неколкостотин километра наведнъж. Щеше да е мъртъв от умора, когато стигнеше, но поне щеше да е със своя вид. Бездомници. Хулигани. Дезертъори.

Законите на расата щяха да го застигнат на някакъв етап, но нищо не губеше, ако създадеше малко труд на онези, които го издирваха. Вече беше отхвърлен на всяко възможно ниво и присъдата, която щеше да получи, не би променила нищо. Поне можеше да вкуси свободата, преди да бъде прибран и хвърлен в затвора.

Единственото, което го тревожеше, беше Блей. Щеше да се чувства ужасно, задето е бил изоставен, но поне Джон щеше да бъде до него. А Джон беше един от най-свестните типове наоколо.

Куин се отдръпна от приятеля си, метна сака си на рамо и тихо излезе през вратата. Нараняванията му бяха зараснали за нула време. Бързото възстановяване беше единственото наследство, което семейството му не можеше да му отнеме. От операцията беше останал само шев, а синините бяха почти изчезнали, дори и от краката му. Почувства се силен и макар че скоро щеше да му се наложи да се храни, беше готов да тръгне.

Къщата на Блей беше същинска антика, но с модерни допълнения, което означаваше, че коридорът беше покрит с килим от стена до стена. Слава богу. Куин се понесе като призрак, без да издава нито звук, и се отправи към водещия навън тунел, чието начало беше в сутерена.

Влезе в мазето, което както обикновено беше идеално подредено и също както винаги миришеше на „Шардоне“ по някаква причина. Може би заради редовното варосване на каменните стени?

Тайният вход към тунела за бягство се намираще в противоположния ъгъл и беше прикрит с лавици за книги, които се плъзгаха настрани. Само се протягаш, дръпваш копието на „Сър Гавин и Зеленият рицар“ и щракваш ключалка, при което преградата се отваря и откриваш...

— Такъв кретен си!

Куин подскочи като олимпийски състезател. Там, в тунела, седнал на шезлонг, сякаш събираше тен, беше Блей. В скута си държеше книга, на малка масичка до него бе поставен фенер с батерия, а краката му бяха завити с одеяло.

Той спокойно вдигна тост с чаша портокалов сок и отпи.

— Здравей.

— Какво правиш, по дяволите? Да не би да чакаш мен?

— Да.

— Какво беше онова в леглото?

— Възглавници и одеялото ми за глава. Хубавичко се поразхладих тук. А и книгата си

я бива. — Той размаха корицата на „Сезон в чистилището“. — Харесвам Доминик Дън. Добър писател. Страхотни очила носи.

Куин погледна зад гърба на приятеля си към слабо осветения тунел, който се губеше в тъмната далечина. *Нещо подобно на неговото бъдеще*, помисли си той.

— Блей, знаеш, че трябва да си тръгна.

Блей вдигна телефона си.

— Всъщност не можеш да го направиш. Получих съобщение от Джон. Рот иска да те види и Фриц вече е на път за тук.

— По дяволите. Не мога да отида.

— Две думи: нареждане, изпълнение. Изчезнеш ли сега, ще си беглец не само за *глицерата*, но ще се озовеш и в списъка с неотложни дела на краля. А това значи, че братята ще тръгнат след теб.

Те щяха да го направят и бездруго.

— Виж, тази история с Леш ще стигне до кралския съд. Това означава съобщението от Джон. Ще ме затворят някъде. Задълго, много задълго. Затова ще се махна за известно време. *Разбирай, за колкото мога да остана скрит.*

— Няма да уважиш заповедта на краля?

— Точно така. Нямам какво да губя и може би ще минат години, преди да ме открият.

Блей дръпна одеялото от краката си и се изправи. Носеше джинси и пуловер, но някак имаше вид, сякаш бе облечен в смокинг. Блей беше такъв. Официален дори и в ежедневните си дрехи.

— Тръгнеш ли, идвам с теб — заяви той.

— Не те искам.

— Такъв ти е късметът.

Когато Куин си представи беззаконието, към което се беше запътил, почувства напрежение в гърдите си. Приятелят му беше така достоен във всичко, толкова истински, почтен и чист. У него все още живееше някаква оптимистична наивност, въпреки че вече беше завършен мъж. Куин пое дълбоко дъх и после изстреля:

— Не искам да знаеш къде отивам. И не искам да те виждам повече.

— Не говориш сериозно.

— Знам... — Куин прочисти гърло. — Знам как гледаш на мен. Видях как ме наблюдаваше... когато бях с онова момиче в пробната. Не гледаше нея, а гледаше мен, защото копнееш за мен. Не е ли така? — Блей отстъпи назад, залитайки, и Куин удари отново, все едно водеха юмручен бой. — Желаяш ме от известно време и мислиш, че не съм го забелязал. Е, забелязах. Така че не ме следвай. Тази гадост между нас свършва тук и сега.

Куин се обърна и тръгна, оставяйки най-добрия си приятел, мъжа, на когото държеше повече отколкото на всеки друг на света, дори повече отколкото на Джон, в този студен тунел. Сам.

Това беше единственият начин да му спаси живота. Блей беше точно такъв възвишен идиот, който би последвал обичаните от него и при скок от Бруклинския мост. И тъй като не можеше да бъде разубеден, трябваше да бъде отрязан директно.

Куин вървеше бързо и после дори още по-бързо в стремежа си да се отдалечи от светлината. Тунелът зави надясно, а Блей и светлината от мазето изчезнаха и той се озова сам в мрачната стоманена клетка дълбоко под земята.

През целия път виждаше ясно лицето на Блей. С всяка следваща стъпка съсипаното

изражение на приятеля му беше онова, което го призоваваше да продължи.

И щеше да остане в съзнанието му. Завинаги.

Когато стигна края на тунела, набра кода и вратата се отвори във вътрешността на градинска барака на около километър и половина от къщата, осъзна, че в крайна сметка бе имал нещо за губене... имало бе къде по-надолу да падне, макар да мислеше, че е стигнал дъното. Беше разбил сърцето на Блей и после го беше стъпкал с ботуша си. Скръбта и болката го бяха довели почти до ръба на издръжливостта му.

Като се озова навън сред люляковите дървета, той промени решението си. Да, беше опозорен по рождение и заради последвалите обстоятелства, но не беше нужно да влошава нещата.

Извади телефона си, който вече беше останал едва с едно деление на индикатора за батерията, и написа на Джон къде се намира. Не беше сигурен дали телефонът му вече не е изключен...

Джон му отговори веднага.

В спалнята си в имението на братството Кормия седеше на пода пред конструкцията, започната от нея предишната вечер. В ръката си държеше кутийка с клечки за зъби, а до нея имаше купа с грах. Не използваше нито клечките, нито граха. Единственото, което правеше, само добрата Скрайб Върджин знаеше откога, беше да отваря и затваря кутийката... да отваря и затваря... отваря и затваря.

Беше в ступор, от дългото ѝ занимание с капака на кутийката нокътят на палеца ѝ се беше изпочупил до живеца.

Щом не беше вече Първа избраница, нямаше основание да остава тук. Вече не изпълняваше официална функция и по правило трябваше да се върне обратно в Светилището, където да медитира, да се моли и да служи на Скрайб Върджин като всичките си сестри.

Мястото ѝ не беше в тази къща и в този свят. И никога не бе било.

Прехвърли вниманието си от кутийката върху конструкцията, като измерваше отделните единици и мислеше за избраниците и за задълженията им, започвайки от воденето на духовен календар и почитането на Скрайб Върджин до записването на нейните думи и историята ѝ... до раждането на братя и бъдещи избраници.

Представи си живота си в Светилището и го почувства като връщане назад, не като завръщане у дома. И странно, че онова, което би трябвало да я разстройва най-много — провалът ѝ като Първа избраница — изобщо не беше източникът на тревогата ѝ.

Кормия захвърли кутийката с клечки за зъби на пода. Когато падна, капакът ѝ се отвори и няколко от светлите пръчици изскочиха и се разпръснаха под различни ъгли.

Дисхармония. Безпорядък. Хаос.

Тя събра разсипаното от нея, превръщайки бъркотията в ред, и реши, че трябва да направи същото и с живота си. Щеше да говори с Примейла, да опакова трите си роби и да си тръгне.

Когато прибираше последната клечка в кутийката, на вратата се почука.

— Влез — отговори, без да си направи труда да стане.

Фриц подаде глава иззад вратата.

— Добър вечер, Избранице. Нося съобщение от госпожа Бела. Би искала да знае дали ще се присъедините към нея в спалнята ѝ за Първото хранене.

Кормия прочисти гърло.

— Не съм сигурна...

— Ако позволите — промърмори икономът. — Доктор Джейн току-що си тръгна от там. Допускам, че прегледът е предизвикал въпроси. Може би присъствието на Избраница ще успокои бъдещата *мамен*.

Кормия вдигна поглед.

— Още един преглед? След вчера?

— Да.

— Кажй ѝ, че ще отида веднага.

Фриц почтително наведе глава.

— Благодаря, мадам. Сега трябва да отида да взема някого, но когато се върна, ще ви сготвя. Няма да отсъствам дълго.

Кормия си взе бърз душ, изсуши и прибра косата си и се облече в чиста и огладена

роба. Когато излезе от стаята, чу шум от тежки стъпки откъм фоайето и погледна над парапета. Там долу беше Примейлът и крачеше върху мозаечната настилка на пода, изобразяваща ябълково дърво. Беше облечен в черни кожени дрехи и черна риза, а косата му, това богато изобилие от цветове, се открояваше на тъмния фон на широките му рамене.

Той спря и хвърли поглед нагоре, все едно я почувства. Очите му блестяха като цитрини, искрящи и покоряващи.

Докато го наблюдаваше, блясъкът им помръкна.

Кормия беше тази, която се отдръпна и отдалечи, защото се беше наситила да бъде изоставяна. Точно когато се обърна, видя Зейдист да се задава от коридора със статуите. Очите му бяха черни, когато се насочиха към нея, и не се налагаше да пита как е Бела. Не бяха нужни думи, като се имаше предвид мрачното му изражение.

— Канех се да постоя при нея — обърна се тя към брата. — Питала е за мен.

— Знам. Радвам се и ти благодаря.

В последвалото мълчание тя премери с поглед кинжалите, кръстосани на гърдите му. Имаше и още оръжия, макар тя да не можеше да ги види.

Примейлът не носеше никакви. Нямаше кинжали, нито издутини под дрехите. Почуди се къде ли отиваше. Не в Другата страна, защото беше облечен като за този свят. Къде тогава? И за какво?

— Той долу ли ме чака? — попита Зейдист.

— Примейлът ли? — Братът кимна и тя каза: — Да... да, долу е.

Беше странно, че именно тя беше тази, която знаеше местонахождението му... и че именно тя беше попитана.

Замисли се за липсата му на оръжия.

— Грижете се за него — настоя тя, без да се извинява. — Моля ви.

Лицето на Зейдист се напрегна и той наклони глава.

— Да, ще го направя.

Кормия се поклони и се обърна към коридора със статуите, но тихият глас на Зейдист я накара да се закове на място.

— Бебето почти не мърда. От снощи.

Кормия хвърли поглед през рамо и ѝ се прииска да можеше да стори повече.

— Ще пречистя стаята. Това правим от Другата страна, когато... Ще пречистя стаята.

— Не ѝ казвай, че знаеш.

— Няма. — Кормия искаше да протегне ръка към мъжа, но вместо това каза: — Ще се погрижа за нея. Вървете и вършете каквото имате да вършите с него.

Братът наведе глава и тръгна надолу по стълбите.

Във фоайето Фюри потърка гърдите си и се протегна в опит да се отърве от болката в тях. Беше изненадан колко неприятно се почувства от това, че Кормия му обърна гръб.

Всъщност направо му призля.

Замисли се за избраницата, която беше срещнал на зазоряване. Разликата между нея и Кормия беше очевидна. Селена беше нетърпелива да стане Първа избраница. Очите ѝ блестяха, докато го оглеждаше, сякаш беше бик медалист. Наложил му се да призове цялото си добро възпитание, за да остане в една стая с нея.

Тя не беше лоша жена и красотата ѝ беше безспорна, но тази ѝ екзалтираност... сякаш

искаше да скочи в скута му още там, на момента, и да пристъпи към целта. Беше го уверила, че е повече от готова да служи на него и на традицията... и че „всяка клетка от тялото ѝ го желае“.

Но очевидно се отнасяше за пениса му.

А в края на тази вечер щеше да дойде друга.

Мили. Боже.

Зейдист се появи горе на стълбището и бързо слезе при него с яке в ръка.

— Да вървим.

Като зърна свъсените вежди на близнака си, Фюри реши, че нещо с Бела не беше наред.

— Бела...

— Няма да говоря с теб по този въпрос. — Зи закрачи бързо през фойето. — Двамата само ще си вършим работата.

Фюри се намръщи и го последва, а ехото от стъпките им беше като от два, а не от четири крака. Въпреки че Фюри носеше протеза, двамата със Зи винаги бяха имали същата широка крачка, стъпваха еднакво от петата към пръстите и движеха по един и същи начин ръцете си.

Близнаци.

Но подобие то свършваше с биологията. В живота двамата бяха поели в различни посоки.

И двете недобри.

С внезапно променена логика Фюри видя нещата в различна светлина.

По дяволите, през цялото време се беше упреквал за съдбата на Зи... през цялото време беше живял в студената, изпиваща сянка на семейната им трагедия. Беше страдал, дявол да го вземе... той също беше страдал и още страдаше. И докато той уважаваше светостта на връзката между близнака му и Бела, брат му го беше прихванало нещо и се държеше с него като с непознат. По-скоро като с враг.

Когато пристъпи навън в покрития с чакъл двор, той се закова на място.

— Зейдист.

Зи продължи да върви към ескалейда.

— *Зейдист.*

Близнакът му спря с ръце на кръста, но не се обърна.

— Ако става дума за гадостите ти с лесърите, не се опитвай да се извиняваш.

Фюри вдигна ръка и разхлаби яката на ризата си.

— Не е това.

— Не искам да чувам и за червения дим. Нито за изхвърлянето ти от Братството.

— Обърни се, Зи.

— Защо?

Последва дълга пауза. После той процеди през зъби:

— Ти никога не каза „благодаря“.

Зи извърна рязко глава.

— Моля?

— Ти. Никога. Не. Ми. Благодарни.

— За какво?

— За това, че те спасих. *По дяволите*, отървах те от онази пачавра, господарката ти, и

от тормоза ѝ. А ти *никога не ми благодари*. — Фюри се приближи до брат си, а гласът му зазвучаваше все по-силно и по-силно. — Издирвах те цял *проклет* век и после те измъкнах от там и ти спасих *проклетия* живот.

Зейдист се наклони напред и насочи пръста си като дуло на пистолет.

— Искаш признание, задето си ме спасил? Не чакай с притаен дъх. Никога не съм те молил за услуга. Всичко се дължи на комплекса ти за добър самарянин.

— Ако не те бях измъкнал, нямаше да имаш Бела!

— Да, и сега тя не би била застрашена от смърт! Искаш благодарност? По-добре сам се потупай по рамото, защото аз не съм в настроение да го правя точно сега.

Думите отлетяха в нощта, като че търсеха други уши, в които да попаднат.

Фюри примигна, а после от устата му излязоха думи, напирани там от много време.

— Погребах родителите ни сам. Аз бях единственият, погрижил се за телата им, единственият, помирисал дима от изгарянето...

— *А аз никога не съм ги познавал*. За мен те бяха чужди, а също и ти, когато се появи...

— Те те обичаха.

— Толкова много, че са спрели да ме търсят! Майната им! Мислиш, не знам, че е спрял ли? Върнах се и проследих пътя си от изгорената от теб къща. Знам колко далече е стигнал баща ни, преди да се предаде. Мислиш, че ме е грижа за него ли? *Той ме е оставил да си отида!*

— Ти беше по-реален за тях от мен! Ти беше навсякъде из къщата. Ти беше всичко за тях.

— Дрън-дрън, Фюри! — възнегодува Зи. — Да не си посмял да се правиш на жертва пред мен. Имаш ли *някаква* представа какъв беше животът ми?

— Загубих крака си заради теб.

— Сам си избрал да тръгнеш след мен! Ако не ти харесва начинът, по които са се развили събитията, не си го изкарвай на мен.

Фюри изпусна въздух тежко, напълно смаян.

— Неблагодарен мръсник. Неблагодарен нещастник... Опитваш се да ми кажеш, че предпочиташ да беше останал с господарката си? — Не последва нищо, освен мълчание и той поклати глава. — Винаги съм смятал, че жертвите, направени от мен, са си стрували. Въздържанието. Паниката. Физическите загуби. — Гневът му нарастваше. — Да не споменавам начина, по който ми разбъркваше мозъка, при безбройните случаи, когато ме молеше да те пребивам почти до смърт. И сега ми казваш, че би предпочел *да останеш* роб?

— Заради това ли е всичко? Искаш да отговоря на самоунищожителното ти поведение с благодарност? — Зи се засмя тихо и отсечено. — Мислиш, че ми доставя удоволствие да гледам как се убиваш с пушене и пиене? Мислиш, че ми харесва видяното онази нощ в пряката? — Зи изруга. — Майната ти. Няма да взема участие в това. Събуди се, Фюри. Самоубиваш се. Откажи се от търсенето на опори и изричането на лъжи и се загледай хубаво в себе си.

Някъде дълбоко в ума си Фюри осъзна, че разправията им е много закъсняла. А и брат му имаше своите основания. Същото обаче важеше и за него.

Той отново поклати глава.

— Не мисля, че е прекалено много да искам някакво признание. Бях невидимият в това семейство през целия си живот.

Настъпи дълго мълчание. После Зи изрече злобно:

— Слез от кръста, за бога. На някой друг му е нужен.

Пренебрежителният му тон отново възпламени гнева на Фюри и юмрукът му полетя по своя собствена воля към Зи, чиято челюст изпука като при удар с бейзболна бухалка, завършил с хоумрън.

Зи залитна и се приземи върху ферарито на Рейдж.

Когато брат му се изправи, Фюри вече беше настървен за бой и размаха юмрука си. Само след миг щяха да се вкопчат в зловеща схватка, разменяйки си удари вместо обидни думи, докато единият не се сринеше на земята или пък и двамата.

И докъде точно би ги довело това?

Фюри бавно снижи ръце.

В този момент мерцедесът на Фриц мина през дворната порта.

Осветен от фаровете му, Зейдист намести якето си и отиде със спокойна крачка до шофьорската врата на своя ескалейд.

— Ако не бях дал обещание на Кормия, щях да ти разцепя устата.

— Какво?

— Качвай се в проклетата кола.

— Какво й каза?

Зейдист се настани зад волана, а черните му очи бяха вперени в нощта като остриета на ножове.

— Приятелката ти се тревожи и ме помоли да обещаая, че ще се грижа за теб. И за разлика от други, аз държа на думата си.

Она!

— А сега се качвай. — Зи блъсна вратата от своята страна.

Фюри изруга и се приближи до колата точно когато мерцедесът стигна до тях и Куин слезе от задната седалка. Момчето ококори широко очи, когато видя имението.

Очевидно е тук, за да бъде съден, помисли си Фюри и бързо се плъзна на седалката до своя смълчан близък.

— Знаеш къде е къщата на родителите на Лещ, нали? — попита Фюри.

— Разбира се, че знам.

Размина се без „млъквай“.

Когато ескалейдът потегли към портите, гласът на Магьосника прозвуча изключително сериозно в главата на Фюри: *Трябва да си герой, за да спечелиш благодарност, а ти не си рицар в лъскави доспехи. Само искаш да си такъв.*

Фюри погледна навън през прозореца, а гневните думи, разменени между него и Зи, още кънтяха в съзнанието му също като онзи изстрел в пряхката.

Направи услуга на всички и си тръгни, продължи Магьосника. *Просто си върви, приятел.*

Искаш да си герой? Направи така, че да не им се налага да се разправят с теб никога повече.

Куин беше убеден, че кралят ще вечеря с топките му тази вечер, но въпреки това беше впечатлен при вида на тренировъчния център на Братството. Имаше размерите на малък град и беше изграден от каменни блокове, големи колкото мъжки торс, а прозорците изглеждаха, сякаш бяха армирани с титан или нещо подобно. Скулптурите по покрива, служещи за водоливници, бяха съвършени.

Точно както би се очаквало.

— Господине? — обърна се към него икономът и посочи към достойната за катедрала врата. — Ще вървим ли? Налага се да изпълня задълженията си, свързани с готвенето.

— Готвенето?

Догенът забави говора си, като че имаше пред себе си някой бавноразвиващ се.

— Освен че се грижа за дома им, също така готвя за Братството.

Мили боже... Това не беше тренировъчният център. Това беше къщата на Братството.

Каква охранителна система само. Над вратите и по ръба на покрива имаше камери, а стената, ограждаща двора, беше като от филм за Алкатраз. Очакваше всеки момент иззад ъгъла да се появят озъбени добермани.

Но вероятно кучетата още гложгаха костите на последния гост.

— Господине? — повтори икономът. — Ще тръгваме ли?

— Да... да, разбира се. — Куин преглътна мъчително и тръгна напред, готов да се изправи лице в лице с краля. — Ще оставя нещата си в колата.

— Както желаете, сър.

Слава богу, че Блей нямаше да види онова, което предстоеше да се случи.

Едната половина на гигантската врата се отвори и познато лице вдигна ръка за поздрав.

Страхотно. Блей щеше да пропусне шоуто, но очевидно Джон имаше място на първия ред.

Приятелят му беше облечен в сини джинси и една от фалшиво овехтелите ризи, които бяха купили заедно. Босите му крака се белееха върху стъпалата от черен камък и той изглеждаше относително спокоен, което беше донякъде дразнещо. Мръсникът можеше да има приличието да е покрит със студена пот или да покаже някакво съчувствие.

— *Здравей* — изписа Джон.

— *Здравей.*

Джон отстъпи назад, за да му направи път.

— *Как си?*

— Ще ми се да бях пушач. — Защото така би отложил предстоящото с една цигара време.

— *Не искаш такова нещо. Ти мразиш цигарите.*

— Може и да преосмисля екстремното си отношение.

— *Я млъкни.*

Куин се почувства изключително неподходящо облечен, когато премина през вестибюл с мраморен под в черно и бяло и пищен полилей — дали беше изработен от истинско злато? Вероятно.

Мили боже, каза си и се закова на място.

Фойето пред него беше достойно за дворец. Беше изцяло в стила на руското царско

семейство със своите ярки цветове, тази невероятна декорация от златни листа, мозаечния под, изрисувания таван... или по-скоро беше като от роман на Даниел Стийл с всички тези романтични мраморни колони и арки.

Не че той беше чел някоя от нейните книги.

Добре де, беше чел една, но тогава беше едва дванайсетгодишен и болен, а и се вълнуваше само от секс сцените.

— Тук горе — прокънтя нечий плътен глас.

Куин погледна към върха на богато украсеното стълбище. Заковал ботуши на пода, все едно владееше света, облечен в черни кожени дрехи и черна тениска, там стоеше кралят.

— Хайде, да свършваме с това — изкомандва Рот.

Преглъщайки тежко, Куин последва Джон до втория етаж.

Когато стигнаха горе, Рот каза:

— Нужен ми е само Куин. Джон, ти остани тук.

Джон започна да пише с пръсти.

— *Искам да бъда негов свидетел...*

Рот се обърна.

— Не. Нищо такова няма да има.

По дяволите, помисли си Куин. Нямаше да му бъде позволена защита?

— *Ще чакам* — изписа Джон.

— Благодаря.

Куин се загледа към отворените врати, през които беше изчезнал кралят. Помещението пред него беше... Изглеждаше като място, което майка му би харесала: бледосин цвят, изящна момичешка мебелировка и висящи кристални осветителни тела, които приличаха на обици.

Не беше точно типът интериор, в който някой би си представил Рот.

Кралят отиде и се настани зад бюро с фина изработка, а Куин пристъпи вътре, затвори вратите и обгърна тялото си с ръце. Докато чакаше, цялата ситуация му се стори сюрреалистична. Не можеше да си обясни как с живота му се беше стигнало дотук.

— Възнамеряваше ли да убиеш Леш? — попита Рот.

Дотук с уводните думи.

— Ами...

— Възнамеряваше ли или не?

Куин направи бърз преглед на ум на възможните отговори: *Не, разбира се, че не възнамерявах. Ножът действаше по своя воля. Аз всъщност се опитах да го спра... Не, само исках да го обръсна... Не, не допусках, че прерязването на югуларна вена може да доведе до смърт.*

Куин прочисти гърло. После още веднъж.

— Да, възнамерявах.

Кралят скръсти ръце пред гърдите си.

— Ако Леш не беше смъкнал панталоните на Джон, би ли постъпил така?

Белите дробове на Куин спряха работата си за миг. Нямаше защо да е изненадан, че кралят беше напълно наясно какво се е случило, но въпреки това се шокира от чутото. А и да обсъжда случката, беше трудно, предвид стореното и казаното от Леш. Ставаше дума за Джон.

— Е? — прозвуча настоятелно от другата страна на бюрото. — Ако Леш не беше

докоснал панталоните му, би ли прерязал гърлото му?

Куин събра мислите си.

— Джон помоли мен и Блей да не се месим и докато боят беше честен, бях готов да го послушам. Но... — Той поклати глава. — Направеното от Леш не беше редно. Все едно да използва скрито оръжие.

— Но не беше нужно да го убиваш. Можеше да го дръпнеш от Джон. Да го удариш няколко пъти. Да го изхвърлиш навън.

— Вярно е.

Рот протегна ръка настрани, сякаш искаше да я раздвижи, и рамото му изпука.

— Ще бъдеш напълно откровен с мен. Ако излъжеш, ще разбера, защото мога да подуша лъжата. — Очите на Рот блестяха зад черните му очила. — Напълно съм наясно, че мразеше братовчед си. Сигурен ли си, че не си използвал смъртоносно оръжие за своя собствена облага?

Куин прекара ръка през косата си и си припомни всичко, което успя, за случилото се. В паметта му имаше дупки, бели петна, предизвикани от обърканите му емоции, накарали го да извади ножа и да се втурне напред, но помнеше достатъчно.

— Ако трябва да съм честен... По дяволите, не можех да позволя Джон да бъде нараняван и унижаван така. Той замръзна на мястото си. Когато Леш хвана панталоните му, той просто замръзна. Двата бяха в помещението с душовете и Джон беше опрян в стената, и изведнъж вече не беше способен да помръдне. Не знам дали Леш би продължил започнатото... защото не бях в главата му, но е такъв тип, че е способен на подобно нещо. — Куин преглътна тежко. — Видях какво се случва. Видях, че Джон нямаше сили да предприеме нищо и... като че ми падна перде пред очите... Ножът беше в ръката ми, в следващия миг бях до Леш и прерязах гърлото му. Честно ли? Да, мразех Леш, но бих нападнал всеки, сторил подобно нещо на Джон. И преди да попиташ, знам какъв ще е следващият въпрос.

— И какъв е отговорът ти?

— Да, бих го направил отново.

— Дори сега?

— Да. — Куин погледна към бледосините стени и си помисли, че не е редно да говорят за грозни неща в такава прекрасна стая. — Предполагам, че това ме превръща в неразкаял се убиец... Какво ще правиш с мен? Може би не знаеш, но семейството ми се отрече от мен.

— Да, чух за това.

Настъпи дълго мълчание и Куин прекара времето, загледан в ботушите си, докато сърцето му прескачаше удари в гърдите.

— Джон иска да останеш тук.

Куин мигом вдигна очи към краля.

— Какво?

— Чу ме.

— По дяволите. Не можеш да допуснеш такова нещо. Няма начин да остана тук.

Черните вежди на краля се смръщиха.

— Моля?

— Съжалявам. — Куин замълча, напомняйки си, че братът е крал, а това значеше, че може да прави каквото пожелае, например да преименува луната и слънцето, да обяви, че

трябва да бъде поздравяван с палци, заврени в задника... или да прибере под покрива си мърша като Куин.

В света на вампирите думата крал беше еквивалент на неограничени правомощия.

А и защо да отказва нещо, което би му било от полза? Как ли не.

Рот се изправи и Куин с усилие си наложи да не отстъпи назад, нищо че ги делеше около седем метра дълъг килим.

Боже, въпреки това кралят се извисяваше над него.

— Говорих с бащата на Леш преди около час — каза Рот. — Семейството ти му е заявило, че няма да платят компенсация. Тъй като са се отрекли от теб, казват, че ти дължиш парите. Пет милиона.

— Пет милиона?

— Снощи Леш е бил отвлечен от лесърите. Никой не вярва, че някога ще се върне. Отговорен си за формално убийство, понеже се предполага, че убийците няма да си направят труда да отвлекат труп.

Олеле... Боже, Леш... и, дяволите да го вземат, това бяха много пари.

— Имам дрехите на гърба си и резервен чифт в сака. Могат да ги вземат, ако желаят.

— Бащата на Леш е наясно с финансовата ти ситуация. При това положение той иска официално да станеш роб в домакинството им.

В главата на Куин нахлу кръв. Роб... до края на живота му? На родителите на Леш?

— Това, разбира се — продължи Рот, — ще се случи, след като лежиш в затвора. И всъщност расата ни все още има действащ такъв. На север, близо до канадската граница.

Куин стоеше там напълно онемял. Животът можеше да завърши по толкова различни начини, помисли си. Смъртта не беше единственият задължителен изход.

— Какво ще кажеш за всичко това? — попита Рот.

Затвор... само Бог знаеше къде и само Бог знаеше за колко време. Робство... в домакинство, което щеше да го мрази, докато е жив.

Куин се замисли за разходката си през тунела, водещ навън от къщата на Блей, и за взетото от него решение.

— Имам разноцветни очи — прошепна и повдигна прокълнатия си поглед към краля. — Но също така имам и достойнство. Ще сторя нужното, за да се съобразя със закона... но само в случай — заяви с внезапно изпълнила го сила, — че никой няма да ме кара да се извинявам. Не мога да направя такова нещо. Извършеното от Леш беше повече от нередно. Беше преднамерено жестоко и целящо да съсипе живота на Джон. Аз. Не. Съжалявам.

Рот заобиколи бюрото и закрачи през стаята. Докато минаваше покрай него, подхвърли бодро:

— Правилен отговор, синко. Изчакай ме отвън с приятеля си. Ще ви повикам съвсем скоро.

— Какво?

Кралят отвори вратата и кимна нетърпеливо.

— Навън.

Куин се запрепъва навън от стаята.

— *Как мина?* — изписа Джон, като скочи от креслото, поставено до стената в коридора. — *Какво стана?*

Куин погледна към приятеля си, без намерение да споделя, че ще отиде в затвора и след освобождаването си ще бъде предаден на семейството на Леш, за да бъде наказван до

края на дните си.

— Не беше зле.

— *Лъжеш.*

— Не лъжа.

— *Лицето ти е пепеляво.*

— Ало, вчера претърпах операция.

— *О, моля те. Какво става?*

— Да ти кажа честно, нямам представа.

— Извинете ме. — Бет, кралицата, се приближи към тях с мрачно изражение. В ръцете си носеше дълга кожена кутия. — Момчета? Трябва да вляза вътре.

Те се отдръпнаха, а тя нахлу в кабинета и затвори вратата.

Джон и Куин зачакаха. После чакаха още... и още.

Един Бог знаеше какво ставаше вътре. Явно отнемаше време, докато кралят и кралицата оформяха съответните документи за бъдещата му съдба.

Джон извади телефона си, защото имаше нужда да прави нещо с ръцете си, и се намръщи, когато го погледна. Написа съобщение на някого и го прибра обратно в джоба си.

— *Странно, че Блей още не се е обадил.*

Всъщност не е странно, помисли си Куин и се почувства като голям мръсник. Кралят отвори широко вратата.

— Дотърете си задниците вътре.

Последваха бързите им стъпки и Рот затвори вратата след тях. Кралят се върна до бюрото си, седна на кукленското кресло и качи огромните си ботуши върху купчината документи. Когато Бет се настани до него, той се протегна и хвана ръката ѝ.

— Момчета, наясно ли сте с термина „аструкс нотрум“? — Когато и двамата поклатиха глави като пълни идиоти, Рот им отправи студена иронична усмивка. — Това е антична длъжност. Нещо като лична стража, само че им е позволено да използват смъртоносно оръжие при защитата на господаря си. Убийци с разрешително.

Куин преглътна тежко и се почуди какво ли общо имаше това с него и Джон.

Кралят продължи:

— *Аструкс нотрум* може да бъде обявен за такъв само с кралски декрет и е еквивалентът на американските тайни служби за сигурност. Субектът трябва да бъде значима личност, а телохранителят трябва да е способен. — Рот целуна ръката на своята кралица. — Значима личност е някой, чието присъствие е важно според преценката на краля. А това съм аз. Моята *шелан* е най-ценното нещо за мен и бих сторил всичко, за да защита сърцето ѝ. А също така според законите на расата тя е кралица. По тази причина нейният единствен брат спада към категорията „значима личност“. Колкото до квалифицирания телохранител... случайно знам, Куин, че ти си най-добрият боец в тренировъчния център след Джон. Безмилостен си в ръкопашен бой, а също така си отличен стрелец. — В гласа на краля прозвуча горчива ирония. — И всички разбрахме колко те бива с ножа, нали така?

Куин почувства как го обзема някакъв странен порив. Като че се беше вдигнала мъгла и беше открила пред него неочаквана пътека сред пустошта. Протегна ръка към Джон, за да потърси опора, макар че това окончателно му лепваше етикет „Здравейте, аз съм женчо“.

— Има едно нещо обаче — продължи кралят. — От *аструкс нотрум* се очаква да жертва собствения си живот, за да спаси този на защитавания от него. Ако се стигне дотам,

да го закрие с тяло и да поеме смъртоносния удар. Задължението е доживотно, освен ако аз не реша друго. Аз съм единственият, който може да го освободи от длъжност, ако ме разбирате.

Устните на Куин се раздвижиха от само себе си.

— Разбира се. Не ще и дума.

Рот се усмихна и посегна към кутията, донесена от Бет. Извади плътен лист хартия, най-отдолу, на който се мъдреше златен печат със сатенени панделки в черно и червено.

— Е, вижте това!

Той небрежно подхвърли официалния на вид документ към отсрещния край на бюрото. Куин и Джон се наведоха напред едновременно. На Древния език там се казваше, че...

— Мамка му — прошепна Куин, а после погледна стреснато към Бет. — Съжалявам, без да искам, изтървах лоша дума.

Тя се усмихна и целуна своя *хелрен* по темето.

— Няма страшно. И по-лоши съм чувала.

— Вижте датата — подкани ги Рот.

Носеше стара дата... Документът датираше отпреди два месеца. Според него Куин, син на Лохстронг, функционираше като *аструкс нотрум* на Джон Матю, син на Дариъс, смятано от края на юни.

— Затрупан съм с писмена работа — подхвърли небрежно Рот. — Просто бях забравил да ви кажа какво съм решил. Вината е моя. Това, разбира се, означава, че ти, Джон, си отговорен за компенсациите, защото охраняваната личност трябва да се погрижи за дълговете, възникнали в резултат на действията на охраната.

Джон мигом изписа:

— *Ще платя.*

— Не, почакай — намеси се Куин. — Той няма толкова пари.

— Към момента приятелчето ти разполага с около четирийсет милиона, така че лесно ще уреди това.

Куин погледна към Джон.

— Какво? Защо тогава работиш в офиса, за да изкараш пари за дрехи?

— *На кого да напиша чека?* — изписа Джон, като пренебрегна въпроса.

— На родителите на Леш. Като главен счетоводител на Братството Бет ще ти каже от коя сметка да ги преведеш, нали, *лийлан!* — Рот стисна ръката на кралицата и й се усмихна. Когато отново насочи вниманието си към Джон и Куин, любящото му изражение беше изчезнало. — Куин ще се нанесе в къщата незабавно. Заплатата му ще бъде седемдесет и пет хиляди годишно и ти ще я плащаш. Куин, ти си изключен от програмата, но това не означава, че братята няма да ти бъдем спаринг-партньори, за да поддържаш уменията си. В края на краищата, ние се грижим за своите. А сега ти си един от нас.

Куин пое дълбоко въздух. И после още веднъж. И после...

— Аз трябва... трябва да поседна.

Сякаш изпаднал в безтегловност, той се запрепъва към едно от светлосините канапета. Всички се втренчиха в него, като че готови да му предложат хартиена кесия, в която да диша, или пък носни кърпички, а той сложи ръка на мястото, където беше опериран, с надеждата да ги накара да си помислят, че причината са нараняванията му, а не емоциите.

Бедата беше... че не можеше да вкара в дробовете си и глътка въздух. Не беше сигурен какво се случва в устата му, но каквото и да беше, не му помагаше да проясни главата си,

нито да се отърве от парещото усещане в областта на гръдния кош.

Интересно, че пред него не застана Джон или кралицата. Дойде Рот. Изведнъж пред насълзените му очи изникна кралят, а слънчевите очила и зловещото му лице никак не съответстваха на мекия тон, с който проговори:

— Сложи глава между коленете си, синко. — Ръката на краля се озова на рамото му и нежно го побутна надолу. — Хайде, направи го.

Куин изпълни каквото му беше наредено и се разтресе така силно, че ако не беше грамадната длан на Рот да го задържи на място, щеше да падне на пода.

Нямаше да плаче. Отказваше да позволи и на една сълза да се изплъзне от очите му. Вместо това стенеше, тресеше се и по тялото му изби студена пот.

Тихо, така че само Рот да може да го чуе, той прошепна:

— Мислех, че... съм съвсем сам.

— Не — отговори Рот също толкова тихо. — Както казах преди малко, вече си един от нас. Разбираш ли ме?

Куин вдигна поглед.

— Но аз съм никой.

— Я стига глупости. — Кралят бавно поклати глава. — Спасил си честта на Джон. Както казах, вече си част от семейството, синко.

Куин насочи поглед към Бет и Джон, които стояха един до друг. През непролетите си сълзи той видя приликата в тъмните им коси и дълбоките сини очи.

Семейство...

Куин изпъна гръб, изправи се на крака и се извиси с целия си ръст. Оправи тениската си, а после косата си и напълно овладян, тръгна към Джон.

С изправени рамене той протегна ръка към приятеля си.

— Ще дам живота си за теб. Със или без този лист хартия.

Когато думите се отделиха от устата му, той осъзна, че това е първото нещо, изречено от него като напълно съзрял мъж, първата клетва, положена някога от него. И не можеше да измисли някой по-добър, пред когото да я положи, освен може би Блей.

Джон погледна надолу, после стисна дланта, която му беше предложена, с твърда и силна ръка. Не се прегърнаха, не си казаха нищо.

— *И аз за теб* — произнесе Джон с устни, когато погледите им се срещнаха. — *И аз... за теб.*

— Можеш да ме питаш за Фюри, ако искаш. Когато свършиш с това.

Кормия вдигна глава от бялата свещ, която палеше, и хвърли поглед през рамо. Бела лежеше по гръб на голямото легло в другия край на стаята, а нежната ѝ бяла ръка галеше закръгления ѝ корем.

— Наистина можеш. — Тя се усмихна леко. — Така ще имам повод да мисля за нещо друго. А сега имам нужда точно от това.

Кормия духна клечката кибрит.

— Откъде знаеш, че мислех за него?

— Виждам на лицето ти гримасата, която правиш, когато мислиш за своя мъж и искаш да го изриташ отзад, но в същото време да го прегърнеш толкова силно, че дъх да не може да си поеме.

— Примейлът не е мой. — Кормия взе златния съд за горене на тамян и направи с него три кръга около свещта. Редеше думи с мек, но настоятелен тон, молейки Скрайб Върджин да бди над Бела и бебето ѝ.

— Той не ме обича — заяви Бела. — Не истински.

Кормия остави съда върху масата в най-източния ъгъл на стаята и се увери, че трите свещи са се разгорели добре.

Минало, настояще и бъдеще.

— Чу ли какво казах? Той не ме обича.

Кормия стисна здраво очи.

— Мисля, че грешиш за това.

— Само си въобразява, че е така.

— При цялото ми уважение...

— Желаете ли го?

Кормия се изчерви, защото случилото се в кинозалата изплува в съзнанието ѝ. Тя се отърси от спомена за него... от властта, която беше притежавала, държейки възбудата му в ръката си... начина, по който беше движил устни по гърдите ѝ.

Бела се засмя меко.

— Ще приема изчервяването за положителен отговор.

— О, Скрайб Върджин, не знам какво да кажа.

— Седни до мен. — Бела потупа леглото до себе си. — Нека ти разкажа за него. И защо съм сигурна, че не е влюбен в мен.

Кормия знаеше, че ако отиде и чуе как не е възможно Примейлът да чувства каквото смята, че чувства, това ще я привлече още повече към него.

И естествено, тя седна върху завивката до Бела.

— Фюри е добър мъж. Прекрасен мъж. Той обича с цялото си сърце, но това не значи, че е влюбен във всеки, на когото държи. Ако двамата прекарате само малко време...

— Скоро ще си тръгна.

Бела повдигна вежди.

— В Другата страна ли? Защо?

— Останах тук дълго време. — Беше ѝ трудно да каже, че е била отхвърлена. Особено на Бела. — Останах тук... достатъчно дълго.

Бела изглеждаше натъжена.

— И Фюри ли ще си тръгне?

— Не знам.

— Ще трябва да се връща, за да се бие.

— А... Да. — Очевидно тя още не знаеше, че е отстранен от Братството, и сега не беше моментът да получава неприятни изненади.

Бела поглади корема си с ръка.

— Някой каза ли ти защо Фюри стана Примейл? Той замести Вишъс.

— Не, не знаех, че е настъпила промяна, докато Примейлът не дойде при мен в храма.

— Вишъс се влюби в доктор Джейн по времето, когато започна всичко. Фюри не искаше те да бъдате разделени и зае мястото му. — Бела поклати глава. — Фюри винаги поставя останалите пред себе си. Винаги. Такава е природата му.

— Знам. Затова му се възхищавам толкова много. Там, откъдето идвам... — На Кормия ѝ беше трудно да подбере думите си. — За Избраниците себеотрицанието е най-важното

качество. Ние служим на расата и на Скрайб Върджин и в това свое дело с радост поставяме всичко над нас самите. Най-висша добродетел е да жертваш себе си заради доброто, заради онова, което има по-голямо значение от отделния индивид. Примейлът постъпва точно така. Мисля, че затова...

— Затова...?

— Затова го уважавам толкова много. Затова и за неговия...

Бела се засмя с цяло гърло.

— И острия му ум, нали? Очевидно няма нищо общо с жълтите му очи и прекрасната му коса.

Кормия реши, че ако изчервяването ѝ беше дало отговор вместо нея преди, можеше да го направи и отново.

— Не е нужно да отговаряш — каза Бела с усмивка. — Той не е какъв да е мъж. Но да се върнем към себеотрицанието. Работата е там, че ако прекарваш прекалено много време да се фокусираш върху околните, изгубваш себе си. Именно затова се тревожа за него. И по тази причина знам, че не ме обича в действителност. Вярва, че съм спасила близнака му, по начин, по който той не е бил способен да го направи. Онова, което изпитва, е благодарност. Безкрайна благодарност и идеализиране. Но не и истинска любов.

— Откъде знаеш всичко това?

Бела се поколеба.

— Попитай го за отношенията му с жените и ще разбереш.

— Много пъти ли се е влюбвал? — Тя се подготви за отговора.

— Абсолютно не, сигурна съм. — Бела направи кръгово движение с ръка върху корема си. — Не е моя работа, но така или иначе, ще го кажа. Заради това, че е спасил моя *хелрен*, няма мъж, когото да почитам повече от Фюри и много харесвам теб. Ако той продължи престоя си тук, надявам се и ти да останеш. Харесвам начина, по който го гледаш. И наистина ми допада начинът, по който те гледа той.

— Той се е отказал от мен.

Бела вдигна глава.

— Какво?

— Вече не съм Първа избраница.

— По... дяволите.

— Така че наистина трябва да се върна в Светилището. Дори само за да улесня нещата за тази, с която ще избере да ме замести.

Така беше редно да каже, но всъщност не го вярваше. И чувствата ѝ проличаха в гласа ѝ. Дори тя можеше да долови напрежението.

Интересно, че изричането на неистини и запазването на истинските мисли за себе си беше нещо, практикувано от нея през целия ѝ живот в Другата страна. Докато беше там, лъжата беше нещо така лесно и удобно като робата, която носеше, прическата на главата ѝ или рецитирането на церемониалния текст.

Сега беше трудно.

— Без да се обиждаш — заяви Бела, — индикаторът ми за глупости се включи.

— Индикатор за глупости?

— Лъжеш ме. Мога ли да ти предложа съвет?

— Разбира се.

— Не допускай да бъдеш погълната и изгубена заради цялата тази история с

Избраниците. Ако наистина вярваш в онава, на което са те учили, добре. Но ако чувстваш, че се налага непрестанно да заглушаваш вътрешния си глас, тогава мястото ти не е там.

Умението да лъжеш добре, не е добродетел.

Беше самата истина, помисли си Кормия. Именно това ѝ се налагаше да прави непрестанно. Да лъже.

Бела се размърда на възглавниците и се поизправи леко.

— Не знам какво си чула за мен, но аз имам брат. Ривендж. Истински чешит е и винаги е бил такъв, но го обичам и сме много близки. Баща ми умря, когато бях на четири, и Рив пое ролята на глава на домакинството заради майка ми и мен. Грижеше се много добре за нас, но винаги настояваше да ни контролира и накрая се изнесох от семейния ни дом. Трябваше да го направя... Той ме влудяваше. Само да беше чула разправията ни. Рив имаше добри намерения, но той е от старата школа, много държи на традициите, а това значеше той да взема всички решения.

— Въпреки това ми се струва, че е мъж с качества.

— Да, наистина е такъв. Но след двайсет и пет години под негов контрол аз се бях превърнала просто в негова сестра, а не в отделна личност, ако ме разбираш.

Бела се протегна и хвана ръката на Кормия.

— Най-доброто, което някога съм правила за себе си, беше да се отдръпна и да се опозная. — Очите ѝ проблеснаха. — Не беше лесно и имаше... усложнения. Но въпреки всичко, през което се наложи да премина, препоръчвам от все сърце себепознаването. Знаеш ли коя всъщност си ти?

— Аз съм Избраница.

— И какво още?

— Това е... всичко.

Бела стисна ръката ѝ.

— Помисли добре за *себе си*, Кормия. Започни от дребните неща. Кой е любимият ти цвят? Какво обичаш да ядеш? Какво те прави щастлива? Или тъжна?

Кормия погледна към съда с тамян в другия край на стаята и се замисли за всички молитви, които знаеше, молитви, подходящи за всякакви случаи. И химните. И церемониите. Имаше цял духовен списък на свое разположение, не само от думи, но и от действия.

И това беше всичко. Наистина ли беше така?

Тя премести поглед, за да срещне този на Бела.

— Знам... Харесвам бледолилави чаени рози. И обичам да конструирам разни неща в главата си.

Бела се усмихна и прикри прозявката си с опакото на ръката си.

— Това, приятелко, е добро начало. Искаш ли да догледаме „Проджект рънуей“? Ако пуснем телевизора, ще се чувстваш по-малко неловко, задето си имаш собствени тревоги, докато си с мен, а и Фриц няма да е тук с вечерята поне още двайсет минути.

Кормия се облегна на възглавниците до своята... приятелка. Не нейна сестра, а нейна... приятелка.

— Благодаря ти, Бела. Благодаря.

— За нищо. И харесвам тамяна. Много е успокояващ.

Бела насочи дистанционното управление към плоския екран, натисна няколко бутона и Том Гън се появи с посребрената си коса. Една от дизайнерките срещу него клатеше глава пред недовършена червена рокля.

— Благодаря — повтори Кормия, без да я поглежда.

Бела само се протегна и стисна ръката на Кормия. После двете се съсредоточиха върху случващото се на екрана.

Леш излезе със залитане от дома на родителите си и с кръв по двете си ръце. Коленете му трепереха, а походката му беше несигурна. Докато пристъпваше, се погледна. О, боже, гадостта беше също по ризата и обувките му.

Господин Д. излезе от Фокуса.

— Ранен ли сте?

Леш не намери думи, с които да отговори. Накуцващ и треперещ, той едва стоеше на крака.

— Отне... повече време, отколкото предполагах.

— Хайде, сър, да ви настаним в колата.

Леш позволи на дребосъка да го отведе до вратата и да го настани на седалката до шофьора. Нещо черно и мазно бликна от устата му и се стече по брадичката. Той го обърса и го огледа.

Не беше кръв. Поне не такава...

— Убих ги — произнесе дрезгаво.

Лесърът коленичи пред него.

— Правилно сте постъпили и сте направили баща си горд. Нямаме бъдеще с тези мръсници, а с нас.

Леш се опита да накара сцените да спрат да се повтарят в съзнанието му.

— Майка ми крещеше най-силно. Когато ме видя да убивам баща си.

— Не баща ви. Не и майка ви. Животни. Онези същества вътре бяха животни. Все едно че сте убили елен... или плъх, нали разбирате? Вредители. — Убиецът поклати глава. — Те не бяха семейството ви. Само така сте си мислели.

Леш погледна към ръцете си. В едната държеше нож. В другата — верига.

— Толкова много кръв.

— Да, вампирите кървят наистина изобилно.

Последвалата тишина като че продължи цяла година.

— Кажете ми, сър, имате ли басейн в двора? — Когато Леш кимна, лесърът попита: — Отзад ли? — Леш отново кимна. — Добре, ще отидем там с вас, за да се измиете. В багажника имам чисти дрехи, които да облечете.

Без да усети как, Леш се озова под душа в постройката към басейна на къщата и отмиваше от кожата си останките от родителите си, наблюдавайки как червената струя се стича в краката му. Изплакна ножа, а също и веригата, и когато излезе, за да се избърше с кърпа, първото, което направи, беше да сложи нашийника от неръждаема стомана на врата си.

От него висяха два кучешки медальона, единият беше от последния платен данък за ротвайлера, а другият — от последната му ваксинация срещу бяс.

Леш бързо облече новите дрехи и прехвърли портфейла на баща си от изпоцапаните панталони, които беше носил преди, в чистите, дадени му от господин Д. Щеше да се наложи да запази обувките, но петната бяха покафенели, изгубили яркочервения си цвят и това ги правеше по-приемливи.

Излезе изпод душа и завари малкия убиец да седи на градински стол до една от масите със стъклени плотове.

Лесърът скочи от стола на мига.

— Искате ли да се обадя за подкрепление?

Леш хвърли поглед към къщата в стил „Тюдор“.

На път за насам се канеше да претършува цялата страда и да вземе всичко, което би имало някаква стойност. Да използва наричаното от Омега негова армия, за да оголят мястото до тапетите и дъските на пода.

Звучеше много в стил Конан Варварина. Идеалният начин да декларира новия си статус. Не само погубваш враговете си, но им взимаш конете, опожаряваш домовете им и слушаш стоновете на жените им...

Проблемът беше, че той знаеше какво има в тази къща. С телата на родителите му и *догени* вътре, като че се взираше в мавзолей и идеята да оскверни мястото, като изпрати вътре тъпа лесъри, му се струваше нередна.

— Искам да се махна от тук.

— Ще се върнем по-късно ли?

— Просто ме откарай далече от тук.

— Както кажете.

— Правилен отговор.

С походка на старец Леш заобиколи къщата, за да се озове отново отпред, като гледаше право пред себе си, отвърнал очи от прозорците, покрай които минаваше.

Когато беше изклял *догени* в кухнята, във фурната имаше печено пиле, от онези с мъничкото устройство, което изскача, за да сигнализира, че са готови. След като приключи и с последната от прислужниците, той спря до печката и светна лампата. Устройството беше изскочило от пилето.

Отвори тясното чекмедже вляво от печката и извади две кухненски ръкавици на бяло и червено райе. Спря фурната, издърпа тавата и я сложи върху газовите котлони. Коричката беше златистокафява и имаше плънка. На дъното на тавата бяха пилешките дреболии, готови да се превърнат в сос.

Изключи също и котлона, на който вряха картофите.

— Искам да се махна оттук — заяви, когато се качи в колата. Наложил му се да премести краката си с ръце.

Миг по-късно двигателят на Фокуса, който звучеше като шевна машина, заработи и те потеглиха по алеята. Докато се возеше смълчан в таратайката, той извади портфейла на баща си, отвори го и прегледа кредитните карти: клиентска карта, „Виза“, черна „Америкън експрес“...

— Къде желаете да отидем? — попита господин Д., когато се озоваха на шосе 22.

— Не знам.

Господин Д. хвърли поглед към него.

— Аз убих братовчед си, когато бях на шестнайсет. Той беше мръсник и ми хареса, докато го правех. Това беше правилното за него. Но после се почувствах зле. Така че няма за какво да се извинявате, ако извършеното ви се струва нередно сега.

При мисълта, че някой друг беше поне малко наясно през какво преминаваше, цялата история му изглеждаше по-малко кошмарна.

— Чувствам се... мъртъв.

— Ще мине.

— Не... вече никога няма да почувствам... Майната ти, млъкни и карай.

Леш измъкна и последната карта от портфейла, докато завиваха надясно. Беше

фалшивата шофьорска книжка на баща му. Очите му се плъзнаха по снимката и стомахът му се сви на топка.

— Отбий.

Фокусът спря на банкета. Когато Леш отвори вратата, за да избълва през устата си още малко от черната гадост, покрай тях мина огромен джип.

Той беше изгубен. Напълно изгубен.

Какво, по дяволите, беше извършил току-що? Кой беше той?

— Знам къде да ви отведа — заяви господин Д. — Ако затворите вратата, ще ви закарам някъде, където ще се почувствате по-добре.

Сигурно, помисли си Леш. На този етап би приел предложение от всеки.

— Навсякъде, само да не съм тук.

Фокусът направи обратен завой и те се понесоха към центъра на града. Бяха изминали няколко километра, когато Леш хвърли поглед към дребния лесър.

— Къде отиваме?

— На място, където да си вземете дъх. Доверете ми се.

Леш се загледа през прозореца и се чувства като абсолютна госпожичка. Прочисти гърло и каза:

— Кажи на екипа да отидат обратно в къщата. Да отнесат всичко, което може да бъде поместено.

— Да, сър.

Когато Зи паркира ескалейда пред имението на семейството на Леш, Фюри се намръщи и откопча предпазния си колан. *Какво ставаше, по дяволите?*

Предната врата беше широко отворена към лягната нощ. Светлината от полилея във фойето хвърляше златисти отблясъци върху покритото с арка преддверие и грижливо оформените храсти от двете страни на входа.

Добре, нещо тук не беше наред. От къща със саксии по верандата и гномове в цветните лехи би могло да се очаква входната врата да зее отворена така. Или от някоя селска къща с колело пред гаража и рисунки с тебешир по алеята. И дори от каравана с изпочупени прозорци и разнебитени столове на тревата пред нея.

Но имение в стил „Тюдор“, разположено в идеално поддържан двор, не изглеждаше добре с широко отворена входна врата. Все едно дебютантка да изложи на показ сугиена си поради проблеми с гардероба.

Фюри слезе от колата и изруга. Миризмата на кръв и лесъри му беше твърде добре позната.

Зейдист извади един от пистолетите си и блъсна вратата на колата.

По дяволите.

Тръгнаха към къщата, като беше повече от очевидно, че нямаше да обсъждат с родителите на Леш случилото се с него. Твърде вероятно беше със Зейдист да се натъкнат на трупове.

— Обади се на Бъч — каза Зейдист. — Това е местопрестъпление.

Фюри вече държеше телефона си в ръка и набираще.

— Точно на него звъня. — Когато братът отговори, той му каза: — Имаме нужда от подкрепление. Извършено е нападение.

Преди двамата да влязат в къщата, спряха да огледат ключалката. Бравата не беше разбита и алармата не се беше задействала.

Нямаше логика. Ако някой от убийците се беше приближил до вратата и беше натиснал звънеца, не би бил допуснат вътре от *доген*. Нямаше начин. Значи лесърите се бяха добрави вътре по друг начин и си бяха тръгнали през предната врата.

И без съмнение доста бяха поработили. Върху големия персийски килим в мраморното фоайе имаше пътека от кръв, при това не просто капки, а изглеждаше, все едно някой беше използвал мече за боядисване.

Червената следа продължаваше от кабинета до трапезарията.

Зи пое наляво към кабинета, Фюри зави надясно към трапезарията.

— Открих трупове — подвигна с подрезгавял глас.

Разбра кога Зи е видял онова, което наблюдаваше той, защото брат му изпъшка:

— Мамка му.

Посечените родители на Леш седяха на два стола до далечния край на масата. Бяха завързани през раменете, за да стоят изправени. От прободните рани в гърдите и шиите им се стичаше кръв и в краката им върху лъскавия под се бяха образували локви.

Свещите бяха запалени. В чашите беше сипано вино. На масата между двете тела стоеше току-що извадено от фурната, апетитно на вид печено пиле. Миризмата на ястието почти заличаваше вонята на кръв.

Телата на двама *догени* бяха поставени на столове отляво и отдясно на плота. Мъртъвци, които да обслужват други мъртъвци.

Фюри поклати глава.

— Колко ще заложиш, че в къщата няма други трупове? Иначе и те щяха да са подредени тук.

Изисканите дрехи на родителите на Леш бяха внимателно изпънати, трите реда перли на майката бяха в пълен порядък, както и вратовръзката на бащата. С разбърканите си коси и раните си изглеждаха като от филм на ужасите, но изпоцапаните им с кръв дрехи бяха с идеална кройка. Приличаха на ужасяващи манекени.

Зи удари с юмрук в стената.

— Извратени мръсници... тези проклети лесъри наистина са откачени.

— Няма спор.

— Да огледаме останалата част от къщата.

Провериха в библиотеката и в музикалния салон и не откриха нищо. Мокрото помещение беше непокътнато. В кухнята имаше следи от две убийства, но нищо не подсказваше от къде е проникнато в къщата.

Вторият етаж беше чист, прекрасните спални изглеждаха като извадени от списание със своите ленени завеси, антики и луксозни завивки. На третия етаж имаше апартамент, достоен за крал, който ако се съдеше по справочниците за оръжия и бойни изкуства, компютъра и стереоуредбата, принадлежеше на Леш. Беше идеално разтребен.

Като се изключеха местата, на които бяха извършени убийствата, в цялата къща нищо не беше докоснато. Нищо не беше откраднато.

Върнаха се обратно на долния етаж и Зейдист бързо огледа телата, докато Фюри провери главното табло на охранителната система, намиращо се до гаража.

Когато свърши, се върна обратно при близнака си.

— Огледах алармите. Нито една не се е задействала, нито е имало пробив в системата

поради токов удар.

— Портфейлът на мъжа липсва — отговори Зи, — но часовникът е още на китката му. Диамантеният пръстен на жената е на пръста ѝ, а обиците са на ушите ѝ.

Фюри сложи ръце на кръста си и поклати глава.

— Две нападения, тук и в клиниката. И в двата случая без плячкосване.

— Поне знаем как са открили това място. Имам предвид, че след като Леш е бил отвлечен, са го измъчвали, докато не е проговорил. Това е единственият възможен начин. Едва ли е имал лична карта у себе си, когато е бил откаран в клиниката, така че адресът е излязъл от собствената му уста.

Фюри огледа картините по стените.

— Тук нещо не е наред. Обикновено плячкосват.

— Но като се има предвид, че са взели портфейла на бащата, истинското състояние е в банката. Ако се доберат до сметките, това ще е по-чистият начин за обир.

— Но защо ще оставят всичко това?

— Къде сте? — прокълтя гласът на Рейдж от фоайето.

— Тук вътре — извика Зи.

— Трябва веднага да уведомим другите семейства от *глимерата* — каза Фюри. — Ако Леш е дал собствения си адрес, само Бог знае какво още са измъкнали от него. Изтеклата информация може да е с безпрецедентни последици.

Бъч и Рейдж влязоха в помещението и ченгето поклати глава.

— Боже, това ме връща обратно в отдел „Убийства“.

— Погледни само — въздъхна Холивуд.

— Знаем ли как са проникнали? — попита Бъч, като обикаляше около масата.

— Не, но да огледаме къщата още веднъж — отговори Фюри. — Просто не мога да повярвам, че са влезли през предната врата.

Когато четиримата се качиха горе в стаята на Леш, всички до един поклатиха глави.

Фюри се огледа наоколо, а мозъкът му не спираше да работи.

— Трябва да предупредим останалите.

— Вижте това — промърмори Зи и кимна към прозореца.

На алеята пред къщата спря кола. После още една. После — трета.

— Ето ги твоите мародери — каза братът.

— Мръсници — просъска Рейдж с мрачна усмивка. — Но поне са избрали подходящ момент. Трябва да изразходвам калориите от вечерята.

— И ще бъде ужасно грубо да не ги поздравим на вратата — изръмжа Бъч.

По навик Фюри посегна да отвори якето си, но после се сети, че нямаше пистолети и кинжали.

Моментът беше неловък и никой не го поглеждаше, затова той каза:

— Ще се върна в имението и ще се свържа със семействата от *глимерата*. И ще уведомя Рот за случващото се.

Другите трима кимнаха и се втурнаха към стълбите.

Докато тичаха надолу да посрещнат лесърите, Фюри огледа стаята още веднъж с мисълта как би му се искало да бъде с останалите и да избива проклетниците, сторили това.

В съзнанието му Магъосника го погледна право в лицето.

Няма да се бият редом с теб, защото не могат да ти вярват. Воините не искат да бъдат подкрепяни от такъв, на когото нямат доверие. Приеми го, приятел, с тези ти

задължения се приключи. Въпросът е колко време ще ти отнеме да се провалиш и пред Избраниците?

Точно когато Фюри се канеше да се дематериализира, той се намръщи.

В другия край на стаята, на месинговата топка на едно от чекмеджетата на скрина, имаше петно.

Той се приближи, за да огледа по-добре. Беше тъмнокафяво... Засъхнала кръв.

Когато отвори чекмеджето, по предметите вътре имаше кървави отпечатъци. По часовника, носен от Леш преди преобразяването, имаше петна, имаше такива и по верижката с диаманти и масивните обици. Очевидно нещо беше взето оттук, но защо един лесър би оставил всички тези скъпи неща? Беше трудно да си представи, че задигнатото от него е било по-скъпо от всички тези диаманти и същевременно се е побирало в толкова малко пространство.

Фюри хвърли поглед към лаптопа и айпода... и към десетките други чекмеджета в стаята, разположени между бюрото и нощното шкафче. Всички бяха добре затворени.

— Трябва да си вървиш.

Фюри се обърна. Зи стоеше на прага с оръжие в ръка.

— Разкарай се оттук, Фюри. Не си въоръжен.

— Бих могъл да бъда. — Той погледна към бюрото, където върху учебниците лежаха два ножа. — Само след миг.

— Върви. — Зи оголи кучешките си зъби. — Тук не си от помощ.

Първите звуци от битката се разнесоха нагоре по стълбите в комбинация със серии от стонове и ругатни.

Близнакът му отиде да защитава расата им, а Фюри го наблюдаваше. После се дематериализира от спалнята на Леш, за да се озове пред бюрото си в тренировъчния център.

— Трябва да си починеш — обърна се Кормия към Бела, когато тя отново се прозя. Фриц току-що беше отнесъл чиниите от Първото хранене.

Бела беше яла пържола и картофено пюре, а за десерт — шоколадов сладолед. Кормия яде картофи... и малко от сладоледа.

А си беше мислила, че „M&M“ са превъзходни.

Бела потъна още по-дълбоко във възглавниците си.

— Знаеш ли, мисля, че си права. Уморена съм. Може да довършим предаванията по-късно тази вечер.

— Звучи чудесно. — Кормия стана от леглото. — Имаш ли нужда от нещо?

— Не. — Очите на Бела се затвориха. — Преди да си тръгнеш, кажи ми от какво са изработени тези свещи. Невероятно успокояващи са.

Жената изглеждаше ужасно бледа върху бялата калъфка на възглавницата.

— Направени са от свещени съставки от Другата страна. Свещени и лечебни. Билки и цветя, смесени с вода от фонтана на Скрайб Върджин.

— Знаех си, че е нещо специално.

— Няма да съм далече — рече Кормия.

— Което е добре.

Кормия излезе от стаята и се постара да затвори вратата тихо.

— Госпожо?

Погледна зад себе си.

— Фриц? Мислех, че си отнесъл подносите.

— Направих го. — Той вдигна букета, който държеше. — Трябваше да донеса това.

— Какви прекрасни цветя!

— За дневната на втория етаж са. — Той измъкна една бледолилава роза. — Тази е за вас, господарке.

— О, виж ти, благодаря. — Тя поднесе нежните ѝ листенца към носа си. — О, колко прекрасно.

Кормия подскочи, когато нещо се отърка в крака ѝ.

После се наведе и прекара ръка по черния коприненомек гръб на котарака.

— Здравей, Бу.

Котаракът измърка и се притисна в нея, а изненадващо силното му тяло я помести.

— Обичаш ли рози? — попита тя и поднесе цветето към него.

Бу тръсна глава и побутна свободната ѝ ръка, като настояваше за още внимание.

— Обожавам този котарак.

— И той ви обожава — каза Фриц и после се поколеба. — Ако позволите...

— Какво има?

— Господарят Фюри е долу в офиса си в тренировъчния център и мисля, че малко компания ще му се отрази добре. Може би вие...

Котаракът измяука силно и изприпка по посока на главното стълбище, махайки с опашка. Изглеждаше така, все едно, ако имаше ръце, би сочил надолу към фойето.

Икономът се засмя.

— Мисля, че негово височество Бу е съгласен.

Котаракът измяука отново.

Кормия стисна здраво дръжката на розата. Може би идеята беше добра. Трябваше да каже на Примейла, че си тръгва.

— Бих се радвала да видя негова светлост, но сигурен ли си, че сега е...

— Но да, разбира се! Ще ви отведа при него.

Икономът отиде забързано до дневната и се върна почти незабавно. Походката му беше бодра, а лицето му сияеше, като че вършеше много приятна задача.

— Хайде, да тръгваме, господарке.

Бу измяука отново, тръгна пред тях надолу по стълбите и после наляво към облицованата в черно врата, скрита в ъгъла. Икономът набра кода върху панел с изписани върху него цифри и отвори вратата, която се оказа стоманена и с дебелина петнайсет сантиметра. Кормия последва Фриц по няколкото стъпала надолу... и се озова в тунел, който изглеждаше безкраен и в двете посоки.

Огледа се наоколо и придърпа яката на робата си по-високо. Беше странно да чувства клаустрофобия наред такава голямо пространство, но беше напълно наясно, че се намира в капан под земята.

— Между другото, кодът е 1914 — съобщи икономът, докато затваряше вратата зад гърба им, а после провери дали ключалката е щракнала добре. — Това е годината на построяване. Трябва да въвеждате кода върху тези панели, за да преминавате през всяка от вратите по пътя. Тунелът е изработен от бетон и стомана и заварен в краищата си. Всичко се контролира от охранителната система. Има камери — той посочи към тавана — и други устройства за следене. В безопасност сте, както ако бяхте на земята в самата къща.

— Благодаря — усмихна се тя. — Почувствах се... малко притеснена.

— Напълно разбираемо, мадам.

Бу се отърка в нея, като че й казваше нещо или стискаше ръката й окуражаващо.

— Насам. — Икономът тътреше крака, а сбръчканото му лице грееше. — За господаря ще е истинско удоволствие да ви види.

Кормия го следваше с розата в ръка. Докато вървяха, се опита да състави подходяща реч за сбогуване в главата си и се почувства леко раздвоена.

В началото се беше съпротивлявала на съдбата в нежеланието си да бъде Първа избраница. А сега, когато получаваше исканото, скърбеше за загубата, която вървеше в комплект с така жадуваната свобода.

Горе в коридора със статуите Джон отвори вратата на стаята до своята и светна лампата.

Куин влезе предпазливо в спалнята, като че се тревожеше да не би да има кал по подметките на ботушите му „Ню Рокс“.

— Хубава стая.

— *Аз съм в съседната* — изписа с пръсти Джон.

И двамата получиха съобщение на телефоните си по едно и също време. Беше от Фюри. *Часовете за следващата седмица са отменени. Моля, влезте в защитената уебстраница за повече информация.*

Джон поклати глава. Часовете бяха отменени. Клиниката — съсипана. А Леш беше отвлечен... и вероятно измъчван. Последствията от случилото се в съблекалнята не спираха.

Лоши новини... Бяха дошли повече от три лоши новини.

— Значи без повече часове — промърмори Куин, докато оставяше сака си на пода прекалено внимателно. — За никого.

— *Трябва да се свържем с Блей* — изписа Джон. — *Не мога да повярвам, че не прати нито едно съобщение от началото на нощта. Може би трябва да отидем у тях?*

Куин се доближи към един от прозорците, издигащи се от пода чак до тавана, и дръпна тежката завеса.

— Не мисля, че ще иска да ме види в скоро време. И знам, че изписваш „Защо“ зад гърба ми. Просто ми се довери. Ще му е нужно известно време.

Джон поклати глава и написа съобщение на Блей. *Какво ще кажеш за довечера в „Зироу Сам“, щом няма да имаме часове? Ще се видим по-късно.*

— Ще ти отговори, че не може да дойде. В случай че го питаш дали иска да се видим. Куин погледна през рамо, когато телефонът изпиука. Отговорът на Блей гласеше: *Днес не мога, семейни работи. Ще се чуем.*

Джон прибра телефона в джоба си.

— *Какво се е случило?*

— Нищо. Всичко... Не знам...

Почукването по вратата очевидно идваше от юмрук с размерите на мъжка глава.

— Да? — извика Куин.

Рот влезе в стаята. Изглеждаше дори по-мрачен, отколкото по-рано, като че върху главите на Братството се бяха струпали още лоши новини. Носеше черно метално куфарче и кожени ремъци.

Вдигна ги и погледна строго към Куин.

— Не е нужно да ти казвам, че с това тук шега не бива, нали?

— Не... сър. Какво е все пак?

— Новите ти най-добри приятели. — Кралят остави куфарчето на леглото, отключи двете черни закопчалки и вдигна капака.

— Иха!

— *Иха* — произнесе Джон с устни.

— Моля, не ми благодарете.

Вътре, настанени върху сива подложка, лежаха два четирийсет и пет милиметрови автомата „Хеклър и Кох“. След като провери пълнителя на единия от тях, Рот го подаде на Куин, като го държеше за дулото.

— Ви ще ти приготви документ на Древния език. Ако настъпи критична ситуация, ще го използваш, а който има възражения, ще трябва да се разправя с мен. Фриц ще ти поръча достатъчно муниции, та ескадрон от морски пехотинци да изглеждат като въоръжени с желирани бонбони пред теб. — Кралят подхвърли към Куин нещо, което се оказва бронезилетка. — Когато си с него, винаги трябва да си въоръжен. Дори и в къщата. Ясно ли е? Така действа схемата.

Докато Куин претегляше оръжието в дланта си, Джон очакваше той да изтърси колко хубаво е да имаш голямо оръжие. Вместо това той заяви:

— Искам свободен достъп до стрелбището. Трябва да слизам долу поне три пъти седмично. Като минимум.

Рот повдигна крайчеца на устата си.

— Ще кръстим мястото на твое име, ако се налага.

Джон се почувства като воайор, застанал между тях двамата, без да казва нищо, но

впечатлен от промяната у Куин. Закачливата фасада си беше отишла. Беше напълно делови, още по-корав, отколкото подсказваше стилът на облеклото му.

Куин посочи една врата.

— Тази към неговата спалня ли води?

— Да.

— Добър вечер, дами.

Вишъс влезе в стаята и очите на Куин не бяха единственото, което проблесна. В ръцете си братът носеше тежка верига с висящ от нея медальон, клещи и кутия с принадлежности.

— Сядай, момче — нареди Ви.

— Хайде. — Рот кимна към леглото. — Време е да бъдеш окован, медальонът носи герба на Джон. Също така ще бъдеш татуиран. Както вече казах, това е до живот.

Куин седна, без да каже дума, а Ви се приближи зад гърба му, постави тежката верига около врата му и затегна хлабавия край. Медальонът се спусна малко под нивото на ключиците му.

— Маха се само ако умреш или те уволнят. — Ви потупа Куин по рамото. — Между другото, ако те уволнят, според стария закон това значи гилотина. Така си взимаме веригата обратно. Ако умреш от естествена смърт, просто счупваме една от брънките, защото не е добре да оскверняваме мъртво тяло. Сега да преминем към татуировката.

Куин понечи да съблече тениската си.

— Винаги съм искал татуировка.

— Няма нужда да се събличаш. — Докато Ви отваряше кутията си с принадлежности и извади пистолета за татуировки, Куин дръпна ръкава си нагоре до рамото. — Не, не ми е нужна и ръката ти.

Куин се намръщи, а Вишъс извади чифт черни латексови ръкавици. Отвори върху леглото малко черно бурканче и друго — червено, а после още един по-голям съд с прозрачно вещество в него.

— Обърни се с лице към мен. — Братът взе парче бял плат и стерилизиран комплект, а Куин се завъртя и сложи ръце на коленете си. — Погледни нагоре.

На лицето му, помисли си Джон, докато Ви почистваше лявата му скула.

Куин не трепна дори когато бръмчащата игла се приближи към него.

Джон се опита да види какво изобразяваше мастилото върху лицето му, но не успя.

Странно, че беше използвано червено. Беше чувал, че черният цвят е единственият допустим.

Мили... боже, възкликна наум Джон, когато Вишъс се отдръпна.

Една-единствена червена сълза с черни очертания.

Рот обясни:

— Символизира готовността ти да пролееш кръвта си за Джон. Също така дава ясно да се разбере каква е длъжността ти. Ако Джон умре, ще бъде запълнена с черно мастило, за да се знае, че си служил достойно на някого. Не се ли справиш със задълженията си, ще бъде зачертана с голям кръст, за да бъде демонстриран позорът ти пред расата.

Куин стана и отиде до огледалото.

— Харесва ми.

— Добре — каза Ви сухо, когато се приближи, за да нанесе някакъв прозрачен мехлем върху мастилото.

— Можеш ли да ми направиш още една?

Ви хвърли поглед към Рот и сви рамене.

— Каква я искаш?

Куин посочи към тила си.

— Искам да изпишеш 18 август 2008 година на Древния език ето тук. И нека да не е малка.

Днешната дата, помисли си Джон.

Ви кимна.

— Добре. Мога да го направя. Но ще трябва да бъде в черно. Червеното мастило е само за специални случаи.

— Да. Добре. — Куин се върна до леглото и седна с кръстосани крака на ръба на матрака. Наведе глава и изложи на показ тила си. — Изпиши числата с думи, моля.

— Искаш я голяма?

— Да.

Ви се засмя.

— Допадаш ми, честна дума. Повдигни веригата нагоре и ме остави да си свърша работата.

Приключиха относително бързо. Воят на пистолета за мастило беше непостоянен като мотор на кола, забързваше се и после се укротяваше. Ви добави красив овал около надписа, така че татуировката заприлича на луксозна значка.

Този път Джон стоеше зад Ви и наблюдаваше целия процес. Трите реда текст изглеждаха прекрасно и като се имаше предвид колко беше дълъг вратът на Куин и колко къса носеше косата си, винаги щяха да са на показ.

Джон също искаше татуировка. Но каква ли трябваше да бъде тя?

— Готов си — заяви Ви и обърса мястото с допреди малко бялото, а сега покрито с петна парче плат.

— Благодаря — каза Куин, докато Ви нанасяше от същия мехлем като преди малко. Прясното мастило изпъкваше върху златистата кожа. — Много благодаря.

— Още не си я видял. Може тук отзад да съм написал „малоумник“.

— Не. Никога не бих се усъмнил в теб. — Куин се ухили.

Вишъс се усмихна леко, а суровото му татуирано лице излъчваше одобрение.

— Ти не си страхливец. Страхливците биват прецакани. Стабилните получават заслуженото.

Ви и Куин удариха дланите си една в друга, после Ви събра нещата си и излезе, а Куин отиде в банята, за да види творението му с помощта на малко огледалце.

— *Прекрасна е* — изписа Джон зад гърба му. — *Наистина прекрасна.*

— Точно това исках — промърмори Куин, докато гледаше мастилото, покрило цялата задна част на врата му.

Когато двамата се върнаха в спалнята, Рот бръкна в задния си джоб, извади ключове за кола и ги подаде на Куин.

— За мерцедеса са. Когато ходиш някъде с Джон, го взимай, докато ти осигурим друга кола. Брониран е и е по-бърз от всичко друго на четири колела.

— Може ли да го заведе в „Зироу Сам“?

— Той не е затворник.

Джон тропна с крак и изписа:

— *А също така не съм госпожичка.*

Рот избухна в смях.

— Не съм казвал, че си. Джон, дай му паролата за всички врати и за тунела.

— Ами занятията? — попита Куин. — Когато започнат да се провеждат отново, трябва ли да присъствам с Джон, въпреки че съм изхвърлен?

Рот спря до вратата.

— Ще преминем моста, когато стигнем до него. Бъдещето до голяма степен е неясно. Както винаги.

След напускането на краля Джон се замисли за Блей. Наистина трябваше да е заедно с тях във всичко това.

— *Бих искал да отида в „Зироу Сам“* — изписа.

— Защо? Мислиш, че това ще накара Блей да излезе ли? — Куин отиде при куфарчето и зареди и второто оръжие. Пълнителят тихо се плъзна на мястото си и щракна.

— *Трябва да ми кажеш какво става. Веднага.*

Куин надяна кобурите и пъкна пистолетите под двете си мишници. Изглеждаше... могъщ. Смъртоносно силен. С късо подстриганата си тъмна коса, с пиърсинга на ухото и татуировката под синьото си око, ако Джон не го познаваше, би се заклел, че изглежда като брат.

— *Какво е станало между теб и Блей?*

— Отрязах го, при това по жесток начин.

— *Мили боже... Защо?*

— Бях на път да вляза в затвора за убийство, нали помниш? Притесненията му за мен го разяждаха. Щеше да съсипе живота си. По-добре да ме мрази, отколкото да е сам до края на живота си.

— *Без да се обиждаш, но наистина ли значиш толкова много за него?*

Разноцветните очи на Куин се заковаха в тези на Джон.

— Да. И не задавай никакви въпроси на тази тема.

Джон умееше да разпознае границата, когато я видеше. Образно казано, току-що се беше натъкнал на бетонна стена с бодлива тел над нея.

— *Все пак искам да отида в „Зироу Сам“ и също така искам да му дам възможност да се срещне с нас.*

Куин измъкна тънко яке от сака си и беше видно, че се опитваше да се овладее, докато го обличаше. Когато се обърна, характерната тарикатска усмивка се беше върнала на лицето му.

— Вашите желания са заповед за мен, принце мой.

— *Не ме наричай така.*

На излизане Джон написа съобщение на Блей с надеждата, че той в крайна сметка ще се появи. Може би, ако бъдеше достатъчно тормозен, щеше да се предаде.

— Как да те наричам? — попита Куин и се втурна да отвори вратата с театрален жест. — Би ли предпочел „монсенъор“?

— *Ще престанеш ли?*

— Какво ще кажеш за доброто старо „господарю“? — Джон хвърли убийствен поглед през рамо и Куин повдигна рамене. — Добре, тогава ще използвам „глупако“. Сърди се на себе си, дадох ти право на избор.

Имаше две неща, обичани от *глимерата* повече от всичко друго — хубаво парти и хубаво погребение.

С убийството на родителите на Леш те щяха да получат и двете.

Фюри седеше пред компютъра в офиса на тренировъчния център, а главоболието се беше загнездило зад лявата му очна ябълка. Имаше чувството, че Магъосника използва шило за лед върху очния му нерв.

Всъщност е бургия, приятел, поправи го Магъосника.

Да, помисли си Фюри. Разбира се, че е това.

Сарказъм ли долавям, попита Магъосника. *Добре. Ти реши да бъдеш наркозависим и разочарование за братята. Сега, когато го постигна, започна да се държиш нагло. Може би трябва да проведеш семинар за останалите. Десетте стъпки на Фюри, син на Агъни, към успешното ви превръщане в пълни неудачници.*

Да поставя ли аз началото? Да започнем с основното: раждаш се.

Фюри опря лакти от двете страни на лаптопа и потърка слепоочията си в опит да остане здраво стъпил на земята в реалността, вместо да се озове в покрития с кости свят на Магъосника.

Екранът на компютъра примигна и той се втренчи в него, замислен за всички глупости, изпращани до официалния имейл на Братството. Онези от *глимерата* просто не схващаха ситуацията. В съобщението, изпратено до тях, той беше докладвал за нападенията и беше призовал аристокрацията да напуснат Колдуел и да потърсят убежище в безопасените си къщи. Беше внимателен с използваните думи, за да не всява паника, но явно никак не ги беше стреснал.

Всеки бе помислил, че убийствата на техния *лийдайър* и неговата *шелан* ще бъдат единствените.

Боже, Обществото на лесърите беше причинило толкова много смърт през последните две нощи... и ако се съдеше по реакцията на *глимерата*, щеше да има и още. Скоро.

Леш знаеше къде живее абсолютно всяко аристократично семейство в града, така че имаше сериозна вероятност голяма част от *глимерата* да е в опасност. И горкото хлапе нямаше защо да дава всички адреси. Ако лесърите се доберяха само до няколко от домовете, щяха да получат достатъчно информация за толкова много други от тефтерите с адреси, покани за партита, дневници за срещи. Резултатът от проговарянето на Леш щеше да бъде като от земетресение, ударило разлом — нямаше да остави нищо след себе си.

Но канеше ли се *глимерата* да приеме сериозно заплахата? Не.

Според имейла, получен току-що от ковчезника на Съвета на принцепсите, идиотите нямаше да отидат в защитените си къщи. Вместо това се канеха да оплачат *тази потресаваща загуба на добре поставени в обществото мъж и жена с такива изключителни качества*, като устроят поредното парти.

Без съмнение с цел да подхванат битка за надмощие относно избора на следващия *лийдайър*.

В заключение, се казваше, че Съветът на *глимерата* ще получи сумата, дължима на семейството на Леш заради действията на Куин.

Не бяха ли великодушни? Не че искали парите за себе си... например... за да отпразнуват встъпването в длъжност на новия *лийдайър*. О, не. *Те просто искали да се*

уверят, че злината ще бъде наказана.

Разбира се, че това беше причината.

Слава богу, че Куин беше свободен от тях, въпреки че решението на Рот да направи хлапето *аструкс нотрум* на Джон беше доста шокиращо. Доста прозрачно излизане от ситуацията, особено като се имаше предвид, че бе със задна дата. И то заради обикновен бой, спрян от Куин по неподходящ начин. Сигурно нещо по-сериозно се беше случило в съблекалнята, нещо, останало скрито. Иначе нямаше никаква логика.

От *глимерата* щяха да разберат, че Рот закриля Куин, и решението на краля щеше да му излезе солено в определен момент. И все пак Фюри беше доволен от развитието на нещата. Джон, Блей и Куин бяха каймакът на тренировъчната програма, а Леш... Леш винаги беше създавал неприятности.

Куин може да имаше разноцветни очи, но Леш беше този с истинския дефект. Винаги беше имало нещо странно у това хлапе.

Компютърът даде сигнал за получаването на нов имейл в пощенската кутия на Братството. Този път беше от дясната ръка на починалия *лийдайър*. И той призоваваше всички да бъдат силни пред тази трагична поредица от загуби, но също така смяташе, че заплахата за домовете им не е голяма и че най-добрата реакция била да се съберат заедно и да оплачат с подходящи ритуали скъпите им покойници.

Добре, това си беше чиста проба глупост. Всеки с половин мозък в главата би си стегнал комплекта скъпи пътни чанти и би се покрил далече извън града, докато прахта се уталожеше. Но не, те предпочитаха да извадят ръкавиците и гетите и да се правят на герои във филм на Мърчънт-Айвъри^[1] с черните си дрехи и траурни изражения. Той почти чуваше засуканите и фалшиви съболезнования, които си разменяха като волейболна топка, докато *догени* в униформа разнасяха табли с фаршировани гъби, след което следваше учтива битка за политическо надмощие.

Надяваше се здравият им разум да проговори, защото въпреки факта, че го вбесяваха, той не искаше да се събудят мъртви, така да се каже. Рот би могъл да се опита да ги отпрати от Колдуел с декрет, но беше твърде вероятно това да ги накара да се заинатят дори повече. Кралят и аристокрацията не се погаждаха. Напротив, бяха почти врагове.

Получи се нов имейл и той беше много сходен с предишните. *Оставаме и ще устроим парти.*

Изпитваше нужда да запали.

И също и да...

Вратата на тайния тунел се отвори широко и оттам се появи Кормия. В нежната си ръка носеше бледолилава роза, а на лицето ѝ беше изписана изискана сдържаност.

— Кормия? — произнесе той и се почувства нелепо. Едва ли беше променила името си на Трикси или Айрийн от вчера до днес. — Нещо не е наред ли?

— Нямах намерение да ви безпокоя. Фриц предложи... — Тя се обърна, очаквайки икономът да е зад нея. — Той ме доведе.

Фюри се изправи и си помисли, че това вероятно беше отплатата на иконома за прекъсването предишната вечер. Не беше ли *догенът* истински герой?

— Радвам се.

Може би това не беше най-правилната дума. За съжаление желанието му да пуши беше заместено от спешната нужда за друго действие с устата, в което всмукването отново би взело участие.

Получи се ново съобщение и лаптопът издаде звук. И двамата погледнаха към компютъра.

— Ако сте зает, ще си вървя.

— Не съм. — *Глимерата* беше като тухлена стена и тъй като главата вече го болеше, нямаше смисъл да продължава да я блъска в ината им. Беше трагично, но той не можеше да направи нищо, докато не се случеше още нещо ужасно... Ръцете му управляваха клавиатурата само защото тези на останалите братя бяха заети с кинжали.

— Как си? — попита, за да спре да мисли. И защото отговорът го интересуваше.

Кормия се озърна.

— Не бих допуснала, че тук долу има такова нещо.

— Искаш ли да те разведа?

Тя се поколеба и протегна ръката, държаща розата. Имаше същия цвят като гривната, която ѝ бе подарил Джон Матю.

— Мисля, че цветето ми се нуждае от вода.

— Това мога да го уредя. — В желанието си да ѝ даде нещо, каквото ѝ да е, той се протегна и извади бутилка минерална вода от стека до себе си. Отвори капачката и отпи, за да намали количеството, и после я остави на бюрото. — Това би трябвало да е достатъчно.

Той наблюдаваше как ръцете на Кормия поставиха цветето в импровизираната ваза. Бяха така прекрасни и бели и... трябваше да ги усеща върху кожата си.

По цялото си тяло.

Фюри измъкна ризата от панталоните си, а после се изправи и заобиколи бюрото, като се увери, че предната част на панталона му е покрита. Мразеше свободни дрехи, но беше по-добре да е развлечен, отколкото тя да види, че е възбуден.

А той беше. До край. Имаше усещането, че около нея винаги ще е така. Това, че бе свършил в ръката ѝ предишната вечер, бе променило всичко.

Задържа вратата към коридора отворена.

— Ела да разгледаш тренировъчната ни база.

Тя го последва навън от офиса и той я разведе навсякъде, като ѝ обясняваше с какво се занимават в спортната зала и какво представляват уредите в склада, санитарния пункт и стрелбището. Тя беше заинтригувана, но мълчалива и той имаше чувството, че има да му казва нещо.

Можеше да се досети какво е. Канеше се да се върне в Другата страна.

Той спря пред съблекалнята.

— Тук момчетата се къпят и преобличат. Класните стаи са ето там.

Боже, не искаше тя да си тръгва. Но какво друго можеше да очаква? Той беше отнел ролята ѝ тук.

И ти нямаш роля тук, отбеляза Магъосника.

— Ела, ще ти покажа класната стая — каза той, за да отклони вниманието си от тази мисъл.

Заведе я в залата, в която преподаваше, със странното усещане за гордост, че ѝ показва къде работи.

Беше работил.

— Какво е всичко това? — попита тя и посочи към покритата с цифри черна дъска.

— А... да... — Той се приближи, взе гъба и бързо изтри анализа за жертвите при бомбен взрив в центъра на Колдуел.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, но това беше по-скоро признак на нетърпение, отколкото жест за самозащита.

— Мислите ли, че не съм наясно с какво се занимава Братството?

— Това не значи, че трябва да ти го напомням.

— Ще се върнете ли обратно в Братството?

Той замръзна на място и реши, че вероятно е научила от Бела.

— Не знаех, че си чула за отстраняването ми.

— Съжалявам, не е моя работа.

— Всичко е наред. Да, мисля, че участието ми в битки приключи. — Той хвърли поглед през рамо и беше смаян от съвършения ѝ вид. Беше опряла задните си части в една от масите, използвани от обучаващите се, а ръцете ѝ бяха преплетени една в друга. — Имаш ли нещо против да те нарисувам?

Тя се изчерви.

— Предполагам... Добре, щом желаете. Трябва ли да правя нещо?

— Просто остани, където си. — Той остави гъбата на тесния плот пред дъската и взе парче тебешир. — Всъщност би ли разпуснала косата си?

Тя не отговори и той погледна към нея, за да открие с изненада, че тя вече отстраняваше златните фиби от главата си. Един по един русите кичури се спускаха около лицето ѝ, по шията и раменете.

Дори на флуоресцентното осветление в класната стая тя сияеше.

— Седни на масата — каза той с дрезгав глас. — Моля те.

Тя направи каквото я беше помолил, и кръстоса крака. Мили боже, робата ѝ се разтвори широко точно отпред. Тя понечи да придърпа тъканта, но той прошепна:

— Остави я така.

Ръцете ѝ замръзнаха на място, после ги плъзна по масата и се подпря на тях.

— Така добре ли е?

— Не. Се. Движи.

Фюри не бързаше да завърши рисунката. Тебеширът в ръката му обхождаща тялото ѝ, поспря на шията ѝ, после на гърдите и извивката на ханша ѝ, плъзна се по дългите ѝ гладки крака. Правеше любов с нея, пренасяйки образа ѝ на черната дъска. Тебеширът издаваше стържещ звук.

Или може би това беше дъхът му.

— Много сте добър — промълви тя по някое време.

Той беше прекалено зает, а очите му бяха прекалено ненаситни, че да ѝ отговори, прекалено ангажиран да си представя какво би сторил с нея.

След цяла вечност, продължила само миг, той отстъпи назад и измери творбата си с поглед. Съвършенство. Беше нейният образ, но и нещо повече. Рисунката излъчваше сексапил, който дори тя нямаше как да не забележи. Фюри не искаше да я шокира, но не можеше да промени този аспект от творението си. Той присъстваше във всяка извивка на тялото ѝ, в позата ѝ, в изражението на лицето ѝ. Тя беше сексуалният идеал. Поне за него беше така.

— Готова е — заяви дрезгаво.

— Това... аз ли съм?

— Аз те виждам така.

Последва дълго мълчание. После тя заяви с леко удивление.

— Вие ме смятате за красива.

Той се загледа в линиите на скицата.

— Да. Така е. — Мълчанието им увеличи разстоянието между тях и го накара да се почувства неловко. — Добре, не можем да я оставим така.

— Моля ви! Недейте! — извика тя и протегна ръка. — Оставете ме да я погледам още малко. Моля ви.

Добре. Чудесно. Каквото пожелаеше тя. В този момент можеше да нареди на сърцето му да спре да бие и то с радост би изпълнило командата ѝ. Тя се беше превърнала в неговата контролна кула, в господар на тялото му и той би направил всичко, което му кажеше. Без да задава въпроси. Без да го е грижа за смисъла.

Дълбоко в себе си осъзнаваше, че такова е поведението на обвързаните вампири. Жената ги командваше и това беше неоспоримо. Само че той не можеше да се обвърже с нея, нали така?

— Толкова е красива — проговори тя, а зелените ѝ очи бяха приковани в дъската.

Той се обърна към нея.

— Това си ти, Кормия. Ти изглеждаш така.

Очите ѝ заблестяха и после, сякаш почувствала се неудобно, тя плъзна ръка и затвори робата си.

— Моля те, недей — прошепна той, повтаряйки казаното от нея. — Остави ме да погледам още малко.

Между тях лумна напрежение.

— Съжалявам — отсече той, ядосан на себе си. — Не исках да те карам да се чувстваш...

Ръцете ѝ се отдръпнаха и пищната бяла тъкан отново се разтвори с такова покорство, че ако беше куче, той щеше да го потупа по главата и да му даде кокал.

— Ароматът ви е така наситен — изрече тя с дрезгав глас.

— Да. — Той остави тебешира на мястото му и вдъхна уханието на жасмин. — Също и твоят.

— Искате да ме целунете, нали?

Той кимна.

— Да, искам.

— Измъкнахте ризата от панталона си. Защо?

— Възбуден съм. Още откакто влезе в офиса.

Тя изпусна шумно дъха си, очите ѝ се спуснаха надолу по гърдите и таза му. Устните ѝ се отвориха леко и той знаеше точно за какво мисли тя — как свърши в ръката ѝ.

— Невероятно е — промълви Кормия. — Когато съм около вас, нищо друго няма значение. Нищо освен...

Той се доближи до нея.

— Знам.

Спря, а тя го погледна.

— Ще ме целунете ли?

— Ако ми позволиш.

— Не е редно — отговори тя и вдигна ръце към гърдите му, но не го отблъсна. Вкопчи се в ризата му. — Не е редно да го правим.

— Така е. — Той прибра един кичур от косата ѝ зад ухото.

Отчаяното му желание да проникне в нея по някакъв начин, какъвто и да е той, запълваше съзнанието му. Всичко, което чувстваше, докато стоеше пред нея, беше първичната потребност на мъжа от неговата раса.

— Това може да е нещо лично, Кормия. Само между мен и теб.

— Лично... Това ми харесва. — Тя вдигна брадичка нагоре, предлагайки му онова, което той желаше.

— И на мен. — Той изръмжа и падна на колене.

Кормия изглеждаше объркана.

— Мислех, че искате да ме целунете...

— Искам. — Той хвана глезените ѝ с ръце и после ги плъзна нагоре по прасците ѝ. — Умирам да го направя.

— Но тогава защо...

Той нежно отдели кръстосаните ѝ крака един от друг и платът на робата се разстла от двете ѝ страни, излагайки на показ всичко.

Ханша ѝ, бедрата ѝ и тази малка цепнатина, от която той така силно се нуждаеше.

Фюри облиза устните си и плъзна ръце по вътрешната страна на бедрата ѝ, раздалечавайки ги плавно, неумолимо. С еротична въздишка тя се отпусна назад, за да му осигури пространство, с което му даде да разбере, че е на неговата вълна, готова за това точно колкото него.

— Легни назад — нареди ѝ той. — Легни назад и се изпъни.

По дяволите... Струваше му се гладка като сметана, докато се отпусна леко назад, за да се озове легнала на масата.

— Така ли?

— Да... точно така.

Той прокара пръсти по задната страна на крака ѝ и вдигна стъпалото ѝ върху рамото си. Първо започна да целува прасеца ѝ и с устни последва пътечката, по която ръката му беше оставила ласките си, достигайки все по-високо и по-високо. По средата спря, за да се увери отново, че тя е напълно готова. Тя го наблюдаваше с огромните си зелени очи, опряла пръсти в устните си, и дишане учестено.

— Съгласна ли си на това? — попита с тих дрезгав глас. — Защото започна ли веднъж, ще ми е много трудно да спра, а не искам да те уплаша.

— Какво ще правите с мен?

— Същото, което ти направи с мен снощи с ръката си. Аз ще използвам устата си.

Тя изстена.

— О, Скрайб Върджин...

— Това „да“ ли е?

— Да.

Посегна към колана на робата ѝ.

— Ще се погрижа за теб. Довери ми се.

И беше повече от сигурен, че ще го направи. Нещо у него му подсказваше, че ще ѝ достави удоволствие, въпреки че преди не го беше правил.

Той развърза колана и отвори робата ѝ.

Тялото ѝ се разкри пред него, от вирнатите стегнати гърди до плоския ѝ корем и прекрасните срамни устни. Тя спусна ръка към долната част на корема си изглеждаше точно както я беше нарисувал предната нощ — изпълнена със сексуалност, женственост и

могъщество... само че сега от плът и кръв.

— Мили... боже. — Кучешките му зъби се удължиха в устата му, напомняйки му, че отдавна не се беше хранил. От гърлото му се разнесе стон, едновременно настойчив и умоляващ. Не знаеше доколко копнееше за вагината и доколко имаше нужда от кръвта ѝ.

Но какво ли значение имаше?

— Кормия... нуждая се от теб.

Начинът, по който размърда краката си, за да ги разтвори още повече, беше подарък, какъвто никой никога не беше увивал и надписвал за него. Тя се разтвори още малко и той зърна розовите дълбини, към които се стремеше. Тя вече лъщеше от влагата.

А той щеше да добави още към нея.

Простена и се наведе да долепи устни до нея, насочвайки се право към сърцевината ѝ.

И двамата извикаха. Тя зарови ръце в косата му, той сграбчи бедрата ѝ и я притисна още по-силно към себе си. Почувства топлината ѝ с устните си, топлината и влагата ѝ, които той подсили с целувките си. Докато тя стенеше, инстинктът и на двамата проработи, подсказвайки му да прави кръгови движения с език, а на нея — да го обгърне с крака.

Боже, звуците бяха невероятни.

А вкусът ѝ дори повече.

Той погледна нагоре към гърдите ѝ и нямаше как да не докосне малките ѝ зърна.

Притисна ги нежно с пръсти и после ги погали с палците си.

Начинът, по който тя изви тялото си, почти го доведе до края. Беше прекалено много.

— Движи ханша си по-бързо — нареди той. — Моля те... притисни ханша си в мен.

Тя започна да се движи ритмично, а той проточи езика си и я остави да получи каквото желае, да използва плътта му, за да си достави удоволствие. Това обаче не продължи дълго. Той имаше нужда да бъде още по-близо. Хвана в длани задните ѝ части и притисна в нея лицето си — тя се превърна във всичко, което той вкусваше, помиришваше и познаваше.

Сега беше моментът да настъпи сериозната част.

Той се придвижи нагоре и започна да движи бързо езика си в горната част на вагината. Знаеше, че е на правилното място, заради начина, по който тя простена. Кормия започна да движи ханша си още по-отсечено и той се протегна за ръката ѝ, за да ѝ вдъхне увереност. Тя се вкопчи в дланта му с такава сила, че вероятно щеше да остави следи с ноктите си, а това беше наистина прекрасно. Желаше тези полумесеци върху гърба си... и върху задните си части, докато той потъваше дълбоко в нея.

Искаше да остави част от себе си върху нея, вътре в нея.

Той самият искаше да я маркира по някакъв начин.

Кормия знаеше, че с тялото ѝ се случва същото, което се беше случило с онова на Примейла предния ден. Напиращата буря, топлата вълна, бушуваща вътре в нея, ѝ подсказваше, че се намира на същото място.

На ръба.

Примейлът беше огромен между краката ѝ. Широките му рамене я караха да се разтвори. Прекрасната му многоцветна коса се стелеше върху бедрата ѝ, а устните му се бяха впили в нея, срещайки нейните собствени устни, гладкият му език обхождаше всяка гънка. Беше толкова прекрасно, плашещо и неизбежно... и единствената причина, поради която не беше загубила напълно разсъдъка си, беше ръката му, стиснала нейната.

Докосването му беше по-добро от каквито и да било думи на успокоение по толкова много причини, но най-вече защото ако се беше опитал да говори, щеше да се наложи да спре онова, което правеше, а това би било истинско престъпление.

Точно когато си мислеше, че ще се разпадне, я заля нова вълна от енергия, отнасяйки я на далечно място, докато тялото ѝ се движеше ритмично. Обзелото я сладостно напрежение в миг се освободи и ѝ донесе такова удовлетворение, че в очите ѝ бликнаха сълзи и тя изкрещя нещо... или може би не беше нищо, само експлозивно изскочил дъх.

Когато всичко свърши, Примейлът вдигна глава, а езикът му направи едно последно бързо движение, преди да се отдели от нея.

— Добре ли си? — попита той, а очите му бяха широко отворени и жълти.

Тя отвори уста, за да отговори. От там не излезе нито звук и тя само кимна.

Примейлът облиза бавно устните си, излагайки на показ кучешките си зъби... и желанието му стана още по-очевидно, когато закова поглед в шията ѝ.

Да отметне глава на една страна и да му предложи вената си, изглеждаше най-естественото нещо на света.

— Вземете от мен — обърна се към него тя.

Очите му проблеснаха и той се нахвърли върху тялото ѝ, целувайки корема и поспирайки на едно от зърната, като му отдели особено внимание. В следващия миг зъбите му бяха върху шията ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да... *О, боже!*

Заби ги рязко и дълбоко. Случи се толкова бързо... точно както си го беше представяла. Той беше брат с потребност от животоподдържащата течност, а тя не беше чуплива вещ. Отдаде му се и той я прие, но у нея започна да се заражда друга дива потребност.

Размърда се на масата и разтвори краката си.

— Вземете ме. Докато се храните... бъдете в мен.

Без да се отделя от шията ѝ, той изръмжа и започна да разкопчава панталоните си, а токата на колана му се удари в масата. Дръпна я грубо надолу, хвана я за коленете и ги повдигна рязко.

Усети топлия и твърд допир...

Но тогава той спря.

Захапката му постепенно отслабна и прерасна в целувка. После той застина напълно неподвижен, с изключение на вдишването и издишването. Тя още можеше да почувства желанието му за секс, можеше да подуши наситения му аромат, усещаше нуждата му от нейната кръв, но той не помръдваше, въпреки че тя беше готова да му предостави всичко това.

Отдръпна се от нея, леко положи краката ѝ на масата и я повдигна, заравяйки глава в рамото ѝ.

Тя го прегърна нежно. Огромната тежест на мускулите и костите му беше балансирана между пода и масата, така че да не я смаже.

— Добре ли сте? — продума тя в ухото му.

Той поклати глава и се притисна още по-плътнo в нея.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Какво ви тревожи? — Тя погали рамото му. — Споделете с мен.

Той каза нещо, което тя не долови.

— Моля?

— Аз съм... девствен.

---

[1] Американска филмова компания, известна с екранизациите си по романи на английски класици. — Бел.ред. ↑

— Тази вечер? — попита Хекс. — Отиваш на север тази вечер?

Рив кимна и продължи да оглежда архитектурните планове за новия си клуб. Листовете хартия бяха опънати на бюрото му и покриваха всички други документи, намиращи се там.

Не. Не искаше точно това. Пространството беше прекалено открито. Искаше разпределение, съставено от безброй малки кътове, където посетителите можеха да потънат в сенките. Разбира се, имаше нужда от дансинг, но не с квадратна форма. Искаше нещо необичайно. Страховито. Загадъчно, заплашително и много елегантно. С атмосфера, напомняща за Едгар Алан По и Джак Изкормвача, но използваните материали щяха да бъдат никелиран хром и черно лъскаво стъкло. Викторианската епоха в съчетание със съвременна готика.

Този боклук пред него напомняше на всеки друг клуб в града.

Бутна чертежите настрани и погледна часовника си.

— Трябва да вървя.

Хекс скръсти ръце пред гърдите си и застана пред вратата на офиса.

— Не, няма да дойдеш.

— Държа.

— Дали не изживявам отново неприятен спомен? Не разигравахме ли същото поминалата вечер? Както и около още сто други вечери преди това. Отговорът е „не“ и винаги ще остане такъв.

— Защо? — сопна се тя. — Така и не разбрах защо позволяваш на Трез да идва.

— С Трез е различно. — Рив облече самуреното си палто и отвори чекмеджето на бюрото. Новите два четирийсеткалиброви пистолета марка „Глок“ пасваха идеално в кобурите под костюма му.

— Знам какво правиш. С нея.

Рив замръзна на място. После продължи със заниманието си.

— Разбира се, че знаеш. Срещам се с нея, давам ѝ парите и си тръгвам.

— Това не е всичко.

Той оголи кучешките си зъби срещу нея.

— Напротив, всичко е.

— Не е. Това ли не искаш да видя?

Рив изскърца със зъби и ѝ отправи убийствен поглед от другия край на кабинета.

— Няма нищо за гледане. Точка по въпроса.

Хекс не отстъпваше често, но имаше достатъчно здрав разум да не продължава да го притиска. Въпреки гнева, четящ се в очите ѝ, тя каза:

— Промените в графика не вещаят нищо добро. Тя обясни ли ти защо?

— Не. — Той тръгна към вратата. — Става дума за обикновен бизнес, както винаги.

— Това никога не е обикновен бизнес. Забравяш този момент.

Замисли се за всичките години, в които беше ангажиран с тази гадост, и за това, че бъдещето не обещавахе нищо различно.

— Много грешиш по въпроса за забравянето. Повярвай ми.

— Каж ми, ако тя опита да те нарани, би ли я прострелял смъртоносно?

— Все едно не си ми задавала този въпрос.

Темата на целия разговор го караше да желае да одере кожата си и да я изпрати на химическо чистене. Това, че Хекс насочваше вниманието му към нещо, което той не желаше да обмисля прекалено, беше абсолютно неприемливо.

Истината беше, че с някаква своя част харесваше онова, което вършеше веднъж месечно. И тази реалност бе абсолютно непоносима, когато бе в света, който обитаваше през повечето време, онзи свят, в който допаминът му позволяваше да съществува, един относително нормален и жизнен свят.

Тази малка частица грозота в сърцето му беше нещо, което със сигурност не възнамеряваше да споделя с никого.

Хекс сложи ръце на кръста си и вирна брадичка — типичната ѝ поза, когато се караха.

— Обади ми се, когато приключиш.

— Винаги го правя.

Той събра чертежите, взе чантата си с вещи, необходими му за един ден и напусна офиса. Трез чакаше в бентлитото и когато видя Рив, освободи шофьорското място.

Рив чу в главата си дълбокия и мелодичен глас на мавъра: *Ще бъда там след половин час, за да огледам обстановката и да проверя бунгалото.*

— Добре.

Кажми ми, че не си взимал медикаменти.

Рив го потупа по рамото.

— Не и през последния час. И, да, имам противоотрова.

Добре. Карай внимателно, загубеняко.

— Не, ще се целя в движещи се камиони и заблудени сърни.

Трез затвори вратата и отстъпи назад. Скръсти ръце пред масивния си торс и се усмихна леко, а белите му зъби се открийа върху красивото мургаво лице. За миг зелените му като оливин очи проблеснаха — неговият еквивалент на намигане.

Ривендж потегли, доволен, че Трез му беше подкрепление. Мавърът и брат му Ай Ем можеха да се похвалят с колекция от трикове, способни да впечатлят дори един *симпат*. Все пак те бяха членове на кралското семейство на с'Хисбе на Сенките.

Рив погледна към часовника в колата. Трябваше да се срещне с Принцесата в един през нощта. Като се имаше предвид, че пътуването на север щеше да отнеме два часа, а сега беше единайсет и петнайсет, щеше да му се наложи да кара като прилеп, избягал от ада.

Замисли се за Хекс. Дори не искаше да знае откъде тя бе научила за секса... и се надяваше да продължи да уважава желанието му и да не се спотайва в сенките.

Тормозеше се, задето тя бе наясно, че той е чисто и просто една курва.

От една страна, Фюри не можеше да повярва, че думите „Аз съм девствен“ бяха излезли от устата му. От друга, се радваше, че ги беше изрекъл.

Нямаше представа какво мисли Кормия. Тя беше напълно притихнала.

Беше се отдръпнал достатъчно, че да прибере пениса си в панталона и да закопчае ципа, после оправи нейната роба, като съедини двете половини и закри красивото ѝ тяло.

В настъпилата помежду им тишина той крачеше из стаята, като изминаваше разстоянието между вратата и насрещната стена и после обратно.

Очите ѝ следяха всяко негово движение. Боже, за какво ли си мислеше?

— Предполагам, това няма никакво значение — заговори той. — Не знам защо изобщо

го споменах.

— Как е възможно... Съжалявам. Не е уместно...

— Не, нямам нищо против да обясня. — Той млъкна, тъй като не беше сигурен дали тя е чела за миналото на Зейдист. — Положих клетва за въздържание, когато бях млад. За да направя себе си по-силен. И се придържах към нея.

Не съвсем, приятелю, припя Магьосника. Защо не ѝ кажеш за онази уличница? Кажу ѝ за проститутката, на която плати в „Зироу Сам“ и я отведе в тоалетната, но не можа да доведеш нещата докрай.

Колко типично за теб, да бъдеш така необикновен. Единственият покварен девственник на планетата.

Фюри спря пред нарисуваното на черната дъска. Беше съсипал всичко.

Взе парче тебешир и започна да рисува бръшлян първо върху краката.

— Какво правите? — попита тя. — Разваляте я.

О, скъпа, отговори Магьосника. Колкото и добре да рисува, повече го бива да унищожшава.

Не след дълго прекрасното ѝ тяло беше покрито с одеяло от бръшлянови листа. Когато свърши, той отстъпи от черната дъска.

— Веднъж опитах да правя секс. Не се получи.

— Защо не? — попита тя с напрегнат глас.

— Не беше както трябва. Не бях направил правилен избор. Спрях.

Тя замълча за кратко и после се надигна от масата.

— Точно както постъпихте сега с мен.

Той бързо се завъртя.

— Не, това не е...

— Вие спряхте, не е ли така? Избрахте да не продължите.

— Кормия, не защото...

— За коя се пазите? — В очите ѝ се четеше огромно разочарование. — Или причината са фантазиите ви за Бела? Това ли ви спира? Ако е така, искрено съчувствам на Избраниците. Но ако въздържанието ви кара да сте така изолиран, тогава съчувствам на вас. Тази сила е лъжлива.

Тя беше права. Толкова беше права.

Кормия прибра косата си в кок, наблюдавайки го, горда като кралица, докато я захващаше с фиби на мястото ѝ.

— Връщам се обратно в Светилището. Желая ви всичко най-добро.

Тя се обърна, а той се втурна след нея.

— Кормия, почакай...

Тя дръпна ръката си, когато той се опита да я хване.

— Защо да чакам? Какво точно ще се промени? Нищо. Вървете и бъдете с останалите. Ако можете. Ако не можете, трябва да отстъпите мястото си на друг, който да даде на расата ни нужната ѝ сила.

Тя затвори вратата след себе си.

Застанал сам наред празната класна стая, докато смехът на Магьосника кънтеше в ушите му, той почувства, че светът около него се свива, така че миналото, настоящето и бъдещето започнаха да го задушават... превръщайки го в една от статуите в обраслата и мъртва градина на семейния му дом.

Тази сила е лъжлива...

В обгърналата го тишина той продължаваше да чува изречените от нея думи в главата си, отново и отново.

— Това е просто клуб — заяви синът на Омега, а в гласа му се чувстваше разочарование и гняв.

Господин Д. изключи двигателя на форда и се озърна.

— Да. И тук ще намерим каквото ви е нужно.

Бяха карали без посока известно време, защото синът на Омега не спираше да повръща. Последният пристъп на гадене беше отминал преди четирийсет минути и господин Д. вярваше, че нещата са се успокоили. Беше трудно да се каже дали причината за състоянието му беше онова, което се наложи да извърши, или приемането му в техните редици. При всички случаи господин Д. се беше погрижил за него.

„Скриймърс“ беше удачното място за тях. Въпреки че синът на господаря нямаше да е в състояние да се храни или да прави секс, тук имаше нещо за него — пияни хора, които можеха да бъдат използвани вместо боксови круши.

Както беше уморен и напрегнат, тялото на сина преливаше от енергия, която трябваше да бъде изразходена. Клубът и идиотите в него щяха да играят ролята на оръжие. Синът щеше да бъде куршумът.

Един бой щеше да го съживи.

— Хайде — подкани го господин Д. и слезе от колата.

— Това са пълни глупости. — Думите може да бяха остри, но тонът продължаваше да е на някой с изпразнено от съдържание съзнание.

— Не са. — Господин Д. заобиколи колата и отвори вратата на сина, а после му помогна да излезе. — Трябва да ми се доверите.

Пресякоха улицата, за да стигнат до клуба, и когато бодигардът в началото на опашката се втренчи в господин Д., той пхна в ръката му петдесетдоларова банкнота, която ги вкара вътре.

— Само ще се помотаем наоколо — подхвърли господин Д., докато си проправяха път през тълпата към бара.

Във всички кътчета на клуба гърмеше як рап, жените, облечени в миниатюрни късчета кожа, кръстосваха на лов за пениси, а мъжете се споглеждаха красноречиво помежду си.

Увери се, че е постъпил правилно, щом синът стрелна с поглед група колежани, които се смееха силно и се наливаха с мартини.

— Да, просто малко ще разпуснем — заяви господин Д. със задоволство.

Барманът се приближи към тях.

— Какво да бъде?

Господин Д. се усмихна.

— Нищо за нас...

— Текила — отговори синът.

Когато барманът се отдалечи, господин Д. се наклони към него.

— Вече не можете да ядете. Нито да пиете или да правите секс.

Светлите очи на сина го стрелнаха.

— Какво? Майтапиш ли се?

— Не, сър, такива са порядките...

— Майната им. — Когато чашата с питие се озова пред него, синът се обърна към бармана: — Открий ми сметка.

Леш погълна текилата на един дъх, без да отделя поглед от господин Д.

Господин Д. поклати глава и започна да търси с поглед тоалетната. Когато той се беше опитал да погълне някаква храна, беше бълвал в продължение на цял час след това, а вече не изпълниха ли това упражнение достатъчно пъти за една вечер?

— Къде ми е второто? — изрепчи се Леш на бармана.

Господин Д. отново завъртя глава към него. Синът на Омега стоеше до бара, доволен и потупващ с пръсти по барплота. Второто питие пристигна. После и третото.

След като четвъртата чаша беше поръчана, погледът на Леш се плъзна наоколо, изпълнен с агресия.

— Каква беше тази история за яденето и пиенето?

Господин Д. не можеше да реши дали пред него стои готова да избухне бомба... или чудо. Нямаше лесър, способен да поеме храна или напитка след промяната. Черната кръв на Омега ги хранеше и не беше съвместима с нищо друго. Всичко, от което се нуждаеха, за да оцелеят, беше два часа почивка на ден.

— Предполагам, че вие сте различен — отговори господин Д. с почит в гласа.

— Дяволски си прав, че е така — промърмори синът и си поръча хамбургер.

Докато ядеше и пиеше, беше очевидно, че цветът на лицето му е започнал да се връща, а обърканото изражение беше заместено от самоувереност. Като го наблюдаваше как поглъща хамбургера, картофките и всичката тази текила, господин Д. не можа да не се зачуди дали синът ще избледнее като останалите лесъри. Общите правила очевидно не важаха за него.

— И каква беше тази тъпотия за секса? — попита синът, докато бършеше устата си с черна хартиена салфетка.

— Импотентни сме. Нали разбирате, не можем...

— Знам какво означава, професоре.

Синът закова поглед в една самотна блондинка в края на бара. Господин Д. никога не би имал куража да опита с такава жена, дори да можеше да го вдигне. При това достойно за „Плейбой“ тяло и лице на кралица на красотата не би се пробвал, защото тя беше много над категорията му.

Не че изобщо би го забелязала.

Тя обаче забеляза сина и начинът, по който го наблюдаваше, накара господин Д. да погледне на новия си шеф с други очи. Нямаше спор, че Леш изглеждаше добре с късо подстриганата си руса коса, изсеченото лице и сивите си очи. А тялото му беше точно от типа, по който си падаха жените. Масивният и мускулест гръден кош оформяше обърнат триъгълник върху таза му, готов за всякакви упражнения.

На господин Д. му хрумна, че ако още бяха в училище, той би се гордял да го видят със сина. И вероятно би бил извън обкръжението му.

Но тук не бяха в училище и Леш имаше нужда от него. И го знаеше.

Момичето в другия край на бара се усмихна, взе черешката от синьото си питие и плъзна език по дръжката ѝ. Не можеше да не си представиш как го прави с нечии топки и господин Д. погледна настрана. Ако още беше човек, щеше здравата да се е изчервил. Когато станеше дума за момичета, винаги се изчервяваше.

Синът стана от столчето си край бара.

— Без храна. Без секс. Как ли пък не. Чакай тук, загубеняко.

Синът се обърна и тръгна към жената.

Останал сам на бара пред празната чаша и изцапаната с кетчуп чиния, господин Д. реши, че се е справил добре. Искаше синът на Омега да отклони вниманието си от мислите за това, как беше изклал вампирските си родители... само дете бе очаквал, че ще стане след някой хубав въргал.

Вместо това синът си похапна добре и пи алкохол. А сега за финал си беше уредил и чукане, та да прогони спомена от паметта си.

Господин Д. поклати глава към бармана, когато беше попитан дали желае нещо. Жалко, че вече не можеше да пие. На времето си падаше по „Саутърн кѐмфорт“. Не би му се отразил зле и един хамбургер. Наистина ги обичаше.

— Имаш ли нещо за мен, Сам?

Господин Д. се озърна. До него, опрян на бара, стоеше огромен тип с мръснишка усмивка и его колкото товара на самосвал. Беше облечен в черно кожено яке с невероятен орел, избродиран на гърба, и три номера по-големи от неговите джинси и ботуши. Около врата си носеше верижка с диаманти и имаше набиващ се на очи часовник.

Господин Д. не си падаше много по бижута, но му завидя за абитуриентския пръстен. Беше изработен от жълто злато за разлика от останалите бижута и имаше светлосин камък в средата.

На господин Д. му се щеше да се беше дипломирал в гимназията.

Барманът се приближи.

— Да, имам нещо. — Той кимна към групичката, раздразнила сина малко по-рано. — Обясних им кого да търсят.

— Хубаво. — Грамадният тип извади нещо от джоба си и двамата си стиснаха ръцете.

Пари, помисли си господин Д.

Големият тип се ухили и изпъна черното си кожено яке, а пръстенът му проблесна на ръката. Приблѐжи се към групата и се обърна, все едно им показваше гърба на якето си.

Последваха подвиквания и възгласи и много ръце потънаха в джобовете на собствениците си, имаше още ръкостискания и още бъркане по джобовете.

Беше прекалено очевидно. Другите хора ги наблюдаваха и беше повече от ясно, че не си разменяха визитни картички.

Няма да издържи дълго в бизнеса, помисли си господин Д.

— Сигурен ли си, че не искаш нищо? — обърна се барманът към господин Д.

Господин Д. хвърли поглед към тоалетната, в която синът беше отвел блондинката.

— Не, благодаря. Чакам приятеля си.

Барманът се ухили.

— Обзалагам се, че ще се позабави. Тя изглежда доста дива.

На горния етаж Кормия събра всичко свое... което не беше много.

Загледана в купчината с роби, книгите с молитви и ароматните свещи, тя осъзна, че е забравила розата си в офиса. Но пък и бездруго нямаше да може да я вземе със себе си в Светилището. Единствените неща от тази страна, допускани там, бяха предмети с историческа стойност.

В глобален смисъл, разбира се.

Хвърли поглед към най-новата си — и последна — конструкция от клечки за зъби и грах.

Беше такава лицемерка да критикува Примейла, задето търсеше сила в усамотението, а какво правеше тя? Напускаше този свят, който беше такава предизвикателство за нея, с намерението да търси уединение, по-крайно дори от това, което беше имала като Избраница.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Почукването на вратата беше тихо.

— Един момент — извика тя и се опита да се успокои. Когато най-накрая отиде и отвори вратата, очите ѝ се разшириха и тя подръпна реверите на робата си, за да прикрие следата от ухапване на шията си.

— Сестро моя?

На прага стоеше Избраницата Лейла, красива както винаги.

— Приветствам те.

— Приветствам те.

Те си размениха дълбоки поклони, което беше най-близкото до прегръдка, допустимо за Избраниците.

— Каква е причината да си тук? — попита Кормия, докато се изправяше. — За да предоставиш кръвта си на братята Рейдж и Вишъс ли си дошла?

Тези официални думи сега ѝ се струаха странни. Беше започнала да свиква с по-неформалните разговори. И да се чувства по-удобно с тях.

— Да, наистина ще посетя брат Рейдж. — Последва пауза. — Но също така исках да разговарям с теб. Може ли да вляза?

— Разбира се. Чувствай се добре дошла в стаята ми.

Лейла влезе и внесе със себе си неловко мълчание.

Значи новините се бяха разнесли из Светилището, помисли си Кормия. Всички Избраница знаеха, че е отхвърлена като Първа избраница.

— Какво е това? — попита Лейла, сочейки към конструкцията в ъгъла на стаята.

— Просто хоби.

— Хоби?

— Когато имам свободно време, аз... — Това беше признание за вина. Би трябвало да се моли, ако нямаше какво друго да прави. — Както и да е...

Лейла не показа с изражение или с думи, че я съди за откровението ѝ. Въпреки това самото ѝ присъствие беше достатъчно да накара Кормия да се чувства зле.

С внезапно нетърпение тя каза:

— Предполагам, вече е известно, че друга ще бъде обявена за Първа избраница?

Лейла се приближи към творението от клечки за зъби и грах и прекара фините си пръсти по един от сегментите.

— Помниш ли как ме завари да се крия при водното огледало? Тъкмо се бях срещнала с Джон Матю след преобразяването му.

Кормия кимна при спомена за тихия плач на Избраницата.

— Беше доста разстроена.

— А ти беше така мила с мен. Отпратих те, но ти бях толкова благодарна и... дойдох да ти се отплатя за добрината. Бремето, което носим като Избраница, е тежко и невинаги бива разбрано от останалите, които не са част от редиците ни. Искам да знаеш, че съм изпитала онова, което ти чувстваш в момента и съм твоя сестра по сърце.

Кормия се поклони ниско.

— Аз... Трогната съм.

Освен това изпитваше и много други неща. Едно от тях беше изненада, че обсъждат всичко това. Прямотата беше нещо необичайно.

Лейла отново погледна към конструкцията.

— Не искаш да се завърнеш в лоното, нали?

След като прецени възможностите си, Кормия реши да довери на Избраницата истината, която не беше готова да признае пред себе си.

— Правилно ме преценяваш.

— Има и други сред нас, търсеци нов път. Такива, които искат да прехвърлят живота си от тази страна. Това не е срамно.

— Не съм толкова сигурна в това — отговори Кормия сухо. — Срамът е като робите, които носим. Винаги е с нас, винаги ни обгръща.

— Но ако свалиш робата, ще си свободна от бремето и изборът ще е твой.

— Послание ли ми носиш, Лейла?

— Не. Ако се завърнеш в лоното, ще бъдеш добре дошла за всичките си сестри.

Директрис даде ясно да се разбере, че няма нищо нередно в това, да бъде сменена Първата избраница. Примейлът продължава да изпитва най-висока почит към теб. Така каза тя.

Кормия започна да крачи из стаята.

— Това е само официалното обяснение, разбира се. Не може да не знаеш какво се върти в главите на всички. Има само две обяснения. Или не съм била пожелана от Примейла, или аз съм го отхвърлила. И двете са напълно неприемливи и нечувани досега.

Последвалата тишина ѝ подсказа, че е направила вярно заключение.

Спря пред прозореца и погледна към басейна. Не беше сигурна, че притежава силата да напусне сестрите си. И по-важното, къде би отишла?

Спомни си за Светилището и си каза, че там беше прекарала радостни дни. Тогава имаше цел и съпричастността ѝ към нещо добро я изпълваше с удовлетвореност. Ако станеше самотен летописец, както възнамеряваше, можеше да избягва контакта с останалите за цели цикли от време.

Усамотението я привличаше.

— Вярно ли е, че Примейлът изобщо не те вълнува? — попита Лейла.

Не.

— Да. — Кормия поклати глава. — Искам да кажа, интересувам се от него, доколкото е редно. По същия начин като теб. Ще се радвам за която и да е друга да бъде Първа избраница.

Очевидно Лейла нямаше индикатор за глупостта както Бела, защото лъжата беше изречена и тя не оспори и сричка от нея. Само се поклони.

— Може ли да ти задам въпрос? — попита Лейла, докато се изправяше.

— Разбира се.

— Той добре ли се отнасяше с теб?

— Примейлът ли? Да. Беше много грижовен.

Лейла отиде до леглото и взе един от сборниците с молитви.

— Прочетох в биографията му, че е велик воин и че е спасил близнака си от ужасяваща участ.

— Велик боец е. — Кормия погледна към градината с розите. Вероятно вече всички избраницы бяха прочели томовете за него в специалния раздел на библиотеката за Братството и на нея ѝ се искаше да беше направила същото, преди той да я беше довел тук.

— Той говори ли за това? — продължи Лейла забързано.

— За какво?

— Как е спасил близнака си, брат Зейдист, от ужасно кръвно робство. Така Примейлът е загубил крака си.

Кормия бързо обърна глава.

— Наистина ли? Така ли се е случило?

— Никога ли не го е обсъждал с теб?

— Не, не е. Не обича да споделя. Поне не с мен.

Информацията ѝ подейства шокиращо и тя си спомни как му беше казала, че обича фантазиите си за Бела. Това, което тя изпитваше към Примейла, истинско ли беше? Знаеше толкова малко за миналото му. Имаше оскъдна информация за онова, което го бе превърнало в мъжа, който беше сега.

Но пък познаваше душата му.

И го обичаше заради нея.

На вратата се почука. Когато отговори, Фриц подаде главата си.

— Извинете ме, но господарят е готов за вас — обърна се той към Лейла.

Лейла вдигна ръце към косата си, а после приглади и робата. Фриц затвори вратата, а Кормия си помисли, че Избраницата обръщаше особено внимание на...

О... не...

— Ти... ще се срещнеш с него? С Примейла?

Лейла се поклони.

— На път съм да го видя, да.

— А не Рейдж?

— Ще му бъда в услуга след това.

Кормия замръзна, все едно кръвта ѝ беше заместена от лед. Но разбира се. Какво беше очаквала.

— Тогава по-добре върви.

Лейла присви очи, а после ги отвори широко.

— Сестро?

— Върви. Не карай Примейла да те чака. — Тя отново се обърна към прозореца, готова да извика.

— Кормия... — прошепна Лейла. — Кормия, ти имаш чувства към него. Дълбоки чувства.

— Не съм казвала такова нещо.

— Не е нужно. Изписано е на лицето ти и личи в тона ти. Сестричке, защо отстъпваш мястото си?

Когато Кормия си представи главата на Примейла между бедрата на сестра ѝ и как Лейла извива тялото си с наслада, стомахът ѝ се сви на топка.

— Желая ти успех на срещата. Надявам се да направи добър избор и да се спре на теб.

— Защо се оттегляш?

— Бях принудена да се оттегля — отговори тя отсечено. — Решението не беше мое.

Сега, моля те, не карай Примейла да чака. Не бива да допускаме това, пази Боже.

Лейла пребледня.

— Бог?

Кормия размаха ръка.

— Това е просто израз, който използват тук, и не е свързан с вярата ми. Сега, моля те, върви.

Лейла изглежда имаше нужда от миг, за да дойде на себе си след религиозния гаф. После гласът ѝ стана много нежен.

— Останалите са убедени, че той няма да избере мен. И знай, че ако някога имаш нужда...

— Няма да имам. — Кормия се обърна и закова поглед в прозореца.

Когато вратата най-сетне се затвори, тя изруга. После отиде в ъгъла на стаята и започна да троши конструкцията си. Унищожи я до последния елемент, раздробявайки спретнатите малки кубчета, докато цялата им структура не се превърна в безредна купчина на килима.

В „Скриймърс“ в центъра на града Леш използваше усилено една от частните бани. И то не защото му беше нужна тоалетната.

Беше притиснал в гръб блондинката от бара, а тя се беше вкопчила в мивката. Черната ѝ кожена пола беше вдигната до кръста, черните ѝ прашки бяха отместени на една страна, а черната ѝ блуза беше отворена широко и той я държеше за гърдите. На задника си имаше татуирана малка розова пеперуда, а на врата си носеше сърце на верижка. И двете се поклащаха в неговия ритъм.

Беше особено забавно заради факта, че въпреки предизвикателните дрехи, той имаше усещането, че този тип секс не е в стила ѝ. Нямаше имплант, червилото не беше неразмазващо се и се беше опитала да го накара да използва презерватив.

Точно преди да стигне докрай, той я завъртя, принуди я да коленичи и изръмжа, докато достигаше кулминацията си в устата ѝ. Господин Д. се беше оказал прав. Точно от това беше имал нужда. Чувство за господство, завръщане към нормалните за него занимания. Секса още си го биваше.

В мига, когато свърши, той вдигна ципа си, без да го е грижа дали тя е изплюла, или е преглътнала.

— Ами аз? — попита тя, докато бършеше устата си.

— Какво за теб?

— Моля?

Леш заоглежда косата си в огледалото. Може би трябваше отново да я пусне дълга. Беше се подстригал във военен стил след преобразяването си, но наистина харесваше конската си опашка. Имаше хубава коса.

Медальонът на Кинг наистина му седеше добре.

— Хей! — настоя момичето.

Разгневен, той хвърли поглед към отражението ѝ.

— Нали не очакваш сериозно да ме е грижа за теб?

За миг тя изглеждаше обърквана, като че бе взела филм от видеотеката, но дискът в кутията се бе оказал различен от очаквания.

— Моля?

— Коя част не ти е ясна?

Шокът я накара да мига като риба.

— Нещо... не схващам.

Да, на екрана вървеше порнографският „Деби покорява Далас“ вместо „Хубава жена“. Той се озърна из банята.

— Позволи ми да те доведа тук, да вдигна полата ти и да те чукам. И си изненадана, че не ме е грижа? Какво точно си мислеше, че ще се случи?

И последните следи от вълнението на послушно момиче, решило да попалува, изчезнаха от лицето ѝ.

— Не е нужно да се държиш грубо.

— Защо кучки като теб винаги са изненадани?

— Кучки? — Лицето ѝ се изкриви от гняв, превръщайки я от красавица в някакво подобие на горгона, но това я направи някак по-интересна. — Та ти не ме познаваш.

— Напротив, познавам те. Ти си уличница, която допуска непознат да свърши в устата

й в обществена тоалетна. Моля те. Изпитвам повече уважение към проститутките. На тях поне не им плащат в натура.

— Ти си такъв мръсник.

— А ти си досадница. — Той посегна към топката на вратата.

Тя се вкопчи в ръката му.

— Внимавай, нещастнико. Мога да ти вгорча живота за отрицателно време. Знаеш ли кой е баща ми?

— Някой, който не се е погрижил да те възпита правилно?

Свободната й ръка го удари по лицето.

— Майната ти.

Добре, гневът определено я правеше по-интересна.

Кучешките зъби напиха в устата му и той се изкушаваше да захапе гърлото й като току-що изваден от пакетчето бонбон. Само че някой почука на вратата и това му напомни, че е на обществено място и тя е човек. Почистването винаги беше проблем.

— Ще съжаляваш. — Тя се изплю върху него.

— Така ли? — Наклони се към нея и беше изненадан, че тя не помръдна. — Не можеш да ме пипнеш, момиченце.

— Само гледай.

— Дори не знаеш името ми.

Усмивката й беше ледена и добави години към възрастта й.

— Познавам много...

Чукането на вратата се повтори.

Преди да се е прицелила отново и той да не може да не й отвърне, Леш излезе от банята, като бързо изстреля към нея:

— Защо не си смъкнеш полата?

Онзи, който почукваше от другата страна, хвърли поглед към него и отстъпи назад.

— Съжалявам, човече.

— Няма проблем — отговори Леш и направи гримаса. — Вероятно й спаси живота.

Мъжът се засмя.

— Тъпи курви. Не можем с тях, но не можем и без тях. — Вратата на съседната тоалетна се отвори и мъжът се завъртя, излагайки на показ емблема с орел на гърба на коженото си яке.

— Хубава птица — подхвърли Леш.

— Благодаря.

Леш отиде до бара и кимна на господин Д.

— Време е да тръгваме. Приключих.

Извади портфейла от задния си джоб и замръзна на място. Не беше неговият, а този на баща му. Бързо измъкна петдесетдоларова банкнота и го прибра обратно на мястото му.

Двамата с господин Д. напуснаха претъпкания и шумен клуб и когато се озоваха на тротоара на „Трейд Стрийт“, той пое дълбоко дъх. Жив. Чувстваше се напълно жив.

На път за колата Леш каза:

— Дай ми телефона си и номерата на четирима проверени убийци.

Господин Д. му подаде нокията си и изрецитира няколко цифри. Когато се обади на първия и му продиктува адрес в скъпите райони на града, той не се и съмняваше, че мръсникът изпитва подозрения към него. Това се потвърди, когато лесърът попита кой, по

дяволите, му звъни от телефона на господин Д.

Те не знаеха кой е той. Онези, които убиваха за него, не знаеха кой е той.

Леш подаде проклетия телефон на господин Д. и го изкомандва да даде потвърждение. Не биваше да се изненадва заради съмнението им, но това много скоро щеше да се промени. Възнамеряваше да даде на бойците си няколко адреса на къщи, които да ударят тази нощ, за да си спечели малко доверие, а на другия ден Обществото на лесърите щеше да има събрание.

Или щяха да го следват, или да се срещнат със създателя си.

След като изпълни номера с телефона още три пъти, Леш каза:

— Сега ме откарай до „Бун Лейн“ номер 2115.

— Искате ли да повикам подкрепления за удара?

— За следващата къща, да. Но с тази искам да се заема лично.

Скъпият му братовчед Куин щеше да си изяде собствения задник за обяд.

След като беше прекарал пет месеца в ролята на Примейл, Фюри беше свикнал да се чувства некомфортно. Цялата история наподобяваше носенето на неудобни костюми ден след ден, цял гардероб, съдържащ „това не ми е по вкуса“.

Но срещата с Лейла за поста ѝ на Първа избраница му се струваше особено нередна.

Порочно нередна.

Докато я очакваше в библиотеката, той се помоли на Господ тя да не сваля робата си, както бяха постъпили другите.

— Ваша светлост?

Той погледна през рамо. Избраницата стоеше пред отворените двойни врати на помещението, а бялата ѝ роба се стелеше по пода. Стройното ѝ тяло имаше царствена осанка.

Тя се поклони ниско.

— Желая ви всичко най-хубаво за тази вечер.

— Благодаря ти. И аз на теб.

Когато се изправи, очите ѝ срещнаха неговите. Бяха зелени. Също като на Кормия. Имаше нужда от цигара.

— Имаш ли нещо против да запаля?

— Разбира се, че не. Ето, нека ви поднеса пламък. — Преди той да успее да ѝ каже да не си прави труда, тя беше взела кристалната запалка и я доближи към него.

Фюри постави ръчно свитата цигара между устните си, а тя отвори запалката. Той я взе от ръцете ѝ и каза:

— Не се тревожи. Мога и сам.

— Разбира се, Ваша светлост.

Камъчето издаде стържещ звук и жълтият пламък се появи. Тя отстъпи назад и заоглежда стаята.

— Напомня ми за дома — промълви.

— С какво?

— Всички тези книги. — Тя доближи рафтовете и докосна някои от кожените подвързии. — Обичам книгите. Ако не бях обучена в тайните на *ерос*, бих искала да стана летописец.

Тя изглеждаше толкова спокойна и по някаква причина това го притесни. Кое то беше глупаво. С останалите се чувстваше като омар в ресторант за морски деликатеси. С нея просто водеха обикновен разговор.

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— По своя воля ли си тук?

— Да.

Отговори с толкова равен тон, че прозвуча някак механично.

— Сигурна ли си?

— Отдавна искам да служа на Примейла. Винаги съм била непоколебима в това си желание.

Изглеждаше напълно искрена... но нещо не беше наред. И после той осъзна какво беше то.

— Не мислиш, че ще избира теб, нали?

— Не.

— Защо?

Чувствата ѝ започнаха да личат, тя сведе глава, повдигна ръце и преплете пръсти.

— Бях доведена тук да се срещна с господаря Джон Матю след неговото преобразяване. И той... ме отблъсна.

— Как?

— След като беше претърпял промяната, аз го изкъпах, но той ме отблъсна. Обучена съм да служа сексуално и бях готова да го направя, но той не ме пожела.

— И според теб това значи, че няма да избира теб?

— Директрис настояваше да дойда, но това е само признак на уважение към вас.

Възможност да можете да прецените всички нас. Нито тя, нито аз очакваме да ме провъзгласите за Първа избраница.

— Джон Матю обясни ли защо не... — Защото повечето мъже бяха сексуално неудържими веднага след преобразяването.

— Тръгнах си веднага щом бях помолена за това. Това е всичко. — Тя го стрелна с поглед. — Господарят Джон Матю е мъж с достойнство. Не е в природата му да влиза в подробности за недостатъците на другите.

— Сигурен съм, че не е било заради...

— Моля ви, може ли да спрем да говорим на тази тема, Ваша светлост?

Фюри изпусна дим с аромат на кафе.

— Фриц каза, че си била в стаята на Кормия. Какво правеше там?

Настъпи дълго мълчание.

— Беше нещо лично между две сестри. Аз, разбира се, бих ви казала... ако ми наредите да го направя.

Той не можеше да не оцени кротката въздържаност в гласа ѝ.

— Не, всичко е наред. — Изкушаваше се да попита дали Кормия е добре, но знаеше отговора. Не беше добре. Не по-добре от него самия.

— Бихте ли желали да си тръгна? — попита Лейла. — Знаем, че Директрис е подготвила други две мои сестри, които са нетърпеливи да ви поздравят.

Точно както тези от предишната нощ. Развълнувани. Готови да услужат. Смятащи за привилегия срещата с него.

Фюри доближи цигарата до устните си и дръпна бавно.

— Ти не изглеждаш много развълнувана.

— За това, че ще дойдат сестрите ми ли? Разбира се, аз...

— Не, заради срещата с мен.

— Напротив, нетърпелива съм да бъда с мъж. Обучена съм за това и искам да служа повече от всичко. Рейдж и Вишъс не се възползват от всички услуги, които предлагам, и е истинско бремене да стоиш неупотребена... — Очите ѝ се върнаха обратно върху книгите. — Имам чувството, че съм поставена на някакъв рафт. Че в мен е вложена историята на живота ми, но си стоя непрочетена.

Боже, толкова добре му беше познато това чувство. Имаше усещането, че вечно чака нещата да се успокоят, да се сложи край на драмата, да може да поеме дълбоко дъх и да започне да живее. Каква ирония. Звучеше, сякаш Лейла се чувства по този начин, защото в живота ѝ не се случваше нищо. Той се смяташе за непрочетен, защото прекалено много неща се бяха случили за много продължително време.

При всички случаи крайният резултат беше един и същ.

Никой от тях двамата не правеше повече от това, да оцелее някак през поредния ден.

Защо не се разплачеш, приятел, подигра се Магъосника.

Фюри отиде до пепелника и угаси цигарата.

— Кажете на Директрис, че не е нужно да ми праща повече никого.

Лейла закова поглед в него.

— Моля?

— Избирам теб.

Куин спря черния мерцедес пред къщата на Блей и паркира. Бяха чакали с часове в „Зироу Сам“, като Джон периодически пишеше съобщения на Блей. След като все така не получаваха отговор, си тръгнаха от клуба и ето че бяха пред дома му.

— Искаш ли да ти отворя вратата? — попита сухо Куин, докато изключваше двигателя.

Джон го погледна.

— *Ако кажа „да“, ще го направиш ли?*

— Не.

— *Тогавата при всички случаи искам да ми отвориш вратата.*

— Майната ти. — Куин излезе от колата. — Съсипваш ми удоволствието.

Джон затвори вратата от своята страна и поклати глава.

— *Радвам се, че си толкова манипулируемски.*

— Няма такава дума.

— Не знаех, че делиш леглото си с Даниъл Уебстър^[1]. Ало? Гигантът?

Куин хвърли поглед към къщата. Можеше да чуе коментара на Блей: *Искаш да кажеш речника Мериам-Уебстър.*

— Няма значение.

Двамата заобиколиха къщата и се насочиха към вратата, водеща в кухнята. Сградата беше голяма и тухлена, в колониален стил. Предната ѝ фасада вдъхваше уважение със своята официалност, но задната създаваше усещане за уют с извисяващите се от пода до тавана кухненски прозорци и с висящия железен фенер.

За първи път в живота си Куин почука и зачака да му отворят.

— Предполагам, двамата с Блей сте имали тежка разправия.

— О, не знам. Сид Вишъс^[2] например се е държал и по-зле от мен.

Майката на Блей отвори вратата и както винаги изглеждаше като подобие на Мариан Кънингам от „Щастливи дни“^[3], като се започнеше от червената коса и се стигнеше до полата ѝ. Тя беше възплъщение на всичко пухкаво, сърдечно и нежно у по-красивия пол и докато се взираше в нея, Куин осъзна, че тя, а не неговата студена и кльощава майка, определяше стандартите му за жена.

Да... нямаше нищо лошо във флиртовете из баровете, но той би създал семейство с някоя като майката на Блей. Жена с качества. И би ѝ останал верен до края на дните си.

В случай, разбира се, че се намереше някоя да го приеме.

Майката на Блей отстъпи назад, за да ги пусне да влязат.

— Знаеш, че е не е нужно да чукаш. — Тя погледна към веригата около врата на Куин, а после към новата татуировка на скулата му. После хвърли поглед към Джон и промърмори:

— Значи така кралят е оправил нещата?

— Да, госпожо — изписа Джон.

Тя се обърна към Куин, прегърна го и го притисна така силно към себе си, че костите му изпукаха. А той имаше нужда точно от това. В този миг пое дълбоко въздух за първи път от дни насам.

Тя прошепна:

— Щяхме да те задържим тук. Не трябваше да си отиваш.

— Не можех да ви причиня такова нещо.

— По-силни сме, отколкото си мислиш — Тя го освободи от прегръдката си и кимна към задното стълбище. — Блей е горе.

Куин се намръщи при вида на опакования багаж до кухненската маса.

— Заминават ли някъде?

— Трябва да се махнем от града. По-голямата част от *глимерата* ще остане, но... след случилото се тук е прекалено опасно.

— Мъдро решение. — Куин затвори вратата на кухнята. — На север ли ще заминете?

— Бащата на Блей има нужда от почивка и тримата решихме да посетим някои роднини на юг.

Блей се появи в основата на стълбището. Скръсти ръце и кимна към Джон.

— Как си?

Джон го поздрави, а Куин не можеше да повярва, че приятелят му не е споменал нищо за напускане на града. Възможно ли беше да замине, без да каже къде или кога се кани да се върне?

То пък всъщност, намерил се кой да критикува.

Майката на Блей стисна ръката на Куин и прошепна:

— Радвам се, че се върна, преди да сме потеглили. — После продължи по-високо: — Добре, почистих хладилника, а в килера няма нищо нетрайно. По-добре да отида да извадя бижутата си от сейфа.

— Боже — изписа Джон, когато тя излезе от стаята, — колко време ще отсъствате?

— Не знам — отговори Блей. — Известно време.

В последвалото дълго мълчание Джон не спираше да мести поглед от единия към другия. Най-накрая изсумтя и изписа:

— Добре, това е тъпо. Какво се е случило между вас двамата?

— Нищо.

— Нищо — кимна Блей през рамо. — Виджте, трябва да се кача горе и да довърша опаковането на багажа...

Куин бързо го прекъсна.

— Да, и ние трябва да вървим.

— *Не.* — Джон отиде до стълбите. — *Ще се качим с теб в стаята ти и ще изясним всичко още сега.*

Когато Джон постави крак на първото стъпало, на Куин му се наложи да го последва заради новите си задължения, а Блей тръгна с тях, защото природата му не позволяваше да бъде лош домакин.

Когато се озоваха горе, Джон затвори вратата зад тях и сложи ръце на кръста си. Докато наблюдаваше ту единия, ту другия, той приличаше на родител, изправил се пред непокорните си деца и бъркотията, създадена от тях на пода.

Блей отиде до дрешника си и го отвори. Зърна отражението на Куин в огледалото в цял ръст и очите им се срещнаха за миг.

— Хубаво бижу имаш — отбеляза Блей, загледан във веригата, маркираща новия статут на Куин.

— Не е бижу.

— Не, не е. Радвам се за вас двамата. Наистина се радвам. — Той извади един анокрак... което значеше, че семейството наистина щеше да пътува в „южна посока“, но към Антарктика или пък щяха да отсъстват най-малко до зимата.

Джон тропна с крак.

— *Времето ни свършва, загубеняци.*

— Съжалявам — промърмори Куин. — За казаното от мен в тунела.

— Казал си за това на Джон?

— Не.

Блей хвърли якето си в сака „Прада“ и погледна към Джон.

— Той мисли, че го обичам. Че... съм влюбен в него.

Джон бавно отвори уста.

В стаята прозвуча смехът на Блей, който секна изведнъж, като че гърлото му се беше стегнало.

— Да, ако щеш, вярвай. Аз — влюбен в Куин, който ако не е вкиснат, е като разгонен пес и се държи като палячо. Но знаеш ли кое е най-откаченото в тази история?

Куин се напрегна, когато Джон поклати глава.

Блей наведе поглед към сака си.

— Той е прав.

Джон се втрещи, все едно някой бе забил метален шип в крака му.

— Да — каза Блей. — Затова не ми се получаваше много добре с жените. Никоя от тях не може да се сравни с него. Нито пък някой друг мъж, между другото. Така че съм тотално прецакан. Но това не е негова работа, нито твоя.

Боже, помисли си Куин. Не беше ли това седмицата на откровенията!

— Съжалявам, Блей — каза той, защото не знаеше какво друго да направи.

— Да, сигурен съм, че е така. Това прави ситуацията толкова конфузна. — Блей взе якето си в ръка и метна сака „Прада“ на рамо. — Но всичко е наред. Напускам града за известно време. При вас двамата нещата са се подредили. Това е страхотно. Сега трябва да

тръгвам. След няколко дни ще ви напиша съобщение.

Куин беше готов да се обзаложи, че съобщението щеше да е адресирано до Джон.

По дяволите.

Блей се обърна.

— До скоро.

Когато най-добрият му приятел в целия свят му обърна гръб и пое към вратата, Куин отвори уста и се помоли от там да излязат верните думи. Нямаше резултат и той се помоли от там изобщо да излезе нещо. Каквото и да е.

Изведнъж от долния етаж се разнесе силен писък.

Майката на Блей.

Тримата изхвърчаха от спалнята, като че вътре се беше задействала бомба, забързаха по коридора и се спуснаха надолу по стълбите. В кухнята установиха, че кошмарът на войната е влязъл в дома.

Лесъри. Двама. В семейния дом на Блей.

И единият от тях държеше здраво майка му през гърдите.

Блей нададе див вой, но Куин го спря, преди да се е втурнал напред.

— В гърлото ѝ е опрян нож — просъска Куин. — Ще я нареже на филийки, без да се замисли.

Лесърът се усмихна, докато тътреше майката на Блей през кухнята навън от къщата към миниван, паркиран пред гаража.

Джон Матю се дематериализира извън полезрението на останалите, а от трапезарията се появи друг убиец.

Куин и Блей се хвърлиха в атака, като се заеха първо с този убиец, а после нападнаха още един, влязъл през задната врата.

Във вихъра на ръкопашния бой, опустошил кухнята, Куин се молеше Джон да е приел форма в отворения ван и да е поздравил натрапниците за добре дошли с два юмука.

Моля те майката на Блей да не е попаднала насред битката.

Когато на вратата се появи още един лесър, Куин удари с глава онзи, с когото си разменяха юмуци, и хвана в ръка едно от чисто новите си блестящи четирийсет и пет милиметрови оръжия. Тикна дулото под брадичката на мръсника.

Изстрелът отнесе горната част на главата му и това даде достатъчно време на Куин да го пронже в сърцето с ножа, който носеше на кръста си.

Бум-бум! Рез-рез, ах, че весело е днес!

Когато съществото изчезна в проблясък от светлина, Куин нямаше време да спре и да се наслади на убийството на първия си лесър. Обърна се да провери как се справя Блей и беше шокиран до крайност. Двамата с баща му пердашеха наред, което беше изненада, защото бащата на Блей беше счетоводител.

Беше време да подкрепи Джон.

Куин изхвърча през задната врата и в мига, когато ботушите му стъпиха на тревата, от вана се разнесе зарево, което му подсказа, че няма да е нужна помощ.

С плавно движение Джон изскочи от минивана и затвори вратата, потупа по задната врата и автомобилът потегли с бясна скорост. Куин зърна за миг майката на Блей, която беше стиснала волана с две ръце и се движеше на заден по алеята.

— Добре ли си, Джон? — попита Куин с надеждата, че Джон Матю нямаше да бъде убит в първата му нощ като негов *аструкс нотрум*.

Джон понечи да изпише нещо с пръсти, но се разнесе трясък от счупени стъкла.

Двамата заобиколиха къщата. Подобно на сцена от някой филм, от панорамния прозорец на дневната излетяха две тела. Едното от тях беше на Блей, който се приземи върху лесъра, изхвърлен от него като ненужен матрак. Преди убиецът да успее да се съвземе от съприкосновението, Блей хвана главата му и счупи врата му като на пиле.

— Баща ми още се бие в къщата — извика към Куин, който му подхвърли ножа си. —
Долу в мазето.

Джон и Куин се върнаха обратно вътре, а наоколо проблесна светлина за трети път. Блей ги настигна на стълбището, водещо към мазето. Тримата се втурнаха към мястото, откъдето се носеше шум от битка.

Когато стигнаха до основата на стълбите, замръзнаха на място. Бащата на Блей стоеше лице в лице с един лесър, а в ръцете си държеше сабя от Гражданската война и кинжал.

Зад очилата очите му блестяха като факли. Той ги стрелна с поглед.

— Стойте настрана. Този е мой.

Работата беше свършена по-бързо, отколкото се произнася „баща ми нинджата“.

Бащата на Блей разряза убиеца като пуйка и после го прати обратно при Омега. Когато светлината, последвала унищожението, изчезна, той ги погледна със сянка от безумие в очите.

— Майка ти...

— Избяга с вана — отговори Куин. — Джон я спаси.

Блей и баща му въздъхнаха облекчено при тази новина. В този миг Куин забеляза, че рамото на Блей кърви заради прорезна рана. Имаше още една в коремната област и друга на гърба и...

Баща му обърса челото си с ръка.

— Трябва да я открием.

Джон извади телефона си. Чу се извъняване.

Когато майката на Блей отговори, гласът ѝ звучеше накъсано, но не заради лошата връзка.

— Джон? Джон ти...

— Всички сме тук — отговори бащата на Блей. — Продължавай да караш, скъпа.

Джон поклати глава, подаде телефона си и изписа:

— *Ами ако има проследяващо устройство във вана?*

Бащата на Блей сподави ругатня.

— Скъпа? Отбий. Отбий и излез от вана. Дематериализирай се в защитената къща и ми кажи, когато си там.

— Сигурен ли си?

— Веднага, скъпа моя. *Веднага.*

Чу се спирането на двигателя, затръшването на вратата и после настана тишина.

— Скъпа? — Бащата на Блей сграбчи телефона. — Скъпа. О, боже!

— Тук съм — чу се гласът ѝ. — В защитената къща съм.

Всички си поеа дълбоко въздух.

— Идвам веднага.

Размениха си още думи, но Куин беше зает да се вслушва за стъпки по стълбите. Ами ако дойдеха още лесъри? Блей беше ранен, а баща му изглеждаше на ръба на силите си.

— Трябва да се махаме оттук — каза той, без да се обръща конкретно към някого.

Те се качиха горе, натовариха куфарите в лексуса на бащата на Блей и преди Куин да е преброил до три, Блей и баща му изчезнаха в мрака.

Всичко стана толкова бързо! Нападението, боят, евакуацията... сбогуването, което така и не беше изречено. Блей просто се беше качил в колата и бяха потеглили с багажа си. Но какво друго можеше да се направи? Сега едва ли беше моментът за безкрайни приказки, и то не само заради посещението на лесърите.

— Мисля, че трябва да си тръгваме.

Джон поклати глава.

— *Искам да остана. Ще се появят още, когато убитите от нас не се завърнат.*

Куин се огледа из дневната, превърнатата във веранда благодарение на изпълнението на Блей. В къщата имаше много за плякосване и мисълта, че дори пакетче носни кърпички от дома на Блей би могло да попадне у лесърите, възбуди гнева му до крайност.

Джон започна да пише съобщение на телефона си.

— *Ще уведомя Рот за случилото се и ще му кажа, че сме тук. Обучени сме за това.*

Време е да започнем да действаме.

Куин беше напълно съгласен с него, но беше убеден, че Рот няма да одобри.

Джон получи отговор само миг по-късно. Първо го прочете, а после се усмихна и му показва екрана.

Съобщението беше от Рот. *Съгласен съм. Обадете се, ако имате нужда от подкрепление.*

Мили боже... Те бяха станали участници във войната.

---

[1] Даниъл Уебстър (1782–1852) — Американски политик, държавен секретар на САЩ — Бел.ред. ↑

[2] Басистът на английската пънк група „Секс Пистълс“. — Бел.прев. ↑

[3] Американски сериал от 70-те години, в който главни герои са членовете на семейство Кънингам. — Бел.прев. ↑

Рив спря бентлото си при южния вход на парка „Блак Снейк“. Покритият с чакъл паркинг беше малък, достатъчен едва за десет коли, и за разлика от другите, затворени за през нощта, този винаги беше достъпен, защото се използваше от обитателите на бунгалата. Когато излезе от колата, той взе бастуна си, но не защото се нуждаеше от него за равновесие. Образите пред очите му се бяха оцветили в червено някъде по средата на пътуването и сега тялото му беше съвсем живо, а осезанието му се беше възвърнало напълно.

Преди да заключи, натика самуреното си палто в багажника, защото колата се набиваше на очи достатъчно много и без руска кожа на стойност двайсет и пет хиляди долара, изложена на показ. Увери се, че е взел със себе си противоотрова и достатъчно допамин.

Да. Да.

Затръшна капака на багажника, включи алармата и се насочи към групата плътно засадени дървета, оформящи границата на парка. Без конкретна причина брезите, тополите и дъбовете около паркинга му напомниха за тълпа зрители, всички застанали плътно едни до други по ръба на покрития с чакъл паркинг с преплетени клони, макар и стволите да си бяха по местата.

Нощта беше спокойна, с изключение на хладния сух бриз, предвещаващ дъжд. Толкова на север август можеше да бъде много студен и в сегашното състояние на тялото му студът му харесваше. Направо цъфтеше в него.

Отиде до главната алея, като отмина пустата рецепция и серия от табели за туристи. Няколкостотин метра по-нататък имаше отклонение, водещо към гората, и той пое по черната пътека към вътрешността на парка. Бунгалото се намираше на малко повече от километър по-нататък. Оставаше му да измине още около двеста метра, когато листата в краката му се разлетяха. Почувства около глезените си горещината на сянката, понесла ги напред.

— Благодаря — каза на Трез.

Ще се видим там.

— Добре.

Когато бодигардът му се понесе във вид на мъгла, Рив оправи вратовръзката си без конкретна причина. Нямахше съмнение, че тя нямаше да остане още дълго на мястото си.

Откритото пространство, на което се намираше бунгалото, беше окъпано от лунна светлина и той не можа да определи коя от сенките е Трез. Но именно по тази причина бодигардът му струваше колкото внушителното му тегло в злато. Дори *симпат* не можеше да го различи на фона на околния пейзаж, когато той не искаше да бъде видян.

Рив отиде до грубо скованата врата, спря и се озърна. Принцесата вече беше тук. Всичко в привидно пасторалната околност излъчваше напрежение, сякаш наоколо се стелеше невидим облак от ужас, такъв, какъвто децата изпитваха, ако останеха заключени в запустяла къща в тъмна мразовита вечер. Това беше еквивалентът на *мис* за *симпатите* и гарантиреше, че няма да бъдат безпокоени от хора. Или от други животни.

Не беше изненадан, че е дошла рано. Никога не можеше да предвиди дали ще подрани, ще закъснее, или ще бъде точна, и затова не взимаше участие в тази нейна играчка.

Вратата на бунгалото се отвори с обичайното си проскърцване. Звукът проникна право в центъра на мозъка му и той заглуши емоциите си с образа на огрян от слънцето плаж,

видян от него по телевизията.

От сянката в ъгъла се разнесе плътен и тих глас:

— Винаги правиш така. Караш ме да се чудя какво криеш от любимата си.

Можеше да продължава да си се чуди. Нямаше намерение да я допуска в главата си. Освен че самозащитата беше от критично значение, това, че я държеше на дистанция, я влудяваше и той се чувстваше изпълнен със задоволство.

Докато затваряше вратата, реши, че тази вечер ще играе ролята на романтичен флиртаджия. Тя вероятно очакваше той да се чуди защо е настъпила промяна в обичайната им схема за срещи и щеше да го изнудва с информацията възможно най-дълго. Но чарът действаше дори върху *симпати*, макар по откачен и объркан начин. Тя знаеше, че той я мрази и че му струва много да се преструва на влюбен в нея. Ласкателствата и реденето на красиви лъжи щяха да му спечелят нейното благоволение заради лустрото, не заради съдържанието им.

— Така ми липсваше — каза той с плътен и сериозен глас.

Пръстите му се вкопчиха в току-що оправената вратовръзка и разхлабиха възела. Реакцията ѝ беше мигновена. Очите ѝ заблестяха като рубини пред клада и тя не направи нищо, за да прикрие реакцията си. Знаеше, че от това му се повдига.

— Липсвала съм ти? Разбира се, че съм ти липсвала. — Гласът ѝ звучеше, като че идваше от гърлото на змия, и звукът „с“ беше силно подчертан и удължен. — Но колко?

Рив продължаваше да поддържа образа на плажа в съзнанието си и по този начин не я допускаше в главата си.

— Липсваше ми до безумие.

Той остави бастуна си настрана, свали самото си и откопча горното копче на копринената си риза... после следващото... и следващото, и накрая се наложи да я освободи от колана на панталона си, за да откопчае и последните. Размърда раменете си и остави коприната да се свлече на пода. Принцесата изсъска и членът му се втвърди.

Мразеше нея и мразеше секса с нея, но му харесваше властта, която притежаваше над нея. Нейната слабост извикваше у него сексуална възбуда, близка до нормалното привличане. Именно благодарение на това успяваше да го вдигне, макар че усещането върху кожата му беше, като че е покрит с одеяло от червеи.

— Остани с дрехите си — нареди тя с остър тон.

— Не. — Той винаги ги събличаше, ако го желаше, а не по нейна команда. Гордостта му го изискваше.

— Остани с дрехите си, курво.

— Не. — Той разкопча колана си и го измъкна от гайките, а кожената материя изплющя във въздуха. Захвърли го небрежно също както ризата преди това.

— Дрехите остават... — Думите ѝ заглъхнаха, защото силата ѝ отслабваше, а именно това беше целта.

Напълно умишлено той прикри члена си с ръка, разкопча ципа на панталона си и го остави да се смъкне на грубия под. Еректиралният му penis щръкна право напред и това до голяма степен обобщаваше връзката им. Беше изпълнен с гняв към нея, мразеше себе си и се презираше заради факта, че Трез е отвън и става свидетел на сцената.

В резултат на това членът му беше твърд като камък и лъщеше от влага.

За *симпатите* едно надникване в душевно разстройство действаше по-силно и от еротично бельо. Именно поради тази причина цялата тази история имаше успех. Можеше да

й даде извращенията, желани от нея. Също така можеше да й даде и друго. Тя копнееше за сексуалната схватка помежду им. Съвкуплението между *симпати* беше като игра на шах с размяна на телесни течности в края. Имаше нужда от плътската наслада, която само неговата вампирска природа можеше да й предостави.

— Докосвай се — прошепна тя. — Докосвай се заради мен.

Той не изпълни нареждането. Изрита мокасините си и отстъпи настрани от купчината с дрехи. Докато се придвижваше напред, имаше съвсем ясна представа за образа си. Спря в средата на бунгалото, през прозореца се промъкна лунен лъч и освети тялото му.

Беше му неприятно да го признае, но той също копнееше за онова, което вършеха заедно. Това беше единственият момент в живота му, когато можеше да бъде себе си и не се налагаше да лъже околните. Грозната истина беше, че част от него се нуждаеше от тази извратена връзка и нещо по-силно от опасността, грозяща него и Хекс, го караше да се връща месец след месец.

Не беше сигурен дали Принцесата е наясно за тази негова слабост. Винаги внимаваше да не разкрие картите си, но никога не можеш да знаеш доколко те е разгадал един *симпат*. Което, естествено, правеше блъфове далеч по-интересни, тъй като залогът беше по-висок.

— Тази вечер мисля да започнем с малко шоу — каза той и се обърна. Започна да се задоволява сам, застанал с гръб към нея, като галеше члена си с ръка.

— Досадно — заяви тя, останала без дъх.

— Лъжкия. — Той стисна върха на члена си толкова силно, че простена.

Принцесата изпъшка заради звука, издаден от него. Болката му я въвличаше още по-дълбоко в играта. Когато той погледна надолу към онова, което правеха ръцете му, почувства леко тревожно объркване, като че това беше нечий друг член и нечия друга ръка се движеше нагоре и надолу. Но беше необходимо да се дистанцира от действията си. Това беше единственият начин вампирската му природа да понесе вършеното от тях. Добрата му страна не беше тук. Оставил я беше пред вратата, преди да влезе.

Това беше територия на Гълтача на грехове.

— Какво правиш? — изпъшка тя.

— Галя се. Усилено. Луната осветява члена ми. Влажен съм.

Тя бързо го прекъсна.

— Обърни се. Веднага.

— Не.

Макар че тя не издаде нито звук, той знаеше, че се приближава към него, и триумфът, който изпита, заличи усещането за откъснатост от събитията. Съществуваше, за да я пречупи. Мощта, изпълваща тялото му, беше като хероин във вените му. Да, после щеше да се чувства омърсен и да живее с кошмарите за всичко това, но точно сега беше близо до кулминацията.

Принцесата се приближи до него, обгърната от сенките, и той усети кога започна да наблюдава движенията му, защото тя изстена силно. Дори сдържаността й на *симпат* не беше достатъчно силна, че да овладее реакцията си.

— Ако ще ме гледаш — той отново стисна върха на члена си, докато той не придоби тъмнорозов цвят и му се наложи да извие гърба си от болка, — аз искам да видя теб.

Тя пристъпи към мястото, осветено от лунна светлина, и той загуби концентрация за миг.

Принцесата беше облечена в лъскава червена роба, рубините на шията й изпъкваха

върху бялата като хартия кожа. Черната ѝ коса беше прибрана в кок, очите и устните ѝ имаха същия кървавочервен цвят като камъните около врата ѝ. На ушите ѝ висяха два скорпиона албиноси, закачени там за жилата си и го наблюдаваха.

Тя беше красива по някакъв отвратителен начин. Като влечуго на два крака с хипнотизиращи очи.

Ръцете ѝ бяха обвити около талията, а дланите ѝ бяха скрити в дългите до земята ръкави, но тя ги освободи оттам. Той не погледна към ръцете ѝ. Не можеше. Отвращаваха го прекалено много и ако ги зърнеше и за миг, щеше да изгуби ерекцията си.

За да се поддържа възбуден, той плъзна длан под тестисите си и ги притисна така, че да обрамчат пениса му. Когато ги пусна да се върнат на мястото си, те вибрираха от мощ.

Тя искаше да види толкова много, че не знаеше къде да спре погледа си. Огледа гърдите му, поспря поглед върху червените звезди. Вампирите мислеха, че те са само украса, но не и *симпатите*. Бяха едновременно свидетелство за аристократичната му кръв и за двете убийства, извършени от него. Отцеубийството ти печелеше звезда, противно на майцеубийството. Червеното мастило значеше, че е член на семейство с аристократична кръв.

Принцесата разтвори робата си, под чиито пищни гънки тялото ѝ беше покрито с червена сатенена мрежа, която се впиваше в кожата ѝ. В съответствие с типичната за нейния вид безполовост, гърдите ѝ бяха малки, а ханша тесен. Единственото, доказващо, че е жена, беше малката цепка между краката ѝ. Мъжете наподобяваха хермафродити със също така дълги коси като жените и носеха подобни роби. Рив, слава богу, никога не беше виждал гол мъж, но допускаше, че членовете им имат същите малки аномалии като неговия собствен.

О, каква радост.

Аномалията му, разбира се, беше още една причина да харесва секса с Принцесата. Знаеше, че ѝ причинява болка.

— Сега ще те докосна — каза тя и се доближи още повече към него. — Курво.

Рив се стегна, когато тя обгърна пениса му с ръка, но ѝ позволи да го докосне само за миг. После отстъпи рязко назад и се освободи от хватката ѝ.

— Каниш се да сложиш край на връзката ни ли? — каза той провлечено, като мразеше думите, които изричаше. — Затова ли ме пренебрегна онази вечер? Всичко това започна да те отегчава ли?

Тя отново се приближи, точно както очакваше той.

— Ти си моята играчка. Би ми липсвал ужасно много.

Този път, когато го сграбчи, тя заби ноктите си. Той потисна стенанието си, като изпъна рамене назад толкова силно, че ключиците му едва не се пречупиха.

— Значи си се чудил къде съм? — прошепна тя и се наклони към него. Устните ѝ пробягаха по шията му и той усети допира като изгаряне върху кожата си. Червилото, използвано от нея, беше направено от люти чушки, за да предизвиква парене. — Тревожеше ли се за мен? Копнееше ли за мен?

— Да, точно така беше — отговори той, защото знаеше, че тази лъжа ще ѝ подейства.

— Бях сигурна. — Принцесата коленичи и се наведе напред. В мига, когато устните ѝ срещнаха върха на члена му, изгарящото усещане накара тестисите му да се стегнат като юмруци. — Моли се!

— За какво? За свирка или за отговор относно промяната в плановете ни?

— Мисля, че ще трябва да ме умоляваш и за двете. — Тя хвана пениса му и го притисна

към корема, после подражни с език шипа, намиращ се в основата на члена му. Именно тази част от него тя харесваше най-много, тази, която се впиваше в нея и ги държеше свързани. Той лично го мразеше, но усещането, докато си играеше с него, беше приятно дори и при болката, която му причиняваше червилото ѝ.

— *Моли ме.* — Тя остави члена му да застане на мястото си и го пое дълбоко в устата си.

— По дяволите, засмучи ме — изръмжа той.

И тя не се поколеба да го направи. Отвори широко устата си и пое толкова, колкото можа от него. Беше невероятно, но паренето беше убийствено. За да ѝ върне за номера с червилото, той я хвана за косата и притисна бедрата си към нея, с което я накара да се задави.

В отговор тя заби нокът в шипа, така че да пусне кръв, и той извика, а очите му се напълниха със сълзи. Една от тях се търкулна по лицето му и тя се усмихна, без съмнение доволна от червения ѝ цвят.

— Ще кажеш „моля“ — заяви тя, — когато ми искаш обяснение.

Той се изкушаваше да ѝ каже, че ще има да почака, но вместо това повтори рязкото движение в устата ѝ, а тя отново заби нокти в него. Продължиха така известно време, докато накрая и двамата пъшкаха.

На този етап пенисът му вече гореше, обхванат от бушуваща топлина и готов да завърши започнатото в тази нейна божествено отвратителна уста.

— Попитай ме защо — настояваше тя. — Попитай ме защо не дойдох.

Той поклати глава.

— Не... Ти ще ми кажеш, когато пожелаеш. Но ще попитам — само си губим времето тук или ще ме оставиш да свърша?

Тя се надигна от пода, отиде до прозореца и се опря на перваза с ужасните си ръце.

— Можеш да свършиш, но само ако е в мен.

Кучката винаги постъпваше така. Винаги искаше да е в нея.

И винаги на прозореца. Очевидно, макар да не можеше да е сигурна, че той идва с подкрепление, на някакво ниво осъзнаваше, че са наблюдавани. И ако правеха секс пред прозореца, намиращият се отвън щеше да бъде принуден да гледа.

— *Свърши в мен, проклет да си.*

Принцесата изви гръбнака си и повдигна задните си части. Мрежата, която носеше, покриваше и мястото между краката ѝ и щеше да се наложи да я разкъса частично, за да проникне в нея. И именно това беше причината да я носи. Ако червилото беше нещо лошо, то плетената гадост върху тялото ѝ беше още по-лоша.

Ривендж застана зад гърба ѝ и зарови показалците и средните пръсти на двете си ръце в мрежата на кръста ѝ. След едно дръпване задникът и вагината ѝ бяха открити.

Беше влажна и лъскава и жадуваше за него.

Тя хвърли поглед през рамо и се усмихна, разкривайки свършени бели зъби.

— Гладна съм. Пазех се за теб. Както винаги.

Не можа да прикрие гримасата си. Не можеше да понесе идеята, че той е единственият ѝ любовник. Би било далеч по-лесно да бъде част от тълпа мъже, така че случващото се между тях да не означава прекалено много. А и му се повдигаше от приликата им. Тя също беше неговата единствена любовница.

Той проникна в нея, като я блъсна напред, така че тя удари главата си в стъклото.

После сграбчи бедрата ѝ и се плъзна бавно навън. Краката ѝ потрепериха и той се ненавиждаше, че ѝ дава желаното от нея. Така че отново проникна вътре, но спря по средата, така че тя да не получи всичко.

Червените ѝ очи запратиха пламъци към него, когато тя погледна през рамо.

— Още, благодаря.

— Защо не се появи, моя прекрасна кучко?

— Защо не млъкнеш и не свършиш?

Рив се наведе и плъзна зъби по рамото ѝ. Мрежата беше намазана със скорпионска отрова и той мигом почувства изтръпване в устните. Тази гадост щеше да покрива ръцете и тялото му, когато приключе. Щеше да се наложи да се изкъпе в защитената си къща възможно най-скоро. Пак нямаше да е достатъчно бързо. Щеше да бъде ужасно болен, както винаги. Тъй като тя беше чистокръвен *симпат*, отровата не ѝ влияеше. За нея тя беше като парфюм... За неговата вампирска природа, която беше много податлива, тя беше изключително вредна.

Той бавно се отдръпна назад и после отново проникна навътре с няколко сантиметра. Знаеше, че е доволна, заради начина, по който пръстите ѝ с по три свивки се вкопчиха в старото избеляло дърво на перваза.

С тези нейни ръце с по три стави и нокти, които растяха оцветени в червено... изглеждаше като излязла от филм на ужасите...

— Кажете ми... защо... кучко. — Той произнасяше думите в съответствие с ритъма, в който се движеше. — Или никой от нас няма да свърши.

Боже, мразеше това и в същото време го обожаваше, двамата се бореха да задържат позицията на надмощие, и двамата ядосани заради отстъпките, които трябваше да правят. Изяждаше я жива това, че се беше наложило да го заобиколи, за да види как той мастурбира, той ненавиждаше онова, което вършеше с тялото си, а тя не искаше да му каже защо е закъсняла с две нощи, но знаеше, че ще ѝ се наложи, ако иска да достигне до оргазъм...

И въртележката продължаваше ли, продължаваше да се върти.

— *Кажете ми* — изръмжа той.

— Чичото става все по-силен.

— Така ли? — Той ѝ се отблагодари със силен тласък и тя изстена. — И защо?

— Преди две вечери... — Дъхът излезе със свистене от устата ѝ, а гръбнакът ѝ се изви още по-силно, за да може тялото ѝ да го погълне възможно най-дълбоко. — ... беше коронован.

Рив загуби ритъма си. *По дяволите*. Промяната в управлението не беше нещо добро. *Симпатите* може и да бяха затворени в колонията, изолирани от реалния свят, но всяка политическа нестабилност беше опасност за крехкия контрол, упражняван над тях.

— Имаме нужда от теб — каза тя и се протегна назад, за да заби нокти в задника му. — За да вършиш онова, в което си най-добър.

Нямаше. Начин.

Беше избил достатъчно роднини.

Тя хвърли поглед през рамо. И скорпионът на ухото ѝ се втрени в него, а крачетата му мърдаха и се протягаха към него.

— Казах ти причината. Така че, давай.

Рив заключи съзнанието си и се фокусира върху сцената на плажа, като остави тялото си да свърши работата. Под ритмичните му движения Принцесата достигна до оргазъм, а

тялото ѝ го обгърна с поредица от импулси, които го накараха да се чувства, сякаш членът му бе притиснат в менгеме.

И тъкмо това го накара да се вкопчи във вътрешността ѝ и да я изпълни.

Той се отдръпна веднага щом можа и беше готов за политането си в ада. Вече можеше да почувства ефекта от отровата върху тази проклета мрежа. Цялото тяло го смъдеше, а нервните окончания по кожата му сигнализираха за болка. Щеше да става още по-лошо.

Принцесата се изправи и отиде до робата си. От таен джоб тя извади дълга лента от червен сатен и с прикован в него поглед прекара плата между краката си и го завърза няколко пъти.

Рубинените ѝ очи блестяха от задоволство, докато се убеждаваше, че нито капка от него нямаше да напусне тялото ѝ.

Той мразеше този момент и тя го знаеше. Затова никога не протестираше, че той го вади бързо. Беше напълно наясно, че му се искаше да я потопи във вана с белина и да я търка, докато не отмие от нея и последната следа от секс. Като че никога не се бе случвал.

— Къде ми е таксата? — попита тя и облече робата си.

Образите пред очите му бяха раздвоени, докато се придвижваше до сакото си, за да извади малка кадифена торбичка. Подхвърли ѝ я и тя я хвана.

Вътре имаше рубини на стойност двеста и петдесет хиляди долара. Обработени. Готови да бъдат използвани.

— Трябва да се прибереш у дома.

Той беше прекалено уморен за тази игра.

— Колонията не е моят дом.

— Грещиш. Толкова много грещиш. Но някога ще си дойдеш. Гарантирам ти. — След това тя се изпари във въздуха.

Рив се отпусна, опря длани в стената на бунгалото и вълна на изтощение премина през него.

Когато вратата се отвори, той се изправи и взе панталоните си. Трез не каза нищо, само се доближи и го задържа на мястото му.

Колкото и да беше зле, сам облече дрехите си. Това беше важно за него. Винаги го правеше сам.

Когато сакото беше на гърба му, вратовръзката на врата му, а бастунът в ръката му, най-добрият му приятел и негов бодигард го вдигна и го понесе към колата като малко дете.

Стресът е като въздуха в балона. Прекалено много натиск, прекалено много неприятности, прекалено много лоши новини... и партито за рождения ден може да се превърне в бъркотия.

Фюри отвори чекмеджето на нощното си шкафче, въпреки че току-що беше погледнал вътре.

— По дяволите.

Къде ми е червеният дим, мамка му?

Той извади почти празната торбичка от горния си джоб. Едва щеше да стигне за една тънка цигара. Което означаваше, че беше по-добре да се забърза към „Зироу Сам“, преди Ривендж да е затворил.

Облече едно тънко яке, за да има къде да скрие пълната торбичка на връщане, и се втурна надолу по главното стълбище. Когато стигна до фойето, главата му жужеше като кошер, тъй като Магъосника изреждаше десетте основни причини, поради които Фюри, син на Агъни, е никаквец.

Номер десет: уся да си уреди изритване от Братството. Номер девет: пристрастен е към наркотици. Номер осем: кара се с близнака си, докато бременната му шелан е в тежко състояние. Номер седем: пристрастен е към наркотици. Номер шест: държи се отворително с жената, която желае, и я отблъсква. Номер пет: лъже, за да прикрие зависимостта си.

Това не се ли покриваше с номера девет и седем?

Номер четири: предаде родителите си. Номер три: пристрастен е към наркотици.

Номер две: влюби се в гореспоменатата отблъсната жена...

По дяволите.

По дяволите.

По дяволите.

Беше ли се влюбил в Кормия? Как? Кога?

Магъосника подвикна в главата му: *Зарежи това, приятел. Да завършим списъка. Хайде. Добре... Мисля, че ще сложа „пристрастен е към наркотици“ на първо място.*

— Къде отиваш? — Гласът на Рот се разнесе отгоре, като че беше собствената му съвест, и Фюри замръзна с ръка върху бравата на вратата към вестибюла.

— Къде? — настоя кралят.

Никъде конкретно, помисли си Фюри, без да се обръща. Просто съм на път към лудостта.

— Навън, да покарам — отговори и вдигна ключовете от колата над главата си.

На този етап лъжата не го притесняваше ни най-малко. Просто искаше всички да се разчистят от пътя му. Когато си получи червения дим, когато се успокоеше и главата му престанеше да бъде бомба, готова да избухне, тогава можеше да понесе намесата на околните.

Рот тръгна надолу по стълбите, а всяка негова стъпка отброяваше миговете до момента на голямото мъмрене. Фюри се обърна с лице към краля и почувства, че в гърдите му се надига гняв.

Рот също не беше в блестящо настроение. Веждите му бяха смръщени зад черните очила, кучешките му зъби бяха удължени, а тялото напрегнато.

Очевидно бяха пристигнали още лоши новини.

— Какво става? — попита отсечено Фюри и се почуди кога ли щеше да се свърши с този ад.

— Четири семейства от *глимерата* са били нападнати тази нощ и няма оцелели. Имам ужасни новини за Куин, но не мога да се свържа с него или Джон Матю на поста им в дома на Блейлок.

— Искаш ли да отида дотам?

— Не, искам да се затътриш в Светилището и да изпълниш задълженията си — отсече Рот. — Нужни са ни още братя и ти се съгласи да станеш Примейл, така че престани да отлагаш.

Фюри се изкушаваше да оголи кучешките си зъби, но се въздържа.

— Вече имам нова Първа избраница. В момента я подготвят и ще бъде там утре в началото на нощта.

Рот повдигна вежди. После кимна веднъж.

— Добре. Чудесно. Сега ми дай номера на Блейлок. Ще пратя хлапето в дома му. Всички братя са заети, а не искам Куин да научава това по телефона.

— Аз мога да отида...

— Стига глупости — викна кралят. — Дори да беше все още част от Братството, при всичко случващо се напоследък не мога да си позволя да загубя Примейла, мамка му. Сега ще ми дадеш ли проклетия номер на Блей?

Фюри продиктува цифрите на Рот, кимна за довиждане и излезе от вестибюла. Не го беше грижа, задето беше казал на Рот, че отива да покара. Остави колата си на алеята, където беше паркирана, и се дематериализира в центъра на града.

Рот и бездруго знаеше, че го излъга. Нямаше причина да забавя придвижването си до „Зироу Сам“, шофирайки, само за да подхранва измама, с която и двамата бяха наясно.

Когато стигна до входа, Фюри подмина опашката от чакащи, а бодигардът се отмести от пътя му.

Във ВИП зоната Ай Ем стоеше пред офиса на Ривендж. Мавърът нямаше вид на изненадан, когато го видя, но беше трудно да смаеш с нещо някого от личните гардове на Рив.

— Шефът не е тук. Искаш да купиш ли? — попита Ай Ем.

Фюри кимна и той го покани да влезе. Рали, помощникът му, бързо се отдалечи, след като Фюри му отправи красноречив жест с длан.

Ай Ем се опря на бюрото на Ривендж и мълчаливо впери поглед към него. Сините му очи бяха хладни и спокойни. Брат му, Трез, имаше по-избухлив нрав и по тази причина Фюри винаги беше смятал, че трябва да се внимава именно с Ай Ем.

Въпреки че това беше донякъде, като да избираш между две оръжия.

— Ще ти дам съвет — обърна се към него мавърът.

— Ще го пропусна.

— Няма да стане. Не минавай на нещо по-твърдо, приятелю.

— Нямам представа за какво говориш.

— Глупости.

Рали се появи от тайната врата и при вида на всички тези листенца в прозрачната целофанена торбичка кръвното налягане на Фюри се понижи, а пулсът му се укроти. Плати хиляда долара и излезе от офиса възможно най-бързо, готов за делата в стаята си.

Точно се канеше да се запъти към страничния изход, когато видя Хекс, застанала до ВИП бара. Очите ѝ се насочиха към скритата в джоба на якето ръка, после тя се намръщи и устата ѝ произнесе *майната ти*.

Когато закрачи към него, имаше странното усещане, че ще се опита да му измъкне торбичката от ръцете, а нямаше начин да го допусне.

Беше си платил в брой и беше купил нещо на порядъчна цена. Нямаше причина да му създават проблеми.

Той бързо се втурна навън и се дематериализира! Нямаше никаква представа какъв беше проблемът и не го интересуваше. Имаше онова, от което се нуждаеше, и си отиваше у дома.

Докато пътуваше към имението в хаоса от молекули, той се замисли за наркомана в пряката, онзи, който беше прерязал гърлото на дилъра и после беше преровил джобовете му, докато кръвта му изтичаше.

Фюри се опита да убеди сам себе си, че това не е той. Опита се да не вижда отчаянието си от последните двама минути като първа крачка към стореното от онзи наркоман с ножа.

В действителност обаче никой не беше в безопасност, ако се озовеше между пристрастен и онова, за което той копнееше.

Джон огледа задния двор на дома на Блей с чувството, че вече го е правил хиляда пъти. Чапането и дебненето... паузата преди скока на хищника — имаше усещането, че това е негова втора природа. Пълни глупости, естествено.

Не, подсказа му един вътрешен глас. Това са си обичайните дела. Просто ти сега влизаш в час.

В сенките до него Куин беше изненадващо спокоен. Обикновено той се движеше непрестанно, потропваше с крак, разхождаше се и говореше. Не и тази вечер, не и сред тези храсти от орлови нокти.

Добре, наистина се укриваха в храстите. Не беше толкова мъжествено, като да застанеш зад ствола на някой дъб, но мястото беше добро, а и беше единственото, където можеха да се скрият в близост до задната врата.

Джон погледна часовника си. Чакаха вече от час или два. В крайна сметка щеше да се наложи да си тръгнат, за да избегнат изгрева, а не беше ли това отвратително. Той беше тук, за да се бие. Беше готов за схватка.

Ако не успееше да зърне още някой лесър, вътрешният му импулс за бой щеше да остане до болка незадоволен.

За съжаление единственото движение наоколо беше това на летния бриз, съпроводено от песента на шурците.

— *Не знаех за Блей* — изписа Джон без конкретна причина. — *Откога си наясно какво изпитва към теб?*

Пръстите на Куин забарабаниха по бедрото му.

— Общо взето, от самото начало... а това беше преди много време.

Леле, възкликна на ум Джон. С всички тези тайни, които изплуваха напоследък, сякаш преминаваха през преобразяването още веднъж.

И също като при физическите промени, настъпили в телата им, те тримата вече никога нямаше да са същите.

— Блей криеше чувствата си — промърмори Куин. — Въпреки че причината не беше сексуалната страна. Имам предвид, че не ме притеснява да бъда с мъж, стига да взимат участие и момичета. — Куин се засмя. — Изглеждаш шокиран. Не знаеше ли, че правя такива неща?

— *Ами... аз...*

Ако някога преди се беше чувствал като девственник, след всичко това за Куин... каквото и да беше то... сега той осъзна, че е ДЕВСТВЕНИК.

— Виж, ако те карам да се чувстваш неудобно...

— *Не, не е това. Наистина не съм чак толкова изненадан. Влизаше в баните с много различни...*

— Просто оставях да се случи, каквото имаше да се случва. — Куин потърка челото си. — Не възнамерявам да остана такъв завинаги.

— *Не ли?*

— Някой ден искам да имам *шелан*. Междувременно ще се наслаждавам на каквото ми се изпречи на пътя. Така знам, че наистина съм жив.

Джон се замисли за това.

— *И аз искам жена. Но е трудно, защото...*

Куин не го погледна, но кимна с разбиране, което беше добре. Интересно, че беше по-лесно да обсъжда разни неща с приятеля си сега, когато той знаеше откъде произлизаха затрудненията му.

— Виждам начина, по който наблюдаваш Хекс.

Джон пламна.

— Това е страхотно. Искам да кажа... Тя е изключително секси. Донякъде, защото е толкова респектираща. Мисля, че е способна да те накара да си глътнеш зъбите, ако не спазваш реда на опашката. — Куин вдигна рамене. — Но не мислиш ли, че трябва да започнеш с някоя малко... не знам, по-кротка?

— *Не избираш от кого да си привлечен.*

— Амин.

Чуха, че някой се приближава от предния двор, и двамата се съсредоточиха, вдигайки дулата на оръжията си.

— Аз съм — извика Блей. — Не стреляйте.

Джон излезе от храстите.

— *Мислех, че ще отидеш с родителите си.*

Блей се втренчи в Куин.

— Братята се опитват да се свържат с теб.

— Защо ме гледаш така? — попита Куин и свали оръжието си.

— Искат да се върнеш в имението.

— *Защо* — изписа Джон, въпреки че погледът на Блей все още беше закован в Куин. — *Рот каза, че можем да останем тук.*

— Какви са новините? — попита сковано Куин. — Носиш ни новини, нали така?

— Рот иска...

— Семейството ми е било нападнато, нали? — Челюстта на Куин се стегна. — Нали?

— Рот иска...

— Зарежи Рот. Говори!

Блей стрелна с поглед Джон, преди отново да насочи вниманието си към приятеля им.

— Майка ти, баща ти и сестра ти са мъртви. Брат ти е изчезнал.

Дъхът на Куин го напусна с хриптене, като че някой го беше изритал в гърдите. Блей и Джон посегнаха към него, но той се дръпна и отстъпи настрана.

Блей поклати глава.

— Толкова съжалявам.

Куин не каза нищо. Все едно беше забравил английския.

Блей отново протегна ръка към него, но Куин отстъпи още една крачка назад и той каза:

— Рот ми се обади, защото не могъл да се свърже с никого от вас и ме помоли да ви отведа в имението. *Глимерата* ще се оттегли на сигурно място.

— *Да се качваме в колата* — изписа Джон по посока на Куин.

— Няма да тръгна.

— Куин.

— *Куин.*

Гласът на Куин беше изпълнен с емоциите, които лицето му отказваше да демонстрира.

— Майната му на всичко това. Майната...

В къщата на Блей проблесна светлина и Куин завъртя глава. През стъклото на кухненския прозорец те видяха вътре да се разхожда един лесър.

Куин не можеше да бъде спрян. След части от секундата беше вътре с вдигнато оръжие. Не стреля само веднъж. Насочи пистолета си към убиеца и не спираше да натиска спусъка, като закова бледия мръсник към стената.

Дори след като лесърът се свлече долу и черната му кръв изтичаше, Куин продължи да стреля, докато тапетът отзад не заприлича на произведение на Джаксън Полък^[1].

Блей и Джон се втурнаха след него и Джон праметна ръка около врата на приятеля си. Докато дърпаше Куин назад, сграбчи ръката с оръжието, в случай че решеше да се обърне и да стреля.

В кухнята се вмъкна друг лесър и Блей се втурна към него с кухненски нож в ръка. Когато се озова лице в лице с безцветния мръсник, онзи извади автоматичен нож сякаш от нищото и двамата започнаха да се движат в кръг един срещу друг. Блей беше нащрек, а едрото му тяло беше готово да се хвърли в атака. Погледът му следеше всяко движение на другия. Бедата се състоеше в това, че още кървеше от предишните си наранявания, а лицето му беше преbledняло заради всичко преживяно.

Куин успя да вдигне дулото на пистолета си въпреки желязната хватка на Джон.

Джон поклати глава, а той просъска:

— Пусни ме. Веднага.

Гласът му беше така смразяващо спокоен, че Джон се подчини.

Куин изпрати един свършено точен изстрел между очите на лесъра и онзи се строполи на земята като кукла.

— Какво правиш, по дяволите? — кресна Блей. — Той беше мой.

— Няма да гледам как те разфасова. Няма начин.

Блей насочи треперещ пръст към Куин.

— Никога не го прави отново.

— Тази вечер изгубих близки, които не мога да понасям. Нямам намерение да загубя някого, на когото държа.

— Няма нужда да ме защитаваш...

Джон застава между двамата.

— *У дома* — изписа. — *Веднага.*

— Може да има още...

— Сигурно има още...

Тримата застинаха намясто, когато телефонът на Блей издаде сигнал за получено съобщение.

— От Рот е. — Пръстите на Блей бързо заработиха върху клавиатурата. — Искане ни веднага вкъщи. И Джон, провери си телефона. Мисля, че не работи.

Джон го извади от джоба си. Беше абсолютно мъртъв, но сега не беше моментът да установява причината. Може би заради боя.

— *Да вървим* — изписа.

Куин отиде до стойката с ножове, взе един нож и прободде първо лесъра, който беше превърнал в решето, и после онзи с дупката от куршум между очите.

Действайки възможно най-бързо, те затвориха къщата, доколкото можаха, пуснаха алармата и се качиха в мерцедеса на Фриц. Куин беше зад волана, а Блей и Джон се настаниха на задната седалка.

Докато се движеха по шосе 22, Куин започна да вдига разделящата преграда.

— Щом отиваме в имението, не можеш да знаеш къде се намира, Блей.

Което, разбира се, беше само част от причината, заради която преградата беше вдигната. Куин искаше да остане сам. Винаги се нуждаеше от това, когато се чувстваше скапан, и по тази причина Джон бе изявил желание да бъде возен като мис Дейзи.

В мрака на задната седалка Джон хвърли поглед към Блей. Приятелят му се беше отпуснал назад в кожената седалка, като че главата му тежеше цял тон, а очите му изглеждаха някак потънали в орбитите си. Имаше вид на стогодишен.

В човешки години.

Джон се замисли за това, как изглеждаше само преди няколко вечери в магазина за дрехи, прехвърлящ тениски, вдигайки една или друга, за да ги прецени. Червенокосото момче от онази вечер беше като далечен по-млад братовчед на седящия в мерцедеса. Някой със същия тен, ръст и цвят на косата и очите, но без повече прилики.

Джон побутна приятеля си по ръката.

— *Доктор Джейн трябва да те прегледа.*

Блей сведе поглед към бялата си тениска и изглеждаше изненадан, че по нея има кръв.

— Явно затова майка ми не спираше да се тревожи. Не боли.

— *Добре.*

Блей се обърна и се загледа през прозореца, въпреки че беше невъзможно да види нещо.

— Баща ми каза, че мога да остана и да се бия.

Джон подсвирна леко, за да привлече вниманието му.

— *Не знаех, че баща ти умее да върти сабята така.*

— Бил е войник, преди да се събере с майка ми. Тя го е накарала да спре. — Блей потърка тениската си, въпреки че кръвта беше попила в тъканта и беше оставила петна. — Имаха голяма разправа, когато Рот ми позвъни и ме помоли да ви издиря. Майка ми се тревожи да не умра. Баща ми иска да бъда мъж с достойнство, когато расата се нуждае от мен. Така че, ето ме тук.

— *Ти какво искаш?*

Очите на Блей стрелнаха преградата, а после заоглеждаха купето отзад.

— Искам да се бия.

Джон се облегна в седалката си.

— *Добре.*

След дълго мълчание Блей произнесе:

— Джон?

Джон обърна бавно глава към него, чувствайки се така изтощен, както Блей изглеждаше.

— *Какво?* — произнесе с устни, защото нямаше сили да използва знаци.

— Искаш ли все още да сме приятели? Макар и да съм гей?

Джон се намръщи. После се надигна, стисна ръката си в юмрук и удари Блей в рамото.

— Ох! Какво, по дяволите...

— *По каква причина да не искам да сме приятели? Освен че си идиот да задаваш такива въпроси?*

Блей потърка удареното място.

— Съжалявам. Не знаех дали това променя нещата или... Не го прави отново. Имам прорезна рана.

Джон отново се отпусна на седалката. Точно се канеше още веднъж да изпише „глупав идиот“, когато осъзна, че и той се чудеше същото след случилото се в съблекалнята.

Погледна към приятеля си.

— *За мен си абсолютно същият.*

Блей пое дълбоко въздух.

— Не съм казал на родителите си. Вие с Куин сте единствените, които знаете.

— *Когато кажеш на тях или на друг, ние с Куин ще те подкрепим напълно.*

Въпросът, който Джон нямаше куража да зададе, явно се четеше в очите му, защото Блей се протегна и го докосна по рамото.

— Не. Ни най-малко. Не вярвам, че има нещо, което да промени мнението ми за теб.

От устата и на двамата се откъснаха идентични въздишки и те затвориха очите си едновременно. Никой не продума до края на пътуването до дома.

Леш седеше на мястото до шофьора във Форд Фокуса, обзет от вбесяващото усещане, че въпреки нападенията, организирани от него над къщи на семейства от аристокрацията, Обществото на лесърите не схващаше ситуацията. Лесърите продължаваха да приемат нареждания от господин Д., а не от него.

Те дори не знаеха за съществуването му.

Хвърли поглед към господин Д., чиито ръце държаха спокойно волана. Част от него искаше да го убие, но логиката му подсказваше, че мръсникът му е нужен жив поне докато се налагаше да доказва кой е пред своите бойни части.

Бойни части. Обичаше тази фраза.

Тя беше на второ място след „своите“.

Май би било добре да си избере униформа. Като на генерал.

Със сигурност я заслужаваше, предвид колко стегната военна стратегия прилагаше.

Беше същински гений, а това, че използваше наученото от Братството срещу тях, беше просто

знаменито.

През последните бог знае колко века Обществото на лесърите само се закачаше с вампирската раса. При наличието на слабо разузнаване и некоординирана военна мощ, стратегията им беше неефективна и успехите им бяха минимални.

Той, от друга страна, мислеше на едро и имаше знанията, за да приложи плановете си в действие.

Начинът да бъдат елиминирани вампирите беше да се прекърши общата воля на обществото им, а първата стъпка към това беше дестабилизацията. Четири от шестте основополагащи семейства на *глимерата* бяха елиминирани. Оставаха още две и когато удареха и тях, лесърите можеха да се захванат с останалата част от аристокрацията. Онези от Съвета на прицепсите, които бяха оцелели, щяха да се обърнат срещу Рот. Щеше да се появи съревнование за надмощие, последвано от мерене на силите. И Рот като лидер, принуден да се справя с тревогите на цивилните и оспорването на властта му в ситуацията на активна война, щеше да допусне грешки в преценките си. Което само щеше да подсили нестабилността.

Упадъкът нямаше да е само политически. Ограбването на повече къщи означаваше по-малко пари за Братството поради неплащането на данъци. По-малък брой на аристокрацията означаваше по-малко работни места за цивилните, а това щеше да доведе до финансова криза в по-ниските слоеве и спадане на подкрепата им към краля. Щеше да се стигне до порочен кръг, който неизбежно щеше да доведе до свалянето от длъжност на Рот, убийството му или свеждането му до позиция на безгласна буква, а по този начин вампирската общност щеше да затъне още по-дълбоко. След като всичко бъдеше доведено до пълен хаос, Леш щеше да се намеси и да довърши започнатото.

Единственото по-хубаво би било чума сред вампирите.

Планът му засега действаше. Първата му нощ беше пожънала огромен успех. Ядоса се, задето Куин не си беше у дома, когато нападнаха къщата му, тъй като би му доставило удоволствие лично да убие братовчед си, но пък беше научил нещо интересно. На бюрото на чичо си беше открил документ, че се отрича от Куин, с който той биваше изхвърлен от семейството. Което пък означаваше, че бедният малък нещастник се мотаеше някъде навън, макар и очевидно не у Блей, защото неговият дом също беше атакуван.

Да, беше неприятно, че не откриха Куин в дома му. Но поне бяха пленили брат му жив. Това щеше да е забавно. Обществото на лесърите беше претърпяло някои загуби, главно в къщата на Блей и в собствената къща на Леш, но като цяло развитието на събитията беше в услуга на Леш.

Моментът все пак беше критичен. *Глимерата* щеше да се насочи към защитените си домове и въпреки че той беше наясно с районите, в които се намираха, повечето бяха в северната част на щата, а за неговите войници това означаваше пътуване. С цел да ускорят убийствата, трябваше да атакуват възможно най-много адреси тук в града.

Карти. Нужни им бяха карти.

Точно когато му хрумна тази мисъл, стомахът му запротестира.

Имаха нужда от карти и храна.

— Спри при тази бензиностанция — кресна той.

Господин Д. не успя да отбие навреме, така че му се наложи да върне на заден.

— Трябва ми нещо за хапване — каза Леш. — И карти за...

В другия край на улицата сините светлини на колдуелската полиция замигаха и Леш

изруга.

Ако полицаят се хванеше за дребното им нарушение, щяха да загазят. В багажника на колата имаше оръжия. Окървавени дрехи. Портфейли, часовници и бижута от мъртвите вампири.

Страхотно. Просто страхотно. Полицаят очевидно не се канеше да си направи почивка с понички, защото се беше насочил право към тях.

— Дявол да го вземе. — Леш погледна към господин Д. — Кажете ми, че имаш валидна шофьорска книжка у себе си.

— Разбира се. — Господин Д. паркира колата и отвори прозореца, когато един от охранителите на реда и покоя в Колдуел застана до тях. — Здравейте. Ето шофьорската ми книжка.

— Трябва ми и талонът на колата. — Полицаят се наведе и се намръщи, като че не хареса миризмата им.

Боже, точно така. Бебешката пудра.

Леш се облегна назад, когато господин Д. посегна към жабката възможно най-спокойно. Когато извади парче бяла хартия с размерите на визитка, Леш му хвърли бърз поглед. Със сигурност изглеждаше като официален документ. Проклетото нещо имаше емблемата на щата Ню Йорк и се водеше на името на Ричард Делано с адрес Десета улица номер 1583, апартамент 4 Е.

Господин Д. подаде всичко навън през прозореца, като прояви забележителен актьорски талант, използвайки върнатата комбинация от срам, искрено разкаяние и простодушие, докато наблюдаваше ченгето. Изглеждаше така, като че лицето му трябваше да се мъдри на кутия със зърнена закуска, докато произнасяше думата „сър“, която прозвуча като „амин“, изречено в църква. Въплъщаваше всичко здравословно, пълно с витамини и фибри. Примерен американец, отдаден на балансираното хранене.

Полицаят погледна документите и ги върна обратно. Освети вътрешността на колата с фенерчето си и каза:

— Не правете повече така...

Намръщи се, когато погледна Леш.

Поведението му в стил „не ми губете времето“ мигом се изпари. Приблужи закаченото на ревера му радио към устата си, поиска подкрепление, а после каза:

— Ще ви помоля да излезете от колата, господине.

— Кой, аз ли? — попита Леш. По дяволите, нямаше в себе си документ за самоличност. — Защо?

— Моля, излезте от колата, господине.

— Не и ако не ми кажете защо.

Светлината от фенерчето се плъзна върху кучешкия нашийник на врата на Леш.

— Преди около час получихме оплакване от жена в „Скриймърс“ срещу бял мъж с ръст около метър и деветдесет, руса, късо подстригана коса и кучешки нашийник. Така че се налага да излезете от колата.

— Какво е оплакването?

— Сексуално насилие. — Друга полицейска кола спря пред тях, а после върна на заден и се опря плътно в предницата на Фокуса.

— Моля, излезте от превозното средство, господине.

Онази кучка от бара беше отишла в полицията? Та тя го беше молила за това!

— Не.

— Ако не излезете от колата, ще се наложи да ви извадя оттам.

— Слизайте от колата — промърмори господин Д. под нос.

Вторият полицаи заобиколи Фокуса и отвори вратата на Леш.

— Излезте от колата, господине.

Не беше възможно това да се случва. Тези проклети идиоти хората. Та той беше синът на Омега. Не следваше правилата на вампирите, а още по-малко тези, наложени от хомо сапиенс.

— Господине? — произнесе полицаят.

— Защо не се разкараш?

Полицаят се наведе и го хвана за ръката.

— Арестуван сте за сексуално насилие. Всичко, което кажете, ще бъде използвано срещу вас в съда. Ако не можете да си позволите адвокат...

— Не говориш сериозно.

— ... ще ви бъде осигурен служебен. Разбрахте ли правата си...

— Пусни ме.

— ... когато ви ги прочетох?

Наложи се двамата полицаи да го извлекат от колата и наоколо се струпа тълпа. По дяволите. Макар и да беше лесно да им откъсне ръцете, не можеше да го направи. Имаше прекалено много свидетели.

— Господине, разбирате ли правата си? — Това беше казано, докато Леш беше завъртян и притиснат с лице към колата, а после му сложиха белезници.

Леш погледна през предното стъкло към господин Д., чието лице вече не беше невинно като зряла ябълка. Беше присвил очи и Леш можеше само да се надява, че мозъкът му търси начин да го измъкне от това.

— Господине, разбирате ли правата си?

— Да — троснато отвърна Леш. — Напълно.

Ченгето от лявата му страна се наведе към него.

— Между другото, ще добавим към обвиненията съпротива по време на арест. А колкото до блондинката... Седемнайсетгодишна е.

---

[1] Джаксън Полък (1912–1956) — известен американски художник абстракционист.

— Бел.прев. ↑

Зад къщата в имението на Братството Кормия се движеше по окосената трева толкова бързо, колкото позволяваха изранените ѝ крака. Тичаше, за да забрави всичко, тичаше с надеждата да достигне до някаква яснота, тичаше, защото нямаше къде да отиде, а не можеше да остане по-дълго, където се намираше.

Не ѝ достигаше въздух, краката ѝ горяха, а ръцете ѝ бяха изтръпнали, но тя продължаваше да тича с всички сили надолу по склона към края на гората и после зави, за да се насочи обратно към градината.

Лейла и Примейла. Лейла, легнала до Примейла. Лейла, гола до Примейла.

Затича се още по-бързо.

Той щеше да избере Лейла. Чувстваше се неловко в ролята си и би предпочел някоя, която бе виждал наоколо, която бе служила на Братството с дискретност и готовност. Щеше да се спре на познато лице.

Щеше да избере Лейла.

Най-неочаквано краката на Кормия се огънаха и тя се свлече от изтощение.

Когато събра достатъчно сили, че да вдигне глава, въздъхна с гримаса. Беше се озовала на странен участък от моравата, представляващ неправилна окръжност с диаметър от около два метра. Изглеждаше, като че нещо беше изгорено там и земята още се възстановяваше.

Мястото ѝ се стори удачно по много причини.

Обърна се по гръб и се вгледа в нощното небе. Краката ѝ горяха, а също и белите дробове, но истинският пожар беше в главата ѝ.

Мястото ѝ не беше тук, но не можеше да понесе мисълта да се върне в Светилището.

Тя беше като летния въздух, намиращ се между покритата със зелена трева земя и обсипаното със звезди небе. Не беше нито тук, нито там... И беше също така невидима.

Изправи се на крака и бавно тръгна към верандата. Прозорците на къщата бяха осветени и когато се огледа наоколо, осъзна, че щеше да ѝ липсва нощната палитра от цветове на този свят. Червеното, розовото, жълтото и лилавото на чаените рози бяха приглушени, като че растенията се срамуваха. Наситеночервеният цвят на завесите в библиотеката беше като на тлеещ огън, а билиардната зала изглеждаше като изградена от изумруди заради яркозеления си цвят.

Толкова прекрасно. Всичко беше толкова прекрасно, истински празник за окото.

За да отложи тръгването си още малко, тя отиде до басейна.

Черната вода ѝ проговори, проблясващата ѝ повърхност редеше шепот сред въздишките и зовящите искрици лунна светлина върху леките вълни.

Тя свали робата си и се гмурна в меката тъма, проби набраздената повърхност на водата в басейна, отиде надълбоко и се задържа там, като движеше равномерно крайниците си.

Когато се показа над водата в далечния край, решението изпълни съзнанието ѝ, подобно на глътките въздух, които поемаше. Щеше да сподели с Фриц, че си тръгва, и да го помоли да предаде на Бела. После щеше да отиде в Светилището и да помоли за аудиенция Директрис, пред която щеше да изяви желание да стане самотен летописец.

Осъзнаваше, че част от задълженията ѝ щяха да включват водене на списък на поколението на Примейла, но беше по-добре да прави това, отколкото да ѝ се налага да вижда с очите си безброй деца с многоцветна коса и прекрасни жълти очи. А щеше да има

много такива. Примейлът щеше да стори онова, което беше нужно. Сега страдаше заради ролята, която се налагаше да изпълнява, но чувството за дълг щеше да надделее над личните му терзания.

Бела беше толкова права в преценката си за него.

— Хей.

Пред погледа на Кормия се изпречиха гигантски ботуши с метална плочка на пръстите. Тя плъзна поглед по дългите и силни крака на мъж, облечен в наричаните от тях сини джинси.

— Коя си ти? — приклепна той и попита с мек и спокоен глас. Дълбоко разположените му разноцветни очи с мигли, също така черни като гъстата му коса, мигом грабваха вниманието.

Преди да успее да отговори, се появи Джон Матю, който подсвирна силно, за да привлече вниманието му. Мъжът на ръба на басейна погледна през рамо, а Джон поклати глава и започна да жестикулира разпалено.

— О... по дяволите, съжалявам. — Тъмнокосият мъж се изправи в целия си ръст и вдигна ръце извинително. — Не знаех коя си.

Трети мъж излезе от къщата през вратите, водещи към библиотеката. Този беше червенокос, имаше кървави петна по тениската си и си личеше, че е напълно изтощен.

Сигурно са воини, които се бият заедно с Джон, помисли си тя. Млади воини.

— Кой сте вие? — обърна се тя към онзи с прекрасните разноцветни очи.

— Куин. С него съм. — Палецът му се изви към Джон Матю. — Рижият...

— Блейлок — срязва го остро другият. — Аз съм Блейлок.

— Реших да поплувам — обясни тя.

— Виждам. — Усмивката на Куин беше приятелска, но вече без сексуален подтекст.

Но все така беше привлечен от нея. Тя можеше да го почувства. И именно в този миг осъзна, че с избора, който бе направила за бъдещето си, щеше да остане все така недокосната. Като летописец тя никога нямаше да бъде посещавана от Примейла с цел секс.

Така че бурята, бушувала у нея по такъв величествен начин, нямаше да бъде предизвикана никога вече.

Никога.

Безчетните години живот, които я очакваха, се занизаха пред нея и това подръпна някаква тънка струна на безутешно отчаяние и чувството на незадоволеност я понесе през топлата вода към стълбата. Хвана се за перилата и се оттласна навън. Почувства хладния въздух върху тялото си и знаеше, че тримата я наблюдават.

Мисълта за това едновременно я потисна и окуражи. Това беше последният път, когато мъж щеше да види тялото ѝ. Мъчително бе да осъзнае, че щеше да зарови всичко женствено дълбоко в себе си. Но нямаше да бъде с никой друг, освен с Примейла, а не можеше да понесе ситуацията с нейните сестри. Така че това беше краят.

След няколко мига щеше да се загърне с робата си и да се сбoguва с нещо, което така и не беше започнало.

По тази причина нямаше намерение да се извинява заради голотата си или да прикрива тялото си, докато се откъсваше от нежната прегръдка на водата.

Фюри се дематериализира в градината зад къщата на Братството, защото нямаше желание да се среща с никого.

При онова, което се въртеше в главата му, не вървеше да се втурне през главния вход и

да се натъкне на...

Краката му се заковаха намясто, а дъхът и сърцето му спряха.

Кормия се появи от басейна, а от прекрасната ѝ фигура се стичаше вода... докато трима наскоро преобразени вампири стояха на няколко метра от нея със зяпнали уста.

О... по дяволите... не.

Обвързаният вампир у него се надигна като див звяр, отърсвайки се от лъжите, с които се беше самозаблуждавал по отношение на чувствата си. Изскочи от сърцето му с рев и го лиши от всякаква цивилизованост.

Знаеше само, че неговата жена стои там гола и други жадуват за нея.

Това беше единственото, което имаше значение.

Преди да осъзнае какво прави, Фюри нададе рев, който разцепи въздуха като гръм. Джон Матю и приятелите му насочиха поглед към него и после отстъпиха назад като един. Като че в басейна беше пламнал пожар.

Кормия от своя страна не го погледна. Нито побърза да се покрие. Вместо това вдигна робата и я плъзна по раменете си целенасочено бавно, като демонстрираше пълно незачитане към него.

Това засили гнева му повече от всичко друго.

— Влез в къщата — каза настоятелно той. — Веднага.

Когато го погледна, погледът ѝ беше също така въздържан като гласа ѝ.

— Ами ако не искам?

— Ще те метна на рамо и ще те отнеса вътре. — Фюри се обърна към момчетата. — Това е между нас. Вас не ви засяга. Ако сте разумни, ще изчезнете отук. *Веднага.*

Тримата се поколебаха, но Кормия каза:

— Всичко е наред. Не се тревожете.

Когато им обърнаха гръб, Фюри имаше усещането, че няма да отидат далече, но Кормия нямаше нужда от защита. Обвързаните вампири бяха изключително опасни за околните, но не и за жените си. Беше изгубил контрол, да, но тя държеше дистанционното управление.

И той подозираше, че тя го знае.

Кормия вдигна ръка и спокойно усуква косата си.

— Защо искате да вляза?

— Сама ли ще вървиш, или да те нося?

— Попитах ви защо.

— Защото отиваш в спалнята ми. — Думите излетяха от устата му на един дъх.

— Вашата спалня? Може би имате предвид моята. Защото ми казахте да се махна от спалнята ви преди пет месеца.

Звярът се беше загнездил в члена му и се бореше да излезе на свобода, за да се вмъкне в нея. Възбудата не подлежеше на оспорване. Влакът му беше пуснат на релси. Билетът му беше продупчен. Пътуването вече беше започнало.

Същото важеше и за Кормия.

Фюри пристъпи по-близо до нея. Тялото ѝ излъчваше толкова силна топлина, че той можеше да я почувства със собствената си кожа, а ароматът на жасмин беше гъст като кръвта му.

Той оголи кучешките си зъби и изсъска като котка:

— Отиваме в стаята ми.

— Но аз нямам причина да идвам в стаята ви.

— Напротив. Имаш.

Тя метна небрежно дебелия сноп коса зад рамото си.

— Не, опасявам се, че нямам.

След тези думи му обърна гръб и закрачи към къщата.

Той пое след нея, като че ли беше плячка. Последва стъпките ѝ през библиотеката, нагоре по главното стълбище и после в стаята ѝ.

Тя отвори леко вратата и се вмъкна вътре.

Преди да успее да го затвори отвън, той опря длан в дървената плоскост и си проправи път вътре. Той беше този, който хлопна вратата. И я заключи.

— Свали си робата.

— Защо?

— Защото, ако аз го направя, ще я разкъсам.

Тя вирна брадичка и спусна клепачи. По този начин, макар да трябваше да погледне нагоре, за да срещне очите му, тя пак го наблюдаваше отвисоко.

— Защо е нужно да се съблека?

С цялата си собственическа страст той изръмжа:

— Ще те маркирам.

— Нима? Съзнавате ли, че нямате никакво основание?

— Имам всички основания.

— Преди не ме желяехте.

— Как ли пък не.

— Сравнихте ме с друга жена, с която сте се опитали да бъдете, но не сте могли.

— А ти не ме остави да довърша. Тя беше уличница, на която платих, за да се отърва от девствеността си. Не жена, която съм желал. Не беше ти. — Той вдъхна аромата ѝ. — Тя не беше ти.

— И все пак сте приели Лейла, нали така? — Той не отговори и тя отиде бавно до банята, за да пусне душа. — Да, приели сте я. Като Първа избраница.

— Това няма нищо общо с нея — отговори той от прага.

— Как да няма? Избраниците са едно цяло и аз все още съм една от тях. — Кормия се обърна с лице към него и остави робата ѝ да се свлече на пода. — Не съм ли права?

Членът на Фюри се притисна в ципа на панталона му. Тялото ѝ сияеше под вграденото осветление, гърдите ѝ бяха щръкнали, а бедрата ѝ бяха леко разтворени.

Тя се пъкна под душа и той я наблюдаваше как изви гръб назад и започна да мие косата си. С всяко нейно движение губеше и малкото останало му чувство за цивилизованост. С някаква отдалечена част от съзнанието си разбираше, че трябва да си тръгне, защото щеше да превърне една и бездруго усложнена ситуация в нетърпима. Но тялото му беше открило храната, от която се нуждаеше, за да оцелее.

И в мига, когато излезеше от проклетия душ, щеше да я погълне жива.

Да, тя щеше да му го позволи.

Кормия изплакна пяната от косата си и в мига, в който излезе изпод душа, знаеше, че ще се озове легнала под Примейла.

Щеше да му се остави да я вземе. И тя щеше да вземе него.

Стига толкова „едва“, „почти“ и „дали го направиха вече, или още не“. Дотук с капризните поврати на съдбата, впримчили и двама им. Край на нейното вечно послушание и изпълнителност.

Тя го желаше. И щеше да го има.

По дяволите сестрите ѝ. Той принадлежеше на нея.

Макар и само днес, изтъкна вътрешният ѝ глас.

— Майната ти — тросна се тя на мраморната стена. Решително врътна крана наляво и отвори вратата. В мига, в който водата спря, пред нея се изправи Примейлът.

Беше гол. Възбуден. С докрай издадени кучешки зъби.

Издаде истински лъвски рев и когато звукът отекна сред мрамора в банята, влагата между краката ѝ стана още по-изобилна.

Той я приближи и тя не оказа никаква съпротива, когато я грабна през кръста и я повдигна във въздуха. Не беше нежен, но тя и не искаше нежност и за да бъде сигурен той в това, го ухапа по рамото, когато влязоха в спалнята.

Той изръмжа отново и я запрати на леглото. Тялото ѝ отскочи веднъж. Два пъти. Тя се преобърна по корем и се опита да изпълзи напред само за да го накара да се потруди. Дори не ѝ минаваше през ум да му се опъва, но дявол го взел, щеше да му се наложи да я погони...

Примейлът скочи върху гърба ѝ и прикова ръцете ѝ, вдигнати над главата. Тя се опита да се дръпне, но той раздели краката ѝ с колене и ги притисна с таза си. Ерекцията му се плъзна надолу и я докосна по най-интимното местенце, като я накара да се извие в дъга.

Той отпусна ръце само колкото да ѝ позволи да извърти рамене и да го погледне.

Целуна я. Дълбока и продължителна целувка. Тя все така държеше на играта си, изоставила традицията на Избраниците за кротко отдаване.

Неочаквано той се дръпна назад, отмести се малко и...

Кормия изстена, когато проникна в тялото ѝ с едно плавно движение. После вече нямаше време за говорене, за мислене или за разсъждаване върху болката, тъй като тазът му се задвижи устремно. Беше толкова хубаво, толкова съвършено — от уханието му на тъмни подправки и приятната му тежест до косата му, надвесена над лицето ѝ, и стоновете, изтръгващи се от полуотворените устни и на двама им.

Движенията му в нея станаха по-дълбоки, тя още повече разтвори бедра и отговори на ритъма му с движението на ханша си.

В очите ѝ бликнаха сълзи, но не им обърна внимание, понесена от безпощадния вихър. На мястото, където бяха съединени, се появи огнено кълбо, което все повече я изпълваше, докато си помисли, че ще изгори жива, но това изобщо не я плашеше.

И двамата достигнаха върха едновременно и по средата на собствената си кулминация тя зърна за миг образа му над рамото си — отметната назад глава, стиснати челюсти, изпъкнали масивни мускули на ръцете под гладката кожа. А после вече не бе способна нищо да вижда, погълната от пулсациите в тялото ѝ и неговите жадни тласъци, които го караха да стене и да се извива, докато тя поемаше силата му у себе си.

И после всичко свърши.

Тогава се замисли за летните гръмотевични бури, които от време на време връхлитаха имението. Щом заглъхнеха, последвалата тишина бе още по-плътна заради яростния грохот преди това. И сега беше същото. Телата им се укротиха, дишането им се успокои, сърдечният ритъм стана по-бавен, бе й трудно да възстанови в представите си пламенното нетърпение, което ги бе изстреляло до мига на оглушителната тишина.

Тя видя как смущение, а после шок и отчаяние заместиха страстния му импулс да я бележи като своя.

Какво бе очаквала? Че този танц на телата им ще го накара да се откаже от статута си на Примейл, ще престъпи клетвата си и ще я обяви за своя и единствена *шелан*! Че ще ликува, задето точно преди заминаването ѝ в невъздържан порив бяха сторили това, което трябваше да извършат почтително и обмислено още преди месеци?

— Моля ви, излезте от мен — задавено изрече тя.

Фюри не можеше да повярва какво е сторил, но доказателството беше налице. Тъничката Кормия лежеше под тежкото му тяло, бузите ѝ бяха мокри от сълзи, а по китките ѝ имаше синини.

Бе отнел девствеността ѝ изотзад, сякаш беше кучка. Беше я притиснал и я бе принудил да се предаде пред силата му. Проникнал бе в нея, без да го е грижа за болката, която очевидно беше изпитала.

„Моля ви, излезте от мен.“ Каза го с треперещ глас, а думата „моля“ направо го съсипа. Тя можеше единствено да моли, защото беше далеч по-слаба.

Той се отдръпна от нея и стана от леглото със залитане, сякаш беше пиян.

Кормия се обърна на една страна и сви колене плътно до тялото си. Гръбнакът ѝ изглеждаше тъй крехък, нежно стълбче от кокалчета под бледа кожа.

— Съжалявам. — Господи, тази дума беше същинска празна кофа.

— Моля ви, просто си вървете.

След като вече ѝ се бе натрапил така грубо, удовлетворяването на молбата ѝ му се струваше много важно. Въпреки че да си тръгне от нея, бе последното, което искаше.

Фюри отиде в банята, облече си дрехите и се отправи към вратата.

— По-късно трябва да поговорим...

— Няма да има по-късно. Ще се върна, за да живея в усамотение. Ще записвам историята ви, но няма да съм част от нея.

— Кормия, не.

Тя го погледна през рамо.

— Там ми е мястото.

Главата ѝ отново се отпусна на възглавницата.

— Вървете — промълви тя. — Моля ви.

Той така и не разбра как е излязъл от стаята ѝ и е влязъл в своята. Просто малко по-късно осъзна, че е в стаята си, седи на ръба на леглото и пуши цигара с червен дим. В тишината ръцете му трепереха, сърцето му беше като пробит барабан, а кракът му потропваше по пода.

Магьосника бе на предна и централна позиция в съзнанието му, черният силует с развяна от вятъра мантия се открояваше на безграничния сив хоризонт. В ръката си държеше

череп.

Очите му бяха жълти.

Казах ти, че ще я нараниш. Казах ти го.

Фюри погледна плътно свитата цигара в ръката си и се опита да види нещо друго освен разруха. Не можа. Беше се държал като звяр.

Предупредих те какво ще се случи и бях прав. От самото начало бях прав. Между другото, не си прокълнат по рождение. Проблемът не е в това, че си роден след близнака си. Проклятието си самият ти. Ако ще пет бебета да бяха родени заедно с теб или нито едно, съдбите на всички около теб щяха пак да са същите.

Фюри се протегна за дистанционното и включи уредбата, но в мига, когато богатите, красиви звуци на Пучини изпълниха стаята, очите му се напълниха със сълзи. Музиката бе тъй прекрасна и толкова непоносима, когато сравнеш вълшебния тембър на Лучано Павароти със своето ръмжене при възсядането на Кормия.

Беше я задържал принудително. Притиснал бе ръцете ѝ. Възседнал я бе изотзад...

Ти си проклятието.

Гласът на Магьосника продължаваше да кънти в него и той имаше усещането, че бръшлянът от миналото отново го превзема с всички неща, които не бе успял да направи, с всички бъркотии, които беше причинил поради неумение, с вниманието, което бе искал да отдаде, но не беше съумял... а сега върху всичко това се наслагваше и нов пласт бръшлян. Пластът на Кормия.

Той чу последното хриптящо издихание на баща си. Чу пукането на майчините си кости в пламъците. Испита отново гнева на близнака си заради това, че е бил спасен.

Чу гласа на Кормия, по-съсипващ от всичко друго: „Моля ви, излезте от мен“.

Фюри запуши ушите си с длани, макар че това с нищо не помогна.

Ти си проклятието.

Със стенание той притисна ръцете си толкова силно към черепа си, че те затрепериха.

Не ти харесва истината ли? — присмя се Магьосника. — Не ти харесва моят глас? Знаеш как да ме накараш да се махна.

Магьосника пусна черепа сред костите в краката си. Знаеш как да го постигнеш.

Фюри пушеше с ожесточение, ужасен от всичко онова, което беше в главата му.

Цигарата ни най-малко не успяваше да заглуши омразата му към самия него, нито пък гласовете.

Магьосника стъпи с ботуша си върху черепа с жълтите очи.

Знаеш как да постъпиш.

В планините Адирондак на север, дълбоко в една пещера в щатския парк Блек Снейк, мъжът, който бе припаднал при настъпването на зората преди два дни, не разбираше защо слънцето свети над него, а той не е в пламъци. Освен ако не беше в Небитието?

Не... това нямаше как да е Небитието. Болките в тялото и писъкът в главата му бяха твърде подобни на тези, познати му от Земята.

Само че какво бе обяснението за слънцето? Бе окъпан в топлото му сияние, а все още дишаше.

Да му се не види, ако се окажеше, че аксиомата „вампирите не понасят дневна светлина“ е била лъжа, то цялата им раса се състоеше от идиоти.

Но чакай, не беше ли той в пещера? Как тогава лъчите го достигаха?

— Изяж това — изрече сиянието.

Добре, ако приемеше, че още е жив, колкото и невероятно да беше, очевидно халюцинираше. Защото онова, което бе тикнато под носа, му приличаше на Биг Мак от „Макдоналдс“, а такова нещо беше невъзможно.

Освен пък ако наистина беше мъртъв и към Небитието водеха не златни порти, а голяма буква „М“?

— Виж — рече сиянието, — ако мозъкът ти е забравил как да яде, само си отвори устата. Ще ти натикам това чудо, пък да видим дали зъбите ти помнят какво се прави.

Мъжът разтвори устни, защото мирисът на месо пробуди стомаха му и го накара да точи лиги като куче. След като хамбургера бе наврян в устата му, челюстта му включи на автопилот.

Отхапа един залък и изстена. За кратък миг удоволствието, изпитано от вкусовите му рецептори, измести цялото му страдание, дори душевното. Преглъщането изтръгна още едно скимтене от него.

— Хапни още — настоя сиянието и притисна хамбургера до устните му.

Изяде го целия. И пържените картофки, които бяха произстинали, но пак му дойдоха добре. После главата му бе повдигната и той пийна леко разводнена кока-кола.

— Най-близкият „Макдоналдс“ е на трийсет километра — оправда се сиянието, сякаш за да запълни някак тишината. — Затова храната не е топла, както е редно.

Мъжът искаше още.

— Добре, има и втори. Отваряй широко уста.

Още един Биг Мак. Още пържени картофки. Още кока-кола.

— Направих каквото мога за теб, но ти е нужна кръв — обясни му сиянието като на дете. — И трябва да се прибереш у дома.

Мъжът поклати глава и тогава си даде сметка, че лежи по гръб върху плосък камък вместо възглавница и пръст вместо дюшек. Не беше в същата пещера като преди обаче. Тази миришеше различно. Имаше дъх на... чист въздух, чист пролетен въздух.

Или пък... може би това бе ароматът на сиянието?

— Да, трябва да си идеш у дома.

— Не...

— Ами значи си имаме проблем двамата с теб — измърмори сиянието. Чу се шумолене, сякаш нечие едро тяло седаше. — Ти си услугата, която трябва да върна.

Мъжът се намръщи, пое дъх и изграчи:

— Никъде няма да ходя. Никакви услуги.

— Не решаваш ти, приятел. Нито пък аз. — Сиянието изглежда поклати глава, защото светлосенките в пещерата се раздвижиха като вълнички. — За беда, трябва да ти доставя задника там, където му е мястото.

— Аз съм нищо за теб.

— В един свършен свят това би било истина. Уви, това не ти е раят. Няма нищо общо с него.

С това вампирът беше абсолютно съгласен, но приказките за прибирането вкъщи бяха врели-некипели. Добил енергия от храната, той намери сили да се надигне и седне, да потърка очи и...

Той се втренчи в сиянието.

— О... мамка му.

Сиянието кимна мрачно.

— Да, споделям чувствата ти. Та ето какво е положението, можем да го свършим по трудния или по лесния начин. Ти избираш. Само бих искал да изтъкна, че ако трябва да намеря дома ти без твоя помощ, ще са необходими известни усилия от моя страна, а това силно ще ме нервира.

— Няма да се върна там. Никога.

Сиянието прокара ръка през черно-русата си коса. Златни халки блестяха по пръстите, на ушите, на носа и около врата му. Искрящо белите очи без зеници излъчваха раздразнение, от което яркосините дъги около подобните на луна ириси преминаха в тъмносиньо.

— Ясно. Трудният начин. Кажи лека нощ.

Докато му причерняваше, вампирът чу падналият ангел Ласитър да казва:

— Проклет задник.

— Видя ли изражението на Фюри? — попита Блей.

Джон му хвърли поглед през кухненския плот и кимна утвърдително. С приятелите му пийваха бира за успокоение. С главоломна скорост.

Никога не беше виждал вампир да изглежда така. Ама никога.

— Направо е хлътнал до уши — отбеляза Куин, отвори хладилника и извади още три бутилки бира „Сам Адамс“.

Блей взе подадената му бира, после трепна и потърка рамото си.

Джон отвори новата бутилка и отпи. После я остави и въздъхна.

— *Тревожа се за Кормия.*

— Няма да я нарани. — Куин седна на масата. — На нас може и да ни е изкопал гробовете, но нея няма да я пипне.

Джон надникна в трапезарията.

— *Затръшваха се врати. Силно.*

— Много хора са под покрива на тази къща... — Куин вдигна очи към тавана, сякаш решаваше на ум трудна математическа задача. — Включително и ние тримата. Ти да видиш.

Джон се изправи.

— *Трябва да отида да проверя. Няма... да се бутам да преча. Само да се уверя, че всичко е наред.*

— Идвам с теб — каза Куин и понечи отново да стане.

— *Не, ще стоиш тук. И преди да си тръгнал да ме поучаваш, майната ти. Това е моят дом и не е нужно някой постоянно да ми ходи по петите.*

— Добре, добре, добре. — Куин отклони поглед към Блей. — Тогава ние отиваме в санитарния пункт. Там ще ни намериш.

— Защо ще ходим в санитарния пункт? — попита Блей, без да вдига очи.

— Защото още ти тече кръв и ти трябва първа помощ.

Куин настойчиво впери поглед в Блей, а той — в бирата си.

— Просто ми обясни как да го намеря — измърмори Блей.

— И как ще си почистиш и превържеш сам гърба?

Блей отпи продължително от бирата си.

— Хубаво. Но искам първо да си допия бирата. И трябва да хапна нещо. Умирам от глад.

— Добре. Каква храна искаш?

И двамата бяха решили да го раздават корави и лаконични.

— *Ще се видим долу тогава* — каза им със знаци Джон и тръгна. Да му се не види, неразбирателството между приятелите му сякаш нарушаваше космическия порядък. Не биваше да е така.

Джон излезе през трапезарията и почти тичешком изкачи голямото стълбище. На втория етаж долови мирис на червен дим и чу оперна музика от стаята на Фюри — онази, лиричната, която обикновено пускаше.

Не беше фон като за тежка разправия. Може би просто всеки си беше отишъл в стаята след скарването?

Джон се промъкна до вратата на Кормия и се послуша. Нищо. Само въздухът, който идеше от нея в коридора, бе наситен със сладкия аромат на цветя.

Като реши, че няма нищо лошо просто да провери дали Кормия е добре, Джон почука лекичко на вратата. Отговор не последва и той подсвирна.

— Джон? — обади се тя.

Той отвори вратата, защото предположи, че това се очаква от него... Замръзна на прага.

Кормия лежеше върху разбърканите завивки и чаршафи на леглото. Беше гола, с гръб към вратата и имаше кръв... по вътрешната страна на бедрата ѝ.

Тя надигна глава, погледна през рамо и побърза да се покрие.

— О, Скрайб Върджин!

Придърпа завивката до брадичката си, а Джон стоеше все така в пълен шок и съзнанието му се опитваше да си обясни сцената.

Беше я наранил. Фюри я беше наранил.

Кормия поклати глава.

— О... Проклятие!

Джон примигна, после пак... Видя себе си в юношеските си години в мръсния вход след края на онова, което му бе сторено.

Тогава и неговите бедра бяха изпоцапани от вътрешната страна.

Изражението му трябваше силно да я бе разтревожило, защото тя протегна ръка към него.

— Джон... о, Джон, не... Добре съм... Добре съм, повярвай ми, аз...

Джон се обърна и спокойно излезе навън.

— *Джон!*

Когато беше малък и безпомощен, нямаше как да отмъсти на нападателя си. Но сега, каза си, докато изминаваше трите метра до вратата на Фюри, беше в положение да отмъсти за своето минало и за настоящето на Кормия. Сега беше достатъчно едър и як. Сега можеше да отмъсти за някого, станал жертва на по-силен от него.

— Джон! Не! — извика Кормия, втурнала се от стаята си навън.

Джон не почука. Какво ти чукаше? В този момент юмруците му искаха да срещнат друго, а не дърво. Искане да срещнат плът.

Като отвори със замах вратата на Фюри, видя братът да седи на леглото си с цигара между устните. Очите им се срещнаха, по лицето на Фюри бяха изписани вина и угризение.

Това окончателно реши нещата.

С беззвучен рев Джон се втурна през стаята, а Фюри не направи абсолютно нищо, за да спре атаката. Нещо повече, братът сам се изложи на ударите и падна върху възглавниците, докато Джон го блъскаше с юмруци по устата, по очите, по брадичката отново и отново.

Някой пищеше. Жена.

Дотичаха и други.

Викаше се. Много и силно.

— Какво става, по дяволите? — прогърмя гласът на Рот.

Джон нищо не чуваше. Съсредоточен бе върху задачата да пребие Фюри. Братът не беше вече негов учител и приятел, беше звяр и насилник.

По чаршафите течеше кръв.

Така му се падаше.

Най-после някой успя да откъсне Джон — Рейдж, беше Рейдж — и Кормия изтича към Фюри. Но той не ѝ позволи да го докосне и се изтъркала настрани.

— Дяволите да го вземат! — изкрещя Рот. — Стига толкова!

Оперната музика беше в пълен дисонанс със сцената, величествената ѝ красота никак не пасваше с окървавеното лице на Фюри, с яростта на Джон, със сълзите на Кормия.

— Какво те прихвана, а? — надвеси се заплашително Рот към Джон.

— Заслужавах си го — каза Фюри, като избърса окървавената си устна. — Малко ми беше дори.

— Не е вярно — намеси се Кормия, вдигнала реверите на халата си високо на шията. — Беше по взаимно съгласие.

— Не беше — поклати глава Фюри. — Не беше.

Цялото тяло на краля се вцепени. С тих и напрегнат глас той попита Кормия:

— Кое беше по взаимно съгласие?

Докато присъстващите в стаята местеха поглед от единия към другия, Джон не откъсваше очи от Фюри. В случай че Рейдж разхлабеше хватката си, пак щеше да се нахвърли върху брата. Без значение кой присъстваше.

Фюри бавно се изправи до седнало положение и трепна от болката. Лицето му започваше да се подува.

— Не лъжи, Кормия.

— Дай на себе си този съвет — рязко отвърна тя. — Примейлът не стори нищо нередно...

— Глупости, Кормия, взех те насила...

— Не е вярно...

Още някой се намеси в спора. После и друг. Дори Джон се включи, като с устни сипеше ругатни към Фюри и се опитваше да се измъкне от Рейдж, притиснал го с цялата си тежест.

Рот грабна от бюрото тежък кристален пепелник и го запрати с все сила към стената. Той се пръсна на хиляди парченца и остави в мазилката дупка колкото глава.

— Само някой да каже и дума още, ще направя същото с черепа му, ясно ли е?

Всички притихнаха. И останаха смълчани.

— Ти — посочи Рот към Джон. — Махни се оттук, докато изясня каква е работата.

Джон поклати глава, без да го е грижа, че може да последва съдбата на пепелника. Искаше да остане. Трябваше да остане. Някой трябваше да закриля...

Кормия се приближи до него и стисна силно ръката му.

— Ти си достоен мъж и със сигурност вярваш, че браниш честта ми, но се вгледай в очите ми и открий истината за станалото.

Джон се втренчи в лицето на Кормия. Прочете тъга, но такава, каквато изпитваш, като се озовеш в нерадостна ситуация. Видя още решимост и целеустремена сила.

Нямаше страх. Нито задушавачо отчаяние. Нито ужасен срам.

Не беше в състояние като неговото след случката.

— Върви — промълви тя. — Всичко е наред. Наистина.

Джон погледна към Рот, който му кимна.

— Не знам на какво си се натъкнал, но възнамерявам да разбера. Остави на мен да се занимавам с това, синко. Ще оправя нещата за нея. А сега всички вълн.

Джон стисна ръката на Кормия и излезе с Рейдж и останалите. В секундата, когато бе отвън, вратата се затвори и той чу тихи гласове.

Не отиде далеч. Не можа. Стигна пред кабинета на Рот, където коленете му омекнаха и той се стовари на един от античните столове край стената. След като увери всички, че е

добре, отпусна глава и забави дишането си.

Миналото беше оживяло в главата му, извикано от картината, която завари в стаята на Кормия.

Затварянето на очите не помогна. Опитите да си внуши спокойствие не помогнаха.

Докато се бореше да оправи покривката на канапето, осъзна, че са минали много седмици от последната им разходка със Зейдист в гората. Бременността на Бела напредваше, а редом с това растеше тревогата и мълчаливите им походи, които някога правеха всяка нощ, съвсем се бяха разрешили.

Точно от това имаше нужда сега.

Вдигна глава, погледна към коридора със статуите и се запита дали Зейдист въобще беше в къщата. Вероятно не, защото не присъстваше в стаята по време на драмата. При всичките убийства, които бяха станали тази нощ, братът без съмнение бе имал доста работа на бойното поле.

Джон се изправи и се прибра в стаята си. Щом се озова вътре, се просна на леглото и прати съобщения на Куин и Блей, че ляга да спи. Щяха да ги получат, щом излезеха от тунела.

Втренчи се в тавана и се замисли... за числото три. Все лоши неща произтичаха от това число и винаги свързани със смърт.

Три пъти си беше изпускарал нервите през последната година и бе нападал някого.

Два пъти Леш, веднъж Фюри.

Ти си неуравновесен, каза един глас.

Само дето винаги беше имал причини, и то основателни. Първия път Леш се беше нахвърлил на Куин. Втория път Леш направо си го изпроси. А третия път... косвените улики изобилстваха и що за мъж отминаваше жена в такава ситуация, без да действа?

Ти си неуравновесен.

Затвори очи и се помъчи да не си припомня онова стълбище в мръсната сграда, където бе живял сам. Мъчеше се да не си припомня шума от онези обувки на стъпалата, сякаш втурнали се към него. Мъчеше се да не си припомня плесента, локвата урина, смесената миризма на пот и одеколон, която го удари в носа, докато му правеха онова...

Не можеше да се отърси от спомените. Особено за миризмите.

Плесента бе по стената, до която бе притиснато лицето му. Урината бе неговата собствена, стекла се по вътрешната страна на бедрата му и по панталоните, смъкнати със сила до коленете му. Смесницата от пот и одеколон идеше от нападателя му.

Сцената бе тъй прясна в паметта му, сякаш се случваше сега. Съвсем осезателно чувстваше тялото си каквото бе тогава, виждаше стълбището тъй ясно, като стаята, в която се намираще сега. Прясно... прясно... прясно... Нямахше крайна дата за годност върху опаковката на ужасната случка.

Не беше нужно да е дипломиран психолог, за да се досети, че избухливият му нрав се корени във всичко онова, което задържа у себе си.

За пръв път в живота си искаше да поговори с някого.

Е, не буквално.

Искаше да се върне онзи, който го разбираше. Искаше баща си.

След изпълнението на Джон в стил Оскар де ла Оя^[1] Фюри усещаше лицето си, сякаш

беше печено на шиш и после поръсено със сол.

— Слушай, Рот... не се ядосвай на Джон.

— Беше недоразумение — каза Кормия на краля. — Нищо повече.

— Какво се случи между вас двамата?

— Нищо — отвърна Кормия. — Абсолютно нищо.

Кралят ни най-малко не й се върза, което доказваше, че безстрашният им водач не е лишен от ум, но в момента Фюри нямаше сили да спори и доказва истината. Само попипваше разбитата си уста, докато Рот не спираше да говори, а Кормия, бог знае защо, не спираше да го защитава.

Рот мятеше светкавици иззад тъмните си очила.

— Нима трябва да строша още нещо, та да ви накарам и двамата да престанете с глупостите? Как така нищо! Джон е луда глава, но не и...

Кормия прекъсна краля.

— Джон изтълкува погрешно каквото видя.

— А какво видя?

— Нищо. Щом аз казвам нищо, значи е така.

Рот я огледа, сякаш търсеше следи от побой. После стрелна строго Фюри.

— А ти какво имаш да ми кажеш?

Фюри поклати глава.

— Тя не е права. Джон не е изтълкувал погрешно...

Кормия се намеси с остър тон:

— Примейлът ненужно се товари с вина. Моята чест не бе накърнена по никакъв начин и вярвам, че аз мога да преценя това, не той.

След миг кралят наклони глава настрани и изрече:

— Както желаете.

— Благодаря, Ваше Величество. — Тя направи пред него дълбок поклон. — А сега ви оставям.

— Да пратя ли Фриц с храна?

— Не, тръгвам си от тази страна. Връщам се у дома. — Тя отново се поклони и русата й коса, още влажна от къпането, се плъзна през рамото й и докосна пода. — Желая и на двама ви всичко най-добро и отправям своите почитания към останалите в този дом. Ваше Величество. — Тя пак се поклони на Рот. — Ваша светлост. — Последва поклон към Фюри.

Фюри скочи от леглото и изтича, обзет от паника, но Кормия сякаш се изпари, преди да успее да я хване.

Отиде си. Просто така.

— Ще ме извиниш ли? — каза той на Рот. Не прозвуча като молба, но въобще не го беше грижа.

— Мисля, че не бива да си сам точно сега — мрачно рече Рот.

Последва разговор, размениха се фрази, които вероятно успокоиха Рот донякъде, защото той си тръгна.

Когато кралят излезе, Фюри застана наред стаята неподвижен като статуя, взрян в отпечатъка на пепелника в стената. Вътрешно се гърчеше, но външно нищо не помръдваше у него. Задушаваният бръшлян бе плъзнал под кожата му, не върху нея.

Стрелна поглед към часовника. Оставаше само час до зазоряване.

Тръгна към банята да се почисти със съзнанието, че трябва да го направи много бързо.

---

[1] Един от най-популярните американски професионални боксьори. — Бел.ред. [↑](#)

Полицейският участък на Колдуел имаше два входа — главният на Десета улица с многото стъпала, където телевизионни екипи снимаха гадостите, показвани по вечерните новини, и задният, с железни решетки, където се вършеше работата. В действителност предната фасада на Десета улица беше само с една идея по-представителна, защото архитектурата от шейсетте години беше като профила на грозна застаряваща жена — от никой ъгъл не беше хубава.

Полицейската кола, на чиято задна седалка седеше Леш, спря точно пред задния вход. Как стана така, че се озова тук, по дяволите?

Полицаят, който го беше арестувал, заобиколи и отвори вратата.

— Излезте от колата, моля.

Леш го погледна, размърда крака, разкръстоса коленете си и се изправи с далеч поголемия си ръст пред човека. В съзнанието му се появи натрапчива фантазия как разкъсва гърлото на мъжа и кръвта му бликва като фонтан.

— Насам, господине.

— Няма проблем.

Досети се, че е притеснил полицаия, по това, че той посегна към дръжката на пистолета си, макар да бяха пред очите на целия личен състав на участъка.

Леш бе поведен през двойна врата по коридор, застлан с балатум, който май беше там още от изобретяването на материала. Спряха пред плексигласова преграда, дебела колкото ръка, и полицаият изграчи нещо срещу кръгла метална пластина, монтирана на стената. Жената от другата страна изглеждаше извънредно делова в тъмносинята си униформа и почти толкова привлекателна като колегата си.

Но поне бързо се справи с документите. Доволна, че е събрала целия нужен брой формуляри, които да попълнят, тя плъзна купчинката през отвора на гишето към полицаия и кимна. От вратата до тях прозвуча жужене и изтракване като от превъртане на ключалка и после се озоваха в друг коридор със също толкова окаян балатум, който свършваше пред стаичка с пейка, стол и бюро.

Когато седнаха, полицаият извади химикалка и я щракна.

— Как е цялото ви име?

— Лари Оуен — отвърна Леш. — Казах му го вече.

Мъжът се наведе над формуляра.

— Адрес?

— Десета улица, номер 1583, апартамент 4 Б.

Прецени, че може да използва адреса от регистрацията на Фокуса. Господин Д. щеше да донесе фалшивата шофьорска книжка, използвана от Леш, когато живееше с родителите си, но той не помнеше какво пише на нея.

— Имате ли документ, с който да докажете, че живеете там?

— Не е у мен. Но приятелят ми ще го донесе.

— Дата на раждане?

— Кога ще ми позволите обаждането по телефона?

— След минута. Дата на раждане?

— Тринайсети октомври, хиляда деветстотин осемдесет и първа година.

Така поне мислеше, че пише на фалшивото свидетелство.

Полицаят придърпа тампон с мастило, изправи се и освободи едната ръка на Леш от белезниците.

— Сега трябва да ви взема пръстови отпечатыци.

Желая ти успех, помисли си Леш.

Остави човека да хване лявата му ръка и да я дръпне напред, наблюдаваше как топи върховете на пръстите му в тампона и после ги притиска към бяло листче хартия с десет квадратчета, разграфени в два реда.

Полицаят се намръщи при онова, което видя, и опита с друг пръст.

— Нищо не излиза.

— Изгорих се като дете.

— Не ще и дума.

Полицаят повтори още няколко пъти опита с тампона и листчето, после се отказа и отново му сложи белезниците.

— Застанете пред фотоапарата.

Леш прекоси стаята и застана неподвижно пред светкавицата, която блесна в лицето му.

— Искам си телефонното обаждане.

— Ще го получите.

— Каква е гаранцията ми за освобождаване?

— Не знам още.

— Кога мога да си тръгна оттук?

— Когато съдията определи гаранция и я платите. Вероятно следобед, като се има предвид, че още сме в малките часове на деня.

Премести ръцете на Леш отпред, отново ги закопча с белезниците и бутна към него телефонен апарат. Полицаят натисна бутона за високоговорителя и започна да набира мобилния телефон на господин Д., докато Леш му диктуваше цифрите. После отстъпи назад, когато лесърът отговори.

Леш реши да не губи време.

— Донеси ми портфейла. В якето на задната седалка е. Още не са определили гаранция, но намери пари спешно.

— Кога искате да дойда?

— Шофьорската книжка я донеси сега. А парите, когато съдията назове сумата. — Погледна към полицая. — Може ли да му позвъня пак, за да му кажа кога да дойде да ме вземе?

— Не, но той може да се обади на номератора ни и да разбере кога ще бъдете освободен.

— Чу ли това?

— Да — прозвуча гласът на господин Д. от мъничкия високоговорител.

— Не спирайте работа.

— Действаме.

Десет минути по-късно Леш влезе в общата арестантска килия. Беше стандартното помещение девет на девет метра, облицовано с огнеупорен материал, с решетки отпред и тоалетна и мивка от неръждаема стомана в ъгъла. Когато отиде и седна на пейката с гръб към стената, петимата присъстващи го огледаха. Двама от тях очевидно бяха наркомани, мазни като бекон и мозъците им без съмнение бяха изпържени по-рано същата нощ. Другите

трима го зяпаха предизвикателно, макар да бяха само хора: мъж с масивни бицепси и дузина затворнически татуировки, седнал в отсрещния ъгъл, далеч от всички; гангстер със синя кърпа, вързана на главата, който правеше непрестанни тегели край решетките, и побъркан скинхед с тикове, застанал до вратата на килията.

Наркоманите, естествено, не ги беше грижа, че към компанията им се беше присъединил нов член, но другите го измерваха с поглед, сякаш беше агнешка плешка на деликатесния щанд.

Той се замисли за броя на лесърите, изгубени тази нощ.

— Ей, тъпанар — подхвърли той към мускулестия, — гаджето ти педал ли ти направи тези татуировки? Или беше твърде зает да те чука отзад?

Мъжът присви очи.

— Какво каза?

Гангстерът поклати глава.

— Сигурно чавка ти е изпила ума, бяло момче.

Смехът на скинхеда беше като шум от блендер — висок и бърз.

Кой да знаел, че вербуването става толкова бързо, помисли си Леш.

Фюри не се дематериализира пред „Зироу Сам“. Вместо това отиде в „Скриймърс“.

Тъй като нощта беше почти към края си, пред клуба нямаше опашка от чакащи, така че той влезе направо през главния вход и отиде до бара в дъното. Под гръмките звуци на рапа оцелелите от купона стискаха с мъртва хватка питиетата си и седяха подпрени един на друг по тъмните ъгли, неспособни дори да правят секс.

Барманът се приближи и каза:

— Сервираме последно питие.

— Мартини „Сапфир“.

Барманът се върна с питието и разгъна коктейлна салфетка, преди да остави конусовидната чаша.

— Дванайсет долара.

Фюри плъзна петдесетачка по черния плот на бара и покри банкнотата с ръка.

— Очаквам нещо. И не е ресто.

Барманът се втренчи в парите.

— Какво ти трябва?

— Искам да яздя коне^[1].

Другият взе да оглежда помещението.

— Нима? Това е клуб, не конна база.

— Никога не се обличам в синьо^[2].

Барманът обърна глава към Фюри и го огледа набързо.

— С дрехи, скъпи като твоите, можеш да носиш какъвто си щещ цвят.

— Не харесвам синьо.

— Не си тукашен, така ли?

— Може да се каже.

— Лицето ти направо е смазано.

— Така ли? Не бях забелязал.

Настъпи пауза.

— Виждаш ли онзи отзад с рокерското яке с орел на него? Може би той ще ти помогне.

Само предполагам. Не го познавам.

— Разбира се, че не го познаваш.

Фюри остави петдесетачката и питието и тръгна през оредяващите посетители с една-единствена мисъл в главата си. Тъкмо се приближи, и въпросният тип се изниза от страничната врата.

Фюри го последва в уличката и в момента, в който се озоваха навън, нещо изщрака в съзнанието му, но той не обърна внимание. Интересуваше го едно-единствено нещо и беше толкова обсебен от него, че дори гласът на Магьосника бе замлъкнал.

— Прощавай — каза той.

Дилърът се обърна и измери Фюри набързо, както бе направил барманът.

— Не те познавам.

— Така е. Но познаваш мои приятели.

— Нима? — Когато Фюри размаха двеста долара пред него, онзи се ухили. — А, да.

Какво търсиш?

— Х.

— Уцели момента. Почти съм го свършил.

Скъпият пръстен на дилъра проблесна в синьо, когато той пъкна ръка в джоба си.

За част от секундата в ума на Фюри изскочи образът на дилъра и наркомана в уличката — онези, на които той и лесърът се бяха натъкнали преди толкова много ноци. Странно, че от онази среща беше започнало спускането му надолу по наклона, което го бе довело дотук, до този момент, до тази задна уличка, където в ръката му се озова малко пликче с хероин.

— Аз съм тук — посочи с брадичка дилърът към вратата на клуба — почти всяка вечер...

Отвсякъде към тях се насочиха светлини, идващи от полицейски коли, паркирани в двата края на уличката.

— Горе ръцете! — изкрещя някой.

Фюри се взря в изпълнените с паника очи на дилъра и не изпита никакво съчувствие и съпричастност.

— Аз ще тръгвам. Довиждане.

Фюри изтри спомена за себе си от четирите ченгета с насочени пистолети и от дилъра с отчаяното изражение и се дематериализира с покупката си.

---

[1] На сленга на американските наркомани, кон означава хероин. — Бел.прев. ↑

[2] „Синьо“ наричат крек кокаина, който може да се пуши. — Бел.ред. ↑

Куин вървеше през подземния тунел, който водеше от имението на Братството към офиса на тренировъчния център. Блей крачеше зад него и единственият звук идеше от стъпките им. По същия начин бе протекло и съвместното им хранене — само тракане на прибори и от време на време „Би ли ми подал солта, моля?“.

Голямата суша откъм разговори по време на вечерята беше нарушена от някаква врява на горния етаж. Като чува крясъците, и двамата оставиха вилиците си и изтичаха във фойето, но Рейдж се надвеси над парапета и поклати глава, с което им даде знак да не се намесват.

Дойде им добре дошло. И двамата си имаха достатъчно свои грижи на главата.

Като стигнаха до вратата, водеща към офиса, Куин натисна 1914 на панела за алармата, така че Блей да види цифрите.

— Очевидно това е годината, когато е построена къщата. — Когато минаха през вратата на килера и се озоваха при бюрото, той поклати глава. — Винаги съм се чудил как влизат тук.

Блей издаде сумтене, което можеше да означава „Аз също“ или „Да ти завра трион в задника, негоднико“.

Пътят до санитарния пункт не изискваше водач и щом веднъж стигнаха до физкултурния салон, Блей се забърза и увеличи разстоянието помежду им.

— Можеш да си вървиш вече — каза Блей, когато се озоваха пред врата с надпис „Санитарен пункт“. — Сам ще се оправя с раната на гърба си.

— Тя е между лопатките ти.

Блей стисна дръжката и отново издаде същия гърлен звук, този път откровено недружелюбен.

— Бъди разумен — подкани го Куин.

Блей гледаше право напред. След миг отвори вратата.

— Първо си измий ръцете. Преди да ме пипаш, искам да си измиеш ръцете.

Като влязоха, се насочи директно към носилката, върху която Куин бе опериран по-предишната нощ.

— Направо да вземем да се абонираме за това чудо — промърмори Куин, докато оглеждаше помещението, облицовано с плочки, шкафовете от неръждаема стомана и медицинското оборудване.

Блей се настани на носилката, съблече ризата си и трепна, като погледна още незатворилите се кървящи рани по гърдите си.

— Мамка му.

Куин изпусна шумно въздуха от дробовете си, като гледаше приятеля си. Той седеше с наведена глава, изследвайки пораженията по себе си, и изглеждаше много красив така, с широките си рамене, с релефните мускули на гърдите си, с яките си жилести ръце. А онова, което го правеше още по-привлекателен, беше мълчаливата му вгълбеност.

Трудно бе да не се запиташ какво се крие под цялата тази съдържаност.

Куин се залови да се прави на медицинска сестра, като извади марля, лепенки и антисептичен разтвор от шкафовете, постави ги върху поднос на колела и ги откара до носилката.

Когато бе готов със санитарните материали, отиде до умивалника от неръждаема

стомана и натисна крачния педал, за да потече вода.

Докато си миеше ръцете, промълви тихо:

— Ако можех, бих го направил.

— Моля?

Куин пръсна сапун в дланите си и взе да търка ръцете си чак до лактите. Кое то беше престараване, но щом Блей го искаше суперчист, това и щеше да получи.

— Ако можех да обичам мъже по този начин, това щеше да си ти.

— Знаеш ли, размислих, сам ще се погрижа за раните си, а гърбът ми да върви по дяволите...

— Сериозно го казвам. — Куин отпусна педала, за да спре водата, и изтръска ръце над умивалника. — Мислиш ли, че не ми е минавала такава мисъл? Да бъда с теб. И не само за секс.

— Наистина ли? — чу се шепотът на Блей през шума от капещата вода.

Куин избърса ръцете си със синя хирургическа салфетка от купчината вляво, взе още една и се доближи до Блей.

— Да, мислил съм си го. Дръж я под раните, моля те.

Блей направи каквото му бе казано и Куин изстиска малко от дезинфекционния разтвор върху отворената рана на гърдите му.

— Не знаех... О, по дяволите!

— Щипе, а? — Куин заобиколи носилката и застана откъм гърба на приятеля си. — Сега ще обработя тази, дръж се. Тя е още по-дълбока.

Подложи друга салфетка под раната и я заля с течност, която миришеше на лизол. Блей изпусна дъха си със свистене и Куин трепна.

— Свършвам след секунда.

— Бас държа, че го казваш на всичките ти... — Блей рязко млъкна.

— Не, това не го казвам на никого. Да ме приемат какъвто съм. Ако не им изнася, проблемът си е техен.

Куин взе пакет стерилна марля, отвори го и притисна бялата материя върху раната между лопатките на Блей.

— Разбира се, че съм мислил за нас... Но в крайна сметка се виждам с жена. Не мога да го обясня. Просто така ще е и това е.

Гръдният кош на Блей се разшири и отново се сви.

— Може би защото не искаш още един дефект.

Куин се намръщи.

— Не.

— Сигурен ли си, че не е затова?

— Слушай, ако ме интересува какво си мислят другите, бих ли направил каквото направих вече? — Той отново заобиколи Блей, попи раната на гърдите му, после се залови с тази на рамото. — А и близките ми са мъртви. Кого имам да впечатлявам още?

— Защо беше толкова жесток? — попита Блей с подчертано достойнство в гласа. — В тунела у нас.

Куин взе туба неомицин и пак застана откъм гърба на приятеля си.

— Бях сигурен, че няма да се върна повече, и не исках да си съсипеш живота заради мен. Реших, че за теб ще е по-добре да ме мразиш, отколкото да ти липсвам.

Блей се засмя искрено и звукът беше приятен.

— Толкова си самонадеян.

— Такъв съм. Но е истина, нали? — Куин размаза млечнобелия мехлем по разкъсаната кожа на Блей. — Щях да ти липсвам.

Когато пак мина отпред, Блей вдигна глава. Погледите им се срещнаха, Куин посегна и постави длан върху бузата на приятеля си.

Като нежно я потъркваше с палеца си, той прошепна:

— Искам да бъдеш с някой, достоен за теб. Да те третира както е редно. Да е само с теб. Това не съм аз. Дори и да се установя с жена... по дяволите, все си казвам, че мога да бъда само с една, но дълбоко в себе си не го вярвам.

Копнежът в сините очи, вперени в него, разбиваше сърцето му. Напълно. Не можеше да си представи какво вижда Блей у него, което да го прави така желан.

— Какво не ти е наред — прошепна той, — че толкова много държиш на мен?

Тъжната усмивка на Блей го състари с милион години и придаде на лицето му онова изражение, което получаваш едва след като животът неколkokратно те е сритал в топките.

— Какво не ти е наред на теб, та не разбираш защо бих те искал?

— Ще трябва да постигнем съгласие или несъгласие по въпроса.

— Обещай ми нещо.

— Всичко.

— Зарежи ме, ако искаш, но не го прави за мое добро. Не съм дете, не рухвам лесно, а какво чувствам, не ти влиза в работата.

— Мислех, че постъпвам, както е редно.

— Сбъркал си. Ще ми го обещаеш ли?

Куин издиша мъчително.

— Добре, обещавам. Стига ти да се закълнеш, че ще потърсиш нещо истинско, става ли?

— Ти си истинският за мен.

— Закълни се. Иначе пак ще се направя на безстрашен единак. Искам да си отворен за среща с някого, когото наистина можеш да имаш.

Блей прокара пръсти по ръката на Куин и стисна китката му. Договорът беше скрепен двустранно.

— Добре... Става. Но ще бъде мъж. Пробвах с жени, не е за мен.

— Приемам всичко, важното е да си щастлив.

Напрежението помежду им се стопи, Куин обгърна с ръце приятеля си и го притисна силно до себе си, като се опитваше да погълне тъгата му. Щеше му се да има някакъв друг начин за двама им.

— Може пък да е за добро — промълви Блей, стиснен в рамото му. — Ти не можеш да готвиш.

— Виждаш ли? Не съм прекрасният принц.

Куин би се закълел, че Блей прошепна едва чуто „Такъв си“, но не можеше да е сигурен.

Отдръпнаха се един от друг, погледнаха се в очите... и нещо се размести. В тишината, надвиснала над тренировъчния център, в тази безбрежна интимност на мига, нещо се бе променило.

— Само веднъж — промълви Блей. — Направи го само веднъж. За да знам какво е.

Куин понечи да поклати отрицателно глава.

— Не... Няма да...

— Да.

След миг Куин плъзна двете си ръце по якия врат на Блей и обхвана масивната му брадичка с длани.

— Сигурен ли си?

Блей кимна. Куин наклони главата на приятеля си назад и я задържа така, докато бавно скъсяваше разстоянието помежду им. Точно преди устните им да се докоснат, ресниците на Блей потрепнаха, по него премина тръпка и...

О, беше сладко. Устните на Блей бяха невероятно сладки и меки.

Може би не беше редно езикът да се намесва, но нямаше как да не стане. Куин плъзна леко своя, после потъна надълбоко, а ръцете му обгърнаха Блей и го притиснаха плътно. Когато най-сетне повдигна глава, изразът в очите на Блей казваше, че ще позволи всичко да се случи между тях. Нека стигнеха докрай. Можеха да отнесат пламналата искра чак до вкъщи, когато и двамата щяха да бъдат голи и Куин щеше да направи на приятеля си онова, в което бе толкова добър.

Но после нещата никога нямаше да бъдат същите и тъкмо това го спираше, въпреки че сега искаше точно същото като Блей.

— Твърде важен си за мен — рязко изрече той. — Прекалено добър си за секса, който аз практикувам.

Погледът на Блей не се откъсваше от устата на Куин.

— В този момент ни най-малко не мога да се съглася.

Куин пусна приятеля си и отстъпи назад, осъзнал, че за пръв път му се случва да откаже на някого.

— Не, аз съм прав. Дяволски прав съм по този въпрос.

Блей вдиша дълбоко, после здраво опря ръце на носилката, сякаш за да се стегне. Засмя се леко.

— Не си чувствам ръцете и краката.

— Бих ти предложил да ги масажирям, но...

Погледът, който Блей му хвърли изпод спуснатите си мигли, беше толкова секси.

— Дали ще те изкуша да ми масажираш нещо друго?

— Кретен — ухили се Куин.

— Добре, добре. Така да бъде. — Блей се пресегна за дезинфектанта, сложи малко от него на гърдите си, после покри раната с марля и я залепи. — Би ли покрил онази отзад?

— Да.

Докато поставяше марля върху откритата рана, Куин си представи как някой докосва кожата на Блей... как прекарва ръце по тялото му и облекчава онази болка, която мъжът носи между бедрата си.

— Само още нещо обаче — измърмори Куин.

— Какво?

Гласът, излязъл от гърлото му, беше неузнаваем и за самия него.

— Ако някой тип разбие сърцето ти или се държи лошо с теб, ще го разкъсам с голи ръце и ще оставя окървавеното му тяло под слънцето.

Смехът на Блей отекна между облицованите с плочки стени.

— Въобще не се съмнявам...

— Адски сериозен съм.

Блей го стрелна през рамо със сините си очи.

— Ако се намери някой, който посмее да те нарани — изръмжа Куин на Древния език, — ще го набуца на кол и ще оставя тялото му бездиханно.

В хижата си в планината Адирондак Ривендж отчаяно се опитваше да се стопли. Омотан с дебел хавлиен халат и завит с визоново одеяло, той лежеше на едно канапе само на метър и половина от съскащите пламъци в камината.

Това бе любимата му стая в огромната като хамбар къща със строгия ѝ викториански декор в гранатови, златни и тъмносини тонове, които често отговаряха на настроението му. Странно, винаги си беше мислил, че едно куче ще стои добре край масивната каменна камина. Някакъв ретривър, да речем. Може би все пак щеше да си вземе куче. Бела винаги беше обичала кучета. Майка им обаче не, така че никога не бяха имали куче в семейния им дом в Колдуел.

Рив се намръщи и се замисли за майка си, която в момента живееше в друга от фамилените къщи, отдалечена на около двеста и четирийсет километра. Още не се бе съвзела от отвлечането на Бела и вероятно никога нямаше да го надживее. Дори и след всичките тези месеци не желаше да напусне провинцията, макар че при сегашното положение в Колдуел това може би не беше лош избор.

Щеше да умре в къщата, в която беше сега, помисли си той. Сигурно до година-две. Старостта я бе налегнала, биологичният ѝ часовник препускаше към финала, косата ѝ беше съвсем бяла.

— Нося още дърва — съобщи Трез, който влезе, нарамил огромен наръч. Мавърът отиде до камината, вдигна преградата от огнеупорно стъкло и разръчка огъня, от което той запламтя още по-буйно.

Коего беше малко налудничаво за август.

Да, но това беше август в планината Адирондак. Плюс, че беше на двойна доза допамин, така че имаше сетивните усещания и температурата на вкаменелост.

Трез върна преградата на мястото ѝ и погледна през рамо.

— Устните ти са посинели. Искаш ли да ти направя кафе?

— Ти си бодигард, а не иконом.

— И колко души виждаш наоколо, застанали със сребърни подноси в ръце?

— Мога и сам да го направя. — Рив понечи да се надигне, но стомахът му се разбунтува. — По дяволите.

— Лягай, преди да съм те приспал с един удар.

Когато Трез излезе, Рив се отпусна отново на възглавниците, измъчван от последствията на онова, което бе сторил на Принцесата. Беше отвратително. Искаше да забрави цялата история поне до следващия месец. Уви, тя се въртеше отново и отново в съзнанието му. Виждаше непрекъснато себе си как я съблазнява, а после я изчуква върху перваза на прозореца.

Вариации на тази перверзия, това бе сексуалният му живот от колко години вече? *По дяволите...*

За миг се почуди какво ли би било да си има някоя, на която да държи, но много бързо отпъди тази фантазия. Единственият начин да прави секс, бе да спре хапчетата — тоест можеше да бъде само с друг *симпат*, а просто нямаше начин такава жена да го привлече. Вярно, бяха се пробвали с Хекс, но се оказа катастрофа на не едно ниво.

Под носа му бе тикната голяма керамична чаша.

— Изпий това.

Той посегна да я поеме и каза:

— Благодаря.

— Да му се не види, погледни се само.

Рив бързо посегна с другата ръка, като пхна подутата отново под завивките.

— Така де, благодаря ти.

— Ето защо значи Хекс те накара да идеш в клиниката. — Трез се тръшна в едно червеникавокафяво кожено кресло. — Не, няма да чакам отговор със затаен дъх. Ще го приема като очевиден факт.

Бодигардът му кръстоса крака с маниера на свършения джентълмен, образец за кралска особа. Въпреки че носеше спортни панталони с много джобове, кубинки и тениска и бе напълно способен да откъсне мъжка глава и да я използва като футболна топка, всеки би се заклел, че е роден да носи хермелинова наметка и корона.

Което по случайност беше самата истина.

— Кафето е добро — промърмори Рив.

— Само не ме карай да ти пека сладкиши. Как действа противоотровата?

— Тип-топ съм.

— Значи стомахът ти още е извън строя.

— Би трябвало да си *симпат*.

— Работя с двама такива. И ми е достатъчно, много благодаря.

Рив се усмихна и отпи още една юнашка глътка от чашата. Лигавицата на устата му вероятно бе изгорена, предвид това, как димеше кафето, но той нищичко не усещаше.

От друга страна, много осезателно чувстваше погледа на Трез, чиито черни очи бяха вперени неотклонно в него. А това означаваше, че мавърът се кани да каже нещо, което нямаше да се хареса на Рив. За разлика от преобладаващото мнозинство, когато Трез изричаше нещо неприятно за събеседника си, той го гледаше от упор.

Рив извърна очи нагоре.

— Хайде, казвай каквото има и да се свършва.

— Всеки път с нея ти се отразява все по-зле.

Истина беше. В началото можеше да бъде с Принцесата и веднага след това да отиде на работа. След две-три години взе да му се налага да си полегне за малко. После дрямката стана двучасова. А сега не можеше да се надигне вече двацет и четири часа. Работата беше там, че развиваше алергична реакция към отровата. То се знае, серумът, който Трез му вкарваше после, го предпазваше да не изпадне в шок, но вече не се възстановяваше добре.

Може би един ден изобщо нямаше да се възстанови.

Като си направи сметка какви медикаменти трябваше редовно да поема, си помисли:

Дявол го взел, чрез химия към по-добър живот. Нещо такова.

Трез продължаваше да го гледа, така че той отпи отново и каза:

— Няма начин да скъсам с нея.

— Можеш обаче да се ометеш от Колдуел. Намери си друго място за живеене. Ако не знае как да те открие, не може да те омотае.

— Ако напусна града, тя просто ще погне майка ми. Която няма да иска да се премести заради Бела и малкото.

— Това ще те убие.

— Тя е твърде пристрастена, за да поеме такъв риск.

— Тогава ѝ кажи да престане с тази щуротия да си втрива скорпионова отрова.

Разбирам желанието ти да изглеждаш силен, но скоро тя ще чука труп, ако не се откаже от приумицата си.

— Доколкото я познавам, некрофилията ще я възбуди още повече.

Зад Трез прелестно сияние прониза хоризонта.

— О, по дяволите, толкова късно ли стана? — каза Рив и бързо посегна към дистанционното, което затваряше металните щори в цялата къща.

Само дето това не беше слънцето. Във всеки случай не слънцето бе осветило небето.

Една фигура, обгърната в светлина, вървеше с ленива походка по ливадата към къщата.

Рив се сещаше само за едно нещо, което можеше да произведе подобен ефект.

— Е, браво — измърмори той и се надигна. — Да му се не види, няма ли край тази нощ?

Трез вече се бе изправил.

— Искаш ли да го пусна?

— Ами вземи го пусни. И бездруго иначе ще влезе през стъклото.

Мавърът плъзна една от вратите на френските прозорци и се отдръпна пред Ласитър, който влезе в стаята. Плавната му походка беше забележителна със своята бавна непринудена грация и арогантност.

— Дълго време не сме се виждали — подхвърли ангелът.

— Недостатъчно дълго.

— Гостоприемен както винаги.

— Виж какво — рече Ривендж примижал, — не е зле да намалиш диско осветлението.

Искрящото сияние помръкна и Ласитър придоби нормален вид. Доколкото нормален може да е някой прекомерно пристрастен към пиърсинг и с амбициите да бъде златният стандарт на нечия национална валута.

Трез затвори вратата и застава пред нея, като целият му вид говореше „Само да пипнеш моето момче и ще ти дам да се разбереш, пък ако ще и ангел да си“.

— Какво те води на мой терен? — попита Рив, като държеше чашата си с две ръце и се опитваше да абсорбира топлината ѝ.

— Имам проблем.

— Не мога да те превъзпитам, съжалявам.

Ласитър се засмя и звукът отекна в къщата като църковни камбани.

— Не, благодаря, харесвам си се какъвто съм.

— Нито мога да променя склонността ти към халюцинации.

— Трябва да открия един адрес.

— Приличам ли ти на телефонен указател?

— Приличаш на сдъвкан и изплют.

— Стига с твоите комплименти. — Рив допи кафето си. — Защо мислиш, че ще ти помогна?

— Защото.

— Би ли добавил някое и друго съществително и глагол? Дезориентиран съм.

Ласитър стана сериозен и презрителната усмивка слезе от небесно красивото му лице.

— Тук съм по официална работа.

Рив се намръщи.

— Без да се засягаш, мислех, че шефът ти те е разкарал.

— Даден ми е един последен шанс да се покажа като добро момче. — Ангелът отправи остър поглед към чашата в ръцете на Рив. — Ако ми помогнеш, ще ти се отплатя.

— Дали ще можеш?

Ласитър понечи да пристъпи напред. Трез го последва като залепен за него.

— Без такива.

— Ще го изцера, стига да ми позволиш да го докосна.

Трез свъси вежди и отвори уста, сякаш се канеше да прати ангела да се цери някъде вЪн от къщата.

— Почакай — спря го Рив.

По дяволите, чувстваше такава умора, болка и потиснатост. Не искаше да изпитва същото и след седмица.

— За какъв точно адрес говорим?

— На Братството.

— Ха! Дори да го знаех, а не го знам, не бих ти го казал.

— Имам нещо, което са изгубили.

Рив се канеше да се разсмее отново, когато *симпатът* у него застана нащрек. Ангелът беше гадняр, но беше напълно сериозен. По дяволите... Възможно ли бе да е истина? Дали не бе намерил...

— Да, точно така — обади се Ласитър. — Сега ще ми помогнеш ли да им помогна? В замяна, тъй като съм почтен, ще се погрижа за малкия ти проблем.

— И какъв ще да е този проблем?

— Нелечимата стафилококова инфекция на ръката ти. И фактът, че след още две излагания на скорпионската отрова те грози анафилактичен шок. — Ласитър поклати глава. — Няма да ти задавам въпроси. По нито един от двата пункта.

— Добре ли си? Обикновено си далеч по-любопитен.

— Виж сега, ако държиш да споделиш...

— Хубаво де, действай, щом искаш. — Рив протегна съсипаната си ръка. — Ще направя каквото мога за теб, но не давам никакви обещания.

Ласитър отправи усмивка към Трез.

— И тъй, юнако, ще идеш ли да се разходиш нанякъде? Шефът ти даде съгласие...

— Той не ми е шеф.

— Аз не съм му шеф.

Ласитър наклони глава.

— Колегата ти тогава. А сега, би ли се дръпнал, за да не ми се пречкаш?

Трез оголи кучешките си зъби и два пъти щракна с челюсти — начинът на Сянката да каже на някого, че върви по тясна пътека на ръба на много висока канара. Но все пак се дръпна.

Ласитър пристъпи напред с подновено сияние.

Рив срещна очите му — сребристосиви и без зеници.

— Ако ми изиграеш номер, Трез така ще те подреди, че няма да могат да ти съберат парчетиите. Знаеш го какъв е.

— Знам, но само се хаби с еженето си. Не мога да вредя на праведните, така че си в безопасност.

Рив издаде подобен на лай смях.

— Така няма да го успокоиш.

Когато Ласитър се протегна и го докосна, ток прониза ръката на Рив и го накара да ахне. Когато чудотворното изцеление започна да се влива в него, той потрепери и се отпусна сред завивките си. *О, Господи...* Изтощението му изчезваше. Което означаваше, че болката, която не чувстваше, също се оттегля.

Ласитър промърмори с разкошния си глас:

— Няма за какво да се тревожиш. Праведните невинаги постъпват както е редно, но душите им остават чисти. В сърцевината си ти си неомърсен. Сега затвори очи, откачалко, ще светна като огън на открито.

Рив замижа и трябваше да извърне глава, когато взрив от чиста енергия се блъсна в тялото му. Беше като оргазъм при поети стероиди, мощна вълна, която го отнесе, разцепи го и той бавно се запуска надолу сред порой от звезди.

Когато се върна в тялото си, изпусна дъха си продължително и остро.

Ласитър го пусна и потърка ръката си в торбестите джинси, с които беше облечен.

— А сега онова, което аз искам от теб.

— Няма да е лесно да се добера до тях.

— Каж ми нещо, което не знам.

— Ще трябва първо да се уверя какво имаш.

— Той не е на желаното от него място.

— Не, естествено, щом е при теб. Но няма да бия барабана, преди да съм го видял с очите си.

Настана пауза. После Ласитър кимна.

— Добре. Ще се върна, щом се спусне нощта, и ще те отведа при него.

— Така вече е честно, ангел.

Малко преди пукването на зората Фюри влезе в спалнята си и прибра в голяма брезентова чанта с кожени обшивки вещи от първа необходимост като хавлиена кърпа, айпода си, манерка, наркоманско оборудване, което включваше лъжица, запалка, спринцовка, колан и запасите му от червен дим.

Излезе от апартамента си и се отправи към коридора със статуите, като вървеше решително, сякаш имаше конкретна цел. Не искаше да е твърде близо до Бела и Зи, така че избра една от свободните стаи за гости, която беше край голямото стълбище. Като се вмъкна през вратата, едва не се върна обратно да търси друга — цветът на стените беше опушено лилаво, също като розите, които Кормия толкова обичаше.

Гласове на *догени*, минаващи по коридора, го накараха да си остане вътре.

Влезе в банята, затвори и нейната врата и намали осветлението, докато то помръкна като загасващ огън. Щорите се спуснаха за през деня. Той седна на мраморния под, облегна се на джакузито и извади нещата, които щеше да използва.

Реално погледнато, онова, което се канеше да направи, не беше кой знае какво.

Беше като потапяне в студена вода. Щом премине шокът, свикваш със средата.

Беше насърчен и от тишината в главата си. Откакто беше поел по този път, Магьосника не беше гъкнал. Ръцете на Фюри изобщо не трепереха, когато изтръска бял пращец в сребърната лъжичка и добави малко вода от манерката. Щракна запалката и постави пламъка под сместа.

Без определена причина отбеляза, че орнаментът върху лъжичката е момина сълза. Беше марка „Горъм“ от края на деветнайсети век.

След като сместа завря, той постави лъжичката на мраморния под, напълни спринцовката и се пресегна за колана си „Ерме“. Опъна лявата си ръка, прекара кожения край през лъскавата златна катарамата, затегна колана и затисна края му под мишницата си.

Вените му изскочиха, той ги потупа и избра най-дебелата, после се намръщи.

Течността в спринцовката беше кафява.

За миг го обзе паника. Кафявото беше лош цвят.

Тръсна глава да я прочисти, после прободете вената със спринцовката и дръпна буталото, за да е сигурен, че иглата е на място. Като видя червена капка, натисна с палеца надолу, изпразни спринцовката и разхлаби колана.

Ефектът беше много по-бърз, отколкото си беше представял. В една секунда остави ръката си да се отпусне, в следващата изпита жестоко гадене в стомаха и изпълзя до тоалетната със странно движение — едновременно устремно и забавено.

Този боклук определено не беше като червения дим. Нямахше плавно отпускане, нито учтиво почукване по вратата, преди наркотикът да нахлуе в мозъка. Това беше като пушечен залп с мощен откат и докато повръщаше, той си напомни, че получава тъкмо това, което беше пожелал.

Някъде от дълбините на съзнанието си смътно долови смеха на Магьосника. Самодоволният кикот не спря дори когато хероинът превзе останалата част от съзнанието и тялото му.

Взе да губи съзнание още докато повръщаше и осъзна, че е бил измамен. Вместо да убие Магьосника, остана само с пустошга и нейния господар.

Добре я свърши, приятел... Отлично.

По дяволите, тези кости в пустошга бяха останки от наркомани, които Магьосника беше примамил към смъртта. Черепът на Фюри беше най-отпред, в центъра, най-новата жертва. Но със сигурност не и последната.

— Разбира се — каза Избраницата Амалия. — Разбира се, че можеш да се оттеглиш в уединение... ако си сигурна, че това искаш.

Кормия кимна, после си припомни, че се бе върнала в Светилището, в страната на поклоните. Наведе се и промълви:

— Благодаря.

Когато се изправи, огледа личния апартамент на Директрис. Интериорът на двете стаи следваше традицията на Избраниците, с други думи, липсваше всякаква декорация. Бе семпъл, просторен и бял и единствената отлика от стаите на другите Избраници бяха местата за сядане, предвидени за аудиенциите на Амалия със сестрите.

Всичко беше толкова бяло, помисли си Кормия. Толкова... *бяло*. Столовете, на които седяха двете, бяха с прави облегалки и без тапицерия.

— Всъщност решението ти идва точно навреме — каза Директрис. — Последната изолация, тази на Селена, приключи с встъпването на новия Примейл. Скрайб Върджин бе доволна, че тя се отказа от уединението си при тази промяна в обстоятелствата. Оттогава никой не я е заместил.

— Бих искала да предложа също да поема функцията на главен летописец.

— Много великодушно от твоя страна. Това ще освободи другите за Примейла. — Настъпи продължителна тишина. — Да започваме ли?

Кормия кимна и коленичи на пода, а Директрис запали тамян и извърши церемонията по встъпване в уединение.

Когато тя приключи, Кормия се изправи, прекоси стаята и се изправи до отвора в стената, който приличаше на прозорец.

В далечния край на бялото Светилище видя Храма за уединение. Бе присъединен към входа за личните покои на Скрайб Върджин и нямаше прозорци. В бялата му вътрешност нямаше да има нищо друго освен нея. Щеше да е сама с рула пергамент, изобилие от мастило и историята на расата, която тя щеше да записва като зрител, не като участник.

— Не мога да направя това — изрече тя.

— Прощавай, какво каза...

Почука се.

— Влез — извика Амалия.

Една от сестрите влезе и се поклони ниско.

— Избраницата Лейла е изкъпана и готова за Негово величество Примейла.

— А, добре. — Амалия взе съд за горене на тамян. — Нека я настаним в храма му, а после ще го призова.

— Както наредиш. — Докато Избраницата се покланяше и напускаше заднешком стаята, Кормия улови нетърпеливата усмивка, пробягала по лицето ѝ.

Вероятно се надяваше да е следващата поред за посещение в храма.

— Ще ме извиниш ли? — каза Кормия. Сърцето ѝ биеше неравномерно като инструмент, който не намира ритъма си. — Ще се оттегля в Храма за уединение.

— Разбира се. — Погледът на Амалия мигом стана остър. — Сигурна ли си за

решението си, сестро?

— Да. И това е славен ден за всички нас. Непременно ще го опиша по достойнство.

— Ще наредя да ти донесат храна.

— Да. Благодаря.

— Кормия... Насреща съм, ако имаш нужда от съвет. Неофициално, не в качеството си на Директрис.

Кормия се поклони, излезе бързо и се отправи към големия бял храм, който сега бе нейният дом.

Когато затвори вратата зад себе си, беше обгърната от непрогледен мрак. С мисълта си запали свещите, разположени в четирите ъгъла на стаята с висок таван. Те осветиха шестте бели бюра с белите пера за писане върху тях, чакащи в готовност, мастилниците с кърваво мастило и кристалните купи с вода за предсказания. В кошове по пода имаше рула пергамент, вързани с бели панделки, готови да приемат символите на Древния език, които щяха да запазят историята на расата.

До стената имаше три двуетажни легла, всяко с по една бяла възглавница и с изрядно сгънати чаршафи. Одеяла нямаше, тъй като температурата беше толкова идеална, че не изискваше допълнителни завивки. Отстрани имаше завеса, зад която се намираще банята.

Вдясно бе вратата със сребърни орнаменти, която водеше към личната библиотека на Скрайб Върджин. Сестрите в изолация бяха единствените, на които Нейно светейшество диктуваше личния си дневник и когато биваха призовани, влизаха през тази врата за аудиенцията си.

През процепа в средата на вратата по време на редакцията напред и назад се подаваха ръкописите, изготвени от летописците и уединените сестри. Скрайб Върджин четеше и одобряваше или преработваше цялата история, докато не я сметнеше за подходяща. Веднъж приет, свитъкът биваше подрязан и подвързан заедно с други страници, за да се превърне в един от томовете в библиотеката, или пък се навиваше и поставяше при свещените архиви на Скрайб Върджин.

Кормия отиде до едно от бюрата и седна на табуретката пред него.

Тишината и изолацията бяха възбуждащи като шумна тълпа и тя нямаше представа колко време е седяла там, борейки се да се овладее.

Беше предположила, че може да направи това — че уединението е единственото възможно решение. Сега душата ѝ крещеше в порив да излезе. Може би просто ѝ беше нужно нещо друго, върху което да се фокусира.

Взе бялото перо в ръка и отвори мастилницата вдясно от себе си. За да натрупа увереност, започна с някои от по-простите символи на Древния език.

Ала не можеше да продължи.

Буквите се превърнаха в геометрични фигури. Фигурите прераснаха в редове от кутийки. А кутийките... в чертеж на сграда.

В имението на Братството Джон надигна глава от възглавницата си, като чу почукване на вратата. Стана и отиде да отвори на последвалото барабанене в ритъма на рап. Отпред в коридора стояха Куин и Блей един до друг, рамо до рамо, както винаги досега.

Очевидно поне едно нещо беше тръгнало на добре.

— Трябва да намерим стая на Блей — каза Куин. — Имаш ли представа къде можем да

го настаним?

— На мръкване ще си донеса някои от вещите — добави Блейлок. — Което означава връщане обратно до къщата ми.

— *Няма проблем* — отвърна Джон с жестове.

Куин беше в стаята, съседна на неговата, така че той отвори вратата на следващата, която се оказа с бледолилави стени.

— *Може да сменим цвета* — обясни със знаци Джон. — *Прекалено е момичешки.*

Блей се разсмя.

— Да, не съм сигурен, че ще понеса това.

Той се приближи до леглото да го пробва, а Джон отиде до двойната врата към банята и я отвори...

Фюри лежеше в безсъзнание, с глава до тоалетната чиния, едрото му тяло беше отпуснато, а лицето му беше с восъчен цвят. В краката му имаше спринцовка, лъжичка и колан.

— Дявол да го вземе! — отекна ругатнята на Куин сред кремавите мраморни стени.

Джон се извърна рязко.

— *Доведи доктор Джейн. Веднага. Сигурно е в Бърлогата с Вишъс.*

Куин хукна, а Джон се втурна към Фюри и го обърна по гръб. Устните на брата бяха сини, но не от юмруците на Джон. Не дишаше. И то от известно време.

Като по чудо доктор Джейн влезе с Куин след част от секундата.

— Бях тръгнала да видя Бела... О... по дяволите!

Тя се приближи и направи най-светкавичната проверка на жизнените функции, която Джон беше виждал. После отвори лекарската си чанта и извади оттам спринцовка и ампула.

— Жив ли е?

И четиримата обърнаха очи към вратата на банята. Там стоеше Зейдист с вкопани в пода крака, а покритото му с белези лице беше пребледняло.

— Той... — Погледът на Зи се отклони към тялото на пода, опряно в джакузито. — ... жив ли е?

Доктор Джейн процеди към Джон:

— Изведи го оттук, по дяволите. Веднага. Не бива да гледа това.

Кръвта на Джон се смрази от онова, което прочете по лицето ѝ. Тя не беше сигурна, че ще успее да върне Фюри.

В състояние на шок той се надигна и се приближи до Зи.

— Няма да изляза — заяви Зейдист.

— Напротив, ще излезеш. — Доктор Джейн вдигна спринцовката, която бе напълнила, и натисна буталото. От върха на иглата се изстреля струйка като косъм. Лекарката се обърна към тялото на Фюри.

— Куин, остани с мен. Блейлок, ти върви с тях и затвори вратата.

Зейдист отвори уста, но Джон само поклати глава. С някакво необяснимо спокойствие той се изправи пред брата, постави длани върху раменете му и го изтласка назад.

Зи се остави да бъде изведен сред настаналата мъртва тишина.

Блей затвори вратата и застана пред нея, като загради пътя към банята.

Мрачните очи на Зи не се откъсваха от тези на Джон. Джон не можеше да стори друго, освен да отвърне на погледа му.

— Не може да си е отишъл — с дрезгав глас продума Зи. — Не може...

— За каква работа става дума? — попита мъжът със затворническите татуировки.

Леш се облакът върху коленете си и погледна новия си най-добър приятел в очите.

Преминаването им от крещене на обиди и налитане на бой към фаза, в която се бяха сгушили като две котенца, бе свидетелство за голямата мощ на съблазняването. Първо налиташ от упор, за да установиш равенство. После показваш уважение. Накрая заговаряш за пари.

Другите двама — гангстерът с кърпата и чистникът с бръснатата глава и кубинките, се бяха примъкнали и също слушаха. Което беше друг елемент в стратегията на Леш — привлечи най-наежения и другите ще го последват.

Леш се усмихна.

— Търся си охрана.

В погледа на татуирания се четеше низ от мръсни дела, свършени за дребни пари.

— Бар ли държиш?

— Не. — Той погледна към гангстера. — Може да се каже, че опира до контролиране на територия.

Гангстерът кимна, сякаш правилата на тази игра му бяха до болка ясни.

Татуираният скръсти ръце.

— Какво те кара да мислиш, че ще се хвана с теб? Че аз не те познавам.

Леш се облегна на стената.

— Просто реших, че ще искаш да изкараш малко кинти. Моя грешка.

Затвори очи, сякаш се канеше да спи, но чу гласове и мигом ги отвори. Един полицаи водеше друг нарушител към арестантската килия.

Охо, я виж ти. Онзи тип с рокерското яке и орела от „Скриймърс“.

Новодошлият беше вкаран вътре, а тримата печени от комитета по посрещането изпълниха ритуала със заплашителните погледи. Един от наркоманите вдигна очи и му прати лигава усмивка, като че с новия го свързваше делово познанство.

Интересно. Значи този тип беше дилър.

Мъжът с рокерското яке огледа групичката, кимна на Леш, за да покаже, че го е разпознал, и седна на другия край на пейката. Изглеждаше по-скоро отегчен, отколкото уплашен.

Татуираният се наведе към Леш.

— Не съм казал, че не проявявам интерес.

Леш премести поглед към него.

— Как да те открия, за да уговорим условията?

— Знаеш ли „Мотори Бъс“?

— Автокъщата за употребявани „Харли Дейвидсън“ на „Тремонт“, нали?

— Да. Аз и брат ми сме собственици. Мотористи сме.

— Значи познаваш още хора, които биха могли да ми помогнат.

— Може би. Може би не.

— Как се казваш?

Татуираният присви очи. Посочи татуирания на ръката си лоурайдър^[1] „Харли Дейвидсън“.

— Наричай ме Лоу.

Гангстерът взе да потропва с крак, сякаш имаше да каже нещо, но Леш не бе готов за

танго с главорез или скинхед. Още не. По-безопасно беше да започне в малък мащаб. Надяваше се да прибави двама-трима рокери към сбирщината на Обществото на лесърите. Ако се получеше, щеше да заработи с размах. Може би пак щеше да се остави да го арестуват.

— Оуенс — извика един полицаи при вратата.

— До скоро — рече Леш на Лоу, гангстера, скинхеда и дилъра, а наркоманите остави да си разговарят с пода.

В кабинета той изчака, докато един полицаи му обясняваше най-подробно: „това са обвиненията срещу вас“, „това е служебният телефонен номер на обществения защитник“, „датата ви за явяване в съда е след шест седмици“, „ако не се явите, гаранцията ви ще бъде задържана и ще бъде издадена заповед за арест“ и прочие, и прочие.

Той се подписа на няколко пъти с името Лари Оуенс и беше пуснат в коридора, по който го водиха окован с белезници преди осем часа. В края на линолеума господин Д. седеше на пластмасов стол и когато се изправи, изглеждаше облекчен.

— Отиваме да ядем — заяви Леш, като се отправиха към изхода.

— Да, слушам.

Леш излезе през главния вход на участъка, твърде увлечен в мисли за нещата, които имаше да прави, за да се досети за часа. Когато слънцето го удари право в лицето, той отскочи назад с крясък и се блъсна в господин Д.

Покри лицето си и се втурна обратно към сградата.

Господин Д. го хвана над лакътя.

— Какво...

— Слънцето!

Леш почти беше влязъл обратно през вратата, когато осъзна... нищо не се случваше. Нямахше пламъци, големи огнени кълба, изгоряла плът.

Спря се... и се обърна към слънцето за пръв път в живота си.

— Толкова е ярко.

Вдигна лакът и засенчи очите си.

— Не бива да се гледа право към него.

— То е... топло.

Облегна се на каменната фасада на сградата и не можеше да повярва на топлината. Лъчите падаха върху него, проникваха в кожата, в мускулите му.

Никога преди не беше завиждал на човешките същества. Но ако беше знаел какво е усещането, открай време би хранил завист към тях.

— Добре ли сте? — попита господин Д.

— Да... да, добре съм.

Той затвори очи и остана така, като просто вдишваше и издишваше.

— Родителите ми никога не ме пускаха да излизам навън. Предполага се, че претрансите понасят слънчевата светлина до промяната им, но мама и татко никога не пожелаха да рискуват.

— Не мога да си представя да съм лишен от слънце.

След този момент и Леш вече не можеше да си го представи.

Вдигна брадичка, затвори очи за момент... и се закле да благодари на баща си следващия път, когато го види.

Това беше... великолепно.

Фюри се събуди с парещ, гаден вкус в устата. Всъщност беше навсякъде, сякаш някой бе напръскал вътрешната страна на кожата му със спрей за чистене на фурни.

Клепачите му бяха залепнали. Усещаше стомаха си като топка олово. Дробовете му се свиваха и разширяваха с ентузиазма на двама металисти след запой под звуците на „Грейтфул дед“. Но точките по пасивност обираше мозъкът му, който очевидно бе спрял да функционира и не беше съживен заедно с останалите части от тялото му.

Всъщност и гръдният му кош си беше направо извън строя. Или... не, сърцето му би трябвало още да бие, защото... Ами просто трябваше, нали така? Иначе нямаше да има мисли, нали?

Изпречи му се образът на сивата пустиня и силуетът на Магьосника се очерта на безкрайния хоризонт.

Добре дошъл обратно, слънчице, каза Магьосника. *Адски забавно беше. Кога може да го направим пак?*

Кое да направим пак, почуди се Фюри.

Магьосника се засмя. *О, колко лесно забравят веселбата.*

Фюри изстена и чу някакво раздвижване.

— Кормия — промълви с пресипнал глас.

— Не.

Този глас, този плътен мъжки глас. Толкова подобен на онзи, излизащ от собствената му уста. Всъщност, абсолютно същият.

При него беше Зейдист.

Фюри обърна глава и мозъкът му се разлюля в черепа като в аквариум, пълен с вода, растения, мъничко ковчеже за съкровища и мехурчета, но нищо с перки. Нямаше нищо живо вътре.

Зи изглеждаше по-зле, отколкото Фюри го бе виждал някога, с тъмни сенки под очите, плътно стиснати устни и още по-рязко откроен белег.

— Сънувах те — пророни Фюри. Господи, гласът му беше като шкурка. — Пееше ми.

Зи бавно поклати глава.

— Не съм бил аз. Не ми е до пеене вече.

— Къде е тя? — попита Фюри.

— Кормия ли? В Светилището.

— О... — *Вярно.* Той я беше прокудил там, след като беше правил секс с нея. А после се беше... Инжектирал. С. Хероин. — О, Господи.

Този весел спомен мигом докара зрението му на фокус и той се огледа.

Навсякъде видя само бледолилаво и си припомни Кормия, когато влезе в офиса с онази роза в ръка. *Розата още беше там,* помисли си. Тя я беше оставила.

— Искаш ли нещо за пиене?

Фюри отново се обърна към близнака си. Изглеждаше, както се чувстваше той самият — изпразнен и изтощен.

— Уморен съм — промърмори Фюри.

Зи се изправи и донесе чаша.

— Надигни си главата.

Фюри направи каквото му беше казано, макар това да разклати аквариума му и да заплаши водата в него да се излее. Зейдист долепи чашата до устните му, той пое една

гълтка, още една и после продължи да пие с отчаяна жажда.

Когато изпразни чашата, отпусна глава на възглавниците.

— Благодаря ти.

— Искаш ли още?

— Не.

Зейдист върна чашата на нощното шкафче и отново се настани в бледолилавото кресло със скръстени ръце и отпусната към гърдите брадичка.

Отслабнал е, помисли си Фюри. Скулите му отново са започнали да изпъкват.

— Нямах никакъв спомен — тихо каза Зейдист.

— За какво?

— За теб. За тях. Не знаех откъде съм дошъл, преди да бъда откраднат и купен.

Дали изпитата вода, или казаното от Зи, едно от двете във всеки случай, върна Фюри в пълно съзнание.

— Няма как да помниш родителите ни... нашата къща. Бил си бебе.

— Спомням си бавачката. Имам един спомен. Как тя топна пръста си в конфитюр и ми го даде да го смуча. Това е кажи-речи всичко. Следващият ми спомен е на платформата за търгове, как ме оглежда гълпата. — Зи се намръщи. — Израснах като помощник в кухнята. Миех купища чинии, почиствах камари от зеленчуци, носех бира на войниците. Те бяха добри с мен. Тази част беше... приемлива. — Зи потърка очи. — Кажи ми. Как беше при теб? Как израсна?

— Самотен. — Хубава работа, това прозвуча себично. — Не, искам да кажа...

— И аз бях самотен. Имах чувството, че ми липсва нещо, но не знаех какво е. Бях половината от едно цяло, но нямаше друг освен мен.

— Така се чувствах и аз. Само дето знаех какво ми липсва. — Думата „ти“ остана неизказана.

Зи каза със свършено равен тон:

— Не искам да говоря за онова, което се случи, след като претърпях промяната.

— Не е нужно да го правиш.

Зейдист кимна и сякаш се затвори в себе си. В последвалото мълчание Фюри дори не можеше да си представи какво си припомня той. Болката, униженията, яростта.

— Помниш ли как, точно преди да се присъединим към Братството, духнах за три седмици? — промърмори Зи. — Бяхме още в Древната страна и ти нямаше представа къде съм отишъл.

— Да, помня.

— Убих я. Господарката.

Фюри примигна, смаян, че е чул признание за онова, което всички подозираха.

— Значи не е бил съпругът й.

— Не. Не ще и дума, той беше склонен към насилие, но го извърших аз. Тя беше прибрала нов кръвен роб. Беше го затворила в онази клетка. Аз... — Гласът на Зи секна, после отново върна твърдостта си. — Аз не можех да й позволя да го причини на още някого. Върнах се там... намерих го... По дяволите, той беше гол и в същия ъгъл, където аз някога...

Фюри затаи дъх с мисълта, че винаги бе искал да узнае това и същевременно се боеше да го научи. Странно, че водеха този разговор сега.

— Където ти някога какво?

— Където седях. Седях в този ъгъл, когато не ме... Да, седях, защото поне знаех какво

ме очаква. Хлапето беше с гръб към стената, свило колене. Точно същата поза, която и аз заемах. Беше млад. Толкова млад, току-що минал през преобразяването. Очите му бяха светлокафяви... пълни с ужас. Мислеше, че съм отишъл за него. Сещаш се... че бях отишъл за онова. Като влязох, не можех да проговоря, а това го уплаши още повече. Взе да трепери... все по-силно, докато зъбите му затракаха, и още си спомням как изглеждаха кокалчетата на ръцете му. Беше стиснал кльощавите си крака и кокалчетата аха да изскочат през кожата му.

Фюри стисна зъби, като си припомни как беше измъкнал Зейдист, как бе изглеждал той, прикован с верига към леглото в средата на килията. У Зи не беше имало страх. Твърде дълго беше привиквал да бъде подлаган на всичко, което би могло да му бъде причинено.

Зейдист прочисти гърлото си.

— Казах на малкия... Казах му, че ще го измъкна оттам. Отначало той не ми повярва. Не и докато не запретнах ръкави и не му показах китките си. Като видя робските ми татуировки, не беше нужно да казвам и дума повече. Имаше ми пълно доверие. — Зи пое дълбоко дъх. — Тя ни видя, докато го водех през сутерена на замъка. Трудно му бе да ходи, предполагам, защото предишния ден е бил... зает. Трябваше да го нося. Та така, тя ни се нахвърли и преди да успее да повика пазачите, аз се погрижих за нея. Момчето... то гледеше как прекърших врата ѝ и я пуснах на земята. Тогава ѝ отрязвах главата, защото нито един от двамата ни не можеше да повярва, че е мъртва. По дяволите, бях в лабиринт от тесни тунели, където всеки можеше да ни хване, а не можех да помръдна. Само стоях, втрещен в нея. Момчето попита дали наистина е мъртва. Отговорих му, че не знам. Не мърдаше, но как можех да бъда сигурен? Той ме погледна и каза... Никога няма да забравя как звучеше гласът му... „Тя ще се върне. Винаги се връща.“ Та си рекох, животът и на двамата ни беше достатъчно тежък, не беше нужно и с този ужас да живеем. Тогава ѝ отрязвах главата, той я хвана за косата, а аз го нарах отново и се изметохме оттам. — Зейдист потърка лицето си. — Не знаех какво да правя с хлапето, след като го освободих. Затова се забавих цели три седмици. Заведох го до границата на Италия, най-далечното възможно място. Там имаше едно семейство, с което Вишъс се бе опознал през годините, когато бе работил при онзи венециански търговец. Имаха нужда от помощник в домакинството и бяха добри хора. Приеха го като платен прислужник. Последните ми вести от него са отпреди десетина години, когато ми съобщи, че неговата *шелан* му е родила второ дете.

— Спасил си го.

— Това, че го измъкнах, не означава, че съм го спасил. — Зейдист зарея поглед. — Това е истината, Фюри. За него няма спасение. Няма спасение и за мен. Знам, че все това чакаш, за това живееш. Но... никога няма да се случи. Виж... не мога да ти благодаря, защото... колкото и да обичам Бела и да ценя сегашния си живот, все там се връщам. Не ми е по силите да забравя. Все още го изживявам всеки ден.

— Но...

— Не, остави ме да довърша. Цялата тази каша с наркотиците ти... Не си се провалил в опита си да ме спасиш. Не може да се провалиш в невъзможното.

Фюри усети гореща сълза да се стича от окото му.

— Само искам да оправя нещата за теб.

— Знам. Но те никога не са били наред и няма да бъдат, и не е нужно да се убиваш поради тази причина. За мен колкото, толкова.

Нямаше обещание за радост по лицето на Зи. Никакъв потенциал за щастие. Отсъствието на манията за самоубийство беше подобрение, но липсата на задоволство от

това, че е жив, едва ли беше повод за празнуване.

— Мислех, че Бела те е спасила.

— Тя направи много. Но точно сега, както върви бременността й...

Не беше нужно да довършва. Нямаше думи, достатъчни да опишат ужасните „ами ако“. Фюри разбра — Зи беше напълно убеден, че ще я изгуби. Решил беше, че любовта на живота му ще умре.

Нищо чудно, че не искаше да сипе благодарности, задето е бил спасен.

Зи продължи:

— Запазих черепа на Господарката през всички тези години не поради някаква извратена привързаност. Имах нужда от него при всичките си кошмари, че тя се е върнала за мен. Събуждах се и първото, което правех, бе да проверя и да се убедя, че наистина е мъртва.

— Това мога да го разбера...

— Искаш ли да знаеш какво правих през последните месец-два?

— Да...

— Събуждах се и изпадах в паника дали си още жив. — Зи поклати глава. — Мога да се протегна нощем и да пипна топлото тяло на Бела. Но с теб няма как да го направя... А подсъзнанието ми казва, че до около година и двамата няма да ви има.

— Съжалявам... по дяволите... — Фюри закри лицето си с ръце. — Съжалявам.

— Мисля, че трябва да заминеш. За Светилището говоря. Там ще си в по-голяма безопасност. Ако останеш тук, може и година да не изкараш. Трябва да заминеш.

— Не знам дали това е нужно...

— Ще бъда малко по-ясен. Имахме среща.

Фюри свали ръцете си.

— Каква среща?

— При затворени врати. Аз, Рот и Братството. Единственият начин да останеш тук, е да зарежеш наркотиците и да станеш приятел на Бил У^[2]. А никой не вярва, че ще го направиш.

Фюри се намръщи.

— Не знаех, че има сбирки на Анонимни наркомани за вампири.

— Няма, но има вечерни сбирки за хора. Направих справка в интернет. Но това е без значение, нали? Защото дори да кажеш, че ще ги посещаваш, никой няма да ти повярва. А мисля, че и ти сам не го вярваш.

Трудно беше да се спори с това, като се имаше предвид какво беше вкарал в къщата и в ръката си.

Само при мисълта да се откаже от дрогата, дланите на Фюри се изпотиха.

— Ти си казал на Рив да не ми продава повече червен дим, нали? — Това обясняваше реакцията на Хекс, когато се бе отбил последния път за покупка.

— Да, казах му. И знам, че не той ти е продал хероина. На пакетчето имаше орел. А той маркира своите с червена звезда.

— Ако отида в Светилището, как ще си сигурен, че няма да продължа с дрогата?

— Няма да съм. — Зи се изправи. — Но поне няма да бъда принуден да гледам. Нито пък останалите тук.

— Толкова дяволски спокоен си — промърмори Фюри, като че мисълта едва сега го осени.

— Видях те мъртъв до тоалетната чиния, имах на разположение осем часа да седя край

теб и да се чудя как да променя всичко това. Изтощен съм, нервите ми са опънати и ако не влезеш в пътя, всички вдигаме ръце от теб.

Зейдист се обърна и бавно тръгна към вратата.

— Зейдист. — Зи спря, но не се обърна към него. — Няма да ти благодаря за това. Така че сме квит.

— Звучи ми справедливо.

Когато вратата се затвори, на Фюри му хрумна странна мисъл, която не само че нямаше нищо общо с казаното дотук, а и на този фон му изглеждаше направо неуместна.

С отказа на Зи да пее, светът бе изгубил съкровище.

---

[1] Тип мотори и коли с модифицирано окачване, които са ниско до земята. — Бел.прев. ↑

[2] Уилям Грифит Уилсън (1895–1971) — основател на организацията Анонимни алкохолици. — Бел.прев. ↑

В другия край на имението на Братството, на около дванайсет метра под земята, Джон седеше пред бюрото в офиса на тренировъчния център и се взираше в компютъра пред себе си. Изпитваше потребност да върши нещо, за да си заслужи прехраната, но при отложените за неопределено време занимания, нямаше много работа за него.

Харесваше канцеларската работа, така че службата му беше по сърце. Обикновено прекарваше времето си в отмятане на оценки, въвеждане на докладите за травми, получени при тренировки, и проследяване на учебната програма. Хубаво беше да сътворяваш ред от хаоса, да поставяш всичко на мястото му.

Погледна часовника си. Блей и Куин тренираха в залата с тежестите и щяха да останат там най-малко още половин час.

Какво можеше да върши... Какво...

Поддал се на случаен импулс, той прегледа директориите на компютъра и откри папка, озаглавена „Отчети за инциденти“. Влезе в нея и отвори файла, съставен от Фюри, относно нападението над дома на Леш.

Мили... Боже. Трупове на родителите му бяха поставени на столове край масата за хранене, преместени бяха в трапезарията от дневната, където бяха убити. Нищо друго в къщата не беше докосвано, с изключение на едно чекмедже в стаята на Леш на горния етаж, и Фюри беше написал: *Някаква лична вещ? Но с каква стойност, след като всички бижута са налице?*

Джон отвори други отчети за нападнати къщи. На Куин. На Блей. На още трима съученици. На още пет аристократи. Общ брой на жертвите: двайсет и девет, включително *догени*. И бяха напълно ограбени.

Очевидно това бе най-успешната серия от нападения след атаката срещу имението на семейството на Рот още в Древната страна.

Джон се опита да си представи на какво е бил подложен Леш, та да изрече всички онези неща. Беше гадняр, но не изпитваше топли чувства към лесърите.

Бил е измъчван. Нямаше как да не е мъртъв.

Без определена причина Джон прегледа файла му в компютъра. Фюри или някой друг вече беше изготвил смъртния му акт. *Име: Леш, син на Ибикс, син на Ибиксес, син на Торнсрей. Дата на раждане: 3 март 1983 г. Дата на смъртта: приблизително август 2008 г. Възраст при настъпване на смъртта: 25 години. Причина за смъртта: неизвестна, предполага се, че е убит от лесърите. Тленни останки, погребани в: не са открити такива.*

Досието му беше доста дълго. На Леш бяха налагани многобройни дисциплинарни наказания и не само във връзка с програмата на обучение, но и порицания от *глимерата*. Изненадващо беше, че изобщо фигурират в досието му, като се знаеше колко потайна бе аристокрацията относно недостатъците си, но от друга страна, Братството бе изискало пълни сведения за обучаващите се, преди да бъдат допуснати в програмата.

Бе сканиран и актът му за раждане. *Име: Леш, син на Ибикс, син на Ибиксес, син на Торнсрей. Дата на раждане: 3 март 1983 г., 1:14 ч. Майка: Рейел, кръвна дъщеря на воина Нелсън. Сертификат за живородено дете, подписан от Хавърс, син на Хавърс, доктор по медицина. Новороденото е изписано от клиниката на 3 март 1983 г.*

Направо не беше за вярване, че вече го нямаше.

Телефонният звън го накара да подскочи. Джон се обади с подсвирване, а отсреща

прозвуча гласът на Ви.

— След десет минути в кабинета на Рот. Имаме събрание. Бъдете там и тримата.

Връзката прекъсна.

Джон изруга изненадано и след миг изтича в залата с тежестите и подбра Куин и Блей.

Те преминаха през същия миг на изумление, а после всички се втурнаха към кабинета на Рот, макар приятелите му още да бяха в спортните си екипи.

Цялото Братство се бе събрало в светлосивия кабинет на Рот, изпълнило го до такъв предел, че цялата му изисканост и елегантност се бе заличила. Застанал до камината, Рейдж развиваше близалка, вероятно с вкус на грозде, ако се съдеше по лилавата обвивка. Вишъс и Бъч седяха един до друг на антично канапе, чиито извити крака бяха сериозно застрашени. Рот беше зад бюрото си. Зи стоеше в далечния ъгъл със скръстени на гърдите ръце и поглед, вперен право напред към средата на стаята.

Джон затвори вратата и не пристъпи по-навътре. Куин и Блей последваха примера му, като и тримата за една бройка не бяха във от стаята.

— Ето каква е ситуацията — подхвана Рот, като вдигна краката си, обути в тежки обувки, върху отрупаното с книжа бюро. — Главите на пет семейства, основали общността, са мъртви. Повечето от онова, което е останало от *глимерата*, е пръснато по Източното крайбрежие и в тайни квартири. Най-сетне. Жертвите са близо трийсет. Макар да е имало едно-две масови избивания в историята ни, толкова тежък удар е безпрецедентен.

— Трябваше да се изтеглят по-бързо — промърмори Ви. — Проклетите глупаци не ни послушаха.

— Вярно е, но нима сме се надявали на нещо по-различно? Та ето каква е работата. Можем да очакваме някакъв вид негативна реакция от Съвета на принципите под формата на прокламация срещу мен. Предполагам, че ще се опитат да предизвикат гражданска война. То се знае, докато още дишам, никой друг не може да бъде крал, но те пък са в състояние дяволски да затруднят управлението и старанията ми да поддържам ред. — Докато братята редяха полугласно ругатни, Рот вдигна ръка, за да спре приказките. — Добрата новина е, че имат организационни проблеми, което ще ни даде малко време. В хартата на Съвета на принципите се казва, че членовете му трябва телом да присъстват в Колдуел и там да провеждат заседанията си. Създали са това правило преди няколко века, за да се подсигурят, че властта няма да иде другаде. Тъй като никой от тях не е в града, а конферентните връзки не са съществували през 1790 година, когато е съставена въпросната харта, не могат да свикат съвещание, на което да променят подзаконовите уредби и да изберат нов *лийдайър*, докато не си домъкнат задниците тук поне за една вечер. Предвид жертвите, това ще отнеме известно време, но говорим за седмици, не за месеци.

Рейдж схруска близалката си и звукът отекна гръмко в стаята.

— Имаме ли представа какво не е ударено още?

Рот посочи към бюрото си.

— Направил съм копия за всички.

Рейдж се приближи, взе купчината листове и ги раздаде... дори на Куин, Джон и Блей.

Джон прегледа колонките. Първата съдържаше имената. Втората — адресите. Третата беше за приблизителния брой на членовете на семейството и на *догениите* в домакинството. Четвъртата отбелязваше приблизителна стойност на имуществото в дома на базата на плащания данък. А последната съдържаха информация дали семейството е напуснало дома си или не и дали той е бил ограбен и в каква степен.

— Искам да допълните списъка с онези, за които не сме чули нищо — каза Рот. — Ако все още има от нашите в тези къщи, искам да ги изведете оттам, та ако ще и за косите да ги влачите. Джон, ти и Куин отивате със Зи. Блей, ти си с Рейдж. Имали въпроси?

Без явна причина Джон се улови, че гледа отровназеления като авокадо стол зад бюрото на Рот. Беше на Тор.

Или някога беше на Тор.

Много би искал Тор да го види със списъка в ръка, готов да излезе и да защити расата.

— Добре — заключи Рот. — Сега изчезвайте оттук и направете каквото казах.

От Другата страна, в Храма за уединение Кормия нави на руло пергамента, върху който бе екипирала къщи и сгради, и го постави на пода до стола си. Нямаше представа какво да прави с него. Може би трябваше да го изгори? В Светилището не съществуваха кошчета за отпадъци.

Премести пред себе си една от кристалните купи, пълни с вода от фонтана на Скрайб Върджин, и си помисли за онези, които Фриц ѝ бе носил с нейните грахчета вътре. Вече ѝ липсваше това хоби. Липсваше ѝ икономът. Липсваше ѝ...

Примейлът.

Докато опипваше купата, взе да потърква кристала, като предизвика трептене на повърхността на водата, което улови светлината на свещите. Топлината на ръцете ѝ и недоловимото движение създадоха завихряне вътре и от леките вълнички изплува образът тъкмо на онзи, когото тя искаше да види. Тя спря движението, та повърхността да се изглади, за да можеше да наблюдава и после да опише видяното.

Беше Примейлът, облечен по същия начин като в нощта, когато я бе срещнал на стълбището и я бе погледнал така, сякаш не я беше виждал от седмица. Но той не беше в имението. Тичаше по коридор, изцапан с кръв и черни отпечатьци от обувки. От двете страни по земята имаше трупове на вампири, които само допреди мигове са били живи.

Видя как Примейлът събра малка група ужасени мъже и жени и ги затвори в склада за медикаменти. Видя лицето му, докато ги заключваше, видя изписаните по него тъга, ужас и гняв.

Беше тичал, за да ги спаси, да се погрижи да ги заведе на безопасно място.

Когато видението избледня, тя отново обхвана купата. Сега, като беше видяла случката, можеше да я извика отново и да наблюдава действията му още веднъж. И после пак.

Беше също като филмите, които имаха в Далечната страна, само дето това беше истинско; беше реално минало, не измислено настояще.

После видя и други неща, сцени, свързани с Примейла, с Братството и расата. О, ужасът на тези убийства, на мъртвите тела в разкошни къщи... труповете бяха твърде многобройни, за да ги възприеме със съзнанието си. Едно по едно видя лицата на жертвите на лесърите. После зърна братята, излезли да се бият. Броят им беше толкова малък, че Джон, Куин и Блей бяха принудени да воюват преждевременно.

Ако продължаваше така, помисли си тя, лесърите щяха да победят...

Намръщи се и се наведе по-близо над купата.

На повърхността на водата видя рус лесър, което не беше необичайно... само че той имаше вампирски зъби.

Чу се почукване, тя скочи стресната и образът изчезна.

От другата страна на вратата се разнесе приглушен глас.

— Сестро?

Беше Селена, предишната сестра, която бе живяла в изолация.

— Поздравявам те — извика ѝ Кормия.

— Храната ти, сестро — каза Избраницата. Чу се стържещ звук, когато подносът бе плъзнат през отвора във вратата. — Дано ти хареса.

— Благодаря ти.

— Имаш ли въпроси към мен?

— Не. Благодаря.

— Ще дойда пак за подноса. — Вълнението в гласа на Избраницата го бе повишил почти с цяла октава. — След пристигането му.

Кормия кимна, после си спомни, че сестрата не можеше да я види.

— Както желаш.

Избраницата си тръгна, без съмнение, за да се приготви за Примейла.

Кормия отново се облегна на бюрото и се загледа към купата, вместо вътре в нея.

Толкова крехка вещ, толкова тънка, освен в основата, където бе тежка и масивна. Ръбът на кристала бе остър като нож.

Нямаше представа колко дълго е седяла така. Накрая се отърси от вцепенението си и се застави отново да обхване купата.

Когато Примейлът отново се появи на повърхността, тя не беше изненадана...

Бе ужасена.

Той лежеше прострян в безсъзнание върху мраморен под до тоалетна чиния. Тъкмо се канеше да скочи, за да направи бог знае какво, образът се промени. Той лежеше в легло — бледолилаво легло.

Обърна глава, от водата погледна право към нея и промълви „Кормия“.

О, Скрайб Върджин, при този звук ѝ се доплака.

— Кормия?

Тя скочи на крака. Примейлът стоеше на прага на храма, облечен в бяло, с ритуалния медальон на врата си.

— Ама наистина...

Тя не можа да продължи. Искаше да изтича, да обвие с ръце шията му и да не го пуска. Беше го видяла мъртъв. Беше го видяла...

— Защо си тук? — попита той, като огледа голата стая. — Съвсем самичка.

— В уединение съм. — Тя прочисти гърлото си. — Както бях обявила.

— Значи аз не бива да съм тук?

— Вие сте Примейлът. Можете да бъдете навсякъде.

Докато той се разхождаше из стаята, в ума ѝ изникнаха безброй въпроси, но нямаше право да зададе нито един от тях.

Той я погледна.

— Никой друг ли не може да влиза тук?

— Не и ако някоя друга от сестрите не бъде изпратена в уединение. Директрис може да влезе, ако ѝ разреши.

— Защо е нужно това уединение?

— Освен че записваме общата история на расата... виждам нещата, които Скрайб

Върджин желае да запази... в тайна. — Жълтите очи на Примейла се присвиха и тя се досети какво си мисли. — Да. Видях какво сте направили. В онази баня.

Ругатнята му отекна чак в белия таван.

— Добре ли сте? — попита тя.

— Да, нищо ми няма. — Той кръстоса ръце на гърдите си. — А ти ще бъдеш ли добре тук, съвсем сама?

— Ще бъда.

Той се взря в нея. Продължително и настойчиво. По лицето му бе изписана мъка, болката и разкаянието му бяха безгранични.

— Не сте ме наранили — каза тя. — Когато бяхме заедно, не ме наранихте. Знам, че го мислите, но не е така.

— Иска ми се... нещата да бяха различни.

Кормия се засмя тъжно и неуспяла да устои на прищявката си, промълви:

— Вие сте Примейлът, променете ги.

— Ваша светлост? — Директрис се появи на прага на отворената врата с объркан вид. — Но какво правите тук?

— Дойдох да видя Кормия.

— О, но... — Амалия трябваше да тръсне глава, за да си припомни, че Примейлът можеше да ходи където си иска и да се среща с когото си иска, така че терминът „уединение“ ограничаваше всички други освен него. — Но разбира се, Ваша светлост. Избраницата Лейла е приготвена за вас и ви очаква в храма ви.

Кормия погледна към купата пред себе си. Тъй като Избраниците имаха много кратки цикли на плодовитост от тази страна, твърде вероятно беше Лейла или да е в цикъл на плодовитост, или непосредствено преди него. Без съмнение скоро ѝ предстоеше да запише новини за бременност.

— Време е да вървите — обърна се тя към Примейла.

Очите му направо я пронизваха.

— Кормия...

— Ваша светлост? — намеси се Директрис.

С рязък глас той изрече през рамо:

— Ще бъда там, когато аз реша, че съм готов.

— О, моля да ми простите, Ваша светлост, не исках да...

— Няма нищо — унило изрече той. — Просто ѝ кажете... Ще бъда там.

Директрис бързо си тръгна и затвори вратата.

Очите на Примейла се върнаха към Кормия със същата настойчивост. После той прекося стаята с мрачно изражение.

Когато падна на колене пред нея, тя беше шокирана.

— Ваша светлост, не бива...

— Фюри. Наричай ме Фюри. Никога „Ваша светлост“ или „Примейл“. Занапред не искам да чувам от теб друго, освен истинското си име.

— Но...

— Без „но“.

Кормия поклати глава.

— Добре. Само че не бива да падаш на колене. Никога.

— Пред теб трябва да съм само на колене. — Той леко постави длани върху ръцете ѝ.

— Пред теб... винаги трябва да съм в дълбок поклон. — Погледна лицето и косата ѝ. — Чуй, Кормия, трябва да ти кажа нещо.

Тя погледна надолу към него. Очите му бяха най-изумителното, което бе виждала — хипнотични, с цвят на цитрини под светлината на огън.

— Да?

— Обичам те.

Сърцето ѝ застина.

— Какво?

— Обичам те. — Той поклати глава, отпусна се назад и се озова седнал на пода с кръстосани крака. — Боже мой... Така обърках всичко. Но те обичам. Искях да го знаеш, защото... по дяволите, защото е важно и защото означава, че не мога да бъда с другите Избраници. Не мога да бъда с тях, Кормия. Или с теб, или с никоя.

Сърцето ѝ запя. За част от секундата то полетя в гърдите ѝ, понесено от вълните на радостта. Това беше искала тя, това признание, тази реалност...

Сияйното ѝ щастие помръкна тъй бързо, както бе пламнало.

Тя си помисли за образите на падналите, на измъчваните, на жестоко убитите. И за броя на сражаващите се сега братя. Бяха четирима. Само четирима.

Преди векове бяха наброявали двајсетина, дори трийсетина.

Кормия погледна към купата пред себе си, а после към перото, което беше използвала. Съществувахе напълно реална възможност в някакъв момент, в не твърде далечното бъдеще, да няма история, която да бъде записвана.

— Трябва да идеш при нея, при Лейла — каза тя с глас, равен като пергамента, върху който се канеше да пише. — Трябва да отидеш при всички тях.

— Не ме ли чу какво ти казах?

— Да, чух. Но това е нещо по-голямо от теб и мен. — Тя се изправи, защото щеше да полудее, ако не се раздвижеше в този момент. — Аз вече не съм Избраница, не и в сърцето си. Ала видях какво се случва. Расата няма да оцелее така.

Примейлът потърка очите си.

— Аз искам теб.

— Знам.

— Ако съм с другите, ще можеш ли да го понесеш? Не съм сигурен, че аз ще мога.

— Боя се, че... не ми е по силите. Затова избрах това. — Тя посочи стаята, като размаха ръка. — Тук мога да имам покой.

— И все пак мога да идвам да те виждам. Може ли?

— Ти си Примейлът. Можеш да правиш всичко. — Тя спря до една от свещите. Като се взираше в пламъка, попита: — Какво те накара да постъпиш така?

— Защо станах Примейл ли? Аз...

— Не, онова с наркотика. В банята. За малко не умря. — Когато не последва отговор, тя го погледна. — Искам да знам.

Последва дълго мълчание. После той каза:

— Пристрастен съм.

— Пристрастен?

— Да. Аз съм живото доказателство, че може да произлизаш от аристокрацията, да имаш пари и положение и все пак да си наркоман. — Жълтите му очи бяха пределно ясни. — Истината е, че искам да бъда достоен мъж и да ти кажа, че мога да спра дрогата, само че

просто не знам. Давал съм вече обещания на себе си и на други. Думите ми... те нямат повече тежест пред никого, включително пред мен самия.

Думата му...

Тя си помисли за Лейла, която чакаше. Избраницата чакаше, цялата раса чакаше. Чакаха него.

— Фюри... скъпи мой, любими Фюри, изпълни едно от обещанията си сега. Иди, вземи Лейла и се свържи с нас. Дай ни история, която да запишем, която да изживеем, да се радваме на разцвет. Бъди силата на расата, както ти се полага. — Той отвори уста и тя вдигна ръка, за да го спре. — Знаеш, че така е редно. Знаеш, че съм права.

След един напрегнат момент Фюри се изправи. Беше блед и разтреперан, докато си оправяше робата.

— Искам да знаеш... Дори и да бъда с друга, в сърцето ми си само ти.

Тя затвори очи. Цял живот беше обучавана да споделя всичко, но да го пусне при друга жена, бе като да захвърли нещо ценно и да го стъпче в прахта.

— Върви с мир — промълви тихо. — И пак така се върни. Макар и да не мога да бъда с теб, никога няма да ти откажа компанията си.

Фюри изкачваше хълма към Храма на Примейла с чувството, че кракът му е окован във вериги. Вериги и бодлива тел.

Господи, не стига, че чувствата го смазваха, а и истинското му стъпало и глезенът горяха, сякаш бе стъпил в кофа с киселина за акумулатор. Не беше вярвал, че някога ще е благодарен, задето му липсва един крак, та поне не се налагаше да търпи тази гадост в стерео вариант.

Двойната врата на Храма на Примейла беше затворена и когато отвори едната, долови аромата на билки и цветя. Влезе вътре и спря в преддверието, като усещаше присъствието на Лейла в съседната главна зала. Знаеше, че и тя ще е като Кормия — легнала на леглото, закрыта от талази бяла тъкан, спускащи се от тавана до под шията ѝ, така че само тялото ѝ да се вижда.

Втренчи се в белите мраморни стъпала, водещи към изобилната драперия, която трябваше да отмести встрани, за да стигне до Лейла. Стъпалата бяха три. Три стъпала нагоре и после щеше да е в откритата зала.

Фюри се завъртя и седна на стъпалата.

Имаше особено усещане в главата, може би защото не беше пушил някъде около дванайсет часа. Особено... в смисъл, чувстваше я необичайно ясна. Господи, та той беше с бистър ум. И като страничен ефект от яснотата, в съзнанието му заговори нов глас. Различен, не онзи на Магьосника.

Беше неговият собствен глас. За пръв път от толкова дълго време, за малко да не го разпознае.

Това е нередно.

Той трепна и потърка прасеца, който все още имаше. Паренето сякаш се вдигаше нагоре от глезена му, но поне масажирането облекчаваше малко мускула му.

Това е нередно.

Трудно беше да не се съгласи със себе си. Цял живот беше живял за другите. За близнака си. За Братството. За расата. А цялата история с Примейла беше част от същата

пиеса. Прекарал беше целия си живот в опит да бъде герой, а сега не само се жертваше, а жертваше и Кормия.

Помисли си за нея, самичка в онази стая с разните купи с вода, пера за писане и късове пергамент. После я видя притисната до тялото му, топла и жива.

Не, каза вътрешният му глас. Няма да направя това.

— Няма да направя това — изрече той, като разтъркваше и двете си бедра.

— Ваша светлост? — чу се гласът на Лейла от другата страна на драперията.

Той се канеше да ѝ отговори, когато паренето прониза като вихрушка цялото му тяло, превзе го, изядваше го жив, поглъщаше всеки сантиметър от него. С треперещи ръце се опита да се задържи да не падне назад, а стомахът му се сви на буца.

В гърлото му избулбука задавен звук и той трябваше да напегне всички сили, за да си поеме дъх.

— Ваша светлост? — Гласът на Лейла звучеше разтревожено... и по-отблизо.

Но нямаше как да ѝ отговори. Внезапно цялото му тяло се превърна в снежна топка, вътрешностите му се тресяха и искряха от болка.

Но какво ставаше...

Делириум тременс, помисли си. Беше станал жертва на проклетия делириум тременс, защото за пръв път от кажи-речи двеста години в организма му нямаше червен дим.

Знаеше, че има два избора — да се прехвърли мигом в Другата страна, да намери някой дилър, не Ривендж, и да държи наркоманския кабел включен. Или пък да лапне дулото.

И всичко да свърши.

Магьосника проблесна в съзнанието му, стоеше на преден план в пустошта. *Приятел, не би успял, знаеш го добре. Защо въобще да се опитваш?*

Завладя го напън за повръщане. По дяволите, чувстваше се така, сякаш умираше. Наистина.

Трябва само да се върнеш в света и да вземеш онова, което ти е нужно. Можеш да се почувстваш по-добре само с едно щракване на запалката. Това е всичко. И ще прогоним всички тези усещания.

Треперенето беше много мъчително. Зъбите му затракаха като кубчета лед в чаша.

Можеш да прекратиш това. Достатъчно е да си запалиш.

— Веднъж ме излъга вече. Каза, че мога да се отърва от теб, а въобще не си се махнал.

Та какво толкова е една дребна лъжа между приятели?

Фюри си припомни банята на виолетовата стая и онова, което беше направил там.

— Тя променя всичко.

Магьосника започваше да се ядосва, а тялото на Фюри беше като в шейкър. Той опъна крака, легна на хладния мраморен под в преддверието и се приготви за пътуване в нищото.

— По дяволите — рече, като се остави на течението. — Това ще е гадно.

Джон и Куин бяха на няколко метра зад Зейдист и тримата се приближаваха към ниска модерна къща. Тя беше шеста поред в списъка им от имоти, които предстояха да бъдат атакувани. Спряха се в сенките на двете дървета в началото на моравата.

Застанал там, Джон усети да го полазват тръпки. Елегантната едноетажна къща беше почти като онази, която бе обитавал за толкова кратко време с Тор и Уелси.

Зейдист му хвърли поглед през рамо.

— Искаш ли да останеш тук, Джон?

Джон кимна и братът каза:

— Така си и помислих. И аз настръгнах, като я видях. Куин, стой с него.

Зейдист прекоси моравата в мрака и отиде да провери вратите и прозорците. Когато се скри зад сградата, Куин се обърна към Джон:

— Какво те притесни?

Джон сви рамене.

— Някога живеех в подобна къща.

— Охо, живял си нашироко като човек.

— *Беше след това.*

— О, имаш предвид с... Ясно.

Господи, строителят сигурно беше един и същ, защото фасадата и разположението на стаите бяха почти идентични. Като гледаше към прозорците, се замисли за своята спалня. Беше с тъмносин интериор, модерни линии и плъзгаща се стъклена врата. Дрешникът беше празен при пристигането му, но бързо бе напълнен с първите нови дрехи, които някога бе имал.

Спомените заприиждаха, спомени за първото им хранене заедно, когато Тор и Уелси го прибраха. Мексиканска храна. Тя беше приготвила мексиканска храна и беше сервирала на масата големи плата с енчилада и кесадия. Тогава беше още претранс с твърде капризен стомах и се чувстваше засрамен, задето само може да чопли в чинията си.

Но ето че Уелси бе сложила пред него купичка бял ориз с джинджифилов сос.

Когато тя седна на стола си, той заплака, дребното му тяло се сгърчи и той се разрева заради тази проява на доброта. След като цял живот се бе чувствал различен, изневиделица се бе озовал в семейство, което разбираше какво му е нужно и му го даваше с обич.

Това бе то да си родител, нали? Познават те по-добре, отколкото сам се познаваш, и се грижат за теб, когато ти не можеш да го правиш.

Зейдист се върна при тях.

— Празна и необрана. Следващата къща?

Куин погледна списъка.

— „Истърли Корт“ 425...

В този момент телефонът на Зи тихо зазвъня. Той се намръщи, като видя номера, после го долепи до ухото си.

— Какво става, Рив?

Джон отново се загледа в къщата, но бързо насочи очи към Зи, когато братът каза:

— Какво? Занасяш ли ме? Къде се е появил? — Последва дълга пауза. — Ама ти сериозно ли? Сигурен ли си, сто процента ли си сигурен? — Когато разговорът приключи, Зи остана втренчен в телефона. — Трябва да се прибера веднага. По дяволите.

— *Какво се е случило?* — попита с жестове Джон.

— Можете ли да поемете следващите три адреса? — Джон кимна, а братът му отправи странен поглед. — Дръж си телефона подръка, синко. Чуваш ли?

Джон отново кимна и Зи изчезна.

— Добре де, каквото и да е, очевидно не е наша работа — заключи Куин, сгъна списъка и го прибра в джоба на джинсите си. — Тръгваме ли?

Джон хвърли още един поглед към къщата. След миг изписа със знаци:

— *Съжалявам за родителите ти.*

Отговорът на Куин не дойде веднага.

— Благодаря.

— *Моите много ми липсват.*

— Мислех, че си сирак.

— *За известно време не бях.*

Настъпи дълго мълчание. После Куин каза:

— Хайде, Джон, да се махаме оттук, трябва да проверим дома на „Истърли“.

Джон се замисли за миг.

— *Нали не възразяваш първо да се отбием на едно друго място? Не е далеч.*

— Разбира се. Къде?

— *Искам да идем в къщата на Леш.*

— Защо?

— *Не знам. Просто ми се ще да видя мястото, където започна всичко. Искам също да огледам стаята му.*

— Но как ще влезем вътре?

— *Ако капациите още са на автоматичен режим, ще са вдигнати и може да се дематериализираме през стъклото.*

— Ами... По дяволите, щом искаш, отиваме.

Двамата се дематериализираха в страничния двор на къщата в стил „Тюдор“. Капаците бяха вдигнати за през нощта и след миг двамата стояха в дневната.

Миризмата беше толкова лоша, та на Джон му се струваше, че някой е пхнал стоманена вата в носа му и я е заврял чак до мозъка му.

Закри с длан устата и носа си и се закашля.

— Мамка му — рече Куин и направи същото.

Двамата погледнаха надолу. Целият килим и канапето бяха оплескани с кръв. Петната бяха засъхнали и покафенели.

Тръгнаха по следите, които водеха навън във фойето.

— О, Господи...

Джон вдигна глава. През красивата арка към трапезарията се откриваше сцена, като че излязла от филм на Роб Зомби^[1]. Трупите на майката и бащата на Леш бяха настанени на столове, без съмнение на обичайните им места на масата, която бе красиво подредена за хранене. Цветът им беше като на тротоарна настилка — матирано бледосиво, а скъпите им дрехи бяха като парцали, оплескани в кафяво.

Имаше рояци мухи.

— Да знаеш, тия лесъри наистина са извратени.

Джон преглътна жлъчката, надигнала се в гърлото му, и продължи напред.

— Наистина ли държиш да ги погледнеш отблизо, приятел?

Като надникна в стаята, Джон се насили да пренебрегне ужаса и да запечата подробностите. Платото с печено пиле имаше кървави следи по ръба.

Убиецът го бе поставил на масата. Най-вероятно, след като бе аранжирал труповите.

— *Да се качим в стаята на Леш.*

Качването си беше направо страшно, защото бяха сами в къщата... но не съвсем. Мъртвите долу изпълваха въздуха с нещо, близко до звук. А и вонята последва Джон и Куин нагоре по стълбите.

— Бърлогата му е на третия етаж — каза Куин, като стигнаха до площадката на втория етаж.

Влязоха в стаята на Леш, където атмосферата не беше толкова впечатляваща в сравнение със стъписващата дневна. Легло. Бюро. Музикална уредба. Компютър. Телевизор.

Писалище.

Джон се приближи и видя чекмеджето с кървавите отпечатъци. Бяха твърде размазани, за да се прецени дали е оставен разпознаваем пръстов отпечатък. Взе напосоки една фланелка и я използва да отвори чекмеджето, защото така беше виждал да правят във филмите по телевизията. Вътре имаше още размазани кървави следи.

Внезапно сърцето му застина и той се наведе, за да погледне по-отблизо. Имаше един особено ясен отпечатък в ъгъла на кутийка от часовник, марка „Джейкъб и Ко“.

Подсвирна, за да привлече вниманието на Куин.

— *Лесърите оставят ли пръстови отпечатъци?*

— Ако влязат в контакт с нещо, разбира се.

— *Имам предвид истински отпечатъци, не просто петна, а пръстови отпечатъци с линии.*

— Да, оставят. — Куин се приближи. — Какво гледаш?

Джон му посочи кутийката. В ъгъла й имаше идеален отпечатък от палец... но без никакви линии. Отпечатък, какъвто би оставил вампир.

— *Не мислиш ли, че...*

— Не. Няма начин. Никога не са привличали вампир в редиците си.

Джон извади телефона си и направи снимка. После размисли, взе самата кутийка и я пъкна в якето си.

— Приключихме ли? — попита Куин. — Зарадвай ме и кажи „да“.

— *Аз просто...* — Джон се поколеба. — *Имам нужда да остана още малко.*

— Добре, но тогава аз отивам да огледам спалните на втория етаж. Не мога... Не мога да остана повече тук.

Джон кимна и Куин излезе. Налегнаха го угризения. Въобще дори не биваше да го моли да идват тук.

Да... защото наистина беше гадно да стоят сред вещите на Леш, сякаш той още беше жив.

В другия край на града, седнал зад кормилото на Фокуса, Леш никак не беше доволен. Колата беше абсолютен боклук, въобще не можеше да вдигне прилична скорост.

— Трябва да си вземем по-добър автомобил.

На седалката до шофьора господин Д. проверяваше пистолета си и тънките му пръсти обхождаха корпуса.

— Да... Имам да кажа нещо по въпроса.

— Какво?

— Мисля, че трябва да изчакаме, докато дойдат парите от плячката.

— Как така?

— Взех банковите извлечения от последния ни водач, господин Х. Бяха в жилището му. В сметката няма купища пари.

— Дай дефиниция на „няма купища пари“.

— Ами, на практика няма нищо. Не знам къде са отишли парите, нито кой ги е изтеглил. Останали са само някакви си пет хиляди.

— Пет? Ти майтапиш ли се с мен? — Леш дръпна крака си от педала за газта. Което бе като да изключиш животоподдържащите системи на някой вегетиращ.

Нямаха пари? Но как така? Та той беше нещо като Принца на мрака. И целият капитал на армията му беше пет бона?

То се знае, разполагаше с парите на мъртвото си семейство, но колкото и солидна да бе сумата, с нея не можеше да води война.

— Да му се не види... Връщам се в старата си къща. Няма да карам повече тая разнебитена таратайка.

Да, вече въобще не искаше да знае за мама и татко. Трябваше му нова кола, и то спешно, а в гаража на къщата в стил „Тюдор“ бе паркиран лъскав мерцедес. Щеше да се метне в него и да го кара навсякъде, без да чувства грам вина.

Майната им на всички вампири.

Когато направи десен завой и се насочи към квартала си, усети гадене в стомаха. Само че той нямаше да влиза в къщата, така че нямаше да види труповете, ако изобщо те още бяха там, където ги остави...

И все пак щеше да му се наложи да се качи горе за ключовете.

Все едно. Време му беше вече да порасне, по дяволите.

Десет минути по-късно Леш спря пред гаражите отзад и излезе от колата.

— Откарай я във фермерската къща. Ще се видим там.

— Сигурен ли сте, че не искате да ви изчакам тук?

Леш се намръщи и погледна ръката си. Пръстенът, който Омега му беше дал предишната вечер, се затопляше и започваше да свети.

— Виждам, че господарят ви вика — каза господин Д. и се надигна от седалката.

— Да. — *По дяволите.* — Как действа това?

— Трябва да отидете на някое уединено място. Кротувайте там и той ще дойде при вас или ще ви вземе при него.

Леш вдигна поглед към семейния си дом и реши, че той ще свърши работа.

— Ще се видим във фермерската къща. А после ще ме заведеш в бунгалото, където са документите.

— Слушам.

Господин Д. докосна ръба на каубойската си шапка и седна зад волана.

Фокусът потегли надолу по алеята, а Леш влезе в къщата през кухнята. В къщата миришеше много лошо, вонята на смърт и разложение беше толкова тежка, че с нож да я режеш.

Негово дело беше, помисли си. Той бе отговорен за онова, което смърдеше така в красивата къща.

Извади телефона си, за да повика обратно господин Д., но после се разколеба и се загледа в пръстена. Златото вече светеше така ярко, та той се чудеше как не му стопява пръста.

Неговият баща. Неговият *баща*.

Мъртъвците тук не му бяха никакви.

Беше постъпил правилно.

Леш мина през стаята на иконома и оттам влезе в трапезарията. На светлината на пръстена си се взря в хората, които бе мислил за свои родители. Както се казва, истината беше в лъжата. Цял живот му се бе налагало да крие истинската си природа, да маскира злото у себе си. Понякога то излизаше наяве в кратки проблясъци, но сърцевината му, неговата движеща сила, оставаше дълбоко скрита.

Сега беше свободен.

Взрян в труповете пред себе си, внезапно се почувства лишен от всякакви чувства. Сякаш ги виждаше на плакати във фойето на кино, със съответната емоция ги възприемаше и съзнанието му.

Тоест, с нулева емоция.

Докосна кучешката каишка на врата си и се почувства глупаво заради тъпите чувства, накарали го да я вземе. Изкушаваше се да я смъкне, но не... Животното, за което му напомняше, беше силно, жестоко и могъщо.

Така че каишката беше символ, не от сантиментални чувства я носеше на врата си.

Ама че гадно миришеха мъртвите.

Леш отиде във фойето и реши, че мраморният под напълно го устройва за среща с истинския му баща. Седна, подвил крака под себе си, и се почувства като идиот в тази си поза. Затвори очи, нямаше търпение да приключи с това, да си вземе ключовете за...

Някакво жужене измести тишината в къщата, но не идваше от конкретна посока.

Леш отвори очи. Тук ли щеше да дойде баща му? Или щеше да го отведе другаде?

Появило се изневиделица течение се завихри около него и замъгли зрението му. Или пък замъгли онова, което го обкръжаваше. Ала в средата на вихрушката той беше стабилен като скала, обзет от странна увереност. Бащата никога не би навредил на сина си. Злото си беше зло, но кръвната връзка между него и баща му означаваше, че той самият е Омега.

А ако ще и само от лична заинтересованост, Омега не би посегнал на себе си.

Точно когато Леш щеше да бъде отнесен, когато течението за малко да погълне материалното му тяло, той вдигна очи.

На стълбите срещу него стоеше Джон Матю.

---

[1] Роб Зомби, с рождено име Робърт Б. Къмингс (р. 1965 г.) — американски музикант и режисьор на филми на ужасите. — Бел.прев. ↑

— Сестро — чу се остър шепот пред вратата на храма. — Сестро.

Кормия вдигна очи от пергаментата, върху който описваше видените сцени как Примейлът спасява цивилни.

— Лейла?

— Примейлът е болен. Вика те.

Кормия изпусна перото и се втурна към вратата. Отвори я със замах и се втренчи в бледото тревожно лице на своята сестра.

— Болен?

— На легло е, трепери от студ. Наистина никак не е добре. Дълго време не ми позволяваше да му помогна. Като изгуби съзнание, го извлякох от преддверието.

Кормия вдигна качулката на робата си.

— Дали другите...

— Сестрите ни се хранят в трапезарията в момента. Всички са там. Няма кой да те види.

Кормия забързано излезе от Храма на уединението, но бе заслепена от ярката светлина на Светилището. Улови ръката на Лейла, докато очите ѝ привикнат, и двете затичаха към Храма на Примейла.

Кормия нахълта през златната врата и отмести драперията встрани.

Примейлът лежеше на леглото само по коприненото долнище на ритуалното си облекло. Кожата му имаше нездрав блясък и бе покрита с капчици пот. Разтърсвано от треперене, едрото му тяло изглеждаше ужасно крехко.

— Кормия? — промълви той и протегна тресяща се ръка.

Тя отиде до него и свали качулката си.

— Тук съм.

Той се напрегна при звука на гласа ѝ, но тя докосна връхчетата на пръстите му и той се успокои.

Мили боже, целият гореше.

— Какво ти има? — попита тя и седна до него.

— Мммм... мисс... миссся, че е детоксикация.

— Детоксикация?

— Ннне... ддрогата... ннне... от ддрогата...

Тя едва го разбираше какво казва, но някак си усети, че в никакъв случай не биваше да му предлага някоя от ръчно свитите цигари, които той постоянно пушеше.

— Мога ли да те облекча по някакъв начин? — Когато той започна да облизва сухите си устни, тя попита: — Искаш ли малко вода?

— Аз ще донеса — каза Лейла и тръгна към банята.

— Благодаря, сестро. — Кормия добави през рамо: — Донеси и кърпи.

— Добре.

Лейла изчезна зад някаква завеса, а Фюри затвори очи и взе да върти главата си наляво и надясно върху възглавницата и заговори насечено:

— Градината... градината е пълна с бурени... О, боже, бръшлянът... навсякъде е... статуите са покрити с него.

Лейла се върна с кана, купичка и няколко бели кърпи, а Кормия ѝ каза:

— Благодаря. А сега, моля те, остави ни, сестро.

Имаше чувството, че нещата много ще се влошат и че Фюри не би искал да бъде виждан от други в това си състояние на бълнуване.

Лейла се поклони.

— Какво да кажа на Избраниците, като се появя на храненето?

— Кажим им, че той си почива след сношението ви и че е помолил да бъде оставен сам.

Аз ще се погрижа за него.

— Кога да се върна?

— Скоро ли започва цикълът за сън?

— След молитвата Тидех.

— Да, вярно. Върни се, след като всички си легнат. Ако не се подобри... ще се наложи да отида до Далечната страна, за да доведе доктор Джейн, и ти ще трябва да останеш с него.

— Кого да доведеш?

— Лечителка. Върви. Веднага. Възхвалявай достойнствата на тялото му и покажи задоволство от статута си. Направи го шумно. — Кормия приглади косата на Фюри назад. — Колкото си по-шумна, по-добре е за него.

— Както ти е угодно. Пак ще дойда.

Кормия изчака Лейла да излезе, после се опита да му даде да пие. Но той въобще не беше на себе си, за да поеме и глътка, неспособен да се фокусира върху онова, което бе долепила до устните му. Тя се предаде, намокри една кърпа и я допря до лицето му.

Трескавите очи на Фюри се отвориха и се заковаха в нея, докато тя попиваше потта от челото му.

— Градината... е пълна с бурени — настойчиво изрече той. — Пълна с бурени.

— Шшшг... — Тя отново натопи кърпата във водата, за да я охлади. — Всичко е наред.

Той изстена отчаяно:

— Не, покрил ги е изцяло. Статуите... Няма ги... Мен ме няма.

Ужасът във втренчените жълти очи смрази кръвта ѝ. Той халюцинираше, очевидно не беше на себе си, но онова, което виждаше, бе съвсем реално за него. С всяка секунда го обземаше все по-силна възбуда, тялото му се гърчеше и извиваше върху белите чаршафи.

— Бръшлянът... О, Господи, бръшлянът идва за мен... по цялата ми кожа е...

— Шшшг... — Може би нямаше да успее да се справи с това сама. Може би... Освен ако съзнанието му не беше проблемът, тогава... — Фюри, чуй ме. Ако бръшлянът покрива всичко, ще го разчистим.

Треперенето му намаля, погледът му се фокусира донякъде.

— Ще... можем ли?

Тя си помисли за косачките, които беше виждала в Далечната страна.

— Да, ще се отървем от него.

— Не... не можем. Той ще победи... ще победи...

Тя се наведе право срещу лицето му.

— Кой го казва?

Властният ѝ глас изглежда прикова вниманието му.

— Кажим ми сега, откъде да започнем да го разчистваме?

Той започна да клати глава, но тя стисна здраво брадичката му.

— Откъде да започнем?

Той примигна от заповедния ѝ тон.

— Ааа... най-зле е при статуите на четирите етапа от живота...

— Добре. Значи първо там отиваме. — Опитва се да си представи четирите статуи.

Детство, юношество, зряла възраст и старост. — Започваме с бебето. Какви сечива да използваме?

Примейлът затвори очи.

— Ножиците. Ще използваме ножиците.

— И какво да направим с ножиците?

— Бръшлянът... всички статуи са обрасли в бръшлян. Вече... не се виждат лицата им.

Той... задушава статуите. Те не са свободни... не могат да виждат... — Примейлът заплака.

— О, Господи, вече нищо не виждам. Открай време нищо не виждам... заради бурените в тази градина.

— Съсредоточи се. Чуй ме... ще променим това. Заедно ще го променим. — Кормия хвана ръката му и я притисна към устните си. — Имаме ножици, заедно ще изрежем бръшляна. Започваме от статуята на детето. — Тя се окуражи, тъй като Фюри пое дълбоко дъх, сякаш се приготвяше за сериозно усилие. — Аз ще отделя бръшляна от лицето на малкото, а ти ще го изрежеш. Виждаш ли ме?

— Да...

— Виждаш ли себе си?

— Да.

— Добре. Сега искам да отрежеш клонката бръшлян, която държи. Направи го. Сега.

— Да... Ще го направя... Правя го.

— Пусни отрязано парче на земята, в краката си. — Тя отмахна косата от челото му. —

А сега режи пак... и пак...

— Да.

— И пак.

— Да.

— Сега... виждаш ли вече лицето на статуята?

— Да... да, виждам лицето на детето... — По бузата му потече сълза. — Виждам го...

Виждам... себе си в него.

В къщата на Леш Джон се закова на стълбите и си помисли, че ужасът, излъчван от дома в стил „Тюдор“ е причинил късо съединение в мозъка му.

Защото нямаше как Леш да седи с кръстосани крака във фойето, обкръжен с блед ореол.

Докато съзнанието на Джон се опитваше да отсее действителността от онова, което нямаше как да е реално, той усети как въздухът се пропива от сладникава миризма на бебешка пудра, която почти го боядисваше в розово. Но тя не поглъщаше вонята на разложение и смърт, а я засилваше. Гадеше му се от нея.

В този миг Леш вдигна поглед. Изглеждаше също тъй шокиран като Джон, но после по лицето му бавно пропълзя усмивка.

От средата на вихрушката до стълбите долетя гласът му, но сякаш отдалеч по-голямо разстояние отделящите ги няколко метра.

— Виж ти, здравей, малки ми Джон.

Смехът беше познат, но в същото време отекваше някак странно.

Джон извади пистолета си, стисна го здраво с две ръце и го насочи към онова долу, каквото и да беше то.

— Доскоро виждане — каза Леш и стана двуизмерен, просто образ на самия себе си. — Ще предам поздрави от теб на баща си.

Образът взе да потрепва и после изчезна, погълнат от забързания вихър.

Джон свали оръжието и го прибра в кобура. Така се правеше, като нямаше по какво да стреляш.

— Джон? — Зад гърба му по стълбите изтропаха ботушите на Куин. — Какво правиш, по дяволите?

— *Не знам... Стори ми се, че видях...*

— Кого?

— *Леш. Видях го там, долу. Аз... добре де, стори ми се, че го видях.*

— Стой тук.

Куин извади пистолета си и изтича на първия етаж.

Джон слезе бавно във фойето. Беше видял Леш. Или пък не?

Куин се върна.

— Всичко е наред. Виж, хайде да се прибираме вкъщи. Не изглеждаш добре. Яде ли изобщо тази вечер? А, като стана въпрос, кога спа за последен път?

— *Аз... Не знам.*

— Край. Тръгваме си.

— *Бих могъл да се закълна...*

— Веднага.

Когато се дематериализираха обратно в двора на имението, Джон си каза, че приятелят му вероятно беше прав. Може би трябваше да хапне малко и...

Но така и не влязоха в къщата. В момента на пристигането им братята наизскачаха един по един през голямата двойна врата. Общият брой на оръжието им бе колкото за цяло военно формирование.

Рот впери суров поглед към Джон и Куин.

— Качвайте се в ескалейда с Рейдж и Блей. Освен ако не ви трябват още муниции.

Двамата поклатиха глава и кралят се дематериализира заедно с Вишъс, Бъч и Зейдист.

Когато се качиха в колата, Джон се обърна към Блей, стиснал в ръка пушка, и го попита със знаци:

— *Какво става?*

Рейдж натисна газта. Когато тежката кола с рев се изстреля от двора, братът изрече сухо:

— Посети ни стар приятел и враг. От онези, дето искаш да не ги зърваш никога вече. Очевидно това беше темата на вечерта.

Сънят... халюцинацията... каквото и да беше... усещаше я като действителност. Абсолютна неподправена реалност.

Застанал в обраслата градина на семейния си дом в Древната страна под ярката пълна луна, Фюри посегна към лицето на третата статуя и освободи от бръшляна очите, носа и устата на мъжа, който с такава гордост държеше в ръце малкото си.

Фюри вече беше изпечен професионалист в рязането и след като приложи фокуса с ножиците, хвърли още един наръч оплетени клонки върху платнището, постлано на земята до краката му.

— Ето го — прошепна той. — Ето... го...

Статуята имаше дълга коса като неговата и дълбоко разположени очи също като неговите, но сияйното щастие по лицето не беше негово. Нито пък малкото, сгушено в ръцете му. И все пак, имаше обещание за освобождение, тъй че Фюри продължи да реже оплетените клонки на бръшляна.

Когато приключи, мраморът долу бе отрупан с накъсана зеленина и статуята се извисяваше в цялото си безспорно величие.

Мъж в силата си, прегърнал своето малко дете.

Фюри погледна през рамо.

— Как ти се струва?

Гласът на Кормия прозвуча стерео, идеше като че отвсякъде около него, макар да стоеше редом до него.

— Мисля, че е много красив.

Фюри й се усмихна, видял върху лицето й цялата любов, която изпитваше в сърцето си към нея.

— Остана още една.

Тя посочи с ръка.

— Погледни, последната е почистена вече.

И наистина, по последната статуя нямаше нито бръшлян, нито някаква следа от запуснатост. Мъжът беше вече стар, седнал с жезъл в ръце. Лицето му все още беше красиво, но не с младежка хубост, а със струящата от него мъдрост. Зад него имаше висока силна фигура — детето, което някога бе държал в ръце.

Цикълът беше завършен.

И бурените ги нямаше вече.

Фюри отново погледна към третата статуя. Тя също като по вълшебство беше чиста, такива бяха и бебето, и юношата.

Цялата градина бе почистена и подредена, и лежеше в покой през топлата ароматна нощ в пълния си разцвет. Плодните дръвчета около статуите бяха натежали от ябълки и круши, пътеките бяха спретнато оградени с подрязан чимшир. В лехите цветята растяха в пъстър безпорядък, както е прието в добрата английска градина.

Обърна се към къщата. Капаците, които преди висяха накриво на пантите си, сега бяха изправени, дупките в покрива ги нямаше. Пукнатините по мазилката бяха изчезнали и тя бе гладка, всички стъкла по прозорците бяха непокътнати. Отишли си бяха и гнилите листа от терасата, както и разкъртените участъци, където се бе събирала дъждовна вода. Сега терасата отново бе идеално равна. Между плетените маси и столове грееха белите и червени

цветове на красиво аранжирани саксии с мушката и петунии.

През прозорците на дневната забеляза някой да се движи... Възможно ли бе? Да, точно така.

Майка му. Баща му.

Двамата се появиха в полезрението му и също като статуите бяха възкресени. Майка му, с нейните жълти очи, руса коса и съвършено лице... Баща му — тъмнокос, с ясен поглед и приветлива усмивка.

Бяха... невъзможно красиви, неговият Свещен Граал.

— Иди при тях — подкани го Кормия.

Фюри се качи на терасата. Бялата му роба беше чиста въпреки всичката работа, която беше свършил. Приблужи се до родителите си бавно, изпълнен с боязън да не прогони видението.

— *Мамен?* — прошепна той.

Майка му допря връхчетата на пръстите си до стъклото от своята страна.

Фюри протегна ръка и допря длан точно на същото място. В същия миг почувства топлината на нейната ръка да струи през стъклото.

Баща му се усмихна и устните му се раздвижиха в думи.

— Какво? — попита Фюри.

— *Толкова сме горди с теб... синко.*

Фюри стисна здраво очи. За пръв път някой от тях го наричаше така.

Гласът на баща му продължи:

— *Вече можеш да вървиш. Сега сме добре тук. Ти оправи... всичко.*

Фюри ги погледна.

— Сигурни ли сте?

И двамата кимнаха. Тогава през блестящото чисто стъкло долетя гласът на майка му:

— *Сега иди и живей, синко. Върви... живей своя живот, не нашия. Ние сме добре тук.*

Затаил дъх, Фюри ги гледаше и се опитваше да попие образите им. После постави ръка на сърцето си и ниско се поклони.

Беше сбогуване. Не довиждане, а сбогом. И имаше чувството, че те са наистина там.

Фюри отвори очи. Над него беше надвиснал плътен облак... Не, чакай, това беше висок мраморен таван.

Той обърна глава. До него седеше Кормия и държеше ръката му. Лицето ѝ излъчваше същата топлина, каквато чувстваше и в гърдите си.

— Искаш ли да пийнеш? — попита тя.

— Ка... какво?

Тя се пресегна и взе чаша от масата.

— Искаш ли да пийнеш?

— Да, моля те.

— Повдигни си главата.

Той отпи малка глътка за проба и установи, че водата е почти ефимерна. Нямаше вкус и температурата ѝ беше същата като на устата му, но като я преглътна, се почувства добре.

— Искаш ли още?

— Да, моля те.

Очевидно речникът му се изчерпваше с това.

Кормия отново напълни чашата от кана. Хареса му звънтящият звук.

— Ето — промълви.

Този път тя задържа главата му повдигната и докато пиеше, той се взираше в прекрасните ѝ зелени очи.

Когато тя понечи да отдръпне чашата от устните му, той хвана китката ѝ и изрече на Древния език:

— *Бих искал винаги да се събуждам така — окъпан в твоя взор и аромата ти.*

Очакваше тя да се дръпне, да се скове, да го отреже. Вместо това тя пророни:

— Почистихме градината ти.

— Да...

На двойната врата на храма се почука.

— Почакай, преди да отговориш — каза тя и се озърна. Остави чашата и притича по мраморния под до бялата кадифена завеса, в чиито гънки се скри.

Той прочисти гърло и се обади:

— Да?

Гласът на Директрис беше благ и почтителен.

— Може ли да вляза, Ваша светлост?

Той се покри с чаршафа, макар да беше с панталони, после пак се увери, че Кормия не се вижда.

— Да.

Директрис отмести завесата в предверието и ниско се поклони. В ръцете си държеше покрит поднос.

— Донесох ви дар от Избраниците.

Когато се изправи, той отгатна по светналото ѝ лице, че Лейла бе излъгала, и то майсторски.

Не смееше да се надигне, затова ѝ направи знак с ръка да се приближи.

Директрис пристъпи до платформата с леглото и коленичи пред него. Вдигна златния похлупак и каза:

— От спътниците ви.

Върху подноса, спретнато сгънат като пътна карта, лежеше бродиран шал. Беше от сатен, с пришити към него скъпоценности, и представляваше истинско произведение на изкуството.

— За нашия мъж — добави Директрис и сведе глава.

— Благодаря ви. — *Мамка му.*

Той взе шала и го разгъна. На него с цитрини и диаманти на Древния език беше изписано *Силата на расата*.

Камъните искряха и той ги оприличи на жените тук в Светилището. Бяха така здраво хванати в платинените си гнезда.

— Вие ни направихте много щастливи — изрече Амалия с трепет в гласа. Изправи се и отново се поклони. — Има ли нещо, с което да ви се отплатим за тази наша радост?

— Не, благодаря. Сега ще си почивам.

Тя пак се поклони и си отиде като лек бриз, в мълчание, което бе заредено с очакване.

Сега вече Фюри седна в леглото, но се наложи да си помогне с ръце. Във вертикално положение усещаше главата си като балон — лека и празна, полюляваща се върху гръбначния му стълб.

— Кормия?

Тя излезе иззад драперията. Погледна шала, а после него.

— Имаш ли нужда от доктор Джейн?

— Не. Не съм болен. Беше делириум тременс.

— Каза ми го вече. Но аз не разбирам какво е това.

— Реакция от въздържанието.

Потърка ръцете си и си каза, че още не е свършило. Кожата го сърбеше, а дробовите му горяха, сякаш не им достигаше въздух, при все че го имаха.

Знаеше, че имат нужда от червен дим.

— Има ли баня тук някъде? — попита той.

— Да.

— Ще ме изчакаш ли? Няма да се бавя. Само искам да се измия.

Животът ѝ няма да ѝ стигне да те чака, докато се върнеш чист, обади се

Магьосника.

Фюри затвори очи, внезапно изгубил силата да се движи.

— Какво ти е?

Кажки ѝ, че старият ти приятел се е върнал.

Кажки ѝ, че този стар приятел никога няма да си иде.

И после нека се върнем в реалния свят, за да се погрижим за това стягане в дробовите ти и сърбежа по цялата кожа.

— Какво ти е? — попита отново Кормия.

Фюри пое дълбоко дъх. В този момент на несигурност той не знаеше дори името си, но в никакъв случай не беше това на президента на Съединените щати. Но за едно беше сигурен — ако продължаваше да слуша Магьосника, щеше да умре.

Фюри насочи всичките си мисли към жената пред себе си.

— Няма нищо.

Това не се прие добре в пустошта. Робата на Магьосника се изду, сякаш вятър бе появил в полето, покрито с кости.

Лъжеш я! Аз съм всичко! Аз съм всичко! Острият глас на Магьосника все повече се повишаваше. Аз съм...

— Нищо — със слаб глас промълви Фюри и се изправи на крака. — Ти си нищо.

— Какво?

Той поклати глава, Кормия го подхвана и той се задържа с нейна помощ. Заедно влязоха в банята, която бе оборудвана като всяка друга, само дето нямаше надпис на вратата. Имаше и още една отлика — в дъното ѝ течеше поток, който вероятно служеше за вана.

— Ще те чакам отвън — каза Кормия и го остави сам.

След като се облекчи, той слезе по няколкото мраморни стъпала и нагази в потока.

Течащата вода беше като онази в чашата — точно с температурата на кожата му. В един съд в ъгъла имаше предмет, за който той предположи, че е сапун, и го взе. Беше мек, с формата на полумесец; той го обгърна с длани и потоци ръцете си под водата. Образуваха се плътни малки мехурчета, пяната ухаеше на вечнозелени растения. Натърка я върху косата, лицето и тялото си, вдиша аромата, който навлезе в дробовите му, с надеждата той да го прочисти от вкарваното в тях векове наред.

После остави водата да облива сърбящата кожа и мускулите му, измъчвани от болка. Затвори очи, изолира Магьосника с цялата сила на волята си, но не беше лесно, защото онзи вилнееше като ядрена бомба. В предишния си живот би си пуснал опера, но сега не можеше

и не само защото от тази страна не съществуваха уредби. Точно тази музика твърде много му напомняше за близнака му... който вече не пееше.

И все пак звукът на потока беше прелестен, нежният му напевен звън отекваше в гладките камъни и ги редуваше като клавиши.

Тъй като не искаше да кара Кормия да го чака дълго, стъпи здраво на дъното и се надигна. Водата се заплиска по гърдите и корема му като утешителна милувка. Той вдигна ръце и тя закапа от лактите и пръстите му.

Течеше... отмиваше... успокояваше...

Гласът на Магъосника се опитваше да пробие. Фюри го усещаше как се бори за достъп до ушите му.

Ала звънкият ромон на водата беше по-силен.

Фюри видиша дълбоко, пое аромата на евкалипт и изпита свобода, чийто извор бе не в тялото, а в съзнанието му.

За пръв път Магъосника не можеше да го надвие.

Кормия крачеше из Храма на Примейла. Не беше болен. Причината беше въздържанието.

Не беше болен.

Тя спря до леглото.

Припомни си как бе завързана на него, как чу мъжът да влиза и беше обзета от безмерен ужас. Неспособна да вижда и да се движи, заклета да не казва „не“, беше лежала там, оставена на милостта на традицията.

Всяка девица, преминала през трансформацията, беше поднасяна на Примейла по този начин. Сигурно и другите бяха изпитвали страх като нея. И още много щяха да го изпитват в бъдеще.

Господи... това място беше толкова мръсно, помисли си тя, като огледа белите стени. Замърсено от лъжи — и изречени, и спотаени в сърцата на жените, дишали този неподвижен въздух.

Сред Избраниците бе популярна стара поговорка, нещо като античен стих, за който никой не помни кога го е чул за пръв път. *Права е каузата на нашата вяра, затова нека е ведър ликът ни, когато изпълняваме дълга си. Нищо няма да нарани нас, вярващите, защото чистотата е наша сила и добродетел, тя ни води и напътства, както родителят детето си.*

От банята се разнесе див рев.

Фюри крещеше.

Кормия се втурна натам.

Завари го гол в потока, отметнал глава назад, със стиснати юмруци и напрегнат гръб. Само дето не крещеше. Той се смееше.

Като я видя, отпусна ръце, но продължи да се смее.

— Извинявай... — Дивата радост продължаваше да блика от него и той се опита да я сдържи, но не успя. — Сигурно ме мислиш за луд.

— Не. — Тя си мислеше колко е красив с влажната си от водата златиста кожа и косата, падаща на гъсти къдрици по гърба му. — Кое е толкова смешно?

— Би ли ми подала кърпа?

Тя му подаде цяла купчина кърпи и не отмести поглед, когато той излезе от потока.

— Чувала ли си някога за „Магьосника от Оз“? — попита той.

— Това някаква измислена история ли е?

— Май че не е. — Той омота кърпа около кръста си. — Може би някой ден ще ти пусна филма. Точно на това се смеех. Объркал съм се. Онзи в главата ми не е бил всесилен демон, бил е Магьосника от Оз, един кретащ старец. Само съм си мислил, че е страшен и посилен от мен.

— Магьосник?

Той почука слепоочието си.

— Гласът в главата ми. Лошият. Тъкмо заради него пуших, за да му избягам. Мислех, че е грамаден и мощен, а не бил. Не е.

Невъзможно бе да не се присъедини към щастието на Фюри и когато му се усмихна, внезапна топлина плъзна от сърцето в душата ѝ.

— Да, вярно, гласът му звучеше гръмко и високо, но не беше нещо особено. — Почеса ръката си над лакътя, сякаш имаше обрив, но тя не виждаше нищо, което да разваля гладкото съвършенство на кожата му. — Високо... гръмко...

Погледът на Фюри рязко се промени, когато се насочи към нея. И тя знаеше каква е причината. Очите му пламнаха и мъжествеността между бедрата му набъбна.

— Прощавай — каза той и спусна друга дълга кърпа пред себе си.

— Легна ли с нея? — изтърси внезапно Кормия.

— С Лейла? Не. Стигнах само до преддверието, когато реших, че не мога да го направя. — Той поклати глава. — Просто няма да стане. Не мога да бъда с друга освен теб. Въпросът е какво да се направи сега. И за добро или лошо, знам отговора. Вярвам, че всичко това — той направи широк жест с ръка, сякаш обхващаше цялото Светилище — не може да продължи повече съществуването си. Тази система, този начин на живот не функционира. Права си, не опира само до нас, а до всички. Не функционира за никого.

Когато осъзна думите му, тя се замисли за ролята си спрямо расата, от която беше част. Замисли се за ширналите се бели морави, за белите сгради и за белите роби.

Фюри поклати глава.

— Някога Избраниците са били двеста, нали? По времето, когато е имало трийсет — четирийсет братя, така ли е? — Тя кимна и той се втренчи в забързаните води на потока. — А колко са останали сега? Не само Обществото на лесърите ни убива, а тези проклети правила, по които живеем. Та Избраниците не са защитени тук, а са в затвор. Те са жертви. Дори и да не ме бе харесала, нямаше да има значение. Пак щеше да си принудена да правиш секс с мен, а това е жестоко. Ти и сестрите сте тук в капан, за да служите на една традиция, в която кой знае колко от вас вярват. Живот на Избраница... Въобще не става дума за избор. Никоя от вас не е имала такъв. Вземи себе си, ти не искаш да си тук. Върна се само защото не можеше да идеш другаде, нали?

Три думи излязоха от устата ѝ, три невъзможни думи, които промениха всичко.

— Да, така е.

Кормия повдигна леко робата си и я остави пак да падне, замислена за пергамента, който лежеше на пода в Храма на уединението, онзи със скиците на сгради върху него, онзи, който не знаеше къде да сложи.

Сега тя беше тази, която поклати глава.

— Не бях и подозирала доколко не се познавам, докато не отидох в Далечната страна.

Вярвам, че и с другите е така. Сигурно и те... не може аз единствена да съм със скрити дарби и неподозирани интереси. — Тя взе да крачи из банята. — Едва ли има някоя сред нас, която да не се чувства провалена, та макар и само заради силния натиск да се придава на всичко някаква върховна и абсолютна важност. Една малка грешка, била тя неправилно изписана дума, или фалшива нота при пеене, или сбъркан бод във везбата, и се чувстваш, сякаш си разочаровала цялата раса. — Тя вече беше неспособна да спре думите, които се изливаха от устата ѝ. — Ти си много прав. Това не функционира. Предназначението ни е да служим на Скрайб Върджин, но сигурно има начин да се прави това, като уважаваме и себе си. — Кормия погледна Фюри. — Ако ние сме нейните избрани чеда, не означава ли това, че тя иска най-доброто за нас? Не е ли това, което родителите желаят за децата си? А нима това... — Тя се завъртя и огледа вездесъщата задушаваша белота на банята. — А нима това е най-доброто? За повечето от нас е по-скоро дълбоко замразяване, а не живот. Животът за нас е спрял, макар и да се движим. Как тогава това ще е най-доброто за нас?

Фюри смръщи вежди.

— Не е. В никой случай не е, по дяволите.

Той смачка дългата кърпа и я запрати на мраморния под. После грабна медальона на Примейл и го отскубна от шията си.

Той щеше да се оттегли, помисли си тя, едновременно обнадеждена и разтревожена за бъдещето. *Той щеше да се оттегли...*

Фюри вдигна тежкото златно украшение, залюля го на верижката и дъхът ѝ спря. В изражението му се четеше решимост и мощ, не безотговорност. Светлината в очите му беше на собственик и водач, не на малодушен хитрец. Застанал пред нея, той vyplъщаваше целия пейзаж на Светилището, всички сгради, земята, въздуха, водата. Той беше не просто от този свят, а беше самият свят.

След като цял живот бе наблюдавала развитието на историята в купа с вода, Кормия осъзна, докато гледаше сваления медальон, че за пръв път вижда историята да се твори пред очите ѝ, на живо.

Нищо никога вече нямаше да е същото.

С този символ на поста му, люлеещ се под стиснатия му юмрук, Фюри обяви с плътен и суров глас:

— Аз съм силата на расата. Аз съм Примейлът. *И аз ще отсъдя!*

В околностите на Колдуел, в приятната лятна нощ, Братството се беше събрало под пищната луна в пълно недоумение за онова, което предстоеше да се случи. Когато ескалейдът спря до плътно разположената им група, Джон бе смаян, че е сред тях. Освободи колана си и слезе, а през това време Рейдж угаси двигателя. Блей и Куин го настигнаха и тримата, рамо до рамо, се приближиха до братята.

Пред тях се простираше поляна до редицата борове отвъд, а тревата беше изпъстрена с туфи иглика и тук-там белееща се млечка.

Вишъс запали една от своите ръчно свити цигари и се разнесе аромат на турски тютюн.

— Проклетникът закъснява.

— Кротко, Ви — полугласно рече Рот. — Да не взема аз да те успокоя, ако не можеш да мируваш.

— Гадняр. Не ти, той.

— Бъч, усмири приятелчето си, преди да съм го фраснал с някой боров клон.

Светещата точка дойде от изток. Отначало беше като пламък от запалка, после стана голяма като слънцето. Докато минаваше през гората, светлината ставаше все по-силна, макар и филтрирана през дънерите и клоните и Джон се сети за филмите, гледани в училище за атомната бомба, в които след ярката светлина следваше поваляне на дървета и всичко наоколо.

— Моля ви се, кажете ми, че това чудо не е радиоактивно — обади се Куин.

— Не е — отвърна Рейдж. — Но утре сутринта всички ще сме с тен.

Бъч засенчи очите си с ръка.

— Пък аз да си забравя лосиона против изгаряне.

Джон отбеляза, че никой не беше извадил оръжието си, макар всичките да бяха напрегнати като хищници преди скок.

Внезапно измежду дърветата се появи мъж... светещ мъж, той бе източникът на светлината. Върху протегнатите му ръце беше метнато нещо като платнище или килим или...

— Да му се не види — промълви Рот, когато онзи спря на дващестина метра от тях.

Светещият се разсмя.

— Я виж ти, добричкият крал Рот и бандата му веселяци. Кълна се, момчета, трябва да изнасяте представления по детски партита, толкова сте лъчезарни.

— Чудесно — измърмори Рейдж, — никак не си е изгубил чувството за хумор.

— Защо да не му го избия с юмруци? — изръмжа Вишъс.

— Ако може с неговите собствени...

Рот стрелна строго двамата, а те му отвърнаха с невинни учудени погледи.

Кралят поклати глава и се обърна към светещата фигура.

— Отдавна не се бяхме виждали. И слава богу. Как си, дяволите да те вземат?

Преди мъжът да успее да отговори, Ви простена:

— Ако пак трябва да изслушам онази глупост в стил Киану Рийвс от „Матрицата“, че бил Нео, главата ми ще гръмне.

— По-скоро е Неон, че ми прилича на светеща реклама.

— Я да млъкнете — смърри ги Рот. — Всичките.

Светешият се разсмя.

— Искате ли си коледния подарък предсрочно тази година? Или ще продължавате да ме обиждате, докато не реша да си тръгна?

— Коледа? Това е ваша традиция, не наша — отвърна Рот.

— Като „не“ ли да го приема? Защото става дума за нещо, дето ви липсва от известно време. — При тези думи сиянието изчезна, като че някой бе издърпал щепсел от контакт.

Застанал в просеката, сега се виждаше обикновен мъж, доколкото може някой да е обикновен, ако целият е отрупан със златни вериги. Държеше някого — брадат вампир с бял кичур в тъмната коса.

Цялото тяло на Джон се вцепени.

— Не познахте ли брат си? — попита онзи, после погледна към мъжа в ръцете си. — Колко бързо забравят.

Джон беше този, който развали редицата и изтича напред през високата трева. Някой изкрещя името му, но той нямаше да спре заради никого и нищо. Тичаше бързо, колкото му държаха краката, вятърът бучеше в ушите му, кръвта бушуваше във вените му.

Тревите на ливадата се удряха в джинсите му, а хладният въздух на августовската нощ бръснеше страните му, стиснатите му в юмруци ръце бяха протегнати напред.

Татко, с устни изрече той. Татко!

Джон спря рязко и притисна с ръка устата си. Беше Тормент, но в някакъв смален вариант, като че бе оставен на слънце месеци наред. Лицето му бе изпито, кожата му бе увиснала около костите, очите бяха потънали дълбоко в черепа. Брадата му беше дълга и тъмна, а косата наподобяваше разбъркано гнездо с изключение на гладкия и лъскав бял кичур отпред. Дрехите му бяха същите, които бе носил в нощта на изчезването си от тренировъчния център, целите мръсни и парцаливи.

Джон подскочи, като усети ръка на рамото си.

— Спокойно, синко — рече Рот. — Боже господи...

— Името ми е Ласитър — поправи го мъжът, — в случай че си забравил.

— Все едно. Е, каква е цената? — попита кралят, като посегна да поеме Тор.

— Харесва ми как автоматично приемаш, че има цена.

Джон искаше да е този, който да отнесе Тормент до колата, но коленете му трепереха толкова силно, че едва ли не и той трябваше да бъде носен.

— Няма ли цена? — Когато кралят пое тялото на брата, поклати глава стъписан. — По дяволите, та той е направо безтегловен.

— Хранил се е от елени.

— Откога знаеш за него?

— Открих го преди два дни.

— Цената — повтори Рот, без да откъсва поглед от брата.

— Ето каква е работата. — Кралят изруга, а Ласитър отново се разсмя. — Не става дума за цена.

— А за какво става дума?!

— Сделката е две в едно.

— Моля?

— Аз вървя заедно с него.

— Как ли пък не.

Ласитър отвърна с тон, вече лишен от всякаква шеговитост:

— Това е част от сделката и повярвай, не е и по моя вкус. Но той е последният ми шанс и за съжаление, идвам с него. Впрочем, ако откажеш, за нула време ще изпаря всички ни ей така.

Мъжът щракна с пръсти и ярка бяла искра отхвърча в нощното небе.

След миг Рот се обърна към Джон.

— Това е Ласитър, падналият ангел. При едно от последните му посещения на Земята в Централна Европа избухна епидемия от чума...

— Вярно, но въобще не по моя вина...

— ... която изтребил две трети от човешкото население.

— Нека ти припомня, че вие не харесвате хората.

— Миришат лошо, като са мъртви.

— С всички вас, смъртните, е така.

Джон едва успяваше да следи разговора, беше твърде погълнат да се взира в лицето на Тор. Отвори очи... отвори очи... моля те, Боже...

— Хайде, Джон. — Рот се обърна и тръгна към братята. Като стигна при тях, каза тихо: — Брат ни се завърна.

— О, Господи, жив ли е? — възкликна някой.

— Слава богу — простена друг.

— Кажим им — настоя Ласитър отзад. — Кажим им, че върви със съквартирант в стаята.

Братята извърнаха рязко глави като един.

— Как ни го начука тоя! — промълви Вишъс.

— Това ще го пропусна, благодаря — измърмори Ласитър.

Фюри прекоси ширналата се бяла територия на Светилището и отиде до частния вход на Скрайб Върджин. Почука веднъж и изчака, за да отправи молба за аудиенция.

Вратите се отвориха и той очакваше Директрис Амалия да го посрещне, но зад тях нямаше никой. Белият вътрешен двор на Скрайб Върджин беше пуст, с изключение на птиците в отрупаното с бели цветове дърво.

Чинките и канарчетата изглеждаха не на място и това ги правеше още по-прелестни. Цветовете им се открояваха ярко на фона на белите клони и листа и като чу песните им, той си припомни колко много пъти Вишъс бе идвал тук с по едно от крехките създания, сгушено в дланите му.

След като Скрайб Върджин се бе отказала от птиците си заради сина си, той ѝ ги бе върнал.

Фюри отиде до фонтана и се заслуша в плискането на водата върху мраморното корито. Разбра кога Скрайб Върджин е застанала зад него по това, че косъмчетата по тила му настръхнаха.

— Очаквах и ти да се оттеглиш — каза му тя. — Виждах пътя на Примейла, продължен от друг. Ти трябваше да бъдеш само преходът.

Той я погледна през рамо.

— Аз също очаквах да се оттегля. Но няма да го направя.

Странно, помисли си той. Под черните дипли на робата, скриваща лицето, ръцете и краката ѝ, сиянието не бе тъй ярко, както си го спомняше.

Тя се приближи към птиците си.

— Бих искала да ме поздравяш както е редно, Примейл.

Той се поклони ниско и изрече нужните слова на Древния език. Поднесе ѝ уважението си, оставайки наведен, докато тя го освободи от почтителната поза.

— Тъкмо в това е въпросът — промълви тя. — Ти вече сам си се освободил. А сега искаш същото и за моите Избраници. — Той отвори уста, но тя го прекъсна: — Не е нужно да обясняваш мотивите си. Мислиш ли, че не знам какво е в главата ти? Дори твоят Магьосник, както го наричаш, ми е добре известен.

Добре, това вече го накара да се чувства неловко.

— Изправи се, Фюри, сине на Агъни. — Когато той го направи, тя каза: — Всички сме продукт на своето възпитание, Примейл. Действията ни, резултат от нашия избор, почиват върху основите, положени от родителите ни и от техните родители преди това. Ние сме просто следващият етаж в къщата или новото паве на пътя.

Фюри бавно поклати глава.

— Можем да изберем различна посока. Можем да поемем по друг курс.

— Не съм сигурна в това.

— А аз трябва да съм сигурен в това... Иначе нищо няма да направя в този живот, който си ми дала.

— Наистина. — Тя извърна глава към покоите си. — Наистина, Примейл.

В протяжното мълчание, което последва, тя изглеждаше натъжена и това го учуди. Беше се приготвил за битка. Трудно бе да не възприемаш Скрайб Върджин като тежкотоварен камион в черна роба.

— Каж ми, Примейл, как смяташ да подходиш към всичко това?

— И аз не знам още. Но онези, на които тук им е по-добре, могат да останат. А другите, които се осмеляват да започнат нов живот в Далечната страна, ще бъдат под моята закрила там.

— Завинаги ли напускаш отсамната страна?

— Има нещо в Далечната страна, без което не мога. Но ще пътувам в двете посоки. Ще отнеме десетилетия, може би и по-дълго, за да се промени всичко. Кормия ще помага.

— И ще вземеш само нея, както прави всеки мъж?

— Да. Ако останалите намерят партньори по свой избор, ще приема цялото им женско потомство според традицията на Избраниците и ще настоявам Рот да приеме мъжките рожби в Братството, независимо дали са родени тук, или в Далечната страна. Но аз ще взема единствено Кормия.

— Ами чистотата на кръвта? А силата, която иде от нея? Няма ли да има стандарти? Тази порода е специално отглеждана, за да роди сила от сила. Ами ако Избраница се спре на някого извън Братството?

Той си помисли за Куин и Блей. Силни младежи, които след време щяха да станат още по-силни мъже. Защо да не бъдеха те в Братството?

— Това ще го реши Рот. Но аз ще го насърча да приема достойните, независимо от потеклото им. Смелото сърце може да направи един мъж по-висок и по-силен, отколкото е такъв физически. Расата запада и ти го знаеш. С всяко поколение ставаме все по-нестабилни и не само заради войната. Не само Обществото на лесърите ни убива. Традициите също го правят.

Скрайб Върджин се приближи до фонтана.

Настана дълго, дълго мълчание.

— Имам чувството, че изгубих — тихо промълви тя. — Всички вас.

— Не си. Ни най-малко. Бъди майка на расата, не пазач и ще спечелиш всичко, което пожелаеш. Освободи ни и бъди свидетел на разцвета ни.

Мекият ромон на фонтана като че се усили и придоби мощ от нейните силни чувства.

Фюри се загледа в падащата вода, която улавяше светлината и блестеше като рой звезди. Във всяка капчица се съдържаше дъга и събрани, те придаваха на струята почти невъзможна красота. При тази гледка Фюри се замисли за Избраниците и за техните индивидуални дарби.

Замисли се за братята.

Замисли се за техните съпруги.

Замисли се за своята възлюбена.

И схвана въпросите „защо“ в мълчанието ѝ.

— Няма да ни изгубиш. Никога няма да те изоставим и забравим. Как бихме могли? Ти ни създаде, отгледа, направи ни силни. Ала сега... сега е нашето време. Дай ни свобода и ще бъдем по-близо до теб отвсякога. Нека вземем бъдещето в ръцете си и ще го оформим по най-добрия начин. Имай вяра в собственото си творение.

Тя проговори със суров тон:

— Притежаваш ли силата за това, Примейл? Можеш ли да поведеш Избраниците след всичко, което преживя? Животът ти не беше лек, а пътят, който си избрал, е стръмен и неравен.

Фюри стоеше на единствения си крак и на протезата си, мислеше задните на своето съществуване, претегли куража, който носеше в сърцето си и стигна до един отговор.

— Аз съм тук, нали? — изрече той. — Все още стоя прав, нали? Ти ми кажи дали притежавам сила или не.

Тогава тя се усмихна леко. Той не виждаше лицето ѝ, но отгатна, че се усмихва.

Скрайб Върджин кимна веднъж.

— Така да бъде тогава, Примейл. Желанието ти ще се изпълни.

Тя се обърна и изчезна в своята обител.

Фюри издиша така, сякаш някой бе извадил тапа от задника му.

Дявол го взел.

Той току-що беше разкъсал цялата духовна тъкан на расата. Както и биологичната.

Ако беше предполагал докъде ще доведе нощта, би хапнал купа пшенична каша, преди да слезе от онова легло върху платформата.

Обърна се и се отправи обратно към Светилището. Първата спирка щеше да е Кормия, после двамата щяха да отидат при Директрис и...

Когато отвори вратата, той замръзна.

Тревата беше зелена.

Тревата беше зелена, небето беше синьо... нарцисите бяха жълти, а розите преливаха в дъга от багри. Сградите бяха червени, кремави, тъмносини...

Избраниците излизаха от стаите си, подхванали цветните си роби, и се озъртаха в почуда и вълнение.

Кормия излезе от Храма на Примейла. Прекрасното ѝ лице беше стъписано при гледката насреща ѝ. Като го видя, притисна ръце до устата си и очите ѝ бързо замигаха.

С вик подхвана разкошната си бледолилава роба и изтича към него със сълзи, рукнали по страните ѝ.

Той я хвана, като скочи към него, и задържа топлото ѝ тяло притиснато до своето.

— Обичам те — задавено изрече тя. — Обичам те, обичам те... Обичам те.

В този миг, когато светът му се трансформираше, а неговата *шелан* беше в обятията му, той почувства нещо, което никога не би си въобразил, че е възможно.

Най-после се усети герой, какъвто винаги бе искал да бъде.

В Далечната страна, в имението на Братството, Джон Матю седеше в кресло срещу леглото, на което спеше Тор. Братът не беше помръднал, откакто се бяха прибрали преди много часове.

Изглежда, беше масово явление тази вечер. Сякаш всички в къщата спяха, нападнати от колективно изтощение.

Всички, освен Джон. И освен ангела, който обикаляше из съседната стая за гости.

Джон никога не бе очаквал да се почувства по-едър от Тор. Не беше се и надявал да стане по-силен физически. И в никой случай не беше си помислял, че някога ще се грижи и ще носи отговорност за него.

А всичко това бе в сила сега, и то в голяма степен, тъй като Тор като нищо бе отслабнал с трийсет килограма. Имаше лицето и тялото на някой, който е отишъл на война и е получил смъртоносни рани.

Джон си мислеше колко странно е всичко това. Отначало му се искаше братът веднага да се свести, но сега се боеше да види тези очи отворени. Не знаеше дали би понесъл отчуждението му. Естествено, то щеше да е разбираемо предвид всичко, което Тор бе изгубил, но... би убило Джон.

А и докато Тор още спеше, нямаше опасност Джон да рухне и да се разплаче.

В стаята имаше дух. Красива червенокоса жена в напреднала бременност. Уелси беше с тях. Въпреки смъртта си беше с тях, с тях бе и нероденото ѝ дете. Тя никога нямаше да е далеч, тази *шелан* на Тор. Двамата бяха неразделни в живота, така щеше да е и в смъртта. Тор можеше и да диша още, но тя със сигурност не беше вече между живите.

— Ти ли си това?

Джон бързо премести поглед към леглото.

Тор беше буден и го гледаше през полумрака, който ги делеше.

Джон бавно се изправи и изпъгна фланелката и джинсите си.

— *Това съм аз, Джон. Джон Матю.*

Тор не каза нищо, само продължаваше да го оглежда от горе до долу.

— *Минах през трансформацията* — продължи да жестикулира Джон, чувствайки се като глупак.

— Имаш ръста на Ди. Грамаден си.

Господи, гласът му бе точно какъвто го помнеше. Плътен като басовия регистър на църковен орган и също така завладяващ. Имаше и разлика обаче. Думите звучаха някак кухо, не като преди.

А може би причината беше пустотата зад сините очи.

— *Наложил се да си купя нови дрехи.* — Боже господи, той беше идиот. — *Може би... може би си гладен? Донесох сандвичи с ростбиф и бисквити с шоколадов крем. Някога ти бяха любими...*

— Не съм гладен.

— *А нещо за пиене? Имам термос с кафе.*

— Не. — Тор погледна към банята. — Дявол да го вземе, вътрешна тоалетна. Отдавна не бях ползвал такава. И не, нямам нужда от помощ.

Беше болезнено да наблюдава тази картина, сякаш дошла от далечното бъдеще, която Джон не бе очаквал да види още стотици години — Тор като старец.

Братът хвана с трепереща ръка завивките и сантиметър по сантиметър ги смъкна от голото си тяло. Последва пауза. После спусна крака на пода. След нова пауза се надигна и широките му някога плещи се напрегнаха, за да понесат тегло, малко по-голямо от това на скелет.

Не вървеше, а тътреше крака като грохнал старец с наведена глава, прегънат гръбнак и разперени ръце, сякаш очакваше всеки момент да падне.

Вратата се затвори. Чу се пускането на вода в тоалетната. После зашумя вода от душа.

Джон се върна на креслото, в което беше седял, като се усещаше празен отвътре и не само защото не беше ял от предишната нощ. Съзнанието му беше обзето от тревога. Дишането му бе белязано от нея. Ритъмът на сърцето му се диктуваше от безпокойство.

Това бе обратната страна на отношенията родител — дете, при която синът се тревожеше за бащата.

При положение, разбира се, че тази връзка още съществуваше между него и Тор. Той не беше сигурен. Братът се взираше в него като в непознат.

Кракът на Джон потропваше и отмерваше секундите, докато потъркваше с длани бедрата си. Странно, всичко друго, което се бе случило, дори епизодът с Леш, изглеждаше нереално и маловажно. Съществуваше само настоящето с Тор.

Когато вратата се отвори, близо час по-късно, той замръзна.

Тор беше с халат, косата му беше в по-добър вид, но брадата още бе в безпорядък.

Със същата несигурна, клатушкаща се походка той се върна до леглото и се просна на него със стон, като се намести непохватно върху възглавниците.

— *Мога ли да направя нещо за теб...*

— Не така исках да свърша, Джон. Няма да се преструвам пред теб. Не такъв... искам да бъда.

— *Спокойно* — изписа със знаци Джон. — *Спокойно.*

Настана продължително мълчание, през което той водеше наум разговора, който му се щеше да проведе с Тор: *Куин и Блей вече живеят тук. Родителите на Куин са мъртви, а Леш е... Не знам какво да кажа за него... Има една жена, която харесвам, но далеч не е лъжсица за моята уста. В момента водим война и много ми липсваш, защото искам да се гордееш с мен... а също съм и уплашен и тъгувам за Уелси. Питам се добре ли си.*

И най-важното... *Моля те, кажи, че няма да заминеш пак. Никога. Имам нужда от теб.*

Вместо това се изправи и с жестове изрече:

— *Най-добре да те оставя да си починеш. Ако имаш нужда от нещо...*

— Добре съм.

— *Добре. Да. Добре...*

Джон подръпна тениската си и тръгна към вратата с усещането, че не може да диша. Само дано не срещнеше някого по пътя към стаята си...

— Джон.

Той спря и се извърна.

Когато срещна тъмносините очи на Тор, усети как коленете му омекват.

Тор затвори очи и разпери ръце.

Джон изтича до леглото и с всички сили се вкопчи в баща си. Зарови лице в някога тъй мощните гърди и се вслуша в сърцето, което още биеше в тях. От двамата той стискаше по-здраво и не защото Тор беше безчувствен, а защото не му достигаха сили.

И двамата плакаха, докато не им остана дъх за повече.

Не беше задължително спусъкът да е на оръжие, за да причини поразии, мислеше си Фюри, загледан във фасадата от стъкло и стомана на „Зироу Сам“.

По дяволите, детоксикацията обръщаше химията на цялото тяло, но нищо не правеше за копнежа в главата ти. Несъмнено Магъосника беше по-малък от него, но мръсникът още не се беше махнал. Фюри имаше чувството, че ще мине много време, преди гласът му да отшуми.

Сам се срита отзад и приближи до мъжката на входа, който го изгледа странно, но го пусна. Вътре не обърна внимание на тълпата, която както обикновено се раздели, за да му направи път. Не кимна на служителя от охраната, застанал до кадифения шнур, ограждащ ВИП зоната. Не каза нищо на надутия тип, който го пусна в офиса на Рив.

— На какво дължа това удоволствие? — попита Ривендж иззад бюрото си.

Фюри се втренчи безмълвно в дилъра си.

Ривендж бе облечен в стандартния черен костюм, в който обаче нямаше нищо стандартно. Личеше си, че кройката му е разкошна, при все че беше седнал, а платът блестеше на приглушената светлина — ясна индикация, че в него бе втъкана копринена нишка.

Реверите бяха идеално легнали върху масивните гърди, а ръкавите показваха точно нужната дължина от маншета на ризата.

Рив се намръщи.

— Оттук усещам, че бушуваш от емоции. Направил си нещо.

Фюри не можа да не се засмее.

— Да, може и така да се каже. Сега съм се запътил към Рот, защото имам много да му обяснявам. Дойдох първо тук обаче, защото имаме нужда от място, където да отседнем с моята *шелан*.

Веждите на Ривендж се стрелнаха нагоре, над очите му с цвят на аметист.

— *Шелан*? Виж ти! Не е ли вече Избраница?

— Не. — Фюри прочисти гърло. — Слушай, знам, че имаш много къщи. Интересува ме мога ли да наема някоя за два-три месеца. Трябват ми много стаи. Много.

— Имението на Братството да не е пренаселено?

— Не е.

— Ммм. — Рив наклони глава встрани, гладко обръсната, с изключение на рошавия гребен на върха на темето му. — Рот има и други жилища, нали? Със сигурност знам, че брат ти Ви има. Чувал съм, че държи някъде мансарден апартамент. Признавам, учуден съм, че се обръщаш към мен.

— Просто реших да започна от теб.

— Ммм. — Рив се изправи и подпирайки се на бастуна си, отиде до стената зад бюрото и отвори плъзгащ се панел. — Хубав тоалет, между другото. От „Виктория Сикрет“^[1] ли го взе? Извини ме за секунда.

Мъжът влезе в спалнята, която се откри, а Фюри се погледна. Нищо чудно, че всички околни го зяпаха така странно. Беше в бялата сатенена роба.

Рив се появи миг по-късно. Държеше в ръце чифт мокасини от крокодилска кожа с преплетена лента над езика.

Пусна обувките марка „Гучи“ пред Фюри.

— Обуй ги да не ходиш бос. А за другото, съжалявам, нямам имот под наем за теб. Фюри пое дълбоко дъх.

— Добре. Благодаря...

— Можеш обаче да живееш безплатно в къщата ми в планините Адирондак. И то колкото време желаете.

Фюри примигна.

— Мога да й...

— Ако ще кажеш, че можеш да ми плащаш, майната ти. Както казах, нямам имот под наем за теб. Трез ще те посрещне там и ще ти каже кодовете за алармата. Ще ме виждаш тъкмо преди зазоряване всеки първи вторник от месеца, но иначе къщата ще е изцяло на ваше разположение.

— Не знам какво да кажа.

— Може би някой ден ще ми се отплатиш с услуга. И нека не говорим повече за това.

— Давам ти честната си дума.

— А аз ти давам обувките си. Задръж ги и след като си върнеш твоите.

Фюри пъкна краката си в тях. Прилягаха му идеално.

— Ще ти ги донеса...

— Не. Приеми ги като сватбен подарък.

— Ами... благодаря ти.

— Няма защо. Знам, че харесваш „Гучи“...

— Не за обувките, макар че са великолепни. За онова... че ме изключи от списъка на купувачите. Знам, че Зи е говорил с теб.

Рив се усмихна.

— Значи си решил да ставаш чист, а?

— Правя всички усилия да се откажа.

— Ммм. — Аметистовите очи се присвиха. — Мисля, че ще успееш. Чета в очите ти онази решимост, която познавам от други. Били са ми редовни посетители тук, а в един момент по някаква причина решават да не стъпват повече в офиса ми. И край. Хубаво е да се види такова нещо.

— Да. Няма вече да ме зърнеш тук.

Телефонът на Рив иззвъня, той погледна кой го търси и се намръщи.

— Изчакай. Това може би ще те заинтересува. Действащият председател на Съвета на принципите е. — Когато заговори, в тона му бяха примесени нетърпение и скука. — Добре съм. А ти? Да. Да. Ужасно, да. Не, още съм в града, наречи го инат, ако щеш.

Рив се облегна на стола си и взе да си играе с ножа за отваряне на писма във форма на кинжал.

— Да. Аха. Ясно. Знам, че вакуумът в ръководството е... Моля? — Рив остави ножа за писма да падне върху попивателната преса. — Какво каза? О, да, така е. Ами Мариса? Ааа... Вярно. Не съм изненадан...

Фюри само можеше да се чуди що за бомба пуснаха отсреща.

След малко Рив се прокашля. После по лицето му бавно плъзна усмивка.

— Е, при положение че така го чувстваш... С удоволствие. Благодаря. — Той затвори и вдигна очи. — Познай кой е новият *лийдайър* на Съвета.

Челюстта на Фюри увисна.

— Не е възможно да си ти. Но как, по дяволите...

— Оказва се, че съм най-старият оцелял от рода си, а по правило жени не могат да заемат поста *лйдайър*. И тъй като съм единственият мъж в Съвета, познай кой ще дойде на вечеря. — Той се отпусна на кожения си стол. — Имат нужда от мен.

— Да му се не види!

— Да, ако живееш достатъчно дълго, можеш да видиш едва ли не всичко. Предай на шефа си, че ще е удоволствие да си сътруднича с него.

— Ще му предам. Непременно. И чуй, пак ти благодаря за това. За всичко. — Той отиде до вратата. — Ако някога ти потрябвам, само се обади.

Ривендж кимна веднъж.

— Ще се обадя, вампире. Гълтачите на грехове винаги си прибират отплатата.

Фюри се поусмихна.

— Общоприетият термин е *симпат*.

Напусна кабинета, съпровождан от тихия, малко зъл смях на Рив, наподобяващ ехо на далечна гръмотевица.

Фюри се материализира пред имението на Братството и пооправи дрехата си. С желанието си да направи добро впечатление, имаше чувството, че вече не живее под този покрив.

Но в това имаше логика — съзнанието му бе променило адреса си.

Усети неловко чувство когато се приближи до къщата, влезе в преддверието и позвъни на видеоекрана, както би сторил външен човек. Фриц изглеждаше също така изненадан, като отвори вратата.

— Господарю?

— Би ли съобщил на Рот, че съм тук и че искам да говоря с него?

— Разбира се. — *Догенът* се поклони и изтича бързо нагоре по главното стълбище.

Докато чакаше, Фюри огледа фойето и се замисли за това, как брат му Дариъс бе построил къщата... преди колко ли години?

Рот се появи на стълбището с враждебно изражение на лицето.

— Здравей.

— Здравей — отвърна му Фюри и вдигна ръка. — Може ли да се кача при теб за малко?

— То се знае.

Фюри се заизкачва бавно. Колкото повече се приближаваше до стаята си, толкова повече кожата му настръхваше, защото нямаше как да не мисли за червения дим, който пушеше там. Част от него копнееше толкова силно поне за едно всмукване, че главата му се замая.

— Слушай — сурово подхвана Рот, — ако си дошъл тук за дрогата си...

Фюри вдигна ръка и изрече с дрезгав глас:

— Не. Може ли да говорим насаме?

— Добре.

Когато вратата на кабинета се затвори, той положи неимоверно усилие да прогони наркотичния глад и да заговори. Не беше съвсем сигурен какво излизаше от устата му. Примейлът. Кормия. Скрайб Върджин. Избраниците. Братята. Промяна.

Промяна.

Промяна.

Когато най-сетне остана без дъх от приказки, осъзна, че Рот въобще не е проговорил.

— Та така стоят нещата сега — заключи Фюри. — Вече говорих с Избраниците и им съобщих, че ще им осигуря място за живеене отсам.

— И къде ще да е то?

— В планинската къща на Рив на север.

— Нима?

— Да. Там е безопасно. Защитено. Не е много оживено, хората са малко. Ще съм в състояние по-лесно да охранявам онези, които ще дойдат. Цялата тази работа трябва да стане постепенно. Няколко от тях вече проявиха интерес да посетят отсамната страна. Да я опознаят. Да научат нови неща. С Кормия ще им помогнем да асимилират тукашната култура до степен, каквато те желаят. Но всичко е на доброволен принцип. Изборът е техен.

— И Скрайб Върджин се съгласи с това?

— Да. Съгласи се. Разбира се, всичко, отнасящо се до Братството, зависи от теб.

Рот поклати глава и се изправи.

Фюри кимна, не го обвиняваше, че е резервиран към плана му. Бе изрекъл много думи. Сега само можеше да се надява да ги подкрепи с действия.

— Както казах, всичко зависи от...

Рот се приближи до него и протегна ръка.

— Изцяло съм „за“. И всичко, което ти е нужно за Избраниците в отсамната страна, ще го имаш. Всичко.

За момента Фюри прие като най-ценно предложение протегнатата ръка. Пое я и с пресекващ глас каза:

— Сделката... е добра.

Рот се усмихна.

— Ще ти дам всичко, което ти е необходимо.

— Засега няма нужда... — Фюри смръщи вежди и погледна към бюрото на краля. — Може ли да използвам компютъра ти за малко?

— Разбира се. И като приключиш, ще споделя с теб една добра новина. Всъщност, донякъде добра новина.

— Каква е?

Рот кимна по посока на вратата.

— Тор се върна.

Гърлото на Фюри се стегна.

— Нима е жив?

— Едва... Важното е, че е у дома. И ще се постараем да запазим нещата така.

---

[1] Прочута верига за дамско бельо. — Бел.прев. ↑

Седнал на масата на Братството във Вип сектора на „Зироу Сам“, Джон Матю бе пиян-заян. Пиян до козирката. Пиян като мотика.

Веднага щом довърши поредната бира за срок от пет минути, той си поръча коктейл с „Редбул“ и „Йегермайстер“.

За тяхна чест Куин и Блей не казваха нито дума.

Трудно му бе да обясни кое предизвика този алкохолен маратон. Единственото, което си повтаряше, беше, че нервите му са изпилени докрай. Беше оставил Тор да спи на леглото като в ковчег и макар да бе прекрасно, че се бяха намерили отново, братът далеч не се беше върнал у дома свободен.

Джон не би понесъл да го изгуби отново.

А и онази странна случка, когато видя Леш, плюс свързаното с нея убеждение на Джон, че губи разсъдъка си.

Когато сервитьорката дойде с шота, Куин ѝ каза:

— Той би искал още една бира.

— *Обичам те* — каза с жестове Джон на приятеля си.

— Като си идеш вкъщи и започнеш да бълваш като пръскачка на голф игрище, ще ни мразиш, но нека живеем за момента — тук и сега.

— *Дадено.*

Джон гаврътна шота и той не му опари устата, не слезе в стомаха му като горяща топка. И как иначе? Нима на горския пожар му пука за пламък от запалка „Зипо“?

Куин беше прав. Вероятно щеше да си пати. Всъщност...

Джон се изправи.

— О, по дяволите, започва се — отбеляза Куин и също стана.

— *Отивам сам.*

Куин попипа верижката около врата си.

— Няма да стане.

Джон заби юмруци в масата и оголи вампирските си зъби.

— Ама какво те прихваща? — изсъска му Куин, докато Блей тревожно погледна към околните посетители. — Какво си мислиш, че правиш, дявол го взел?

— *Отивам сам.*

Куин се наежи, сякаш се канеше да спори, но размисли и си седна на мястото.

— Добре. Както кажеш. Само си прибери търнокопите.

Джон тръгна, учуден, че никой друг в клуба изглежда не забелязваше как подът се люлееше напред-назад, като в къщичката на смеха в лунапарк. Точно преди да стигне до фойайето пред частните тоалетни, промени намерението си, направи завой и излезе извън оградената с плюшен шнур зона.

Мина през гъстата тъпна с грацията на бизон, като забърсваше околните, блъскаше се в стената, накланяше се напред, а после рязко назад, за да предотврати падането по очи.

Изкачи стълбите до мецанина и си запроправя път към мъжката тоалетна.

Имаше двама типа на писоарите и един до умивалниците, но Джон не срещна очите на никого от тях и тръгна към кабинките. Стигна чак до последната, тази за инвалиди, отвори вратата, но му стана зле, залитна назад и се напъха в предпоследната. Когато заключи вратата, стомахът му се завъртя с такава скорост, като че машина събираше пратки за

незабавна експедиция по въздух.

Мамка му. Защо просто не беше използвал частните тоалетни във ВИП зоната? Защо му трябваше онези тримата отвън да слушат гръмки звуци като от отпушване на канал?

По дяволите... Лошо му се пишеше.

Обърна се да огледа тоалетната чиния. Беше черна като почти цялото обзавеждане в „Зироу Сам“, но той знаеше, че е чиста. Рив поддържаше заведението си чисто.

Е, ако не се смяташе проституцията. И наркотиците. И залозите.

Добре де, беше чисто от хигиенна гледна точка, не според Наказателния кодекс.

Джон облегна глава на металната врата и затвори очи и ето че истинската причина за пиенето му мигом изплува.

Кое беше мерилото за истински мъж? Как воюва? Колко коремни преси може да направи? Осъществената мъст?

А може би, като контролира чувствата си, когато целият свят изглежда нестабилен като къщичката на смеха? Или като обича някого със съзнанието, че той може да си отиде завинаги?

Дали пък не беше сексът?

Добре, беше голяма грешка да си затвори очите. Също и да започне да мисли. Той отлепи клепащи и се загледа в черния таван, осеян с лампички като звезди.

Кранът на умивалника бе спрял. Водата в двата писоара беше пусната. Вратата към клуба се отвори и затвори. Пак се отвори и пак се затвори.

През две кабинки се раздаде пъшкане. И още едно. После „Ааа“. Стъпки. Течаща вода. Налудничав смях. Още едно отваряне и затваряне на външната врата.

Сам. Беше сам. Само че нямаше да трае дълго, скоро щеше да влезе някой друг.

Джон погледна надолу към черната тоалетна чиния и изкомандва стомаха си да се задейства с програмата, та да му спести срама.

Явно не го чу. Или може би... да. Не? По дяволите.

Взираше се в тоалетната и чакаше рефлексът му за повдигане да се определи най-сетне, а после забрави стомаха си и си даде сметка къде се намира.

Той бе роден в кабинка на тоалетна. Дошъл бе на света в място, където хората повръщат след преливане... оставен да се оправя сам като новородено от майка, която никога не бе познавал, и баща, който никога не бе познавал него.

Ако Тор отново избягаше...

Джон се извъртя, но не можа да накара пръстите си да преместят резето, за да излезе. С нарастваща паника взе да опипва черния механизъм, докато накрая той щракна и се отвори. Изтича в общото помещение и се насочи към вратата, но не стигна до нея.

Над всеки от шестте медни умивалника имаше огледало в златна рамка.

Като пое дълбоко дъх, той избра най-близкото до вратата огледало, застана пред него и се срещна за пръв път с лицето си на трансформиран мъж.

Очите му си бяха същите... все така сини и със същата форма. Всичко останало му беше непознато — и рязко очертаната брадичка, и масивната шия, и широкото чело. Но очите му си бяха неговите.

Поне така предполагаше.

Кой съм аз, изрече само с устни.

Оголи зъби, наведе се напред и зараглежда кучешките.

— Не ми казвай, че не си ги виждал досега.

Той се извърна рязко. До вратата се беше изправила Хекс, като по този начин успешно бе изолирала и двамата им вътре.

Носеше същото облекло както винаги, но той сякаш за пръв път я виждаше с тази впитана тениска и кожените панталони.

— Видях те, че влезе тук с олюляване, и реших да проверя дали си добре.

Сивите ѝ очи го гледаха от упор и той би се обзаложил, че никога от нищо не се отклоняваха. Жената имаше поглед като на статуя — директен и нетрепващ.

Като на невероятно секси статуя.

— *Искам да правя секс с теб* — изрече с устни той, без да го е грижа, че се излага.

— Това ли искаш?

Очевидно бе разчела думите по устните му. Ако ли не, бе разчела посланието на пениса, надигнат в готовност в джинсите му.

— *Да, това.*

— Има много жени в клуба.

— *Ти си само една.*

— Мисля, че с тях ще ти е по-добре.

— *А аз мисля, че на теб ще ти е по-добре с мен.*

Нямаше представа откъде идваше тази му самоувереност, но не искаше и да знае. Щеше да я използва, все едно дали бе самочувствие, дарено му от Бог, или просто чиста глупост.

— *Това е факт, знам го.*

Той целенасочено пъкна палци в колана на джинсите си и ги опъна. След като ерекцията му стана очевидна като еркер на къща, тя сведе очи надолу и той знаеше какво вижда. Беше съответстващо надарен за ръста си от два метра и петнайсет сантиметра. А в състояние на ерекция беше направо огромен.

Аха, излязохме от образа на статуя, а, помисли си той, когато тя не върна очи към лицето му и почти незабележимо ги разшири.

С прикования ѝ към него поглед и искрата, прескочила помежду им, той вече не беше обсебен от миналото си. Съществуваше само в настоящето. А настоящето изискваше тя да заключи проклетата врата, да го остави да ѝ скочи и после двамата да се чукат прави.

Устните ѝ се разтвориха и той зачака да чуе думите ѝ, както би чакал пристигането на Бог.

Внезапно тя рязко посегна към слушалката в ухото си и се намръщи:

— По дяволите, трябва да вървя.

Джон откъсна парче от хартия за бърсане на ръце, извади писалка от джоба си и надраска няколко дръзки слова. Преди тя да излезе, той натика написаното в ръката ѝ.

Тя погледна импровизираната бележка.

— Сега ли искаш да го прочета, или после?

— *После* — изрече с устни той.

Когато отвори вратата, беше далеч по-трезвен. А на лицето му имаше широка усмивка, която едва ли не крещеше „Голям мъжага съм“.

Когато Леш се появи отново във фойето на родителите си, известно време остана неподвижен. Усещаше тялото си като притиснато между два листа восъчна хартия и

изгладено с ютия, като паднало листо, запазено по изкуствен начин и не без известна болка.

Той погледна ръцете си. Размърда ги. Раздвижи и врата си, който изпука.

Уроците от баща му бяха започнали. Щяха да се срещат редовно. Той беше готов да попива знания.

Като свиваше дланите си в юмруци и ги разпускаше, той преброи фокусите, които владееше сега. Фокуси, които... Всъщност не бяха фокуси, изобщо не бяха фокуси. Той беше чудовище. Чудовище, което започваше да схваща колко са полезни люспите по тялото му, пламъкът в устата му и бодлите по опашката му.

Наподобяваше донякъде периода след трансформацията му. Пак трябваше да осъзнае кой е и как функционира тялото му.

За щастие Омега щеше да му помага. Както бе редно за всеки добър родител.

Когато вече можеше да го понесе, Леш обърна глава и погледна стълбите, като си припомни къде беше стоял Джон.

Толкова хубаво бе да види отново врага си. Това наистина стопли сърцето му.

„Холмарк“ трябваше да пуснат нова серия картички, посветени на отмъщението, за да бъдат разпращани на онези, върху които се каниш да стовариш възмездието си.

Леш се изправи предпазливо, бавно се обърна и огледа обстановката — големият часовник с махало в ъгъла, маслените картини и други разни боклуци, събирани и съхранявани поколения наред.

После погледна към трапезарията.

Припомни си, че в гаража има лопати.

Намери две от тях, подпрени на стената до закачалката, на която висяха градинските сечива. Лопатата, която избра, беше с дървена дръжка и с широка метална част, покрита с червен емайл.

Излезе навън и с почуда установи, че още е тъмно, а имаше усещането, че е прекарал при Омега много часове. Дали пък не беше следващата нощ? Или дори по-следващата?

Леш отиде в страничния двор и избра място под големия дъб, засенчващ широкия прозорец на кабинета. Докато копаеше, очите му от време на време се стрелкаха към стъклата и стаята зад тях. Кървавите петна още си стояха по канапето. Макар че що за нелепа мисъл беше това? Да не би да можеха да се изпарят от копринената тъкан?

Той изкопа един гроб, дълбок метър и половина, дълъг два метра и широк метър и двайсет.

Купчината пръст, излязла от дупката, бе по-голяма, отколкото беше очаквал, и миришеше както моравата след силна буря — на мускус и нещо сладникаво. А може би сладникавото идеше от него.

Нарастващото светло петно на изток го накара да изхвърли лопатата от дупката и да изскочи на земята. Трябваше да действа бързо, преди слънцето да е изгряло; това и направи. Първо положи баща си. Майка му беше втора. Смести я на една страна, с гръб към бащата.

Загледа се в двамата.

Учуден бе, че изпита потребност да направи това, преди да пристигне групата, която щеше да се опита да опразни къщата, но това беше положението. Те бяха негови родители през първата част от живота му и макар да си казваше, че въобще не държи на тях, не беше така. Нямахте да остави лесърите да поругаят разлагащите им се тела. Къщата? Добре, полагаше им се. Но не и телата.

Слънцето започна да се издига и златистите му лъчи проблясваха през разлистената

корона на дъба. Той се обади по телефона, после върна купчината пръст на мястото ѝ.

По дяволите, помисли си той, като приключи. Това чудо наистина приличаше на гроб с надигнатата купчинка отгоре, подобно на самун хляб.

Тъкмо връщаше лопатата на мястото ѝ в гаража, когато чу първата кола да спира пред къщата. От нея излязоха двама лесъри и в този момент в алеята влезе втора, после Форд Еф-50 и микробус.

От тях се разнесе силна сладникава миризма, докато се изсипваха в дома на родителите му. Големият бус, шофиран от господин Д., пристигна последен.

Когато оплячкосването започна, Леш се качи и взе бърз душ в някогашната си баня. Докато се бършеше, прерови дрешника си. Дрехи... дрехи... някак си това, което бе носил напоследък, сега вече му се струваше неуместно и той извади елегантен костюм „Прада“.

Етапът му на пристрастеност към военен тип дрехи, лишени от шик, беше приключил. Вече не беше послушният малък обучаващ се войник на Братството.

С усещането, че е адски секси, отиде до бюрото, отвори чекмеджето с бижутата си и... Къде беше часовникът му, по дяволите? Онзи, марка „Джейкъб и Ко“ с диамантите? Ама какво ставаше...

Леш се озърна и подуши въздуха в стаята си. После превключи виждането си на синьо, така че отпечатъците на всеки, пипал нещата му, да се появят в розово, както го бе научил баща му.

На бюрото имаше пресни, безлични отпечатъци, по-отчетливи от онези, които той самият бе оставил преди няколко дни. Отново вдиша дълбоко. Джон... Джон и Куин бяха идвали тук... и някой от двамата мизерници бе взел часовника му.

Леш взе ловджийския нож от бюрото си, с рев го запрати през стаята и той се заби в една от черните възглавници.

Господин Д. се появи на прага.

— Господарю? Какво се е случило?

Леш се извърна и вдигна показалец към него не за да го смъмри, а за да приложи една от хватките на истинския си баща.

Но после успокои дишането си. Свали ръката си. Опъна костюма си.

— Пригответи ми... — Трябваше да изчисти гласа си от яростта. — Пригответи ми закуска. Ще ям на верандата, не в трапезарията.

Господин Д. излезе и след десет минути, когато вече не виждаше двойни образи от бяс, той слезе долу и седна пред обилна порция бекон, яйца, препечен хляб с конфитюр и портокалов сок.

Господин Д. очевидно лично беше изстискал портокалите. Вкусната закуска бе достатъчно оправдание за решението му да не изпепели нещастника.

Другите убийци се събраха пред верандата и взеха да го зяпат как яде, сякаш правеше някакъв невиждан фокус.

Когато довърши кафето си с една сладостна и продължителна глътка, един от тях попита:

— Ти пък що за чудо си?

Леш избърса устата си със салфетка и спокойно съблече сакото си. Изправи се и разкопча пастелнорозовата си риза.

— Аз съм шибаният ви крал.

С тези думи той разтвори ризата си и даде команда на кожата си да се разтвори по

дължината на гръдната кост. Ребрата се раздалечиха, той оголи вампирските си зъби и показа черното си туптящо сърце.

Лесърите като един отскочиха назад. Един дори се прекръсти, негодникът му с негодник.

Леш най-спокойно затвори гръдния си кош, закопча ризата си и отново седна.

— Още кафе, господин Д.

Каубоят примигна глуповато и придоби идеална прилика с овца, изправена пред математическа задача.

— Да... да, господарю.

Леш отново взе чашата си и погледна бледите лица пред себе си.

— Добре дошли в бъдещето, господа. Размърдайте се сега, искам първият етаж да е опразнен, преди да пристигне пощальонът в десет и половина.

Общинският център в източен Колдуел се намираше на „Бакстър Авеню“ между заведение за пица и мексиканска храна и Коддуелската академия за тенис. Разположен в голяма фермерска къща, строена още по времето, когато наоколо бе имало само царевични поля, той имаше красива морава отпред, а отзад се виждаха пилон за знаме и люлки.

Когато Фюри се материализира зад сградата, единственото му желание бе отново да излезне оттам. Погледна часовника си. Десет минути.

Десет минути, през които да се убеди да остане.

Господи, как му се искаше червен дим. Сърцето му препускаше в гърдите, дланите му бяха като две гъби, напоени с вода, а сърбежът по кожата го подлудяваше.

Обзет от желание да излезе от тялото си, той огледа паркинга. Там имаше двайсетина коли от различни марки и модели. Имаше комбита, тойоти, сааб с подвижен покрив, розов фолксваген костенурка, три микробуса и миникупър.

Той пъкна ръце в джобовете си и мина през тревата до пътеката с плочи, опасваща сградата. Оттам стъпи на асфалтовата настилка на алеята и влезе през двойната врата под алуминиевата арка.

Вътре миришеше на кокос. Може би от препаратата за лъскане на балатум.

Тъкмо се бе замислил сериозно да се разкара и един човек излезе от врата с надпис „Мъже“, зад която се чу шум от пускане на вода в тоалетна.

— Приятел на Бил У ли сте? — попита го мъжът, докато си бършеше ръцете с хартиена салфетка. Имаше добри кафяви очи като на ретривър, сако от туид, твърде дебело за през лятото, и плетена вратовръзка.

— Ами... не знам.

— Ако сте за сбирката, тя е долу, в сутерена. — Усмивката му беше толкова естествена и искрена, че Фюри за малко да му се усмихне в отговор, преди да си припомни различията в зъбите между видовете. — И аз съм за там, ако искате, елате с мен. Но ако предпочитате да изчакате малко, и така става.

Фюри погледна към ръцете на мъжа. Той още ги бършеше и търкаше ли, търкаше със салфетката.

— Притеснен съм — призна. — Ръцете ми се потят.

Фюри се усмихна леко.

— Знаете ли... Май ще дойда с вас.

— Добре. Аз съм Джонатан.

— Аз съм... Патрик.

Фюри беше доволен, че не се здрависаха. Той нямаше подръка салфетка, а в джобовете ръцете му се бяха изпотили още повече.

Сутеренът беше облицован с циментови блокчета, боядисани в кремаво, подът бе покрит с устойчив на износване тъмнокафяв мокет, а по ниския таван имаше много флуоресцентни лампи. По повечето от трийсетината стола, наредени в кръг, бяха насядали хора и когато Джонатан се насочи към един в центъра, Фюри му кимна и седна възможно най-близо до вратата.

— Девет часът е — каза жена с къса черна коса. Тя стана и прочете от лист хартия: — „Всичко казано тук, остава тук. Когато някой говори, да няма странични разговори или подхвърляни реплики...“

Той не чу останалото, зает да разглежда присъстващите. Никой не носеше скъп английски костюм като него и всичките бяха представители на човешката раса. Всичките до един. На възраст бяха от малко над двайсет до малко под петдесет. Може би часът бе удобен за хора, които работеха или учеха.

Като се взираше в лицата, той се опитваше да отгатне какво бяха направили всички те, за да се озоват тук, в миришещия на кокос гол сутерен, седнали на черни пластмасови столове.

Мястото му не беше тук. Не беше сред свои, и то не само защото никой от тях нямаше вампирски зъби и проблем със слънчевата светлина.

Все пак остана, защото нямаше къде другаде да иде и се чудеше дали това не важи и за някои от другите.

— Това е група за споделяне — каза жената. — Тази вечер ще говори Джонатан.

Джонатан се изправи. Ръцете му още мачкаха остатъците от салфетката.

— Здравейте. Казвам се Джонатан. — В стаята се чуха нестройни поздрави. — Пристрастен съм към наркотици. Аз... вземах кокаин почти десет години и изгубих почти всичко. Два пъти бях в затвора. Наложих ми се да обявя фалит. Изгубих къщата си. Жена ми... тя се разведе с мен и се премести в друг щат с дъщеря ни. Веднага след това изгубих и работата си като учител по физика, защото вече не излизах от тежката фаза.

Чист съм от миналия август. Но все още си мисля за наркотика. В момента живея в обратно жилище, защото минах през клиника и имам нова работа. Започнах преди две седмици. Преподавам в затвора. В същия затвор, където лежах. Математиката си е математика. — Джонатан се прокашля. — И така, точно преди една година на този ден бях в една уличка в центъра на града. Купувах от дилър и ни хванаха. Не ченгетата, а някакъв, на чиято територия се намирахме. Простреляха ме над хълбока и в бедрото. — Джонатан отново прочисти гърло. — Докато лежах и кървях, усетих, че ми местят ръцете. Стрелецът ми взе палтото, портфейла и часовника, после ме удари с пистолета си по главата. Честно казано... Честно казано, не би трябвало да стоя тук сега. — Тук-там се чува утвърдителни възклицания. — Започнах да посещавам подобни сбирки, защото нямаше къде другаде да ида. А сега идвам, защото много повече искам да съм тук, където съм сега, отколкото да бъда надрусан. Понякога съм на крачка от провала, затова не гледам по-далеч в бъдещето от следващия вторник, девет вечерта. Когато пак ще дойда тук. Та така, ето къде бях и къде съм сега.

Джонатан си седна.

Фюри зачака хората да започнат да задават въпроси и да правят коментари. Вместо това стана някой друг.

— Здравейте, казвам се Елис...

И това беше. Един след друг ставаха и говореха за своята пристрастеност.

Когато стана девет и петдесет и три, както свидетелстваше часовникът на стената, чернокосата жена се изправи.

— А сега — Умиротворителната молитва.

Фюри се изправи заедно с останалите и беше шокиран, когато някой хвана ръката му.

Но дланта му вече не беше влажна.

Не знаеше дали ще издържи дълго. Магьосника беше с него от много години и го познаваше като брат. Единственото, което знаеше, бе, че следващият вторник в девет вечерта пак ще бъде тук.

Тръгна си с другите и когато вечерният въздух го удари в лицето, едва не се прегъна на две от острата нужда да запали.

Всички се пръснаха по колите си. Забучаха двигатели, светнаха фарове, а той седна на една от люлките, с ръце, отпуснати на коленете, и крака върху петното гола земя.

За миг му се стори, че го наблюдават, но кой знае, може би параноята беше страничен ефект при възстановяването.

След около десет минути откри плътна сянка и се дематериализира на север в имението на Рив.

Когато придоби форма зад типичната за планините Адирондак постройка, видя фигура зад плъзгащите се стъклени врати на кабинета.

Кормия го чакаше.

Тя излезе, тихо затвори вратата и обгърна тялото си с ръце, за да се стопли. Беше облякла дебел плетен ирландски пуловер, който бе негов, и вълнен клин, зает от Бела. Косата ѝ беше разпусната и стигаше до под кръста ѝ. На светлината от ромбовидните стъкла на прозорците блестеше като злато.

— Здравей — каза тя.

— Здравей.

Той прекоси моравата и се качи на каменната тераса.

— Студено ли ти е?

— Малко.

— Добре, това значи, че мога да те стопля. — Той разпери ръце и тя се сгуши между тях. Въпреки дебелия пуловер почувства тялото ѝ до своето. — Благодаря, че не попита как е минало. Още се мъча... Всъщност не знам какво да кажа.

Ръцете ѝ се вдигнаха от кръста му до раменете.

— Ти ще ми кажеш дали и кога си готов.

— Пак ще отида там.

— Добре.

Стояха един до друг в студената нощ и им беше топло, много топло.

Той приближи устни до ухото ѝ и пошепна:

— Искам да бъда в теб.

— Да... — отвърна тя.

Вътре нямаше да бъдат сами, но тук, в тишината край къщата бяха сами. Премести я още по-навътре в сенките, провря длани под пуловера си и ги плъзна по кожата на своята *шелан*. Гладка, топла, жива, тя се изви в дъга под милувката му.

— Ще ти позволя да останеш с пуловера — каза той, — но този клин го махаме.

Пъхна палци под ластика, смъкна го до глезените, а после го събу от краката ѝ.

— Не ти е студено, нали? — попита я, макар със сетивата си сам да усещаше отговора.

— Не, никак.

Стената на къщата бе каменна, но той знаеше, че дебелата ирландска вълна е достатъчно добра подложка за раменете ѝ.

— Облегни се назад.

Тя го направи и той обгърна кръста ѝ, за да ѝ е още по-меко, а със свободната си ръка намери гърдите ѝ. Целуна я бавно и продължително. Устата ѝ се раздвижи под неговата — едновременно позната и загадъчна, каквото бе винаги усещането при секс с нея. Вече познаваше всяко нейно местенце, нямаше нищо негово, което да не бе прониквало в нея под

една или друга форма. При все това сливането с нея си оставаше вълшебно като първия път. Тя си беше същата и все пак винаги нова.

Той не бързаше, езикът му се движеше навътре и навън в устата ѝ, ръката му галеше гърдите ѝ и инвестициите произведоха дивидент — ерекцията му едва не пробиваше панталоните. Кормия се разтопи в прегръдката му, усещаше я топла и мека.

Ръцете му се придвижиха надолу.

— Трябва да се уверя, че течението не те е изстудило.

— Моля те... провери — изстена тя и наклони глава настрани.

Той не бе сигурен дали тя умишлено оголи шията си, но вампирските му зъби не искаха и да знаят. Те мигом се приготвиха за проникване, като се подадоха от горната му челюст остри и гладни.

Ръката му влезе между бедрата ѝ и пулсиращата топлина, която завари там, накара коленете му да омекнат. Беше имал намерение да действа бавно, но вече не можеше и дума да става за това.

— О, Кормия — простена той, обхвана с две ръце ханша ѝ и го повдигна. Тялото му широко разтвори бедрата ѝ. — Разкопчай панталоните ми, пусни ме навън...

Завладяна от мириса на възбудата му, тя освободи ерекцията му и двамата се свързаха с едно плъзване, което бе едновременно непринудено леко и изпълнено с мощ.

Главата ѝ се отпусна назад. Проникна и във вената ѝ с координация, която му се удаваше лесно, от само себе си.

Когато зъбите му пробиха нежната кожа на шията ѝ, ръцете ѝ върху раменете му се стегнаха, свиха се в юмруци и придърпаха ризата му нагоре.

— *Обичам те...*

За част от секундата Фюри застина.

Мигът бе толкова ясен и отчетлив за него — усещането на тежестта ѝ върху дланите му, сливането на сърцевината ѝ с члена му, гърлото ѝ до устата му, слятата миризма на двама им, ароматът на гората, кристалночистият въздух. Чувстваше баланса между здравия си крак и протезата, опъването на ризата под мишницата от това, че тя я бе сграбчила и я дърпаше. Долавяше ритмичното движение на гърдите ѝ, допрени до неговите, пулсирането на нейната кръв и на своята, нарастването на еротичното напрежение.

Но най-вече усещаше взаимната им любов един към друг.

Не можеше да си припомни друг толкова ярък и жив момент.

Помисли си, че това е дарбата на възстановяването. Способността да изживее мига с жената, която обича, и да е напълно на себе си, съзнателен, присъстващ. Изцяло.

Припомни си Джонатан, сбирката и думите на мъжа: „Много повече искам да съм тук, където съм сега, отколкото да бъда надрусан“.

Да. Дявол да го вземе... *да.*

Фюри отново се задвижи, като редуваше вземане и даване.

Задъхан и напрегнат, той живееше, когато двамата заедно стигнаха до кулминацията... живееше с всички сили.

Хекс си тръгна от клуба в четири и дванайсет минути през нощта. Чистачите се бяха заловили да прахосмучат, мият и лъскат. Те щяха да затворят вратите, а тя бе подготвила алармата за автоматично активиране в осем часа. Чекмеджетата на касите бяха празни, а офисът на Ривендж бе не просто заключен, а напълно недостъпен.

Дукатито ѝ я чакаше в частния сектор на гаража, където беше паркирано и бентлито, когато на Ривендж не му трябваше кола. Тя изкара навън черния мотор, качи се на него, когато вратата се затвори с трясък, и го запали с ритник.

Никога не носеше каска.

Облечена беше както винаги в кожени бричове и рокерско яке.

Моторът ръмжеше между краката ѝ и тя пое по дългия път към дома си, като криволичеше из лабиринта от еднопосочни улици в центъра, а после излезе на „Нортуей“. Караше с над сто и шейсет, когато профуча край полицейска кола, паркирана под боровете край магистралата.

Никога не включваше светлините.

Това обясняваше защо, ако радарът на онзи със значката я бе засякъл и той не спеше, не я бе погнал с колата. Трудно се преследва нещо, което не виждаш.

Имаше две места в Колдуел, където да положи глава — сутеренен апартамент в центъра, когато ѝ бе нужно уединение, и изолирано двустайно бунгало на река Хъдсън.

Черният път към имота ѝ на брега си беше просто пътека, поради това, че не бе разчиствала храсталаците през последните трийсет години. В дъното на буренясалата алея сред парцел от седем акра се намираше рибарската хижа от двайсетте години — къща, изградена стабилно, но без стремеж към красота. Гаражът беше самостоятелна постройка вдясно и тъкмо той бе наклонил везните, когато за пръв път оглеждаше имота. Беше жена, която обичаше да държи солиден стрелкови арсенал подръка, а складирането му извън къщата намаляваше риска някой път да хвъркне във въздуха в съня си.

Моторът отиде в гаража. Тя се прибра в къщата.

Влезе в кухнята и се наслади на мириса на дома си — на стари борови греди по тавана и стените и на кедр от вградените шкафове за ловджийски принадлежности.

Нямаше охранителна система. Не хранеше доверие към тях.

Имаше себе си. А това винаги се беше оказвало достатъчно.

След като изпи чаша нес кафе, влезе в спалнята и съблече кожените си дрехи. Като остана по черен спортен сутиен и бикини, легна на голия под и стисна зъби.

Колкото и да беше корава, винаги ѝ трябваше един миг да се отпусне.

Когато беше готова, посегна към гривните от бодлива тел, впити в кожата и мускулите на бедрата ѝ. Механизмът се отвори с щракване и тя изстена, когато в раните ѝ нахлу кръв. Със замъглено зрение се завъртя настрани и сви тяло, докато дишаше през устата.

Само така можеше да контролира природата си на *симпат*. Болката беше нейното самолечение.

Когато кожата ѝ стана лепкава от кръвта, а нервната система на тялото ѝ се пренастрои, я разтърси приятен гъдел. Приемаше го като награда за проявата на сила, за издръжливостта си. Разбира се, всичко беше химия, самопроизведени ендорфини препускаха във вените ѝ, но усещането бе вълшебно.

В моменти като този се изкушаваше да купи мебели за къщата си, но лесно устояваше

на импулса. Дървеният под беше по-лесен за почистване.

Дишането ѝ се успокояваше, сърцето забавяше ритъма си и мозъкът ѝ тъкмо започваше да функционира, когато нещо щракна в главата ѝ и обърна тенденцията към стабилизиране.

Джон Матю.

Джон Матю... този негодник. Та той беше кажи-речи дванайсетгодишен, за бога. Къде му беше умът, та се опитваше да я сваля?

Представи си го, както беше застанал под лампите в тоалетната, с лице на боец, не на юноша, с тяло на мъж, способен да доставя наслада, не някогашното срамежливо и потиснато създание.

Пресегна се настрани, придърпа панталоните си и извади сгънатата книжна салфетка, която ѝ беше дал. Разгъна я и прочете написаното от него.

Другия път, като го правиш, кажи името ми. Ще свършиш по-мощно.

Тя изръмжа и смачка проклетата хартийка. На крачка беше да стане и да я изгори.

Вместо това ръката ѝ се спусна между бедрата.

Когато слънцето изгря и лъчите му огряха спалнята ѝ, Хекс си представи Джон Матю, легнал по гръб под нея, а онова, което видя под джинсите му, да посреща тласъците на желанието ѝ...

Не можеше да повярва, че си фантазира това. Ненавиждаше го, задето ѝ го внуши, и направо би го заклала, ако можеше.

Ала изрече името му.

Два пъти.

Скрайб Върджин имаше проблеми с контрола.

Което не беше нещо лошо за една богиня, сътворила цял свят в света, история в рамките на вселенската история.

Наистина. Никак не беше лошо.

Може би дори бе нещо добро... в крайна сметка.

Скрайб Върджин се понесе над земята към тайното кътче в частната си обител и с мисълта си отвори двойната врата. Отвътре се изсипа лека мъгла и като вятър изду сатенената ѝ роба. При утаяването ѝ се видя дъщеря ѝ Пейн, чието силно тяло бе застинало безжизнено във въздуха.

Пейн бе същата като баща си — агресивна, пресметлива и пълна с мощ.

Опасна.

Сред Избраниците не бе имало място за жена като Пейн. Не бе имало място за нея и в света на вампирите. И в името на всеобщата безопасност Скрайб Върджин бе изолирала тук дъщеря си, която не пасваше никъде.

Имай вяра в сътвореното от теб.

Думите на Примейла отекваха в съзнанието ѝ още от мига, в който ги бе изрекъл. И те изваждаха наяве истина, погребана дълбоко под съкровения мисли и страхове на Скрайб Върджин.

Животът на мъжете и жените, които тя бе създала от биологичния запас със силата на волята си, благодарение на еднократно дадения ѝ дар, не можеше да бъде систематизиран по рафтове като книгите в библиотеката на Светилището. Вярно, редът бе нещо привлекателно с оглед на сигурността и безопасността, произтичащи от него. Ала природата и същността на живите създания беше обърквана и непредсказуема и не се поддаваше на подвързване.

Имай вяра в сътвореното от теб.

Скрайб Върджин можеше да види много предстоящи събития, цял низ от победи и трагедии, но те бяха просто зрънца пясък на обширен бряг. Нямахме поглед към по-широките рамки на съдбата. Тъй като бъдещето на расата, родена от нея, бе твърде тясно свързано със собствената ѝ съдба, не беше по силите ѝ да знае дали нейния народ го чака разцвет или гибел.

Единствената ѝ власт беше над настоящето и Примейлът бе прав. Обичните ѝ чеда не живеяха добре и ако нещата си останеха такива, скоро щяха напълно да изчезнат.

Промяната беше единствената им надежда за бъдещето.

Скрайб Върджин повдигна черната качулка на главата си и я остави да падне назад. Протегна ръка и прати топъл поток от молекули през неподвижния въздух към дъщеря си.

Белезникавите като лед очи на Пейн, толкова подобни на тези на близнака ѝ Вишъс, рязко се отвориха.

— Дъще — промълви Скрайб Върджин.

Отговорът не я изненада.

— Майната ти.

Повече от месец по-късно Кормия се събуди по начина, по който свикваше да посреща падането на нощта.

Фюри бе прилепен до нея и тя осезателно усещаше твърдата му като камък ерекция. Изглежда, още спеше и когато тя се превъртя по корем, за да му направи място, се усмихна, защото знаеше каква ще е реакцията му. Да, той беше върху нея за нула време с тежестта си, която я обгръщаше като плътно, топло одеяло...

Тя изстена, когато той влезе в нея.

— Ммм — прошепна той в ухото ѝ. — Добър вечер, *шелан*.

Тя се усмихна, изви гръб и той влезе още по-дълбоко.

— Мой *хелрен*, в добро разположение ли си...

И двамата изпъшкаха при мощния му тласък, с който той проникна в самата ѝ душа. Докато се движеше в нея бавно и сладостно и я захапваше леко с кучешките си зъби, двамата държаха ръцете си, преплели пръсти.

Още не бяха официално бракосъчетани, тъй като имаше много ангажименти покрай Избраниците, които искаха да видят що за свят е този. Но бяха заедно във всеки миг и Кормия не можеше да си представи как са живели разделени.

Всъщност имаше една вечер седмично, когато се разделяха за малко. Фюри посещаваше сбирките на Анонимните наркомани всеки вторник.

Спирането на червения дим беше тежко за него. Често ставаше напрегнат и очите му губеха фокус, но полагаше големи усилия да не се държи раздражително. През първите две седмици страдеше от дневни изпотявания и макар вече да се разреждаха, на моменти кожата му ставаше свръхчувствителна.

И все пак не бе проявил слабост нито веднъж. Колкото и зле да се чувстваше, не се поддаваше. А беше спрял и алкохола.

За сметка на това правеха много секс. Коего напълно я устройваше.

Фюри излезе от нея и я изтъркаля по гръб. После отново се намести в сърцевината ѝ и я целуна настойчиво, а ръцете му обхванаха гърдите ѝ и пръстите му милваха стегнатите ѝ зърна. Тя се притисна към него, после плъзна ръце помежду телата им, обхвана ерекцията му и започна да го гали както той обичаше — от основата до върха, от основата до върха.

На бюрото мобилният му телефон иззвъня, но те не му обърнаха внимание. Тя се усмихна широко и го насочи обратно в себе си. Когато отново станаха едно, пожарът ги обхвана и ритъмът им стана настойчив. Вкопчена в издигащите се и спускащи се рамене на своя любим, тя беше отнесена надалеч от него, с него.

След като трескавата им възбуда отмина, тя отвори очи и срещна топлия жълт поглед, който я караше цялата да пламти.

— Обичам събуждането — каза той и я целуна по устата.

— Аз също...

Противопожарната аларма на стълбището се включи с пронизителен вой, който те караше да искаш да си глух.

Фюри се разсмя и се обърна настрани, като я притисна към гърдите си.

— Пет... четири... три... две...

— Прощааавайте! — извика Лейла от долната площадка.

— Какво беше този път, Избранице? — провикна се той в отговор.

— Бъркани яйца.

Фюри поклати глава и каза тихичко на Кормия.

— Аз пък си помислих, че са били препечените филии.

— Няма как. Тя счупи тостера вчера.

— Така ли?

Кормия кимна.

— Опита се да пъкне парче пица в него. И сиренето направи белята.

— Навсякъде ли потече?

— Навсякъде.

— Няма страшно, Лейла — извика той. — Може да почистиш тигана и да опиташ отново.

— От този тиган май вече нищо не става.

Фюри понижи глас.

— Въобще нямам желание да питам.

— Тия неща не са ли метални?

— Би трябвало.

— Най-добре да отида да помогна. — Кормия седна в леглото и извика: — Ей сега слизам, сестро. Две секунди.

Фюри я придърпа към себе си за целувка, после я пусна. Тя взе бърз душ, светкавично бърз, и излезе, облечена в широки джинси и една от ризите „Гучи“ на Фюри.

Може би поради всичките години, през които беше носила роби, не обичаше впити дрехи. Кое то напълно удовлетворяваше нейния *хелрен*, защото той я харесваше в своите дрехи.

— Този цвят много ти отива — промърмори той, докато тя сплиташе косата си.

— Харесваш бледолилаво значи? — извърна се към него тя и срещна блестящия му жълт поглед.

— О, да. Харесвам го. Ела тук, Избранице.

Тя постави ръце на кръста си, когато отдолу се разнесоха звуци от пиано. Кое то означаваше, че Селена е станала.

— Трябва да сляза долу, преди Лейла да е подпалила къщата.

Фюри се усмихна с онази усмивка, когато си я представяше много, много гола.

— Ела тук, Избранице.

— Какво ще кажеш да сляза и да се върна с храна?

Фюри с цялата си наглост отметна чаршафа и обхвана с ръце твърдия си, наедриял член.

— Само ти имаш онова, за което съм гладен.

Към хора от шумове, долитащ от долния етаж, се прибави и прахосмукачка, така че нямаше съмнение кой още е станал и се е разшетал. Амалия и Феония всеки ден хвърляха чоп коя да използва прахосмукачката „Дайсън“. Нямаше значение дали килимите в къщата на Ривендж имаха нужда от чистене или не, прахосмукачката постоянно работеше върху тях.

— Две секунди — каза тя, като добре знаеше, че ако влезе в обхвата на ръцете му, двамата отново ще се вкопчат един в друг. — После се връщам и можеш да нахраниш устата ми, ставали?

Масивното тяло на Фюри потрепна и той извърна очи към тавана.

— О, да, това е... О, да, това е много добър план.

От телефона му се разнесе припомнящо звънене и той със стон посегна към нощното

шкафче.

— Добре, върви сега, че иначе няма да те пусна оттук още час. Или четири часа.

Тя се засмя и тръгна към вратата.

— Мили... Боже.

Кормия се обърна.

— Какво има?

Фюри бавно седна в леглото, като държеше телефона така, сякаш струваше далеч повече от четиристотинте долара, които бе платил за него предишната седмица.

— Фюри?

Той обърна екранчето към нея.

Съобщението беше от Зейдист: *Роди се момиченце. Преди два часа. Нала. Надявам се вие да сте добре. Зи.*

Тя прехапа устна и положи ръка върху рамото му.

— Трябва да отидеш в имението. Трябва да го видиш. Да ги видиш.

Фюри преглътна мъчително.

— Да. Не знам. Мисля, че разумното сега е... да не отивам там. С Рот можем да уговорим каквото трябва по телефона и... Да. По-добре да не ходя.

— Ще отговориш ли на съобщението?

— Да.

Той придърпа чаршафа нагоре и остана да се вира в телефона.

След миг тя каза:

— Искаш ли аз да го направя вместо теб?

Той кимна.

— Ако обичаш. Напиши го от името на двама ни.

Тя го целуна по върха на главата и после написа: *Благославяме теб, твоята шелан и малкото ви. Духом сме с вас, изпращаме ви много обич. Фюри и Кормия.*

На следващата вечер Фюри бе изкушен да пропусне сбирката на Анонимните наркомани. Силно изкушен.

И сам не знаеше кое го накара да отиде. Не разбра как стана.

Искаше единствено да си запали, за да не усеща болката. Но колко сбъркано бе да страда? Малкото на близнака му беше дошло на света живо и здраво, Зи вече беше баща, Бела бе преживяла раждането... Най-логичното беше той да е възторжен и облекчен. Та нали за това се бяха молили и той, и всички останали?

Без съмнение единствен той имаше тази ненормална реакция към събитието. Останалите в Братството сигурно вдигаха тостове за Зи и новородената му дъщеря и всякак глезеха Бела. Празненствата щяха да продължат със седмици и Фриц щеше окрилен да приготвя специалитети и да организира церемонии.

Фюри го виждаше като наяве. Главният вход на имението щеше да е украсен с лъскави драперии в зелено — родовия цвят на Зи — и тъмнолилаво — този на рода на Бела. На всяка врата щеше да виси венец от цветя, дори по дрешниците и килерите, като символ на това, че *Нала* успешно се е появила в отсамната страна. В камините дни наред щяха да горят ароматни дърва и да изпускат червени пламъци, за да е силна кръвта на малкото сладурче.

На двайсет и четвъртия час след раждането всички в къщата щяха да отнесат на

гордите родители огромни панделки със семейните си цветове. Те щяха да бъдат завързани на люлката на Нала като символ на обещанията да ѝ дават закрила в живота ѝ. Щяха да тръгват от възглавничката, на която бе положена драгоценната ѝ главица, и да се спускат до пода като буйна река от обич.

Нала щеше да получи в дар скъпоценни бижута, щеше да е увита в плюш и да е прегръщана от нежни ръце. Щеше да е почитана и благославяна като истинско чудо, каквото и беше, и раждането ѝ щеше навеки да топли сърцата, които го бяха очаквали с надежда и страх.

Да... Фюри не знаеше какво го отведе в общинския център. Не знаеше какво му помогна да отвори вратата и да слезе в сутерена. Не знаеше какво го накара да остане.

Но знаеше, когато се върна при къщата на Ривендж, че не може да влезе вътре.

Седна в плетено кресло на задната тераса, под звездите. В съзнанието му нямаше нищо. И все пак имаше всичко.

По някое време се появи Кормия и положи ръка на рамото му, както правеше винаги, когато отгатваше, че е дълбоко замислен. Той целуна дланта ѝ, после тя го целуна по устата и се прибра вътре, вероятно да се върне към чертежите за новия клуб на Ривендж.

Нощта беше тиха и много студена. От време на време се извиваше вятър и минаваше през върховете на дърветата, а есенните листа отговаряха с дружелюбно шумолене, сякаш радостни от вниманието.

В къщата зад себе си чуваше бъдещето. Избраниците протягаха ръце към новия за тях свят, научаваха неща за него и за себе си. Беше много горд с тях и наистина се чувстваше Примейл по древната традиция, в смисъл че би убил, за да защити жените си, и би сторил всичко за всяка от тях.

Но това беше бащинска любов. Любов като към спътница пазеше само и единствено за Кормия.

Фюри потърка гърдите си, оставил часовете да се нижат с тяхната си скорост и вятърът да вее със своята си мощ. Луната се издигна до върха на небето и започна да се спуска. Някой в къщата пусна оперна музика. Друг, слава богу, я смени с хип-хоп. Чу се течаща вода от душ. После шумът потъна в грохота на прахосмукачката. Отново.

Живот. В цялото му всекидневно величие.

И нямаше как да се възползваш от него, ако седиш неподвижно в сянката, все едно дали в прекия, или преносния смисъл, защото тогава се оказваш в капана на наркоманския мрак.

Фюри докосна протезата си. Беше изкарал дотук само с половин крак. А да живее до края на живота си без близнака и братята си... и с това щеше да се справи. Имаше много, за което да е благодарен, до голяма степен то щеше да го компенсира.

Нямаше винаги да се чувства тъй празен.

Някой в къщата отново пусна опера.

О, по дяволите. Този път — Пучини.

„*Che Gelida Manina*“.

От целия богат избор, който имаха, как можаха да се спрат тъкмо на арията, която гарантирано щеше да го накара да се чувства още по-зле? Господи, не беше слушал „*Бохеми*“, откакто... от цяла вечност. И звуците на тази тъй обичана мелодия така притиснаха гърдите му, че не можеше да диша.

Фюри се вкопчи в облегалките на креслото и понечи да стане. Просто не можеше да

слуша тенора. Разкошният, богат глас му напомняше толкова много за...

От гората се появи Зейдист. Пееше.

Той пееше. Този тенор звучеше в ушите на Фюри, не компактдиск от къщата.

Гласът на Зи се извисяваше и утихваше, следвайки арията, докато той крачеше напред през тревата и с всяка идеално резонираща фраза се приближаваше все повече. Вятърът се превърна в негов оркестър и отвяваше неземните звуци от устата му над поляната и дърветата, над планината, та чак до рая, където единствено би могъл да се роди такъв талант.

Фюри се изправи и сякаш гласът на близка му, а не собствените му крака го бяха вдигнали от креслото. Това беше благодарността, останала неизречена. Така изразяваше признателност за спасяването си и уважение към изживяния дотук живот. Беше ликуващият химн на горд баща, комуто липсваха думи да изрази своите чувства пред брат си и можеше да се изкаже единствено чрез музиката.

— О, по дяволите... Зи — прошепна Фюри сред целия този разкош.

Когато солото стигна зенита си и наситеният с емоции тенор прозвуча с цялата си мощ, от мрака изплуваха силуети и придобиха очертанията на всички членове на Братството. Рот. Рейдж. Бъч. Вишъс. До един бяха облечени в бели церемониални роби в чест на двайсет и четвъртия час от раждането на *Нала*.

Зейдист изпя последната изящна нота на арията, изправен точно пред Фюри.

Когато финалната фраза „*Vi riaccia dir*“^[1] отлетя в безкрайността, Зи вдигна ръка.

На вятъра се развя огромна панделка от сатен в зелено и златно.

Кормия се приближи точно в нужния момент. Ръката ѝ, обгърнала кръста на Фюри, бе единственото, което го задържа прав.

Зейдист произнесе на Древния език:

— *Ще почетете ли двамата раждането на дъщеря ми с цветовете на рода си и с обичта в сърцата си?*

Зи се поклони дълбоко и подаде панделката.

Фюри пое развяващите се ленти от сатен и продума с дрезгав глас:

— *За нас е чест да почетем с цветовете си раждането на твоята дъщеря.*

Зи се изправи и беше трудно да се каже кой пристъпи пръв към другия.

Най-вероятно и двамата го направиха едновременно.

Никой не каза нищо, докато трая прегръдката им. Понякога думите бяха недостатъчни, чашките на буквите и черпаците на граматиката не можеха да поберат сърдечните чувства.

Братството заръкопляска.

Фюри хвана ръката на Кормия и я придърпа към себе си.

После се обърна към близка си:

— Каж ми, има ли тя жълти очи?

Зи се усмихна и кимна.

— Да, има. Бела казва, че прилича на мен... което значи, че прилича на теб. Ела да видиш дъщеричката ми, братко. Върни се, за да се запознаеш с племенницата си. Край люлката ѝ има огромна празнина и искаме вие двамата да я запълните.

Фюри придърпа Кормия към себе си и остави ръката ѝ да помилва гърдите му. Пое дълбоко дъх и обърна поглед към Зи.

— Това е любимата ми опера и любимата ми ария.

— Знаем. — Зи се усмихна на Кормия и цитира началото: — „Колко е студена твоята

ръчица, ще позволиш ли да я стопля?“ Сега и ти имаш ръчица, която да топлиш в своята.

— Същото може да се каже и за теб, братко.

— Самата истина. Благословена истина. — Зи стана сериозен. — Моля те... ела да я видиш... Но ела също да видиш и нас. Липсваш на братята. Липсваш на мен.

Фюри присви очи и изведнъж всичко се намести в ума му.

— Ти си бил, нали? Ти дойде при общинския център. Ти ме гледаше как седнах на люлката.

Зи промълви с пресекващ глас:

— Дяволски много се гордея с теб.

— Аз също — рече Кормия.

Колко свършен бе този миг, помисли си Фюри. Пред него беше близнакът му, до него стоеше неговата *шелан*, а от Магьосника нямаше и помен.

Знаеше, че ще помни този момент на пълна хармония до последния си ден също тъй живо и ярко, както го изживяваше сега.

Фюри целуна продължително своята *шелан* по челото в знак на благодарност. После се усмихна на Зейдист.

— С удоволствие. Ще дойдем при люлката на *Нала* с удоволствие и почит.

— А панделките ви?

Той погледна към разкошно преплетените панделки в зелено и златно, символизиращи съюза му с Кормия. Внезапно тя го прегърна по-силно, сякаш помислила си точно същото.

А именно, че двете си отиваха идеално.

— Да, братко. Непременно ще дойдем с панделките си. — Той се вгледа дълбоко в очите ѝ. — А пък ако има и време за церемония по съчетаването, би било прекрасно, защото...

Нататък думите му потънаха сред ръкопляскане и одобрителни възгласи от страна на Братството. Но Кормия схвана същественото. Никога не беше виждал на лицето на жена по-красива и широка усмивка от нейната, докато бе вперила очи в него.

Очевидно беше схванала какво имаше предвид той.

Ще те обичам вечно невинаги трябва да се каже гласно, за да се разбере.

---

[1] Кажете ми, моля ви (ит.). — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.